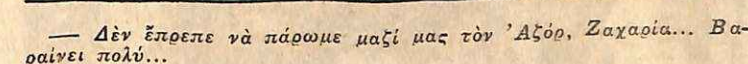


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΑΜΠΑ ΤΣΕΡΚΑΤΟ



ΠΙΝΗΧΟΜΕΝΑ	
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΣΕΛ. 4
Ένα καταποτιστικό ρεπουτάζ για τις ταινίες, τους ηθοποιούς και τους σκηνοθέτες, που θα διαγωνισθούν στα πλαίσια της Διεθνούς Έκθεσης.	» 3
ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ: Η ΕΞΕΓΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ	» 20
Μία μυητοειδής φυλή εν δράσει...	» 22
ΤΑ 7 ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΣ	» 32
Συμβουλές για όσες θέλουν να της μιμήσουν!...	» 33
Η ΖΕΣΤΗ ΣΑΣ ΞΑΝΑΝΟΜΕΙ	» 36
Μερικοί βασικοί κανόνες, που δεν πρέπει να παραβλέψετε, αν θέλετε να διατηρήσετε δροσερές και γοητευτικές τα καλοκαίρι.	» 37
ΕΛΕΝ ΚΕ΄ΙΣ	» 41
Τό «Κορίτσι της χαροφυλάκης».	» 44
ΤΩΝΙΑ (ΑΡΒΑΝΙΤΗ)	» 46
Η χορεύτρια του... Ιονίου.	» 47
Η ΜΕΤΡΙΧΗ ΤΩΝ ΕΝΖΥΜΩΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ	» 59
Ανακάλυπτε γνωστούς διαφορές ασθενείας.	» 60
Η ΕΠΙΛΗΨΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΔΙΑΙΤΑ:	» 63
Εγκληματικά αποτελέσματα με τις ώρες σαλάτες.	» 72
Η «ΜΠΕ-ΜΠΕ» ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ	» 76
Πώς ξή στη βίλλα της, στο Σαιν-Τροπέ, ή Μποξίτ Μπαρντό.	» 77
ΤΑ΄ΙΤΗ	» 78
Τό νησί της τελευταίας ευτυχίας.	» 79
ΟΙ ΦΡΑΙΞ ΓΑΜΠΕΣ	» 80
Φθάνουν άφρονως κατάλληλος περιποίησης για να αποφυγείτε τις κορώσιες φέδες, τους πομπικούς αστραγάλους, τις πολύ αδύνατες αθροώσεις.	» 81
«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ»	» 82
Τό νέο δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα της δημοφιλούς Ιταλίδας συγγραφέως Καρολίνας Γκεντίστο.	» 83
ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ	» 84
Πώς μεγαλώνουν τα όσα των παιδιών.	» 85
ΟΙ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΧΕΣ ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΟΙ	» 86
Οι πρηνήστες σήμερα μοιράζονται με τους σπόδο και τους άσπονδο των σπόδο τις σελίδες των χρονικών στο διεθνή Τύπο.	» 87
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 88
Οι ζώνες στα φορεματα.—Φθινοπωρινές μπλούζες χωρίς παντοφ.—Αμυγιέ φορεματα.—Η ναντέλα στις τοαλέτες.—Η αποστήθ γοαυή στα ντελ—Βάσεις με ζώνες.—Σκοτεινά με «μελαν».—Φθινοπωρινά παϊνμπού.—Η παιδική μόδα	» 89
Η ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ	» 90
Ένα κινούμενη επάγγελμα για τα παιδιά σας.	» 91

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Δεν έπρεπε νά πάρωμε μαζί μας τόν 'Αζόρ, Ζαχαρία... Βα-
ραίνει πολύ...



Μία πικάντικη καρπάνια

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ Κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη

Ένα κατατοπιστικό ρεπορτάζ για τις ταινίες,
τους ηθοποιούς και τους σκηνοθέτες, που θα
διαγωνισθούν στη Διεθνή Έκθεση

ΓΙΑ τρίτη φορά φέτος θα επαναληφθεί στην όμορφη νύμφη του Θερμαϊκού, στη Θεσσαλονίκη, ο θεσμός της «Εβδομάδας του ελληνικού κινηματογράφου», που εγκαινιάστηκε σ'αυτήν μια γραφική νύκτα τέχνης στα πλαίσια της Διεθνούς Έμπορικης Έκθεσης.

Πρόκειται για ένα διαγωνισμό, στον οποίο μετέχουν οι καλλίτερες ελληνικές ταινίες φετινής παραγωγής, που, μ' όλες τις οργανωτικές του ατέλειες (πολλοί μιλούν και για παραπράγους), κατάρτισε να επιβληθεί στη συνείδηση του κόσμου της Εβδομης Τέχνης και να ριζώσει μεταξύ του κοινού, σε τέτοιο σημείο, ώστε να κινήσει το ενδιαφέρον και των έξω των συνόρων μας επιχειρηματιών της διεθνούς κινηματογραφίας.

Έτσι φέτος, εκτός διαγωνισμού, βέβαια, θα συμμετάσχουν για πρώτη φορά στο ελληνικό αυτό φεστιβάλ κινηματογράφου και ξένες χώρες με δικές τους αντιπροσωπευτικές ταινίες, και ειδικά οι χώρες εκείνες που θα λάβουν μέρος με εκθέματά των στην Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Με τον τρόπο αυτό, γίνεται μία καλή αρχή, ώστε σιγά - σιγά, η «Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου» να μεταβληθεί σε Διεθνή Κινηματογραφικό Φεστιβάλ, όμοιο με τα παγκοσμίως γνωστά φεστιβάλ των Καννών, της Βενετίας, του Σάν Ρέμο, του Βερολίνου, του Ρίο ντε Τζανέιρο κλπ., με ευεργετικές επιπτώσεις στον ελληνικό τουρισμό και στην άνοδο της εγχώριας κινηματογραφίας.

Λίγη υπομονή, λίγη καλή θέληση και κυρίως περισσότερη αντικειμενικότητα και αποφυγή των πλαγίων επιρροών χρειάζεται, ώστε το όραίο αυτό όνειρο να πάρει σάρκα και όστα.

Θα υπάρξουν όμως:

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλα όσα έρθουν στο θέμα μας, στην «Εβδομάδα του κινηματογράφου» και όσα δώσουμε μερικές κατατοπιστικές πληροφορίες για το τι

Επ' α γ ω: Ο σκηνοθέτης της «Ηλέκτρας» Μιχ. Κακογιάννης με την πρωταγωνίστρια του φιλμ Ειρήνη Παπ. Η «Ηλέκτρα» αποτελεί ένα από τα φαβορί του πρώτου βραβείου στο Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης. Μ έ σ ο ν: Ένα στιγμιότυπο από την Λαμία «Ο τρίτος δρόμος» με τον Δημήτρη Μυρά, τη Μάρω Κοντού και τον Γιώργο Μαρίνο. Κ ά τ ω: Η Ζωή Λάσκαρη και ο Άλκης Αλεξανδράκης σε μια σκηνή της ταινίας «Χωρίς ταυτότητα».

ακριβώς θα γίνη, ποιές ταινίες θα προβληθούν και ποιοι θα συμμετάσχουν στο διαγωνισμό των σκηνών.

Η «Εβδομάδα» λοιπόν θ' αρχίσει στις 17 του Σεπτεμβρίου και θα λήξει φυσικά στις 24, αφού είναι... εβδομάδα.

Στη διάρκεια της θα προβληθούν οι συμμετέχουσες ελληνικές ταινίες στην αίθουσα του κινηματοθεάτρου «Παλλάς» της συμπτωτούσας, ενώπιον της αρμοδίας κριτικής επιτροπής και κοινού, καθώς και μερικά φιλμ μικρής διάρκειας, τύπου ντοκιμαντέρ. Η «Εβδομάδα» θα κλείσει με την απονομή των αθλοθετηθέντων υπό της Διεθνούς Έκθεσης της Θεσσαλονίκης χρυσών βραβείων, που αναλυτικά έχουν ως εξής:

- α) Βραβείο καλλιτέρας ταινίας.
- β) Βραβείο καλλιτέρας ηθοποιού.
- γ) Βραβείο καλλιτέρας ηθοποιού.
- δ) Βραβείο παραγωγής.
- ε) Βραβείο σκηνοθεσίας.
- στ) Βραβείο σεναρίου και
- ζ) Βραβείο μουσικής επένδυσης.

Όσο για την κριτική επιτροπή, αυτή απαρτίζεται από γνωστές προσωπικότητες των γραμμάτων και τεχνών, Έλληνες δημοσιογράφους και ειδικούς του κινηματογράφου και από αντιπροσώπους της Διεθνούς Έκθεσης της Θεσσαλονίκης, προδραμεται δε από τον ακαδημαϊκό κ. Σπύρο Μελά.

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Δεκάοι ελληνικές παραγωγές ταινίες, έχουν σταλή, μέχρι της στιγμής που γράφονται οι γραμμές αυτές, για να διαγωνισθούν στην Εβδομάδα του Κινηματογράφου, καθώς και 12 ντοκιμαντέρ.

Οι αξιολογώτερες από τις ταινίες αυτές είναι οι εξής:

1) Η «Ηλέκτρα». Πρόκειται για τη γνωστή «Ηλέκτρα» του Εύριπίδου, που βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ των Καννών, και που δεν έχει ακόμη προβληθεί στην Ελλάδα. Σκηνοθέτης της ταινίας είναι ο διεθνώς γνωστός Έλληνας σκηνοθέτης Μιχ. Κακογιάννης. Πρωταγωνιστεί δε στο φιλμ η Ειρήνη Παπ.

2) Το «Ταξίδι». Σκηνοθεσία Ντ. Δημόπουλος. Πρωταγωνιστές Άλκη Βουγιουκλάκη — Νίκος Κούρκουλος. Υπόθεση: Η προσπάθεια ενός φτωχοκόριττου να παντρευτεί κάποιον... παντρεμένο υδραυλικό, που δεν του δίνει διαζύγιο ή γυναίκα του.

3) Η «Πολιορκία». Φιλμ «αντιστάσεως», ελληνογαλλικής παραγωγής. Σκηνοθεσία Κλωντ Ομπέρ — πρωταγωνιστές Τίτος Βανδής — Μαρίαννα Κουράκου — Άλκη Παύλη — Γιώργος Φούντας. Υπόθεση: Ένας δάσκαλος ξεκινάει από την πόλη, για να μεταβεί σε κάποιο χωριό. Εκεί οργανώνει τους κατοίκους, για να διεξάγουν πόλεμο έναντι του κατακτητή, πράγμα

για την Έλληνική 7η τέχνη

που μετά άρκετες ήρωικές περιπέτειες, το κατορθώνει.

4) «Τρίτος δρόμος». Σκηνοθεσία Ιωάννης Νταϊφά, πρωταγωνιστές Μάρω Κοντού και ο νεαρός ηθοποιός Γιώργος Μαρίνος.

5) «Εταιρεία θαυμάτων». Σκηνοθεσία του ηθοποιού Στέφανου Στρατηγού. Πρωταγωνιστές Δ. Παπαμιχαήλ, Γκέλλυ Μαυροπούλου, Στέφανος Στρατηγός.

6) «Καταραμένη γενιά». Σκηνοθεσία Κ. Καραγιάννη, σε σενάριο Ν. Φωσκόλου. Πρωταγωνιστούν η Μαρίαννα Κουράκου, ο Κ. Κακαβός και ο Ν. Ρίζος. Υπόθεση: Μία παλιά βεντέτα χωρίζει δυο αγροτικές οικογένειες, που μάχονται λυσσώδως ή μία την άλλη. Τη λύση δίνει τελικά η αγάπη που αναπτύσσεται μεταξύ του νεαρού Βλαστού της πρώτης οικογένειας και της νεαρής κόρης της δεύτερης φαμίλιας.

7) «Νόμος 4.000». Σκηνοθεσία Δαλιανίδης (Ντάλ). Πρωταγωνιστούν ο Άλκης Αλεξανδράκης και η Ζωή Λάσκαρη.

8) Η «παγίδα». Σκηνοθεσία Δ. Χατζηκυρίκου. Στο φιλμ αυτό υπάρχει η εξής πρωτοτυπία. Πλην της γνωστής ηθοποιού Μαλένας Άντουακ, όλοι οι άλλοι πρωταγωνιστές της ταινίας είναι νέοι και άγνωστοι.

9) «Μεγάλη θυσία». Σενάριο — σκηνοθεσία Κ. Καραγιάννη. Πρωταγωνιστούν οι Γ. Φούντας, Χριστίνα Σύνδα, Κ. Κακαβός. Η υπόθεση περιστρέφεται γύρω από το δράμα μιας τραγουδίστριας ελαφρού τραγουδιού, που γίνεται θύμα του «μπουζουκιού». Η ταινία είναι πλημυρισμένη από καινούργια τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη και του Γιώργου Μητσάκη.

10) «Χωρίς ταυτότητα». Σκηνοθεσία Γιάννη Δαλιανίδη (Ντάλ). Πρωταγωνιστούν Άλ. Αλεξανδράκης — Ζωή Λάσκαρη.

11) «Θρίαμβος». Ταινία παραγωγής Π. Σαρόγλου. Πρωταγωνιστούν Άλ. Αλεξανδράκης — Ζωή Λάσκαρη. Εκτός από τις παραπάνω ταινίες, στην Εβδομάδα Κινηματογράφου θα προβληθούν επίσης και 12 ντοκιμαντέρ μικρού μήκους, όπως αναφέραμε. Για τα τελευταία δεν προβλέπεται βραβείο.

Ποιά από τις παραπάνω ταινίες θα επιλεγεί και θα κερδίσει φέτος το πρώτο βραβείο; Άγνωστο. Όπως άγνωστο είναι ακόμη και το ποιοι από τους ηθοποιούς — άντρες ή γυναίκες — και τους σκηνοθέτες ή τους μουσικούς θα επιλεγούν.

Μερικοί φυσικά (πάντα υπάρχουν οι «μερικοί» που ψιθυρίζουν στα πρόθυμα αυτιά εμπιστευτικές πληροφορίες), ισχυρίζονται και λένε ότι δεν είναι και τόσο άγνωστοι οι άνθρωποι και οι ταινίες, που θα τύχουν της τιμητικής βραβεύσεως και ότι ήδη έχει προσαρραφισθεί σχεδόν ή απονομή των βραβείων.

Φυσικά κανείς δε μπορεί να δώσει πίστι σ' αυτό του είδους τους ψιθύρους, που τους μεταφέρουμε, παρεμπιπτόντως μία κι αποτελούν μέρος του σχετικού ρεπορτάζ. Θάταν σ'α να έβαλε δυναμίτη στα θεμέλια του ωραίου θεσμού.

Εκείνο όμως, που αντικειμενικά μπορούμε από τώρα να πληροφορησούμε τους αναγνώστες μας, βάσει των αντικειμενικών κριτηρίων και της σαφούς πραγματικότητας, καθώς και των συζητήσεων μεταξύ των καλλιτεχνικών κύκλων, είναι ότι η μάχη για την ανάδειξη της καλλιτεχνικής ελληνικής ταινίας της χρονιάς, θα δοθεί μεταξύ της «Ηλέκτρας» του Κακογιάννη, του «Ταξιδιού», της «Πολιορκίας» και του «Νόμου 4.000».

Όσο για τα φαβορί μεταξύ των πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστριών, μεγάλες πιθανότητες επικρατεί



Ο Κώστας Κακαβός και η Μαρίαννα Κουράκου σε μια σκηνή του φιλμ «Καταραμένη γενιά» που θα προβληθεί στο Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης.

σεως έχουν η Άλκη Βουγιουκλάκη, η Ζωή Λάσκαρη, η Μαρίαννα Κουράκου, ο Άλ. Αλεξανδράκης, ο Γ. Φούντας και ο Ν. Κούρκουλος.

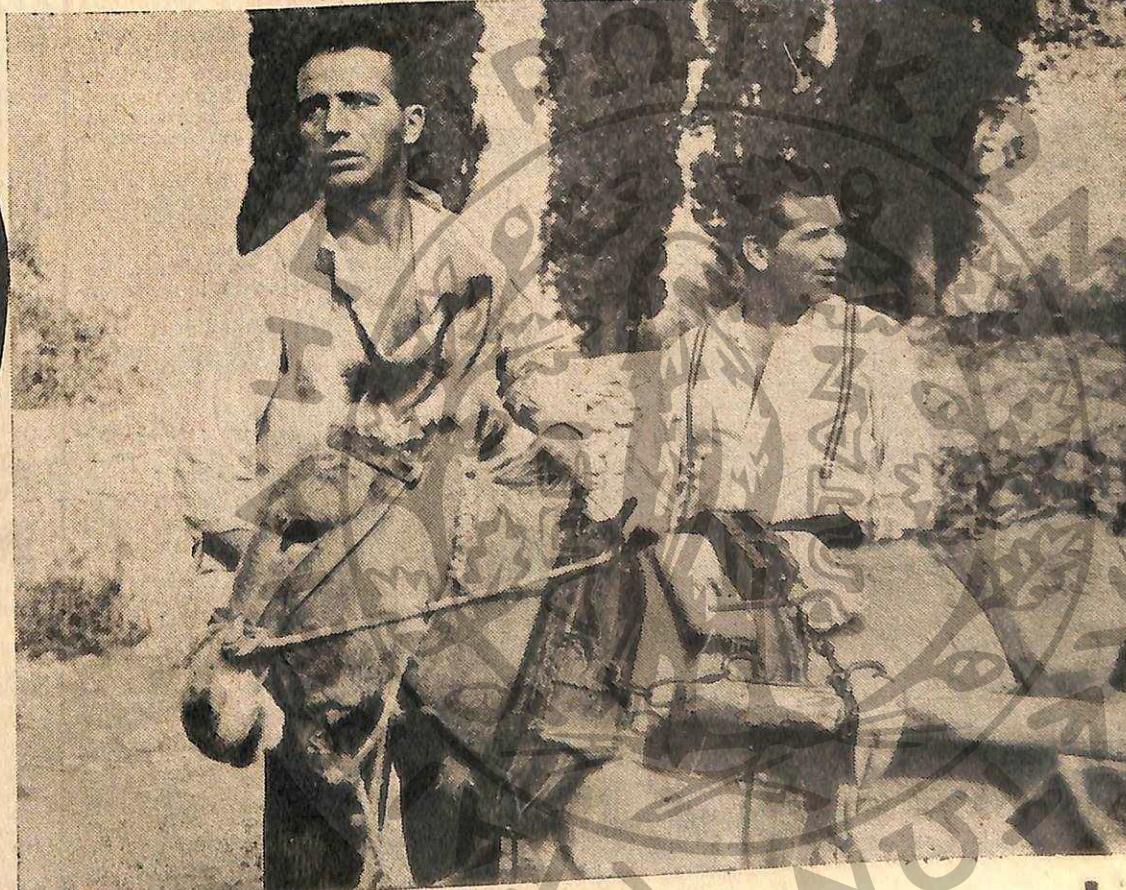
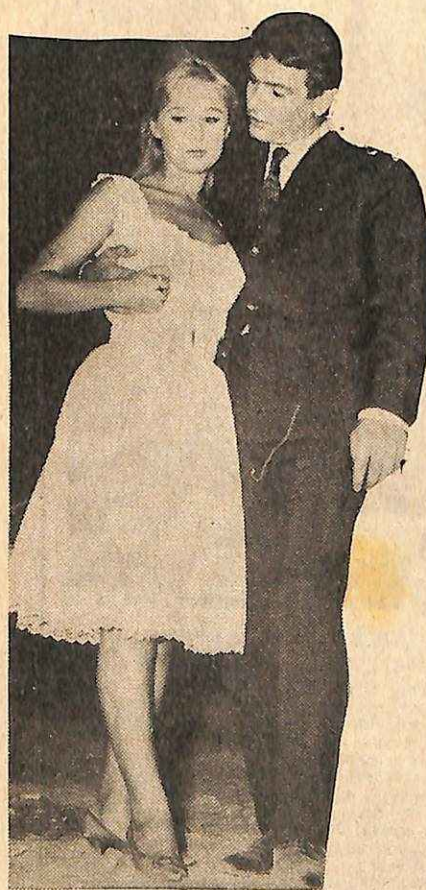
Αυτά υπό επιφύλαξη, γιατί κανένας δε μπορεί να προσδοχήσει τη γνώμη της κριτικής επιτροπής ο-

σαδήποτε σούσουρα και αν ψιθυρίζονται.

Εξ άλλου η 24η Σεπτεμβρίου δεν είναι μακριά. Κυριακή, κοντή γιορτή, που λένε.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Οι πρωταγωνιστές της ταινίας «Ταξίδι» Άλκη Βουγιουκλάκη και Νίκος Κούρκουλος σε ένα στιγμιότυπο κατά το «γύρισμα» στην περιοχή Περάματος. Δ ε ξ ι ά: Μία εικόνα από την ταινία «Πολιορκία». Διακρίνονται οι πρωταγωνιστές της Γιώργος Φούντας και Τίτος Βανδής.

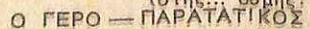




ΟΙ ΛΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περίχυσις

Ο ΤΕΡΟΣ = ΠΑΡΑΤΑΤΗ



M. BOYLIANO

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ



ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

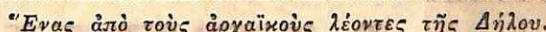
Για τὴν γυναικεία, πού ἐκνευρίζει ἡ πα-
ραμονή κάτω ἀπὸ τὰ σεσουάρ τοῦ κομ-
μοτοῦ τους, μιὰ ἀγγλική βουλευτὴ κα-
τασκευάσασα τὸ νέο αὐτὸ μηχανήμα-
της περιαντή, τὸ ὁποῖο ἐνὸ ὅκωκα γί-
νεται ἡ περιαντὴ βιομηχανία στὰ μαλ-
λιά, με εἰδικούς σπλάνες, ρεύματα πε-
πιεσμένου ἀέρος, πού τὰ στεγνώνει με-
σα εἰς πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐτοί-
η περιαντή ἀπολοιοποιεῖται καὶ ἡ παραμο-
νὴ στὸ κομμωτήριο συντομεύεται ση-
μαντικά.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Η ΔΗΛΟΣ

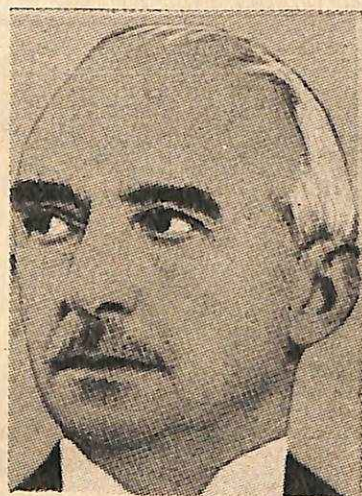
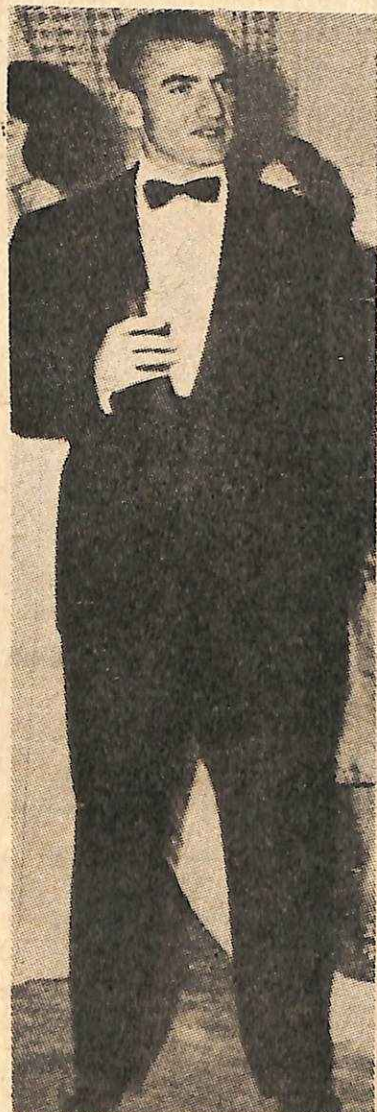
Ἡ καλύτερα διατηρη-
μένη ἀρχαία πολιτεία

ρωμαϊκό κράτος άρχισε να έπεκτείνεται στην
νατολή. Ή Ρώμη ξανάδωσε τη Δήλο στους
θηναίους, που έμειναν εκεί ως τα χρόνια της πα-

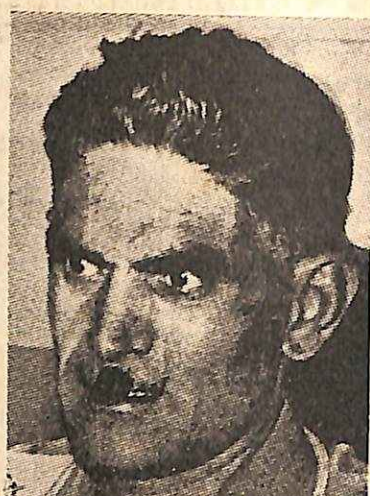
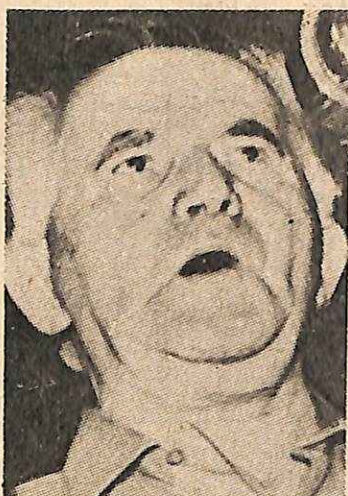


ἐμπορεύματα. Καὶ ἦσαν πολλὰ τὰ ἐμπορεύματα
καὶ μάλιστα τὰ πολυτίμα, πού πουλίωντουσαν στὴ
Δῆλο: ἀρώματα, μεταξωτά, κομψοτεχνήματα ἀπὸ

Δηλός. Είναι ο Κωνσταντίνος ο Νησιώτης, ο οποίος
 πουν και σήμερα από το νησί του 'Απόλλωνια.
 ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ



Ο Σάκης της Περσίας (αριστερά), ο πρόεδρος της Τουρκίας 'Ινονού, ο πρόεδρος του 'Ισραήλ Μπέν Γκουριόν και ο πρόεδρος του 'Ιρακ στρατηγός Κασέμ.



Οι Κούρδοι κι' εμείς...

«ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ»

Τορά και η αεροπορία του στρατηγού Κασέμ προσπαθεί να συντρίψει τις πηγές ανεφοδιασμού των επαναστατών.

Ο αρχηγός των Κούρδων Μπαρζάν, σπουδαίος δογανωτής, γενναίος και πολύπειρος, αποτελεί έναν πολύ επικίνδυνο εχθρό.

την Κυβέρνηση μιά χώρα και τους επαναστάτες, εξιδιαιρώντας την κατάστασι και αντίλωνα διάφορα όφελει.

Η αναταραχή απλώνεται και στην Περσία αν και με πολύ μικρότερη ένταση, ενώ ο Χουσεΐν της 'Ιορδανίας και ο Σαούντ της Αραβίας παρακολουθούν άγωνιστα την κατάστασι...

ναντίον του Λαοσίου, αλλά και εναντίον των «μυρών» του Ξενοφώντος...

Δεν υποτάχτηκαν στο Μέγα 'Αλέξανδρο, κι' έφτασαν να του αξιώσουν να τους δώσει και μία πόσιντα από τα λάφυρα!...

Στην εποχή των κατακτήσεων του 'Ισλάμ, ένα τμήμα των Κούρδων έγιναν Μωαμεθανοί, ενώ άλ-

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ:

Μία μυστηριώδης φυλή έν δράσει...

ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Εκτεταμένες περιοχές του 'Ιράκ, κατέχονται ήδη από τους Κούρδους, που διαθέτουν έναν άρκετα μοντέρνο οπλισμό.

Η τουρκική Κυβέρνηση, που αντιμετωπίζει τούτες έσθωτικές δυσχερείες, δηλώνει επίσημως, ότι δεν έισαγει τους Κούρδους... Οι 'Αγγλοι — άριστοί τεχνίτες στις έξεργασίες και στις δολοφονίες της Μέσης 'Ανατολής — άγνοούν επίσημως την ύπoθεσι... Οι 'Αμερικανοί, που ώρμησαν άρκετά στο μεσανατολικό κλίμα, άρνούται κάθε άναμει... Καί οι Ρώσοι — προσεχτικοί παίχτες στο διπλωματικό σάκα της περιοχής — σιωπούν...

Τό βέβαιο είναι, ότι πολλές δηγνάμεις έχουν συμφέρον να έισαγάσουν την εξέγερσι των Κούρδων, αλλά κάθε μία για τους δικούς της διαφορετικούς σκοπούς.

Η ένίσχυσι, βέβαια, δέ γίνεται επίσημα, σιγνά μάλιστα και οι ίδιες οι ένδιαφερόμενες Κυβερνήσεις κλείνουν τα μάτια, άφίγοντας να δρούν οι διάφορες έντηρεσίες.

Οι Τούρκοι, Βρετανοί και 'Αμερικανοί, ενισχύοντας τους Κούρδους, ύπολογίζουν στη δημιουργία ένός ανεξάρτητου κομοδικού κράτους, που θα χρησίμευε σαν προπύργιο για να ανακατίση τη διείσδυσι των Σοβιετικών, σε περίπτωση, που τó 'Ιράκ έλκει πολύ πόδες τά άοιστερά...

'Αλλά και οι Σοβιετικοί, τά τελευταία σαράντα χρόνια, χρησιμοποίησαν τόν εθνικισμό των Κούρδων, για τη δημιουργία αναταραχών στη Μέση 'Ανατολή.

Συγγά άλλωστε μία Μεγάλη Δύναμις ύποστήριξε συγγρόνως και

Ο 'Ιμπν Σαούντ και ο Χουσεΐν: 'Ενωμένοι μπροστά στα γεγονότα

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οι Κούρδοι, σύμφωνα με τις έπίσημες στατιστικές — που για λόγους ένδητους έχουν συμφέρον να μειώνουν τόν άριθμό τους — είναι 1.500.000 στην Τουρκία, 500.000 στá 'Ιράκ, 500.000 στην Περσία και 50.000 στη Συρία.

Η ιστορία των Κούρδων γάγεται στα βάθη των αιώνων, κι' ένα μόνιμο χαρακτηριστικό: Δυσχώς μάχονται, είτε μεταξύ τους, είτε με τους άλλους.

Η μυστηριώδης αυτή φυλή της Μέσης 'Ανατολής, είναι ένδοξοι παίκτες καταγωγής, όπως οι Πέρσες και άναφέρεται από τόν Ξενοφώντα, που τούς Κούρδους τούς όνομάει Καρτοίκους...

Οι Καρτοίκους πολέμησαν έ-

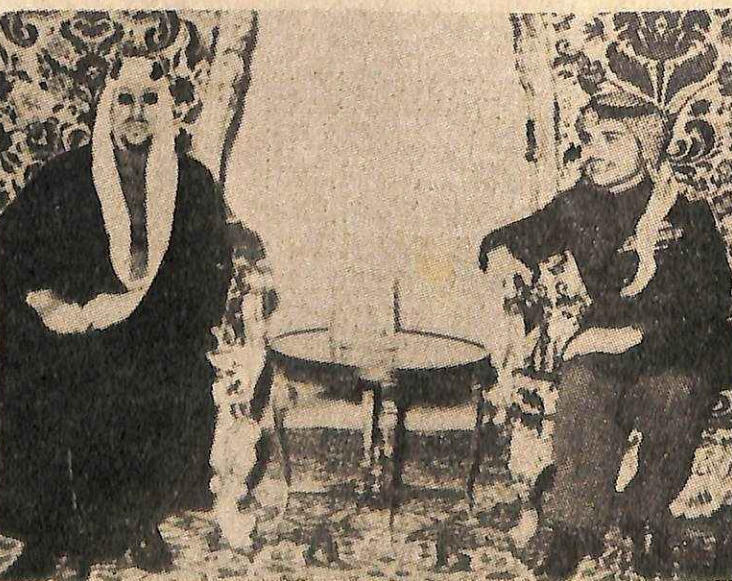
λοι έξακολουθούν να λατορεύουν είδωλολατρικούς θεούς, όπως τόν Γεώντις.

Στην εποχή των σταυροφοριών ένας Κούρδος έγινε Σουλτάνος, με τó όνομα Σαλατίν.

Ο Μεσάβιας των Κούρδων βασίηξε μέχρι τó τέλος του δεκάτου όγδόου αιώνα και, σε πολλές του εκδηλώσεις, έξακολουθεί και σήμερα...

Όργανοί, με ισχυρούς πυργούς, πάνω σε άπροσπέλαστα βουνά, με άσπρη ιεραρχία, με άρχοντες και χωρικούς, χτυπιούνται συχνά μεταξύ τους, ένω, σά μόνιμος συνδετικός κρίκος, ύπάχει μόνο ή κοινή γλώσσα.

Σ' όλο αυτό τόν κομοδικό μεσαίωνα δημιουργείται και μία ά-



Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ξιοσημείωτη ποίσι και λογοτεχνία.

Οι γυναίκες των Κούρδων, άγίτητα από τις γυναίκες του 'Ισλάμ, είναι έντελώς έλεύθερες, χωρίς φρεστέ, και μερικές μάλιστα διευθύνουν όλόκληρες φυλές.

Χωρίς να είναι νοιάδες, οι Κούρδοι έχουν ώρισμένα νομικά ένστικτα και κυρίως ή άναρχία και ό δικασμός τους είναι τά μόνιμα χαρακτηριστικά τους.

ΚΟΥΡΔΟΙ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Με τη δημιουργία των συγγρόνων κρατών στη Μέση 'Ανατολή, οι Κούρδοι έγιναν μειονότητα σε τέσσερες διαφορετικές χώρες.

Οι Τούρκοι τους ώθούν για να σφάξουν τούς 'Αρμενίους, οι Ρώσοι για να χτυπήσουν τούς Τούρκους...

Τό ένστικτο της άνταρσίας των Κούρδων άρχίζει να γίνεται πόνι στη διεθνή πολιτική.

Ο Μουσταφά Κεμάλ δέ συμπάθει τις μειονότητες και μάλιστα όταν έχουν άνταρτικές διαθέσεις... Η πολιτική του είναι πολύ άπλη. Με τούτο τους έξωθει ό ίδιος στην άνταρσία, λαμβάνοντας ώρισμένα μέτρα άνταρσις τους.

Τπειροφανοί και άβητασοί οι Κούρδοι, επαναστατούν... Και τό-

χης Ριζά, πατέρα του σημερινού αυτοκράτορα της Περσίας, τότε τούς καλούσαν και τότε τούς πλημύσε...

Φιλετικά και γλωσσικά οι Κούρδοι είναι πολύ κοντά στους Πέρσες, μερικοί μάλιστα έγιναν άξιωματικοί του περσικού στρατού...

Ο σημερινός άρχηγός των Κούρδων, ό μυστηριώδης και άνατάλκτος Μπαρζάν, άρχίζει τη δράσι του από τó 1945. Όταν, με την πλεσι των 'Αρμενικανών, τó 1947, οι Ρώσοι έξεξένωσαν τó 'Ατζεμπαιτζάν, τη βόρεια επαρχία της Περσίας, που είχαν καταλάβει κατά τη διάρκεια του πολέμου, ό περσικός στρατός προχώρησε για να άπλελευθερώση τά ένθικά έδάφη.

Με έπi κεφαλής, τó στρατηγό Ραζμάρ, ό περσικός στρατός έγχε άνάγκη, για λόγους νοήτων, μιας έντυπωσιακής νίκης... Την έγκαιρία αυτή τους την έδιναν οι Κούρδοι, που είχαν ένισχύσει τούς Ρώσους στην κατάληψη του 'Ατζεμπαιτζάν, έλπίζοντας να άποσπάσουν ένα τμήμα της Περσίας για τó μελλοντικό τους ανεξάρτητο Κομοδικάτι.

'Αλλά ό περσικός στρατός, με τούς σαράντα χιλιάδες άντρες του, τά παλιά τάγκς του και τά κόνια τους χωρίς δόιδες, ένó πε-



Χάρτης της Μέσης 'Ανατολής: 'Ανταρσίες και πετρέλαια...

Η εξέγερσι των Κούρδων

τε τά τουρκικά στρατεύματα και ή αεροπορία έπυμβαίνουν.

Τπολογίζονται σε πενήντα χιλιάδες οι άπώλειες των Κούρδων τó 1925, 1930 και 1938. 'Αλλά τó 1925 ή εξέγερσι των Κούρδων, με την άρχηγία του Σαΐδ, σημεύει στην άρχη μεγάλη έπιτυχία, που δεν είχαν προβλέψει οι τουρκικές άρχές... Πολλές τουρκικές επαρχίες πέσαναν στην κυριαρχία των Κούρδων...

'Αλλά ό Κεμάλ έπεδλήθη και διάταξε τόν άπαγοισμό των ίγνυτων της άνταρσίας στην πλατεί τó Νταουμκί, της πόλεως της νοτιοανατολικής Τουρκίας, που προσορίετο σαν προτείνουσα τού μελλοντικού κομοδικού κράτους.

ΠΕΡΣΕΣ, ΡΩΣΟΙ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΙ

Οι Πέρσες έχουν υιοθετήσει μία πιο εύληστη πολιτική. Ο Σά-

όμινε την έντυπωσιακή νίκη, βρέθηκε περιγκλωμένος από 1500 άντάρτες του Μπαρζάν, άριστα έξοπλισμένους και ύπεροχους πολεμιστές.

Και μετά αυτό τó μάθημα, που έδωσαν στους Πέρσες, οι Κούρδοι πέρσαν τó οσοπερακό σύνορα, περιμένοντας μία άλλη εύκαιρία.

Ο μυστηριώδης Μπαρζάν λέγεται, ότι φοίτησε σε στρατιωτική 'Ακαδημία της Μόσχας...

'Αλλά οι Κούρδοι δέ άραιοιόνονται ούτε ένθικά, ούτε ίδεολογικά.

Λίγο άργότερα, ό Μπαρζάν έαναβόησε την άπόλυτη ανεξαρτησία των κινήσεων του.

Ο άλλοτε άρχηγός περσικών άναρτών, είναι σήμερα έπi κεφαλής ένός κινήματος, με ώρισμένους σκοπούς, με τέλεια γνώσι τού μοντέρνου πολέμου και με ισχυρούς συμμάχους.

Ο ΜΠΑΡΖΑΝΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ο Μπαρζάν έισαγει στην άρχη τόν Κασέμ. Γιατί ό μυστηριώδης αυτός άρχηγός, ντιμένος σύμφωνα με τó δυτικό τόπο κι' έχοντας πάντα γύρω του τούς πανήγυλους σοματιστάδες του, με πλατεία πολυχρωμία τουμισπάνια, πέτρινες ένδες, πιστόλια και γιαταγάνια, βόσκειται παντού, σ' όλη την περιοχή της Μέσης 'Ανατολής.

Φανατικός ένθικιστής, έζηει για έπιτυχία άν όχι την άμηση ένθικη ανεξαρτησία, μία άυτονομία.

Ο Κασέμ βέβαια δεν ήτανε διατεθειμένος να άναγνωρίση τις άμειώσεις του Μπαρζάν... 'Αλλά ούτε οι Τούρκοι και οι Πέρσες.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Ένα ανεξάρτητο ή άυτόνομο Κομοδικάτι θα είχε μία έκτασι 500.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και θα δημιουργούσε μία κανονόγια κατάστασι στη Μέση 'Ανατολή...

Για τόν όσα όλες οι βόρειες επαρχίες του 'Ιράκ είναι σιά γένοια του Μπαρζάν, ένó οι ειδικοί της Μέσης 'Ανατολής, κινούν τά ήγνια, ύπολογίζουν, ύπόσχονται, ζυγίζουν άριότως και κατάνουν τά ένόττερα συμφέροντα των Μεγάλων, που έχουν για έυέλημα μία πετροελευτηρία...

Κι' είναι χαρακτηριστικό, ότι ώρισμένες έπιτυχίες των Κούρδων σημειώθηκαν σε περιοχές, όπου ποσάρα άνακατέθηκε πετρέλαιο...

Ανταρτής για τούς Κούρδους, ή χωματίστας τους, άσταθής και χωρίς ένόττερες προοπτικές, τούς καταδικάζει, παρό τις έξάσεις

Ο άρχηγός των Κούρδων με τούς σοματιστάδες του: Στη δίνη των συμφερόντων...

του άρχηγού τους στο όλο του πινού στο κρίσιμο μεσανατολικό παιχνίδι...

δίνη της Μέσης 'Ανατολής, Κούρδοι, Τούρκοι, 'Ισραηνοί, Πέρσες, 'Αράβες, 'Ιορδανέζοι, Σύριοι, αλλά και τó Κράτος του 'Ισραήλ, στροβιλίζονται κάτω από τά βλέμματα των Μεγάλων...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΣΦΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ

Οι άρχές της Σάντα Μόνικα (Καλιφορνια) εφαρμόζουν την ποινή της άνταποδοσεως στους όδηγους άτυοκινήτων, που παραβαίνουν τούς νόμους της Τροχίας, Τελεταία, 100 άτυοκινήσεις, άνδρες και γυναίκες, που είχαν ύποπεί σε διάφορες παραβάσεις, άδηγώθηκαν σε μία μηχανοτορακική άθουσα, όπου προσβλήθηκαν στην όδην διάφορες σπινές, έγχρωμες και ήχητικές, άτυοκινήτων δυστηχημάτων, έπi τού κυκλοζού. Τό άμα έτρεχε άθουσα και όλοάσματα πόνου και τσοιόν δονούσαν την άτύοσφαρα.

Η πιο τραγική σκηνή ήταν εκείνη ένός όδηγου, που τó άτύοκίνητό του προς στυά έτρετα από μία σύγκρουσι και που καμπε έωντανός. Πολλές γυναίκες λιποθύμησαν και όλοι οι άτυοκινήταται, έπειτα από αυτή την προβολή, ύποσέθηκαν, ότι θα γίνουν ύποδαιμια καλόν όδηγών.

Μία κυρία, έξ άλλου, που είχε ύποπεί σε μία σοβαρή παραβάσι, ύποχρεώθηκε να ύπηρετηση μία όλόκληρη ήμερα σ' ένα νοσοκομείο, που μεταφέρονται οι τραυματίες από άτυοκινήτα δυστηχηματα. Ένας άλλος άτυοκινήτατης ύποχρεώθηκε να καθοίση την άσφαλις ένός δρόμου από τά άσφατα, που βρίσκονταν εκεί, έπειτα από μία σύγκρουσι άτυοκινήτων.

Οι άρχές της Σάντα Μόνικα βόηκαν, άοανε, την καλύτερη μέθοδο για να συνετίσουν τούς άτυοκινήταται: Πιθανόν.

«Η αγάπη, είτε ο Ρόμπερτ Βίνς, καθηγητής της ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου, είναι ένα αίσθημα βασικά υποκειμενικό και που αποβλέπει στην ικανοποίηση του αγαπώντος κι όχι του αγαπούμενου».

Καθένας από μας τείνει ν' αγαπήσει ένα άνδρα του αντιθέτου φύλου, που η προσωπικότητά του μας φαίνεται, ότι συμπληρώνει τη δική μας και διά μέσου του οποίου πιστεύουμε, ότι θα μπορούσαμε να ικανοποιηθούμε τους βαθύτερους πόθους μας. Ένας άνδρας σκληρός, βίαιος και τυραννικός ονειρεύεται στο βάθος της ψυχής του να ξαναγίνει ένα άθλιο παιδάκι. Κι επειδή δε μπορεί να πραγματοποιήσει αυτή την επιθυμία του, ενοχλείται μια άτολη και εδωσίθητη νέα, που τον ευχαριστεί να την προστατεύει και στην οποία βρίσκει αυτή τη δεύτερη προσωπικότητα, που ονειρεύεται. Κοντά της έχει την ψευδαίσθηση πως ξαναγίνει ένα άκακο και άπονηρο παιδάκι. Η άτολη νέα, από τ' άλλο μέρος, καταλογίζει διάφορα στον εαυτό της το ότι δεν ήταν θαρραλέα και απολαυστική. Με την τάση που χαρακτηρίζει κάθε γυναίκα να ταυτίζει τον εαυτό της με τον αγαπημένο της, δίνοντας την καρδιά της σ' αυτό το σκληρό άνδρα, πραγματοποιεί έμμεσα τους πόθους της, γιατί, κοντά του, έχει την εντύπωση πως έγινε κι αυτή θαρραλέα και τολμηρή. Έτσι, κι οι δυο αγαπημένοι ικανοποιούνται και αλληλοσυμπληρώνονται. Η αγάπη τους, κι' όλο που είναι εγωιστική, αφού ο καθένας τους αποβλέπει στην προσωπική του ικανοποίηση, γίνεται ωφέλιμη και στους δύο. Τους ζωογονεί και τους δημιουργεί ένα αίσθημα ευφροσύνης. Κατά βάθος, όμως, κίβδωνε τους σκέπτεται μόνο τον εαυτό του.

Ο καθηγητής Βίνς προχωρεί ακόμη περισσότερο. Τίποτος, λοιπόν, ότι η αμοιβαία ικανοποίησης αντιθέτων ψυχολογικών αναγκών αποτελεί το έναυσμα της αγάπης. Αλλά η αγάπη ν' αλληλοσυμπληρώνουμε σμίγοντας κι' ένα άνδρα του αντιθέτου φύλου, είναι πολύ σημαντικότερη από πολλά άλλα ερωτικά κίνητρα, όπως είναι η σεξουαλική έλξη, η δημοφιλία, η ταυτότητα των κλίσεων κλπ.

Η θεωρία αυτή μας επιτρέπει ν' απαντήσουμε σε μια ερώτηση, που την έχουμε πολύ συχνά: «Μα τι της (ή του) βοήζει; Ξεκίνησε, λοιπόν, η γυναίκα βοήζει στον άνδρα κι' ο άνδρας στη γυναίκα είναι η συμπλήρωση του εαυτού τους. Αυτό, όμως, δε μπορούμε να το αίσθανθούμε παρά μόνο οι ενδιαφερόμενοι και κανένας άλλος. Στην ανώτερη ερώτηση, λοιπόν, πρέπει ν' απαντήσουμε: «Αυτό μόνο εκείνη (ή εκείνος) το ξέρουν». Πραγματικά, είναι αδύνατο σ' αποινδύηστε το λόγο να διακρίνουμε τι βίσκει μια γυναίκα σ' έναν άνδρα που αγαπάει (και αντίστροφα).

Αλλά συμβαίνει συχνά τόσο στους άνδρες όσο και στις γυναίκες, να ερωτεύονται άντρες, που είναι άμοιροι το αντίθετο από εκείνο, που ζητούν.

Ας πάρουμε το παράδειγμα της Νίνας, που πίστευε πάντα πως θ' αγαπούσε έναν άνδρα δυναμικό, δραστήριο, φιλόδοξο. Κι' όστόσο, ερωτεύεται τον Παύλο, που είναι ορθόμορφος, ήμερος και που δεν έχει φιλόδοξες.

Η Αλίκη, από τ' άλλο μέρος, ονειρευόταν έναν κοσμικό τύπο, έναν εύθιμο, ένα γλεντζέ. Κι' όστόσο, ερωτεύεται το Νίκο, που είναι σοβαρός και ελάχιστα κοινωνικός.



Κοντά του έχει την εντύπωση πως έγινε κι' αυτή θαρραλέα.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ που θα σ'ας συμπληρώσει

Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Γιώργος πίστευε πάντα πως το ιδανικό του ήταν μια γυναίκα ξανθή, τρυφερή και ήρεμη. Κι' όστόσο, ερωτεύεται την Καίτη, που είναι μελαγχολική, άστατη και φιλόδοξη. Ο Αλέκος επίσης πίστευε πως θ' αγαπούσε μια νέα ξένη, φιλόδοξη και δυναμική. Κι' όστόσο, ερωτεύεται την Ίωαννα, που είναι άμυαλη, όληνη και καλοταϊσά.

Η εξήγηση αυτού του φαινομένου είναι η ακόλουθη: Η Νίνα, που πίστευε πως θ' αγαπούσε έναν άνδρα δυναμικό, δραστήριο και φιλόδοξο, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να εξωτερικεύει τις ιδιότητές, που ανακάλυπτε η ίδια στον εαυτό της. Ήταν, δηλαδή, η ίδια δυναμική, δραστήρια και φιλόδοξη. Και γι' αυτό πίστευε πως έτσι έπρεπε να ήταν κι' ο άνδρας που θ' αγαπούσε. Αλλά αν υποθέσουμε πως συναντούσε στο δρόμο της έναν πορτοκαλί άνδρα, θα του γύριζε τις πλάτες. Γιατί θα έβλεπε σ' αυτόν ένα πιστό αντίγραφο του εαυτού της.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 47) το συναρπαστικό δραματικό, κοινωνικό μυθιστόρημα της δημοφιλούς Ιταλίδας συγγραφέως

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟΥ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Μια γοητευτική κοπέλλα έχει αφιερώσει τη ζωή της στην ανακάλυψη του ανθρώπου, που σκότωσε τη μητέρα της σε μια στιγμή παθούς και ζήλιας, δίχως να φαντάζεται πως ο φονιάς αυτός είναι ο πραγματικός της πατέρας. Στον αγώνα της αυτό, μέσα στη ζούγκλα της κοινωνίας, έχει λίγους πολύτιμους συμμάχους, αλλά πολύ περισσότερους σατανικούς εχθρούς, που ζητάνε να τη συντρίψουν. Μά, ένας άγνος και βαθύς έρωτας την εμπνέει και την παρηγορεί στις δύσκολες στιγμές της, βοηθώντας την να βρει την ελπίδα, ενώ το περσμένο δίνει την καλύτερη δυνατή λύση στο δράμα της ζωής της.

Η άκομη έναν ανταγωνιστή. Ένώ εκείνο που ζητάει είναι ένα συμπλήρωμα. Και γι' αυτό έλκεται από τον Παύλο, που δεν έχει φιλοδοξίες και που με την οκνηρία και τη ραθυμία του ανακόπτει τη ζωή της όλη.

Το ίδιο κι' η Αλίκη, που ονειρευόταν έναν κοσμικό τύπο, ερωτεύεται έναν ήλιο, που είναι σοβαρός και σχεδόν άκοινωνικός. Γιατί ο πρώτος θα έμοιαζε κάπως σ'αυτή τη δική της προσωπικότητα. Και αυτό δεν το ήθελε.

Ο Γιώργος, από τ' άλλο μέρος, αναζητώντας την ήρεμη και τρυφερή συντροφιά, εξωτερικεύει τις δικές του ιδιότητες. Μόλις, όμως, βρέθηκε μπροστά στον αντίθετο τύπο της Καίτης, γοητεύθηκε απ' αυτόν. Ο Αλέκος, τέλος, που ήταν ο ίδιος εξοπλισμένος και δυναμικός, προτίμησε για συντροφιά όχι μια ανταγωνίστρια, αλλά την απειραστική και καλοταϊσά Ίωαννα.

Αυτή η έλξη προς το αντίθετο και το άνομο υπερσυνέχει παντοίως. Κι' οι νέες, που ξεκινούν με πολλά όνειρα δε βλέπουν να το ξεχνούν. Πολλές φορές, έχουν κιάλα μέσα στο μυαλό τους την εικόνα του ανθρώπου που θ' αγαπήσουν. Κι' όστόσο, αγαπούν έναν άλλο, που είναι το ακριβώς αντίθετο απ' αυτόν. Επιδιώκουν μήπως το ιδανικό τους; Κάθε άλλο. Βρίσκουν απλώς τα έμμετρα, που τους έλειπε.

Κάποτε, συμβαίνει το εξής παράδοξο. Η γυναίκα, που ερωτεύεται έναν άνδρα διαφορετικό από εκείνο που νομίζει πως επιθυμεί, έχει την κρυφή χαρά πως θα μπορούσε να τον αναπλάσει σύμφωνα με την εικόνα, που είχε πριν στο μυαλό της. Και το ίδιο σκέφτεται πολλές φορές ο άνδρας.

Αν, όμως, επιτύχουν στην προσπάθειά τους, τότε ο άνδρας ή η γυναίκα δε θα είναι πια εκείνοι, που αγαπήσαν. Ο άνδρας, που προσπαθεί να κάνει την άμοιρη γυναίκα κι' η γυναίκα, που προσπαθεί να μεταβάλει το ράθυμο αγαπημένο της σε δραστήριο και δυναμικό, αν επιτύχουν στην προσπάθειά τους, θα δοκιμάσουν μια πικρή απρηδένηση. Γιατί το καινούργιο άνδρα που θα δημιουργήσουν, δε θα ανταποκρίνεται πια στις συναισθηματικές τους ανάγκες.

Και τον καθηγητή Βίνς, οι νέες περνούν από δυο διαδοχικά στάδια.

Από τα 15 ως τα 20, οι νέοι της ίδιας ηλικίας κι' αυτές, δεν τους κάνουν καμιά εντύπωση. Τους βλέπουν αμυδρά, είναι, τονώνουν, προθυμίες ν' αγαπήσουν οποιοδήποτε άνδρα, αρκεί να είναι καλός. Για το λόγο αυτό, θα περιφρονήσουν τους γοητευτικούς συναδέλφους τους στο γυμνάσιο ή το ερσοστάσιο, όπου τυχόν εργάζονται και θ' αγαπήσουν τον προεπιλεγμένο τους, μολονότι είναι γέρος, παντρεμένος και πατέρας, ή ένα διάσημο συγγραφέα ή έναν ήθοιο, έναν τραγουδιστή, κλπ.

Κάποιον, δηλαδή, που κοντά του νομίζουν πως θα βρουν από την αφάνεια τους, και θα γίνουν κι' αυτές κάτι. Ανάμεσα από τους ανθρώπους αυτούς, πραγματοποιούν το όνειρό τους, που είναι να ξεχωρίσουν από τις άλλες, να φθάσουν σε κάποια διασημότητα.

Μετά τα 20, όμως, προσγειώνονται και γίνονται πραγματικές. Ξεκινούν που επιθυμούν τώρα είναι να βρουν την ελπίδα κοντά σ' έναν άλλο άνθρωπο, που ανταποκρίνεται στις συναισθηματικές ανάγκες τους κι' ο οποίος, που νομίζουν σαν τέτοιες. Απ' αυτή τη στιγμή, η ιδέα του γάμου σβένεται μέσα στο μυαλό τους και ταπεινώνεται η ελπίδα της ελπίδας. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Είσαρτε ωομή για ν' αγαπήσετε;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Λιάνα Καμπίνη, μια όμορφη Αθηναία κοπέλλα προσλαμβάνεται ως βασικό γραφέας σ' ένα γραφείο, όπου εργάζονται κι' άλλα έξη κορίτσια. Ο μισθός είναι μικρός, οκτακόσιες δραχμές το μήνα, είναι όμως μια άσχημη και η Λιάνα έχει απόλυτη ανάγκη να εργαστεί, γιατί ανήκει σε μια φτωχή και πολυμελή οικογένεια. Έχει δυο αδελφάκια και τρεις αδελφές, πιο μικρές. Ο πατέρας της είναι συνταξιούχος, μα εργάζεται κάπου ως λογιστής και κερδίζει λίγα χρήματα. Στο γραφείο που προσελήφθη η Λιάνα, έχει την άδεια να εργάζεται και για λογαριασμό της, μετά τη δουλειά της, όπως και τ' άλλα τα κορίτσια. Ο πρώτος, λοιπόν, πελάτης, που της παρουσιάζεται είναι ένας διασημικός νέος, που της ζητάει να του ετοιμάσει γρήγορα μερικά δικόγραφα και που μένει ενθουσιασμένος από τη δουλειά της... Τον λένε Ντίνο Σατρά και κάνει άμεσως καλή εντύπωση στη Λιάνα που φεύγοντας από το γραφείο με τη Σόφη, μαθαίνει από τη μικρή συνάδελφό της διάφορα μυστικά για τις άλλες. Η Ρίκα με τους τους πελάτες κι' η Λούση έχει σχέσεις με τον Παντόπουλο και θέλει να τον χωρίσει από τη γυναίκα του. Υστερ από δυο εβδομάδες, ο Παντόπουλος αρχίζει να κάνει διαρκώς παρατηρήσεις στη Λιάνα και να την πολιορκεί. Εκείνη όμως τον αποφεύγει. Ο Ντίνος Σατράς έρχεται για τρίτη φορά και της μιλάει με πολύ φιλικό τρόπο για τα οικογενειακά του...

Όταν τελειώσει την εργασία, ήταν άργα. Οι περισσότερες κοπέλλες είχαν φύγει από το γραφείο. Η Σόφη, που την περίμενε συνήθως, είχε φύγει απόψε διασημική, με ύψος παράξενο και της είχε κάνει νόημα ότι θα της έλεγε νέα αύριο.

Σας καθυστέρησα, είπε ο Ντίνος, όταν μάδεψε τα χαρτιά του, αφού την πλήρωσε και της άφησε όπως πάντα το φιλοδώρημα. Όχι, δεν πειράζει! Δεν διάζομαι! αποκρίθηκε χαρούμενη η κοπέλλα. (Ένοιωσε πάντα μια ανεξήγητη χαρά μέσα της, όταν τον έβλεπε ναρκείται, όταν εργαζόταν γι' αυτόν).

Δεν έχετε να πείτε πουθενά; τη ρώτησε. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της: Σπίτι! Πάντα πάω σπίτι μετά την εργασία μου. Δίστασε εκείνος μια στιγμή, έπειτα τη ρώτησε με το συκρατημένο, κάπως δειλό του ύφος: Θά σ'ας πείραζε να σ'ας συνοδεύω λιγάκι;

Η καρδιά της πήδησε. Ποτέ στη ζωή της δεν θυμόταν να την νιώσει τόσο ευτυχία, όπως εκείνη τη στιγμή. Ευχριστός, του αποκρίθηκε κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των μαλλιών της. Και βγήκαν μαζί έξω, στη γλυκερά νύχτα του Σεπτεμβρίου. Έτσι που λέτε, άρχισε ο Ντίνος άμεσως, σαν να συνέχιζε την κουβέντα του κι' τη σκέψη του. Πρέπει όπωςδήποτε να εργαστώ μερικά χρόνια στο γραφείο του κυρίου Πεζού. Πρώτα-πρώτα αποκτώ περρα εκεί μέσα, έπειτα έχω πολλή και ποικίλη έφευσα, έπειτα αποκτώ διγάσιγιά και γνωριμίες και πελατεία. Η δουλειά μας χρειάζεται υπομονή. Ευτυχώς ο προϊστάμενός μου είναι άνθρωπος με κατανόηση... Πάν-

ΦΤΕΡΟΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ



τως, τ' όνειρό μου είναι ν' ανοίξω δικό μου γραφείο.

Ήταν απλά τα λόγια του, ο τόνος της φωνής του όμως ήταν τόσο φιλικός, τόσο εγκάρδιος, που σαν να τους έδινε άλλη σημασία. Γι' αυτό ένοιωσε η Λιάνα μια παράξενη ευτυχία να πλημυρίσει όλη της την ύπαρξη.

Έχετε μητέρα; τον ρώτησε κι' η Λιάνα.

Κούνησε ο νέος θλιμμένος το κεφάλι του: Όχι. Δεν γνωρίσαμε μητέρα. Πέθανε όταν ήμουν μωρό-εγώ. Μας ανάθρεψε μια θεία, αδελφή της μητέρας μου... Μια ελαιοειδική γυναίκα. Έμεινε ανύπαντρη για κατήρι μας... δηλαδή, παντρεύτηκε όταν πια δεν είχαμε την ανάγκη της, μεγάλη, καταλαβαίνετε...

Πρέπει να την αγαπάτε πολύ, του είπε η Λιάνα. Είναι ευτυχισμένη;

Όχι. Δεν γνώρισα ποτέ την μητέρα μου. Μια ελαιοειδική γυναίκα. Έμεινε ανύπαντρη για κατήρι μας... δηλαδή, παντρεύτηκε όταν πια δεν είχαμε την ανάγκη της, μεγάλη, καταλαβαίνετε...



(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν κριτικάρουν τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Όσο αρχίζουν και πικνώνουν τ' αράια και γκρίκια νέφη, τόσο χάνουν οι πολίτες τη χαρά τους και το κέφι, γιατί το καλοκαιράκι στα στεγνά του είναι, ήδη, κλί, παρά την... σπνοία του, την «πνοή του παραδίδει»!

«Φεύγει το καλοκαιράκι», ψιθυρίζουν οι πάντες και σκεπτόμενοι τις τόσες και τις τόσες που αβάντες, το φθινόπωρο απέναντος, στα λυχνάκια και πικρία και το θέρος χαίρεται με καρδιά βαρεία και... κρύα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Με το δίκιο τους, νομίζω, κατασφηνίζουν οι καμηνοί και θυμίζουν το τραγούδι «Κυριακή... συννεφιασμένη», γιατί μπαίνοντας χειμώνας έβρουν όλοι τους πως πρέπει, πλην από το ξεροδρόμι, να «φουρά» γερά κι' τη τσέπη!

Συλλογίζονται, εν όλίγοις, με καμμό τους... φλογερό ότι χάνουν όπου νάναι, τον υπέροχο καιρό, που τελείως καταργούνται, Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Δεν αποκρίθηκε άμέσως ο νέος. — Ίσως! πρόφερε σε λίγο συλλογισμένος. Η θεία Βασιλική ήταν ένας άνθρωπος που έπρεπε να δρην έναν άντρα να την ξεκουράσει και να της χαρίσει όλη τη στοργή που διψούσε τόσα χρόνια. Δεν ξέρω αν τον ήξερε... Ο θεός ο Μάχος είναι δέδαια ένας καλός σύζυγος... αλλά...

Σταμάτησε, γέλασε: Σας έαλιζω με τα οικογενειακά μου...

Σας παρακαλώ! φώναξε η Λιάνα με πραγματικό ενδιαφέρον. Ίσα-ίσα, σας ευχαριστώ που μου δείχνετε τόση φιλία.

Γύρισε, την κύτταξε. Μέσα στο σούρουπο το πρόσωπό του φαινόταν πιο μελαγχολικό, τα μάτια του αστραφταν από εξυπνάδα και τα χείλη του της χαμογελούσαν χαϊδευτικά: Έχω την εντύπωση σαν να σ'ας γνωρίζω από καιρό! της είπε. Και... καμμία φορά ο έν-

Ναί, αυτό μάς παρηγορεί για την απόστασι! γέλασε αμέσως. Της έδωσε το χέρι, και της κράτησε μια στιγμή το δικό της στη χούφτα του.

Αν έχω έγγραφα θα σ'ας φέρω κι' αύριο δουλειά, της είπε γελαστός. Μακάρι! αποκρίθηκε κι' να ευτυχισμένο χαμόγελο η κοπέλλα.

ONEIRO — Γιατί μιλούσε διαρκώς για το Ντίνο Σατρά; Ήταν κάτι ακατανόητο. Δεν μπορούσε να σκεπαστεί τίποτ' άλλο, δε μπορούσε να δρην ενδιαφέρον σε καμμία άλλη συζήτηση. Μόλις κάθισαν στο τραπέζι το δρόμο, μίλησε γι' αυτόν. Τους είπε με όλη την ειλικρίνεια ότι τη συνόδευσε ως την πόρτα τους, τους μίλησε και για την οικογένειά του.

Η μητέρα άκουγε κι' ενδιαφερόν, ο πατέρας φαίνονταν μάλλον συλλογισμένος. — Είμαι ευτυχισμένη! φώναξε κάποια στιγμή η Λιάνα. Έπειτα τρούαζε η ίδια και διώρωνε.

Ευτυχισμένη που κέρδισα απόψε πάλι κατι παραπάνω... Την κύτταξε ο πατέρας της σοβαρά στα μάτια: Λιάνα! Πρόσεχε!

Σαν παγωμένο νερό έπεσε η νηφαλιά λέξη στην καρδιά της. — Τι να προσέχω μπαμπά; — Νά προσέχεις καλά, πρίν... νά, πρίν σκεφθείς ότι μπορεί να σε κάνει ευτυχισμένη ένας άντρας.

Μά, πατέρα... διαμαρτυρήθηκε η Λιάνα. Δεν σκεπτόμαι τίποτ' άλλο.

Χαμογέλασε ο Τρύφων Καμ-
πίνης:

— Τό σκέπτεσαι, παιδί μου.
Τό σκέφθηκες κιόλας. "Ισως ύ-
πασυνειδητά. Αλλά, άρχισες ν'
άπασχολής τη σκέψη σου μ' αυ-
τόν. Αύριο θ' άπασχολήσης και
την καρδιά σου. Γι' αυτό, έχω
χρέος να σε καταστήσω προσε-
κτική... Ο νέος αυτός φαίνεται
τίμιος. Είδες όμως; Αμέσως-ά-
μέσως σου μίλησε για τις οικο-
γενειακές του υποχρεώσεις, για
την αδελφή του, για τη θεία του...

— Η αδελφή του είναι εκκοσι-
χτώ ετών κι' εργάζεται, είπε κά-
πως πιά ζωηρά από ό,τι τό συ-
νήθιζε η Λιάνα. Η θεία του εί-
ναι παντρεμένη. Κατά βάθος
λοιπόν δεν έχει καμιά υπο-
χρέωση!

— Αυτό τό λες εσύ. "Ακου-
σες όμως τί σου είπε; "Ότι δεν
είναι ανεξάρτητος...

— "Ετσι δεν σου είπε;
— Ναι, παραδέχτηκε ή κο-
πέλλα.

— Δε χρειάζεται να σου πη
περισσότερα. Αυτά τά λόγια του
πρέπει να τά δέσης και να τά
σκεφθής καλά, καλά, πριν άφή-
σης τη γνωριμία σας να εξέλι-
χθί σε φίλια και τη φιλία!...

— Τρέχει τό μυαλό σου, μπή-
κε στη μέση γελώντας η Άννα, η
μητέρα. Λένε πως οι γυναίκες
πλάθουν εύκολα τέτοια μυθιοτο-
ρήματα. Βλέπω όμως ότι εσύ την
αρραβωνιάσες κιόλας, την κόρη
μας, μ' ένα πελάτη, που πήγε δυό
φορές στό γραφείο και της έφερε
έργασια.

— Τρείς! διώρθωσε ή Λιάνα,
αυθόρμητα.

Ο Τρύφων ξεκαρδίστηκε στα
γέλια:

— Βλέπεις; Τρείς! φώναζε,
κλείνοντας τό μάτι στη γυναίκα
του. Αυτό έχει μεγάλη σημασία.
Αχ, όλες οι γυναίκες είσαστε με-
γάλα παιδιά. "Ακριβώς τώρα που
δεν συμβαίνει τίποτα, πρέπει ν'
άκούσης τη φωνή της λογικής ή
Λιάνα. "Επειδή, άργότερα, αν φαν-
ταστούμε ότι ή φίλια αυτή έχει
κάποια εξέλιξη, θα είναι άσχημα.

— Η Λιάνα θα γνωρίσει κι' άλ-
λον κόσμο εκεί μέσα στό γρα-
φείο, είπε συμβιβαστικά ή μητέρα.
Φθάνει να σταθί εξυτην...

— Φθάνει να σταθί λογική, εί-
πε μ' έμφαση ο πατέρας. Πρώτα
τή λογική! Δυστυχώς έτσι είναι
ή εποχή μας. Η ζωή είναι δύ-
σκολη...

— Γύρισε στη μεγάλη του την κό-
ρη και συνέχισε με καλωσύνη:
— Μη νομίζης πως δε θα εί-
μαι εύτυχισμένος, αν βρής μόνη

σου την εύτυχία σου, παιδί μου.
"Αλλά, κι' εσύ ξέρεις πάσα δύσκο-
λη είναι ή ζωή. Πάρε την οικογέ-
νεια μας... Πόσα περιμένουμε από
σένα ε;

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ή Λιά-
να. Μόνο ένοιωσε κάτι παράξενο
μέσα της. Κάτι σαν να βούλιαζε ή
καρδιά της. Μία καρδιά τρελλή,
που είχε πετάξει στα ουράνια.
Και τώρα, σαν να βούλιαζε ξα-
φνικά.

— "Εννοια σου, πατέρα, άπο-
κρίθηκε με ύφος συγκρατημένο.
Ξέρω τις δυσκολίες της ζωής και
ξέρω τις υποχρεώσεις μου. Από
την άσχημη δέ σούλεγα ότι θέλω να
βρώ δουλειά, τώρα που τελείωσα
τό Γυμνάσιο, για να σάς βοηθή-
σω; Για να σας βοηθήσω όλους
σας και προπάντων τό Γιαννάκη
μας; Πως φαντάστηκε λοιπόν, ό-
τι είναι δυνατόν να σκεφθώ δια-
φορετικά; "Εννοια σου, πατέρα,
δεν πρόκειται να σκεφθώ τον έαυ-
τό μου, αν δεν καταλάβω ότι έχω
τό δικαίωμα να τό κάνω.

Της χάιδεψε τό χέρι ο Τρύφων
με συγκίνηση.

— Είσαι καλή κοπέλλα, τό ξέ-
ρω Λιάνα μου. Αλλά ούτε κι' έ-
τσι ακριβώς τό θέλω. Ούτε κι' έ-
τσι. "Εχεις κι' εσύ όλο τό δι-
καίωμα εύτυχίας, σαν ανεξάρτη-
τος άνθρωπος. Πάντως, να μη βια-
στής. "Εκεί ήθελε να καταλήξω.
Να μη βιαστής!

ΤΟ ΜΕΛΙ

Τρείς πελάτες περίμεναν πάλι
για τη Ρίκα Δαρή.

— "Εχει τό μέλι αυτή! ψιθύρι-
σε έξω φρενών ή Λούση, που είχε
μείνει χωρίς ιδιωτική πελατεία
έκείνο τό άπόγευμα.

Τά βαθουλά της μάτια κύττα-
ζαν γεμάτα μίσος τη συνάδελφό
της.

— "Εγραφε ή Ρίκα με φτερωτά
δάκτυλα. Δίπλα της, ένας κύριος
Ίσμας τριάντα χρόνων κάπνιζε, και
περίμενε. Τά μάτια του δεν ξε-
κολλούσαν από πάνω της. Κάθε
τόσο γύριζε ή κοπέλλα, τούρνοι-
νε μία τσαχπίνικη ματιά, χωρίς να
διακόπτει την έόγασία της. Τότε
ο άντρας έσκυδε πούς τό μέρος
της:

— Λοιπόν τί λές;
— "Αφήστε να τ' αντιγράψω ο-
λο! άποκρίθηκε με ύφος μαργιό-
λικο ή κοπέλλα.

Τά δακτυλάκια της δούλευσαν,
άστραπτή. Κι' οι λέξεις έπαιρναν
τη θέση τους άφωγες, χωρίς ένα
λαθάκι, στη λευκή κόλλα. Λέξεις
παράξενες πάντως, για ένα σο-
δαρό γραφείο:

— "Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Ια-
τρός παθολόγος Χαράλαμπος Λα-
κίτης, βεβαιώ ότι κατόπιν προσε-
κτικής εξέτασής του, άσθενούς
Χαράλαμπος Λακίτης, έκαμα την
έξής διάγνωση: "Ο Χαράλαμπος
Λακίτης, κάτοικος Αθηνών, έτών
τριάντα, Ιατρός τό επάγγελμα,
έπιμελητής του «Ευαγγελισμού»,
υποφέρει από καρδιακή πάθηση
ή όποια δύναται να έχη επικίνδυ-
νο εξέλιξιν. "Ως εκ τούτου ένδει-
κνυται θεραπεία ριζική και άνευ
ανάβολής. Συνίσταται δέ ή θερα-
πεία αυτή, σε μίαν έλαφράν δόσιν
του έξής φαρμάκου: "Ενα χαμό-
γελο της δεσποινίδος Ρίκας Δα-
ρή... Χαμόγελο όμως θερμόν, ύ-
ποσχόμενον πολλά. Συγχρόνως
μίαν υπόσχεται ότι ή άνω άνω
φερθείσα δεσποινίς, θα δεχθή να
δρίση συνάντησιν με τον άσθενή.
Συνάπτον εις κέντρον της άρε-
σκείας της, όπου ή άνω δεσποινίς
θα χορήγη στον πάσχοντα άρκετά
από τά θεραπευτικά της χαμόγε-
λα. Τρίτον...»

Σταμάτησε σ' αυτή τη λέξη ή
ρίκα. Γύρισε κατόπιν κι' έβριζε
μία τσαχπίνικη ματιά στο νεαρό
γιατρό, που κάπνιζε συνεχώς.

— Θέλετε να τό γράψω όλο;
Τό θέλετε πραγματικά; τον ρώτη-
σε γελαστή.

— Φυσικά...

— Πείτε δρασχώς ή σελίδα εί-
πε ή κοπέλλα με ύφος ύπηρεσιακό.

— Να τό γράψετε όλο, παρα-
καλώ, είπε ο γιατρός Χαράλαμ-
πος Λακίτης.

Και για την άπάντησι πληρώ-
νω δέκα δραχμές τη λέξη.

— Η Ρίκα στοργύλευσε τά μάτια
της:

— "Ω... μην είσθε τόσο γενναίο-
δωρος! Μπορεί ή άπάντησι να
μην είναι μόνο μία λέξη, όπως την
περιμένετε.

— Δεν πιστεύω να χρειάζεται
περισσότερο από μία λέξη, είπε
γελαστός ο νεαρός γιατρός.

— Αυτό δεν εξαστάται από μέ-
να, άποκρίθηκε ή κοπέλλα κι' έ-
ξακολούθησε με αντίγρφή τό κεί-
μενο του έρωτευμένου "Ασκλη-
πιάδη.

— "...Τρίτον: "Η δεσποινίς Ρίκα
Δαρή παρακαλείται να λάβη ύπ'
όψι της ότι μία άδονσί της δυνα-
τόν να έπιφέρει καταστροφήν. "Ο
πάσχων Ιατρός, είναι ως εκ του
επάγγελμάτος του εις θέσιν να
κόμει όρθην διάγνωσην. "Ωστε τά
λόγια του πρέπει να ληφθούν υπό
σοβαρόν έποψιν. Τέλος, ή δεσποι-
νίς Ρίκα παρακαλείται ν' άπαν-
τήση με μίαν λέξιν, "Ενα «ναι»,
ή ένα «όχι»...

Γρήγορα, εύθυμα, τελείωσε τη

σελίδα ή νεαρή δακτυλογράφος.
Πριν τη βγάλει από τη γραφομη-
χανή, την ξαναδιάβασε και διώρ-
θωσε ένα άνεπαίσθητο λαθάκι. "Ο
Χαράλαμπος Λακίτης καθόταν
στά κάθονα. Τόν κύταζε με
την άκρη του ματιού της ή Ρίκα
και τά καλογραμμένα σγουρά της
χείλη έπαιρναν μία πονηρή έκ-
φρασι.

— "Ελάτε! είτε άνυπόμονα ο
νεαρός γιατρός. Δεν έχει σημασία
αν μείνη και κανένα τυπογραφικό
λάθος. Δεν είμαι άπαιτητικός πε-
λάτης.

— Α, όλα κι' όλα! άποκρίθη-
κε ή Ρίκα. Η δουλειά, δουλειά.
Για ένα πράγμα που θα πληρω-
θώ, έχω άπαιτησι από τον έαυτό
μου να τό παραδώσω τέλειο.

— "Επί τέλους φάνηκε εύχαριστη-
μένη και τράβηξε τη σελίδα. "Ε-
πείτα πέρασε μία καινούργια κόλ-
λα. "Ο Λακίτης την κύταζε, μό-
λις κατορθώνοντας να συγκρατήσει
την ύπομονή του. Την κύταζε
στά μάτια. Τά μάτια της τό γε-
λούσαν όμορφα, γαλανά, μπιμπι-
λωτά. Την κύταζε στά χείλη.

Σγουρά καλογραμμένα με τά
λακκάκια τους στις άκρες, τά χει-
λη της τό γελούσαν. Κομψό τό
κορμί της, τριζάτο κάτω από την
ολόλευκη πεντακάθερη μπλουζί-
τα, είχε μία κρυμμένη προκλητι-
κήτητα. Δε θα μπορούσε κανείς
να πη πως τό άνοιγμα του λαι-
μού της ήταν τολημώρ, ούτε πως
ή στενή φουστίτσα ήταν ύπερβο-
ρικά κοντή. "Ολα μέτρια. Κι' ό-
μως, από τό σύνολό της αναδύ-
ταν μία κάποια προκλητικότητα, έ-
να αδιάκοπο παιχνιδίσμα. "Όπως
έγραψαν τά δάκτυλά της φτερω-
τά, έτσι, ανάλαφρη, φτερωτή ή-
ταν κι' ή ματιά της. "Ακουμπού-
σε μία στιγμή, πυρπολούσε κι' έ-
πείτα έξέφυγε. Τό ίδιο και τό γέ-
λιο της. "Ενα νεανικό, ανάλαφρο
κρουσταλλένο γέλιο. Κάτι πουδι-
νε χαρά κι' έδινε την άλλη στί-
γη. "Ετσι και τό χαμόγελό της. Μία
δοξαριά φωτερή κι' έπείτα τά
χείλη της έπαιρναν μία έκφρασι
σοβαρή, έξυπνη, γεμάτη χάρη και
σπιρτάδα. "Ηταν όμορφη; Κανείς
δε θα μπορούσε να τό πη. Σε
διάγνωση κόλλωνής ή έλλανόδι-
κος έπιτροπή ασφαλώς θα πονο-
κεφάλιαζε. Δεν είχαν καμμία σχέ-
σι με άπόλυτη όμορφιά τά χαρά-
κτηριστικά της. Μία μυτίτσα κά-
πως άσέτια, άναιδής κι' άναση-
κωτή, τά χείλη της σαρκωμένα,
με μία ιδιότροπη περιποίηση, τό
σχήμα του προσώπου της όχι
κλασσικό, μάλλον στοργυλλό, μόλ-
λον άκανόνιστο. Αλλά, έδινε την
έντύπωσι πως ήταν πλάσμένο μό-

νο και μόνο για να βρεθί κάποιο
τρυφερό χέρι να τό χαϊδέει. Τό
μέτωπό της ψηλό, με τά καστα-
νόχρυσά άτίθασσα μαλλάκια τρι-
γύρω, έδειχνε την εξυπνάδα της
κι' έδινε σ' όλη της τη φυσιογνω-
μία κάποια πνευματικότητα. "Ο
λη μαζί, «γυναίκα». "Ενα πλά-
σμα θηλυκό, χωρίς να είναι κυ-
δαίο, και ζωηρό χωρίς να είναι ξε-
διάντροπο.

Ο Χαράλαμπος κρεμόταν από
τά χείλη της. Η καλύτερα από
τά δάκτυλά της. "Επειδή κύταζε
τά δάκτυλά της με μάτια μαγνη-
τισμένα.

Φτερωτά πάτησαν τρία γράμ-
ματα τά ρόδινα δακτυλάκια της,
έπειτα τραβήχθηκαν.

Κοφτή, μαύρη άπάνω στην ό-
λόλευκη κόλλα φάνταζε ή λέξι:

— "Οχι!

— "Ενα άνεπαίσθητο χαμόγελο
στά χείλη της. Κάτι που σχεδόν
διέφευγε τη σκληρή τη λέξι... Τά
μάτια της σπηλαιώμενα μακρυνά, φαί-
νονταν ν' άγρυπνούν τί συνέβαινε
έκεί κοντά.

— "Οχι;

— Η φωνή του άκούστηκε ψιθύρι-
στη, γεμάτη έκπληξι.

Βουδής, τούδεψε με τό δακτυ-
λάκι της πάλι τη γραμμένη λέξι.

— Ρίκα... Ρίκα... Δεν είναι δυ-
νατόν. Τό κάνεις για να γελάσης.
Δεν είναι δυνατόν. Δεν παίρνω
για όριστική την άπάντησί σου.
Δε σ' έχω τίποτα σπουδαίο.

— "Ελα, πές μου την άλληθε!

Τόν κύταζε μαργιόλικο. Δί-
στασε μία στιγμή, έπειτα τά δα-
κτυλάκια της κινήθηκαν ξανά. Και
δίπλα στο πρώτο «όχι», ήρθε κι'
άλλη μία λέξι, ή ίδια λέξι. "Ενα
καθαρογραμμένο, κοφτό «όχι»
πάλι.

— "Ακούμπησε τό χέρι του στο
στό μαλακό, λευκό χεράκι της:

— Ρίκα... Σε βεβαιώ ότι πρέ-
πει να σε δώ... σε βεβαιώ ότι θέ-
λω να σου πηίσω... Δεν κατα-
λαβαίνω, γιατί άποφύγεις να
γνωριστούμε λιγάκι.

Τά χείλη της σγουρήναν πιο
πολύ. Η ματιά της γέλασε.

— Γιατρέ. Τό ξέρετε ότι πεοί-
μέμον άλλοι δυό πελάτες;

— "Εδεις με την άκρη του ματιού
της τους δυό κυρίους, που περί-
μεναν σε μία γωνία και φαίνονταν
ν' άνυπομονούνε.

— Μά, εσύ καθυστερείς. Είναι
τόσο εύκολο... τόσο εύκολο να μου
πής την άλλη λέξι. "Ενα «ναι» κι'
έφυγα. "Ελα. "Ελα, σαν καλή κο-
πέλλα.

Της έδεις γελαστός, ένθαρρυν-
τικά τό χαρτί. Τούρριζε μία π'ο-
νηή ματιά πάλι ή Ρίκα. Κι' έ-
πείτα έγραψε πάλι μ' άστραπιαία
ταχύτητα τρία γράμματα.

— Δίπλα στα δυό πρώτα «όχι»,
ήρθε να σταθί άδυσώπητο κι' έ-
να τρίτο. "Οχι!

— Ο γιατρός δάγκωσε τά χείλη
του.

— Πολύ καλά!... Προέπει, λοι-
πόν, να την πάρω για όριστική
την άπάντησί σου;

Τού χαμογέλασε με τό πιο σα-
γηνευτικό της χαμόγελο:

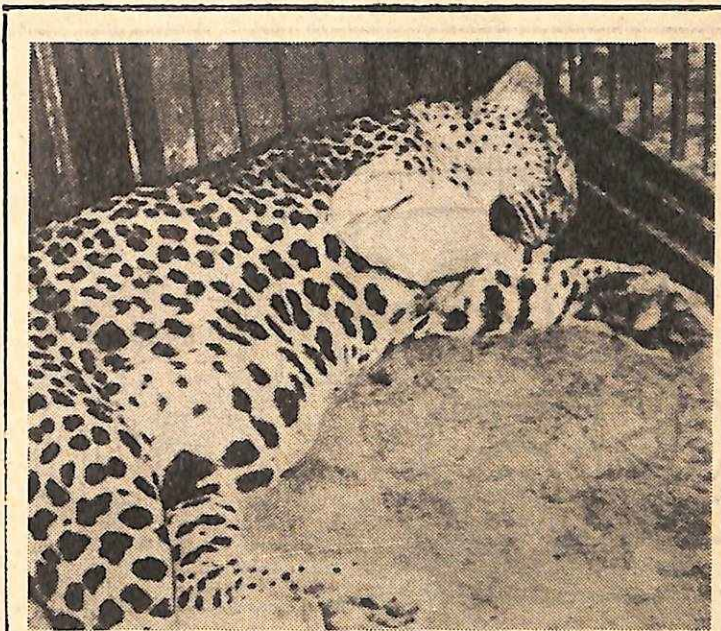
— Θέλετε γραπτή πάλι την ά-
πάντησι; τον ρώτησε. Και τά δά-
κτυλά της έτοιμαστήκην να πατή-
σουν τά πληκτρα της γραφομη-
χανής.

— "Οχι! είπε αυτός με κωμι-
κό τρέμο. Αυτή τη φορά με φτά-
νει μία προφορική άπάντησι...

— Μην έσπώτε πως τό γρά-
ψιμο είναι επάγγελμα για μένα,
τού είπε με όλη της την τσαχπι-
νιά.

— "Εβγαλε τό περτοφόλι του, της
πλήρωσε τριάντα δραχμές για τά
τρία «όχι».

— Η Ρίκα της πίες, έπειτα ξε-
καρδίστηκε στα γέλια:



ΕΝΑΣ ΠΑΝΘΗΡ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο Κάισαρ είναι ένας φιλήσυχος πάνθηρας, που είναι τόσο ήμικρος, ώστε ή κυρία στην όποια άνηκε, πήρε μέρος σε διάφορες επιδείξεις μόδας, κρατώντας τον δεμένο μ' ένα άπλο λουρί, σαν να έπρόκειτο για άσσο σκυλάκι. Η κολάσην του αυτή του έξασφάλισε μέχρι σήμε α πολλούς ρόλους σε κινηματογραφικές ταινίες και στην Τηλεόρασι. Πρό ήμρων όμως έπεσε θύμα μίας εξαγριωμένης λέαινας, ή όποια τον δάγκωσε στο μισοστόνιο δεξί πόδι, με αποτέλεσμα να μολυνθί. Ο κτηνίατρος πρότεινε να θανατωθί ο Κάισαρ, άφού ή μόλυνσι άπελούσε τη ζωή του. Η κυρία του όμως προτίμησε να θυσιάση μόνο τό μολυσμένο πόδι, γιατί όπως δήλωσε θέλει ο Κάισαρ της να πεθάνη από γηρατεία.

— "Ελπίζω ο φόρος αυτός να
σας γιατρέψη καλύτερα από τό
φαρμακό που μου ζητούσατε για-
τρέ, πρόφερε με ύφος έξυπνο.

— Κι' αν δε με γιατρέψει; Τό-
τε μπορώ να έλπιζω πως άσού-
τερα... "Οχι γραπτή την άπάντη-
σι, είπαμε. Μία λέξι από τά ό-
μορφα χειλάκια σου. Μία λέξι
μόνο...

— Δε θα φανώ τσιγγούνα, του
άποκρίθηκε παιχνιδιάρικα. "Αφού
πρόκειται όπρωθήποτε να είναι
δωρεάν ή άπάντησί μου, μπορώ
να σας χάρισω δυό λέξεις αντί
για μία.

— Λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονα
ο άντρας. Μπορώ να έλπιζω ή ό-
χι; "Ελα, την άπάντησί!

Τόν κύταζε πονηρά. Κι' οι δυό
λέξεις άκούστηκαν πολύ επίσημα,
λες κι' ήταν μία σοβαρή άπάν-
τησι:

— Δεν ξέρω...

— Η άπογοήτεσι ζωγραφίστηκε
στη φυσιογνωμία του:

— Ρίκα! διαμαρτυρήθηκε. Αυ-
τή δεν είναι άπάντησι. Μ' άφινεις
στην άβεβαιότητα. Με θανατώνεις.

— Είναι όμως ή μόνη άληθινή
άπάντησι, που υποώ να σας δώ-
σω, του άποκρίθηκε με ύφος κο-
φτό, και σηκώθηκε.

Τό ύφος της δεν έπιδεχόταν άν-
τίρρησι. "Εξ άλλου, ή δουλειά της
δεν ήταν πρόσχημα. Οι δυό πε-
λάτες περίμεναν.

Σηκώθηκε ο Χαράλαμπος. Την
πρώτη στιγμή ή φυσιογνωμία του
φαινόταν μαύρη. Την άλλη στί-
γη όμως, γύρισε ή Ρίκα, του χα-
μογέλασε. Χίλια λακκάκια σχημα-
τίστηκαν στα χείλη της, στο σα-
γύ της. Χίλιες γαλάζιες σπινί-
δες πεταχτήκην θασεις μέσα από
την έξυπνη ματιά της. Κι' ή φωνή
της άκούστηκε παιχνιδιάρικα.

— Με συγχωρείτε, γιατρέ μου.
— "Αν έχετε όντως να συγχωρή-
σετε την ένδιαφέρουσα συζήτησή μας,
περάστε αύριο λίγο πιο νωρίς.
Γι' άπόψε με συγχωρείτε. Με πε-
ριμένουν και καταλαβαίνετε, ότι
δε μου είναι εύχάριστο να δυσά-

ρεστώ τους πελάτες μου...

— Ο γιατρός της έδωσε τό χέρι
του, με ύφος παραπονοϊκό:

— Δεν είσατε καλό παιδί, της
ψιθύρισε. Πάντως θα ξαναρθώ. Ι-
σως κάποτε κατορθώσω να σας
συγκινήσω.

— Ενα σαγηνευτικό, χαμόγελο
για άποκαιρητισμό κι' ο Χαρά-
λαμπος Λακίτης έφυγε βιαστικός.

Πριν προφθάση να σηκωθί όμως
αυτός από την καρέκλα του, είχε
καθίσει κιόλας άλλος πελάτης.

— Τό μέλι! ψιθύρισε πάλι ή
Λούση κι' από θυμό κι' από κα-
κία, λυγισε άναμεσα στα δάκτυ-
λά της ένα χαρτοκοπτήρα. Τό εί-
δε ή Θεανώ κι' έσκαψε στα γέλια.
Και γυρίζοντας στη Ντόρα, της
έκλεισε με σημασία τό μάτι.

— Λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονα
ο άντρας. Μπορώ να έλπιζω ή ό-
χι; "Ελα, την άπάντησί!

Τόν κύταζε πονηρά. Κι' οι δυό
λέξεις άκούστηκαν πολύ επίσημα,
λες κι' ήταν μία σοβαρή άπάν-
τησι:

— Δεν ξέρω...

— Η άπογοήτεσι ζωγραφίστηκε
στη φυσιογνωμία του:

— Ρίκα! διαμαρτυρήθηκε. Αυ-
τή δεν είναι άπάντησι. Μ' άφινεις
στην άβεβαιότητα. Με θανατώνεις.

— Είναι όμως ή μόνη άληθινή
άπάντησι, που υποώ να σας δώ-
σω, του άποκρίθηκε με ύφος κο-
φτό, και σηκώθηκε.

Τό ύφος της δεν έπιδεχόταν άν-
τίρρησι. "Εξ άλλου, ή δουλειά της
δεν ήταν πρόσχημα. Οι δυό πε-
λάτες περίμεναν.

Σηκώθηκε ο Χαράλαμπος. Την
πρώτη στιγμή ή φυσιογνωμία του
φαινόταν μαύρη. Την άλλη στί-
γη όμως, γύρισε ή Ρίκα, του χα-
μογέλασε. Χίλια λακκάκια σχημα-
τίστηκαν στα χείλη της, στο σα-
γύ της. Χίλιες γαλάζιες σπινί-
δες πεταχτήκην θασεις μέσα από
την έξυπνη ματιά της. Κι' ή φωνή
της άκούστηκε παιχνιδιάρικα.

— Με συγχωρείτε, γιατρέ μου.
— "Αν έχετε όντως να συγχωρή-
σετε την ένδιαφέρουσα συζήτησή μας,
περάστε αύριο λίγο πιο νωρίς.
Γι' άπόψε με συγχωρείτε. Με πε-
ριμένουν και καταλαβαίνετε, ότι
δε μου είναι εύχάριστο να δυσά-

ρεστώ τους πελάτες μου...

— Ο γιατρός της έδωσε τό χέρι
του, με ύφος παραπονοϊκό:

— Δεν είσατε καλό παιδί, της
ψιθύρισε. Πάντως θα ξαναρθώ. Ι-
σως κάποτε κατορθώσω να σας
συγκινήσω.

— Ενα σαγηνευτικό, χαμόγελο
για άποκαιρητισμό κι' ο Χαρά-
λαμπος Λακίτης έφυγε βιαστικός.

Πριν προφθάση να σηκωθί όμως
αυτός από την καρέκλα του, είχε
καθίσει κιόλας άλλος πελάτης.

— Τό μέλι! ψιθύρισε πάλι ή
Λούση κι' από θυμό κι' από κα-
κία, λυγισε άναμεσα στα δάκτυ-
λά της ένα χαρτοκοπτήρα. Τό εί-
δε ή Θεανώ κι' έσκαψε στα γέλια.
Και γυρίζοντας στη Ντόρα, της
έκλεισε με σημασία τό μάτι.

— Λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονα
ο άντρας. Μπορώ να έλπιζω ή ό-
χι; "Ελα, την άπάντησί!

Τόν κύταζε πονηρά. Κι' οι δυό
λέξεις άκούστηκαν πολύ επίσημα,
λες κι' ήταν μία σοβαρή άπάν-
τησι:

— Δεν ξέρω...

— Η άπογοήτεσι ζωγραφίστηκε
στη φυσιογνωμία του:

— Ρίκα! διαμαρτυρήθηκε. Αυ-
τή δεν είναι άπάντησι. Μ' άφινεις
στην άβεβαιότητα. Με θανατώνεις.

— Είναι όμως ή μόνη άληθινή
άπάντησι, που υποώ να σας δώ-
σω, του άποκρίθηκε με ύφος κο-
φτό, και σηκώθηκε.

μάσαι που με φώναζε μέσα ο
διευθυντής μου:

— Ναι. Να του πās κάτι έγ-
γραφα.

— Λοιπόν! Είναι καταπληκτι-
κό. "Εκει που πήγα μέσα, κάτι με
ρώτησε ο Λάκης ο άδελφός του.
Κάτι του είπα κι' εγώ. Γέλασε έ-
κείνος, γέλασε κι' εγώ. Αυτό ή-
ταν... όταν γύρισα σπίτι μου πύ-
ρα μέσα στην τσέπη μου ένα ση-
μείωμα: Θά σε περιμένω στη γω-
νία, μόλις τελειώσης τη δουλειά
σου

— Κι' ήξερες ότι είναι δικό
του; Είχε υπογραφή; ρώτησε ή
Λιάνα.

— "Οχι. Τίποτε! "Ετσι.

— Και που τό κατάλαβες πως
ήταν δικό του;

— Δεν τό κατάλαβα.

— Πήγες, λοιπόν, στην τύχη;

— "Αμέ; Δεν παρατήρησες που
φύγα βιαστική χόρς;... "Η δε με
πρόσεξες; "Εσύ ήσουν άπασχολη-
μένη με τό νεαρό σου.

— Παρατήρησα πως έφυγες
τρεχάλα.

— Πήγα στη γωνία. Φαντάζε-
σαι την περιέργεια μου.

— Καλά, ποιόν έβαλες στο
νοού σου;

— Να σου πώ...

— Δίστασε ή κοπελίτσα. Στο τέ-
λος πρόφερε κοκκινίζοντας από
ντροπή:

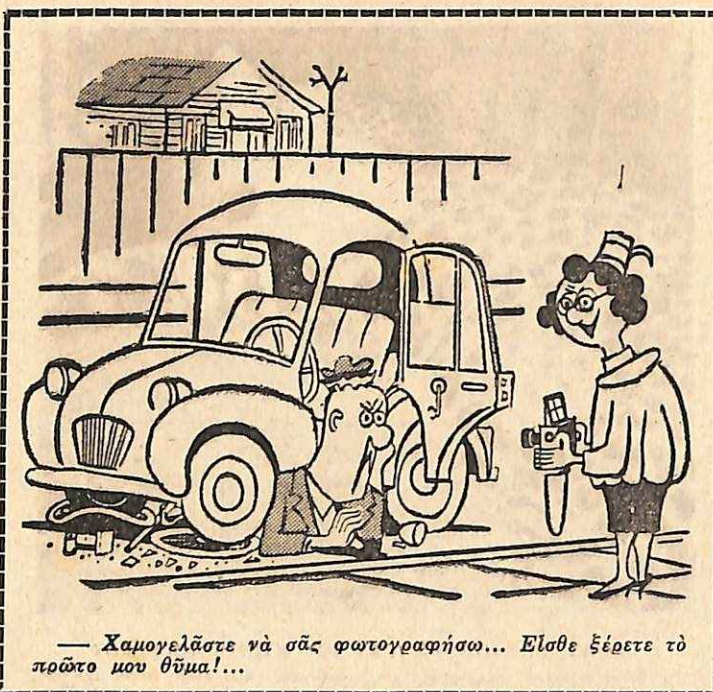
— Μάλλον... μάλλον τό διευ-
θυντή μας έβαλα στο νοού μου.

— Την κύταζε ή Λιάνα με κατά-
πληξι.

— Τό διευθυντή μας; "Αλήθεια
φαντάστηκες πως θα σουδνε μ'
αυτό τον τρόπο ραντεβού ο διευ-
θυντής μας;

— "Ηταν κουταμάρα μου, ό

Τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξὶ ἡ κοπελίτσα.
— Δὲ σ' ἀρέσει;
— Πολὺ ὥραία εἶναι! Ἀλλὰ νά, δὲ μ' ἀρέσει πού δέχθηκες κίολας ἐνα τέτοιο ὄρω.
— Γιατί, Λιάνα; Ἀφοῦ... ἀφοῦ μοῦκανε ἐξομολόγησι. Ἀκου, λοιπόν.
— Εἶμαι περίεργη.
— Μὲ πῆγε στὸ Φάληρο. Στὸ «Φλοῖστος». Μαγεία! Παράγγειλε ἐνα ὥραίο δέπντο. Κι' ἐκεῖ, μού μίλησε. Χωρὶς περιστροφές. Μού εἶπε ὅτι τοῦ ἀρέσω πολὺ...
— Σόφη, δὲν εἶναι σοδαρά αὐτὰ τὰ πράγματα. Σὲ εἶχε ξαναδῇ;
— Πῶς. Μὲ εἶχε ξαναδῇ στὸ γραφεῖο κάνα δυὸ φορές.
— Σοῦ εἶχε ξαναμιλήσει;
— Ὀχι. Ἀλλὰ μὲ εἶχε βάλει στὸ ματί.
— Καί; Τὴ συνέειλε...
— Ἀκου ντὲ! Μού εἶπε ὅτι θέλει νὰ γνωριστοῦμε καλὰ ἐπειδὴ ἀκριβῶς μὴ τέτοια κοπέλλα σὰν κι' ἐμένα ὀνειρεύεται... Μία μικρὴ ἀφράτη... ἔτσι εἶπε... ἕνα μεγάλο παιδί. Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ πονηρές, οἱ καπάτσες. Σ' ἐμένα τοῦ ἀρέσει ἀκριβῶς ὅτι εἶμαι ἔτσι... ἔτσι παιδί...
— Μὰ εἰσαι ἀλήθεια παιδί, εἶπε συλλογισμένη ἡ Λιάνα. Πρόσεχε, Σόφη μου.
— Μὴ μού κόψης τὴ χαρά μου.
— Θὰ τὰ πῆς στὸ σπῆτι σου; Δὲ μούχεις πῆ τίποτα γιὰ τὴν οἰκογένειά σου.
— Εἶμαι ὀρφανή, πεντάρφανη, ἀνιστάνας ἡ κοπελίτσα. Ἐχὼ μόνο τὸν ἀδελφόν μου. Ἐνα ἀδελφὸ μεγαλῦτο μου, παντρεμένο. Ζῶ μαζί του, καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστο εἶναι τὸ σπῆτι. Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἡλεκτρολόγος. Παντοῦλ-τῆκε μικρὸς-μικρὸς, ἔχει καὶ διὸ κουτσουδέλα. Μόλις τὰ βγάξῃ περὰ καὶ οἰκοδομᾷ τὸ καρδέλι...
— Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε κι' ἡ πόρτα αὐτῆς τῆ δουλειᾶς στοῦ Παντοπουλοῦ. Ἀλλοῦς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θά-κανα. Δὲν τραβοῦσε ἄλλο ἢ δου-λειά, νὰ μὲ τρέφῃ ὁ ἀδελφός μου.
— Εἶναι καλὴ ἡ νύφη σου;
— Ἐστὶν ἡ κοπελίτσα τὰ χεί-λη της.
— Μι... Τί νὰ σοῦ κάνῃ κι' αὐτὴ; Σκοτώνεται ὅλη μέρα μὲ τὰ δυὸ μαρὰ της καὶ θάθελε νὰ τὴ βοηθῇ. Κι' ἐγὼ ὅμως τί νὰ κά-να; Πότε νὰ τὴ βοηθῇ; Δου-λεύω ὅλη μέρα. Τὸ βράδυ θέλω κι' ἐγὼ ν' ἀνασάνω... Πάντως... Λιάνα μου... νομίζω πὼς ὀνειρεύο-μαι. Τί νὰ σοῦ πῶ; Νομίζω πὼς ὀνειρεύομαι.
— Μακάρι... εἶπε μ' ὅλη της τὴν καρδιά ἡ Λιάνα. Ὅπως ὅποτε ὅμως, πρέπει νὰ προσέχῃς, νὰ προσέχῃς πολὺ Σόφη.
— Γέλασε ἡ μικρὴ. Τὸ γέλιο της εἰδεινε ὅμως κάποια νευρικότητα.
— Νὰ προσέχω! Νὰ προσέχω! Φυσικά, θὰ προσέχω. Ἀλλὰ εἶδες τὴ Λούση; Γιὰ νὰ εἶναι βαρραλέα, θὰ τὰ καταφέρῃ μὲ τὸν Παντο-πουλο. Ἐχει τὸσον καιρὸ νὰ φανῇ ἡ γυναίκα του στὸ γραφεῖο.
— Πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;
— Ἐκεῖνος θὰ τὴς λῇ νὰ μὴν ἔρχεται. Δὲν τὴ θέλει στὸ γρα-φεῖο... ὅθι τὸ δῆς πῶς ἡ Λούση θὰ τὰ καταφέρῃ...
— Δὲ ζήλευε τὴν τύχη της, εἶ-πε μὲ εὐκρινεῖα ἡ Λιάνα. Ὅθι προτιμοῦσα νὰ μείνω στὸ ράφι, παρὰ νὰ καταστρέψω μὴ οἰκογέ-νεια καὶ νὰ στηρίξω τὴν εὐτυχία μου ἀπάνω στὰ συντρίμια.
— Γέλασε ἡ Σόφη.
— Πολὺ ρωμαντικὴ εἶσαι ἐσύ, Λιάνα.
— Ὀχι. Νομίζω πὼς δὲν εἶναι ρωμαντισμός αὐτός. Εἶναι λογικὴ.
— Εἶναι καλωσύνη.



— Χαμογελάστε νὰ σᾶς φωτογραφίσω... Εἰσθε ξέρετε τὸ πρῶτο μου ὄμμα!...

— Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι ἐ-ξαιρετικὰ καλὴ μία κοπέλλα γιὰ νὰ μὴ θῇ νὰ κάνῃ τὸ κακό.
— Ἐμεινε ἡ Σόφη συλλογισμένη κάμποση ὥρα. Ἐπειτα πρόφερε σοδαρά:
— Νὰ σοῦ πῶ Λιάνα... Δὲ θέ-λω νὰ σοῦ φανῶ καλύτερη ἀπ' ὅτι εἶμαι. Βέβαια προτιμῶ, πού ὁ Λάκης εἶναι ἀνύπαντρος... Ἄν ὅμως ἐρριχνε τὰ μάτια του σ' ἐ-μένα ὁ διευθυντὴς μας, γιὰ καλὰ θέλω νὰ πῶ, ἂν μοῦκανε πρόστασι γάμου. Δὲ θὰ διστάζα.
— Τὴν κύτταξε ἡ Λιάνα μὲ κατὰ-πληξί.
— Μὰ σὲ περνάει κάποιον τριάν-τα χρόνια.
— Σήκωσε ἡ μικρὴ τοὺς ὤμους της.
— Καί τί μ' αὐτό;
— Ὅθι μποροῦσες ν' ἀγαπήσης ἕναν ἄντρα τόσο μεγάλω;
— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν ἀ-γαπήσω ἐγώ. Φτάνει πού θὰ μ' ἀγαποῦσε αὐτός.
— Νομίζεις ὅτι δὲν χρειάζεται ἀμοιβαῖο αἰσθημα γιὰ τὴν εὐτυ-χία;
— Κύτταξε ἡ Σόφη τὴ φίλη της στὰ μάτια:
— Λιάνα, νομίζω ὅτι δὲν ἔχομε τὰ ἴδια ἰδανικά. Ἐγὼ στόχω ξα-νατῇ θέλω νὰ ξελασπώσω μὲ κά-θε θυρία. Πέρασα μὴ παιδικὴ ἡ-λικία βασανισμένη. Φτώχεια στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου στὴν ἀρ-χή... Ἦταν κι' αὐτὸς τεχνίτης, φτωχός, ἴδρωνε νὰ μᾶς συντηρή-σῃ. Ὁρφανία ἔπειτα, φτώχεια στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐνα φουστάνι καινούργιο δὲ θυμῶμαι νόρρασαν χωρὶς γκρίνια, χωρὶς παρατηρήσεις, χωρὶς κλάματα... Βαρῆθκα πιά, βαρῆθκα! Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχω ἀπόφασι νὰ γίνω εὐ-τυχισμένη.
— Ναί, ἀλλὰ ἔτσι πού κυνη-γᾷς τὴν εὐτυχία, δὲν εἶναι ὁ πῶς σωστός δρόμος μού φαίνεται Σόφη.
— Ποιὸς εἶναι ὁ σωστός δρό-μος; ρώτησε ἡ μικρὴ προκλητικὰ.
— Νὰ εἶναι ἀμοιβαῖα ἡ ἀγά-πη.
— Ἀμέτρητοι συνάνθρωποι συχνὰ καρδιοχτυποῦν, γιὰ τὰ πάντα σήμερα, σκαρτεῖουν ὅσο πᾶνε καὶ δὲν ἀρκεῖ πού χάλασε ἡ ταπεινὴ μας πλάσι, ἀλλ' ἔχει κι' ἡ κατὰστασις ἡ καίρικη χαλᾶσι, καὶ τὰ πολλὰ της πείσματα θὰ μᾶς ἀποτρελλάνουν καθ' ὅτι ἐβαλθῇκανε... χαλᾶστρες νὰ μᾶς κάνουν!
— Ἐνῶ, τούτῃ, λέγαμε, στὰ χρόνια τὰ παλιά, πὼς ὁ καιρὸς τὸν Αὐγουστο δροσίζει μὴ σταλιά, ἐφέτος δὲν τὸ νοιώσαμε καθόλου τὸ μελτέμι μὰ ζήσαμε σὲ κάμινω πού λυώνει καί... μαντέμι κι' ἀντὶ νὰ δοῦν οἱ Ἕλληνες τὸν Αὐγουστο, δροσοῦλες, ἔχετε γειά, ἐφώναξαν, πηγάδια καί... βρυσούλες!
— Ἐεράθησαν ὀλότελα βρυσούλες καὶ πηγάδια, ποτάμια ἐστρέψανε καὶ γίνανε ξεραδιά καί, δυστυχῶς μεκρηδὲς μου, γιὰ πρῶτὴ μου φορὰ, ἀνησυχία ἐνοιώσα κι' ἐγὼ γιὰ τὰ... νερά, γιὰτί τ' ἀμπέλια χάλασαν ἀπὸ τὴν ξηρασία κι' ἐφέτος οἱ ταβέρνες μας δὲ θάχουν... «εὐ—κρασία»!
— Χωρὶς, λοιπόν, ἀντίρρηση, τὸ φετεινὸ (τὸ κλίμα στραπάτσο ἀπερίγραπτο μᾶς ἔκανε στὴ κλῆμα καὶ σὲ σημειο φτάσαμε νὰ πούμε ἀνυ- (περτέως) πὼς τό... νερό μᾶς ἄναψε πολλές... φω- (τιές ἐοτέες!) Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀνεκάθεν καί σ' ὅλο (τὸν καιρὸ μας, τὸ ὕδωρ τ' ὀνομάζουμε... «θανάσιμον» (ἐχθρὸν μας»!
— ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ



— Ἰσως θέλει νὰ διαλέξῃ.
— Κουταμάρες! Εἶνε ἀπληρο-κὶ ἐπιπόλαια. Αφοῦ καὶ μὲ τὸ διευθυντὴ μας τὰ παίζει...
— Λὲς νὰ ἔχῃ τίποτε;...
— Ὀχι. Εἶνε καπάτσα σ' αὐτό. Δὲν μπλέκει γιὰ καλὰ μαζί του, ἐπειδὴ τὸν ξέρει παντρεμένο. Εἶνε συμφεροντολόγος.
— Καλὰ κάνει.
— Νὰ σοῦ πῶ! εἶπε ἀποφθεγ-ματικὰ ἡ Σόφη. αὐτοὶ οἱ χαρα-κτῆρες δὲν μ' ἀρέσουν, Λιάνα. Δὲν μ' ἀρέσουν διόλου. Δὲν σοῦ λέω... μπορεί νὰ πετύχῃ. Ἀλλὰ, δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴς μοιάξω... ὄχι. Ἐξ ἄλλου, ἀλήθεια, τί ἔγινε σῆ-μερα μὲ τὸν Παντοπουλο; Σοῦ ἤρε παλὶ λάθη;
— Ἀναστῆσε ἡ Λιάνα.
— Ὅπως πάντα.
— Χαχά!
— Ἐνα κοφτὸ γέλιο παραξένεψε τὴ Λιάνα.
— Σοῦ φαίνεται ἀστεῖο;
— Κάπως...
— Πολὺ ἀστεῖο! Πολὺ ἀστεῖο, ἔ; Νὰ μὲ δάξῃ νὰ ξαναγράψω τὴς σελίδες στὰ καλὰ καθόμμενα. Ἐ-μένα μούρχεται νὰ κλαίω κάθε φορὰ...
— Σοῦ κάνει καφόνι, εἶπε γε-λῶντας πάντα ἡ Σόφη.
— Καί τί καταλαβαίνει μ' αὐ-τό;
— Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπελί-τσα. Κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἔπειτα τὸ μετάνιωσε.
— Πού ξέρε; πρόφερε σὲ λίγο. Πού ξέρε; Λιάνα; Μπορεῖ νάχῃ κι' αὐτὸς τὸ σκοπό του;
— Ἐσένα δὲ σοῦ βρίσκει λάθη; ἀπόρησε ἡ Λιάνα.
— Κύτταξε μακρὰ ἡ Σόφη καὶ δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐπειτα πρόφερε σιγανὰ, ἀδιάφορα:
— Στὴν ἀρχή, τὸν πρῶτο και-ρό, μοῦδρισκε κάθε μέρα λάθη κι' ἐμένα. Μὲ δασάνισε.
— Ὑστερα;
— Ὑστερα σταμάτησε, ἀποκρί-θηκε ἡ μικρὴ, μὲ τὸ ἴδιο ἀφηρη-μένο ὕφος.
— Πῶς; Συνήθισες στὴς ἰδιο-τροπίες τῆς αὐτῆς βαρῆθῃ;...
— Ναί... συνήθισα... βαρῆθῃκε. Κάποτε θὰ βαρῆθῃ καί μ' ἐσένα, Λιάνα, πρόφερε ἡ Σόφη.
— Καί γιὰ κάμποση ὥρα τὸ παι-διάτικο προσωπάκι της σὰν νὰ σκοτεινίαισε. Ἐπειτα πέταξε γε-λῶντας:
— Δὲ βαρῆσαι, Λιάνα! Μὴ τὰ παίρνης κατὰκαρδὰ! Τίποτα δὲν πρέπει νὰ παίρνης κατὰκαρδὰ. Οἱ πῶς τυχερὲς εἶνε οἱ κοπέλλες, πού παίρνουν ἐλαφρὰ τὴ ζωὴ.
— Ἦ Ρίκα εἶναι γιὰ τὰ σίδε-ρα! εἶπε ἀποφθεγματικὰ ἡ Σόφη. Ὅποτε εἶρε τὴ θέλει. Φλερτάρει μὲ ὅλους καὶ δὲν καταστολάζει σὲ κανένα.
— Μὰ δὲν ἔχει κανένα σοβαρὸ φλερτ, ἀπόρησε ἡ Λιάνα.
— Ἀποφθεγνέ. Δὲ θέλει νάχῃ. Εἶναι παρᾶξενος τύπος.
— Δὲν διασκεδάζει;
— Πῶς δὲ διασκεδάζει; Ἀπο-φθεγνέ ὅμως νὰ βγῇ μὴν μὲ κα' νένα νεαρό. Διασκεδάζει μὲ συν-τροφίες. Καί πού δὲ τὴ βλέπεις; Σὲ κέντρα, σὲ θέατρα, σ' ἐκδρο-μές. Πάντα ὅμως μεγάλῃ παρὰ καὶ πάντα μὲ ἄλλο καθολιέρο.
— Πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;
— Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Σόφη.
— Ζουλοπαντιέρα! Νά! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξηγήσι.
— Δὲν πιστεύω! ἔκανε συλλο-γισμένη ἡ Λιάνα. Δὲ μού δίνει αὐ-τὴ τὴν ἐντύπωσι.
— Πῶς δὲ σοῦ δίνει αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι; Δὲ βλέπεις τὴ διαγω-γὴ της; Ὅλους τοὺς ἔχει στὰ πό-δια της.

Ἐπίμαχοι βίχλοι
«ΣΚΟΙΝΙ — ΓΑΪΤΑΝΙ»
Παραπονοῦνται ἀδιάκοπα χιλιάδες Ἀθηναῖοι ὅτι γαντάκια σκάδονται, καθὼς καὶ λακκοὶ γέοι καὶ στοὺς φαρδῆς τοὺς δρόμους μας καὶ στοὺς στενοὺς ἐν (γένοι,
τὸ «ράβε καὶ τὸ ξήλωνε» συνέχειι πηγαίνει...
Ἀλλὰ ἐνῶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀστεως βουρλίζονται, οἱ ἐργολάβοι ἅπαντες ἀπὸ γὰρ ῥαλίζονται, γιὰτί δασκίς σκάδονται οἱ δρόμοι καὶ «ξηλώνονται», εἰσπράττον περισσότερα καὶ πῶ γερὰ «παλώνονται»!
ΜΙΚΡΗ «ΟΑΣΙΣ»...
Ἀφοῦ μᾶς ἐπεσεφόρησαν ἀστεῖες κάθε εἶδους καὶ διεθνεῖς γοργνέρες ἀσυγκρίτες στοὺς πῆδους κι' ὁ Ἀλεξ Γκίνες ἔκρινε τὸν τόπο μας θανασίον, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ψάρεμα καὶ κάθε «σπόρ» θαλάσσιον...
Ἡ ὉΡΑ Η ΚΑΛΗΣ...
Ἐμμόγως διαδίδεται στὴ γῆ, στὴν Οἰκουμένη, πὼς ἡ Σοράγια ἡ γόησσα καὶ πάντα... «τεβλιμμένη», πρὸς στῆς χαρὰς τὸ πέλαγος συντόμως θὰ σαλπάρῃ, γιὰτί τὸν Ὁρελ πρόκειται γιὰ σύζυγο νὰ πάρῃ...
ΟΠΣ ΠΑΜΕ...
Νὰ παντρεντῇ εὐχόμεστε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, διότι ἐπαράγνῃ ἡ νύλα της κι' ἡ νύλα μας κι' ἀπ' τὴν... μεγαλοχλία της ἐκείνη ἂν γλυτώσῃ, θὰ πάψουμε νὰ λυώνουμε κι' ἐμεῖς ἀπ' τὴ «σκαῖλα μας»!
ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΡΤΕΣ...
Στῶν πονηρῶν τῶν χρόνων μας τὴν τόση ἀσυνείδησι, ἀφίχθη στὴν πατρίδα μας καὶ σπείρα ἀπ' τὴν Περσία, πού τιμαλφῇ καὶ ὅπια λαθραῖς κοινολοῦσαν καὶ σὲ ὑπόπτους πράκτορες δέντων τὰ πούλουσαν.
ΛΟΓΗΣ - ΛΟΓΗΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΕΚΟΥΔΑΛΟΥΣΑΝ...
Καὶ σὲ σαφὲς ἀνυμνήσασα οἱ πάντες καταλήγον, πὼς ἔτσι πού πηγαίνονε τὰ χρόνια τὰ μοραῖα, «ἐκ τῆς Περσίας θάχωνται κι' οἱ μάγοι μέ... λαθραῖα»!
ΓΑΥΚΕΙΑ ΣΩΗ...
Τοῦ κόσμου οἱ μισοδιδῶνται, μὰ κι' εὐποροὶ ὀρισμένοι, μαθαίνουν μὲ κατὰλῃσιν καὶ λῶν... πικρομένον, πὼς θὰ σαλπάρῃ ἀπότομα καὶ 3 τιμὴ ῥαχάρεως καὶ πιθανόν, ἀργότερα, νὰ φτάσῃ μέγισ... Ἀρεως!
ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ
Στὴν «εὐάνδρ» τὴν Ἡπειρο, καθὼς ἀποκαλεῖται καὶ γιὰ μακροβιότητες ἀνεκάθεν θρυλεῖται, ἐπέθαγε ἕνας γέροντας ἐκατὸν πέντε χρόνων, κι' ἐγγόνων πλῆθος ἄρισ, σὺ μὴν καὶ τρισεγγόνων!
ΠΡΑΞΙΝΟ ΧΑΒΙΑΡΙ...
Γιὰ τὰ φτωχὰ βαλάντια καὶ γιὰ τὰ λαϊκά, ἀπόδοιτα ἐγίνανε καὶ τὰ λαχανικά, γιὰτί πολλοὶ μεσάζοντες στὴ μέση ἐξουστρώνουν, καὶ χροῖμα μὲ τὴ σέσουλα, ἀνέτως, συγκεντρώνουν...
ΣΤὸ μεταξὺ οἱ ἀριόδοι τὸνίζουν δημοσίαι.
πὼς ἡ ἀνοίβεια ὀφείλεται στὴν πλῆθη ξηρασία καὶ ἀθροιστικῶς μὴνόνους τὰ γέλια καὶ τὰ γάνα, γιὰτί θαρροῦν, ὡς φαίνεται, πὼς «ταῶν δλο... λάγανα»!
Γ. ΟΙΣ ΒΙΟΣ

τική τους ἐργασία γιὰ τὸ γρά-φειο.
— Καλησπέρα σας, δεσποινίς Ρίκα. Σήμερα θὰ σᾶς παρακαλέ-σω... Βλέπω, λείπει ἡ Λούση. Κι' ἡ δεσποινίς Κάτια... ὦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μού τὸ πῇ. Ἀσφαλῶς πολυσχολοῖ, ὅπως πάντα...
— Ἀναστήκωστε τὸ κεφάλι της ἡ κοκκινόμαλλα κοπέλλα, τούρριζε μὴ δισακτικὴ ματιά καὶ πρόσφερε ἀπότομα:
— Ἀδύνατο! Βλέπετε, πνίγο-μαι στὴ δουλειά.
— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω. Ἡ δεσποι-νὴ Ρίκα ὅμως θάχῃ λίγη ὥριτσα. Δὲν εἶνε πολλὰ.
— Κάθισε δίπλα στὴν κοπέλλα. Ἐ-δωλες δυὸ σελίδες πτυκιογραμμέ-νες, μουντζουραμένες.
— Πρέπει νὰ σᾶς τὰ ὑπαγορεύ-σω. Ἐχομε αὐριο κάποια συγκέν-τρωσι τοῦ κόμματος καὶ θὰ ἐκφο-νῶσῃ αὐτὸ τὸ λόγο. Εἶνε ἐπιτέγον.
— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε πρὸς-θυμῇ ἡ Ρίκα. Περιμένετε δυὸ λε-πτὰ νὰ τελειώσω κάτὶ κι' εἶμαι στὴ διάθεσί σας.
— Ἡ Θεανὸς σήκωσε τὸ κεφάλι-της, κύτταξε μὴ τὴ Ρίκα, μὴ τὴν Κάτια. Ἐπειτα, μὲ τρόπο σκῆκ-θηκε, πῆγε κοντὰ στὴν Κάτια: ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Χιούμορ
ΖΗΤΟΥΣΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμέ-νου φωνάζει:
— Θέλω δικαιοσύνη! Ζητῶ δικαι-οσύνη διὰ τὸν πελάντιν μου!
Κι' ὁ πρῶτος τὸν παρατηρεῖ, ἀσπῆρα:
— Ὁ κύριος συνήγορος παρακα-λεῖται μὴ μὴ λησμονῇ ὅτι ἐδῶ εἶναι δικαστήριον!
— Πὼς καταφέρνουν οἱ χῆρες καὶ ξαναπαντρεύονται;
— Γιατί οἱ πεθαμένοι δὲ μποροῦ-νε πιά νὰ μιλήσουν!
— Στὶς ἐξετάσεις.
Ὁ δᾶσκαλος λέει: Εἶναι ἡ τρί-τὴ φορὰ πού σὲ πιάνα νὰ κυττᾷς τὴν κόλλα τοῦ διπλανοῦ σου.
Ὁ μαθητὴς λέει: Μάλιστα, κύ-ριε... γιὰτί δὲ γράφει καθαρά!
— Ἐνας Σκατωτός σκῆκῆθηκε ἕνα πρῶτ' ἡ ἀντιλήφθηκε μὲ τρόπο πὼς ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει ἀφανικά, τὴ νύχτα. Πεταχτικῶς ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ βγήκε στὸ χῶλ, τρέ-μοντας.
— Μαρία! Μαρία! φώναξε στὴν ὑπέρτρια πού πηγαίνε στὴν κου-ζίνα.
— Τί τρέχει, κύριε; ρώτησε ἐκεῖ-νη. Τί συμβαίνει;
— Καλὰ πού δὲ πρόλαβα! Μὴ βράσῃς δυὸ αὐγά γιὰ σήμερα τὸ πρῶτ'. Εἶναι ἀρκετὸ ἕνα μονάχα...
— Τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε σὲ φυλάκισι 3 ἐτῶν καὶ 10 ἡμερῶν. Καλὰ τὰ 3 χρόνια. Τίς 10 μέρες ὅμως, δὲν τίς καταλαβαίνω...
— Εἶναι... ὁ τόκος, κατέ!
— Σὺζητοῦν δυὸ παῖδι «ἀστέρων»: Ἐγὼ ἔχω, λέει τὸ ἐνα, δυὸ μπα-μπάδες καὶ δυὸ μαμάδες!
— Ἐγὼ ἔχω, ἀπαντᾷ τὸ ἄλλο, τέσσερις μπαμπάδες ἀπὸ τὴν πρῶ-τὴ μου μαμά καὶ τρεῖς μαμάδες ἀπὸ τὸν τέταρτο μπαμπά μου...
— Ὁ δάσκαλος στὸ μαθητὴ:
— Πάλι ξεάσας τὸ βιβλίο σου; Τί θέλεγες γιὰ ἐνα στρατιώτη πού πηγαίνει στὴ μάχη χωρὶς ὄπλο;
— Ὁλέγα, ὅτι εἶναι ἀσιματι-κός, ἀπαντᾷ ὁ μαθητὴς.
— Ὁ δᾶσκαλος λέει: Δὲ μποροῦ-με νὰ πούμε ὅτι 3 ἀγέλαδες καὶ 4 ἀλογα κάνουν 7 ἀγέλαδες αὐτὲ 7 ἀλογα. Πρέπει νὰ εἶναι ὀμοῖα.
— Ὁ Γ. α. ν. α. κ. η. ς. Τότε πὼς ὁ γαλατὴς μας θάχει 1 ὀκά γάλα καὶ 1 ὀκά νερό καὶ κάνει 2 ὀκάδες... γάλα!

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ

της ζωής

«Κοντράστ...»

(Η σκηνή σε μία κοινή γωνία κάποιου ήρεμου συνοικιακού διαμερισμού. Είναι πρωί. Έρημα. Ένα γκαρασόν γκισιουριέται και μία δεσποινίς στο ταμείο λυνει σταυρόλεξα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, χαριτωμένη, με «πυλέ» μάτια και χρυσάφια μαλλιά, μοιάζει σαν όμορφη Βιεννέζα ή Όλλανδέζα. Γερό, καλοσυναιμένο σμυα και ήρεος χοροτάσι, που δε βλέπει τη ζωή σαν αντίπαλο, μα σαν φίλο, που της χαμογελάει. Σπουδαστήριο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κοινός τύπος συμπαικτηνού νέου. Μελαγχολικός, καθαρός, αλλά με περιποιημένα ντυμένους.

Τη στιγμή, που ανοίγει η αλλαία, συνεχίζοντας κοιτώντας, λέει τονισμένα).

ΕΚΕΙΝΗ: «Θαταν όλα τόσο βολικά. Αν ήξερες πόσο είμαι συγκινημένη! Όλη νύχτα δεν έλεισα μάτι. Έκανα τα Ξύτινα εκείνα όνειρα, που είναι και τα πιο γλυκά. Έβλεπα τους δύο μας, σε λίγο, στο σπίτι μας, στη θαλάσση της ελυσμένης αγάπης, στην ξένοιαστη αγκαλιά της χαράς!... Άρχισα να σου γράφω κι ένα πεζογράφο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ευγενικό έκ μέρος σου. Λέλα. Κρίμα, που δε μπορώ να σ' ανταποδώσω. «Όσο και να είναι...» «πεζό» τραγουδι, θέλει ποίηση! Κι' εγώ είμαι ο δυστυχής τόσο ανίδεος από ποίηση.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό λές, σγεδόν με λυπη! Γιατί δεν ασχολείσαι κι εσύ λίγο με τη λογοτεχνία; Έξενυκίζει την ψυχή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... όπως... «Η μουσική εξημερώνει τα ζωα. (Χαμογελάει). Δεν είχα κι' ούτε θάχω τον χαρμό ν' ασχοληθώ. Λέλα. Ποτέλι άνοιξη να μελετήσω πολύ και να δουλέψω σκληρά. Τίσιος τώρα, που παίζω το πολύτιμο φροτίο της ζωής σου πάνω στις πλατές μου. Είναι μεγάλη ευθύνη!

ΕΚΕΙΝΗ (άδωα κι' ευθρόν-

τητα): Περίεργο! Δεν το βλέπεις σά χαρά! Μα σαν ευθύνη! Αυτό δε μ' ενθουσιάζει καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως θάπολε. Αλλοίμονο αν πάρη κανείς το γάμο σαν ένα «πλεό», που έκανε το χαλολαίο στα μάτια. Θά σου μιλώσω στην πετή μου γλώσσα, γιατί δεν έσω τη δική σου. Έγώ το γάμο τον βλέπω σαν τον πιο σοβαρό κοινωνικό θεσμό. Δημιουργεί οικογένεια, κάνει παιδιά, γίνεται πατέρας ή μητέρα κι' αντιστοίχως τους αβιανούς πολίτες και τους αβιανούς στρατιώτες της πατρίδας. Είναι σκοπός! Είναι ποσορισμός!... Άλλα κι' οι εθίκες είναι πολύ μεγάλες, όταν, φυσικά, έχη κανείς συναίσθηση του καθήκοντος.

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδικό ύφος): «Όσα είναι αυτά που λές. Πολύ σοβαρά και πολύ τιμια. Άλλα, βοέ παιδί μου... αυτή τη στιγμή βοήζει να τα πής; Μοιάζουν σαν επιστημονικό άρθρο ή σά διάλεξη απ' το ραδιόφωνο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άνισαρή, φυσικά!

ΕΚΕΙΝΗ (δειλιά): Θάλεγα νύματα... αν δεν τ' όμολογούσα! Είμαστε στην ώρα της εποχής των εξοτειμένων! Στην άνοιξη της αγάπης! Λίγες μέρες πριν απ' το γάμο μας! Κι' εσύ νομίζεις να κάνουμε τα σχέδιά μας για το μέλλον, οι δύο μας, μόνοι μας, ήσυχoi... και σ' ου μιλώ περ' «σοβαροτάτων κοινωνικών θεσμών» και των «επιστολέσεων του ατόμου στην κοινωνία»! Άστα να μου τα πής σε λίγα χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά είν' αργά!

ΕΚΕΙΝΗ: Άργά θά είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια! Θά βαδίσουμε στη ζωή πλάι-πλάι. Δε μπορείς εγώ να είμαι στη γη και σ' στα σύννεφα! Η πρόβλεψη κατεβήσε εσύ στη γη... ή πρόβλεψη ν' ανέβω εγώ στα σύννεφα. Αν γίνη το τελευταίο, σε δύο μήνες διαλυθήκαμε! Γιατί, δυστυχώς, η ζωή δεν είναι «πεζογράφο».

Τα Τον Έρωτα

«Ο γάμος πρέπει να πολλές ακατάστατα μ' ένα τέρας που καταβροχθίζει τα πάντα: τη συνήθεια. Μπαλζάκ. Η αληθινή αγάπη είναι η πορεία δυο ανθρώπων διαφορετικού φύλου προς ένα κοινό ιδανικό. Ζαν ντ' Ορμς. «Όσο φιλοπρότερος στέκεται ένας άνδρας, τόσο πιο βαθειά είναι η αγάπη του. Λεονάρδος ντ' Βίντσι. Ο γάμος μπορεί και πρέπει να γίνη ο δρόμος προς την τελειότητα. Νιτσε.

Η γυναίκα που παντρεύεται πρέπει να θυσιάση ολόκληρη τη βέλγη της στον άνδρα, που, από τ' άλλο μέρος, πρέπει να της θυσιάση ολόκληρο τον έρωσμό του. Μπαλζάκ. Ο άνδρας προσελκύει τη γυναίκα με ακατανίκητη δύναμη μέσο στο δικό του περιβάλλον. Γκαίτε. Η γυναίκα είναι για τον άνδρα της δ.τι αυτός την έκοψε να είναι. Μπαλζάκ.

Η γυναίκα υπομένει εύκολότερα την τυραννία του άνδρα παρά την αδιαφορία του. Ζαν Μισελέ. Μία ψυχή γυναίκα είναι μία ψυχή που δε συνάντησε ακό. Σταντάλ. Μη των άδωρα που πρέπει ν' αγαπήση.

Ο άδωρα που θέλει να κρατήσει αγκυλωμένη την υπόληψή του, σπασίτι του δεν πρέπει να ξεχνάη ότι η γυναίκα έχει τα ίδια δικαιώματα μ' αυτόν στις έρωτικές απολαύσεις. Γκαίτε. Ν' αγαπάτε πάντα περισσότερο από δ.τι σας άγιστον και να μην έρχασστε ποτέ δεύτεροι. Αυτός πρέπει να είναι ο κανόνας σας. Νίτσε.

δο». Λέλα μου. Είναι πάρα πολύ πεζό... «τραγουδι». Ξέρεις γιατί ο πατέρας σου έδωσε τη συγκατάθεσή του να παντρευτούν;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί του είπα πως μόνο εσένα λατρεύω, κι' αν δε σε πάρω, ή θάχω το θάρρος ν' αυτοκτονήσω ή θά γίνω καλόγρια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι! Ό πατέρας σου έχει άοξετη περίο, ώστε να ξέρη πως ό' αυτά τα νεανικά παραιτήσια είν' ένας πυρετός τοιαντανένω, που πέφτει με την άσπιρνη του γούδου και με τα δυναμωτικά φάρμακα της αλλαγής εντιπώσεων. Ο πατέρας σου έπε για μένα στο θείο μου. Είν' ένας πρακτικός και τετράγωνος άνθρωπος. Δεν περναίει αν είναι φταγός. Θά δρουναι γρηγόρι. Γι' αυτό δέχομαι να του δώσω το παιδί μου. (Συνεχίζοντας). Την άνοιξη της φροσύνης. Λέλα μου! Να μου δώσ' το παιδί του! Καταλαβαίνεις τί ευθύνη παύω; (Της φιλάει το γένο). Τώρα θά σου διαβάσω εγώ... το δικό μου πεζό «τραγουδι» κι' ύστερα μου διαβάσεις εσύ το δικό σου πεζογράφο... (Βγάζει ένα σημείωμα). Πρός το παρόν, όλα μας τα εισοδήματα είναι τρεις χιλιάδες εξακόσιες...

ΕΚΕΙΝΗ (σά να της διαλύουν μεταξωτές όνειροφαντασίες): Μη μου μιλάς για εισοδήματα, γουσε μου. Είναι τόσο πεζό, τόσο ευπορική αυτή ή λέξη. Τί θέλει μέσα στην αγάπη μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και όμως πρόκειται να παντρευτούμε, αγάπη μου. Και ό έγγαμος βίος έχει τις απαιτήσεις του.

ΕΚΕΙΝΗ (όνειροπαρήνη): Θά μ' έφτανε ένα μπουκέτο μενεζέδες. Θά μ' έκανε τόσο ευτυχισμένη.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε θά σου λείψω. Μα οι μενεζέδες δεν τούφωγται. Λέλα μου. Χρειάζεται και κάτι να μπαίνη στην κουζίνα. Και χρειάζονται κι' ένα σωρό άλλα πράγματα, πεζά, είναι αλήθεια, μα τόσο απαραίτητα.

ΕΚΕΙΝΗ (σά να συνόχεται): Άπό τους μενεζέδες προήγαμε στην κουζίνα... Τέλος πάντων, λέγε... για τα εισοδήματα!

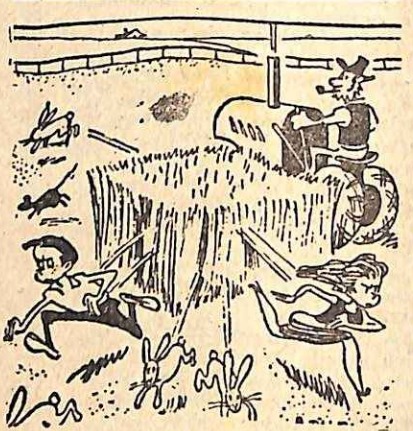
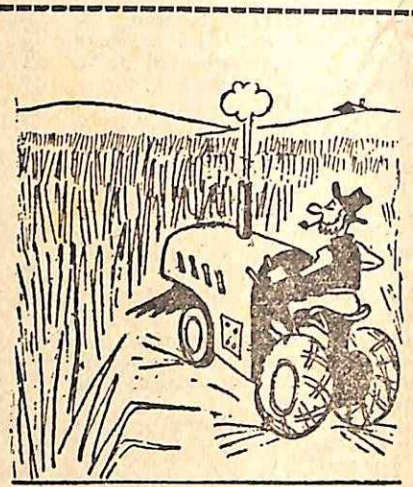
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, είπαμε, ότι, προς το παρόν, είναι τρεις εξακόσιες το μήνα. Μ' αυτές θά ζήσουμε. Νόις, φωτισμός, φωγητό, θέοιανσι, ρούχα, παπούτσια... (Την κυττάζει). Σ' ένοχλούν οι λέξεις; Τί να γίνη όμως. Δεν είναι πολύ ποιητικές, αλλά, είπαμε, να χτίσουμε «ζωή». Και τό χτίσιμο θέλει υλικά!... (Εκείνη σκέπτεται). Λοιπόν; Σε άπογοιτέω, αγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ (βουρκωμένη): Σ' αγαπώ πολύ «θετικέ και τετράγωνε άνθρωπε!». Συνέχισε. Ρούχα, φωτισμός, θέοιανσι, ύπνορεσία... (Μικρή παύση). Δηλαδή, για την ώρα θά βολευτούμε με μία παραδοικέιτρα, μέρα παρά μέρα. Μέχρι να καλύτερήνουν τα οικονομικά μας.

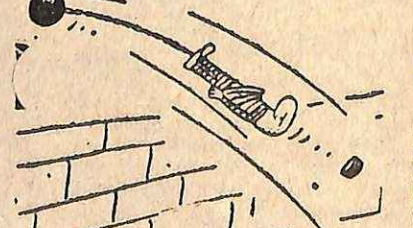
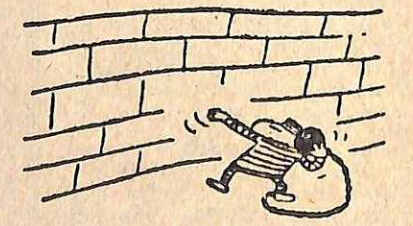
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελαστά): Μπαόβο, Λέλα. Κατέβηκες γούγορα σ' ή Γη. Κι' έκανες... «αμυλή προσέγγιση»!... Και πρόβλεψε νάχη κάτι υπ' όψη σου επί πλέον. «Ότι θά χρειαστή, μιλί με τα τόσα όμορφα και ποιητικά βιβλία, που παίζεις, ν' άγοράσης κι' έναν οδηγό μαγειρικής!...

(Αδύατα).

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ



Οι έρωτευμένοι και ο θερισμός!



Χωρίς λόγια.

«Η ΡΕΤΣΙΝΑ μοιάζει με τα μαλλιά της συλλογίζομαι μηχανικά, με τα μάτια καρφωμένα στο ξανθό κρασί, που γεμίζει το ποτήρι μου. Ναι, ή ρετσίνα μοιάζει με τα μαλλιά της».

Σηκώνομαι και προχωρώ τρεκλίζοντας προς τη γωνία του κέντρου. Ρίχνω ένα νόμισμα στο τζιούκ — μπρος και ξαναγυρίζω στη θέση μου, ενώ με ακολουθούν οι πρώτες νότες του τραγουδιού και τα άναγκασμένα βλέματα των άλλων πελατών.

Ίσως έχουν δίκιο να με κυττάζουν έτσι. Είναι ή δεκάτη φορά, που βάζω άπόψε το ίδιο τραγουδι. Μπορεί και ή είκοστή. Η θολωμένη σκέψη μου δε με βοηθά να θυμηθώ. Όμως έμένα δε με νοιάζει. Έγώ θέλω να το ξανακούσω εκείνο το τραγουδι.

Ξαναπέφτω στην καρέκλα μου, παίρνω πάλι το γεμάτο ποτήρι μου ανάμεσα στα χέρια και καρφώνω το βλέμα μου στο ξανθό κρασί, ενώ ή φωνή του τραγουδιστή φτάνει ως έμένα, σά νύχεται από κάποιο μακριά, ανάμεσα από μία πυκνή παράση νύχλη.

«Πίνω για τα μάτια σου — πίνω (για τα χείλη σου, πίνω μην τυχόν και τα ξεχάσω... Φύγε από τη σκέψη μου — φύγε (από το ποτήρι μου, για να ήσυχάσω...».

Χαμογελώ μ' ένα χαμόγελο τρελό ή μάλλον μ' ένα χαμόγελο μεθυμένο. Εκείνη δε φεύγει, μένει πάντα εκεί μέσα στη σκέψη μου και μέσα στο ποτήρι μου.

«Τό χρώμα της ρετσίνας είναι όμοιο με τα μαλλιά της», συλλογίζομαι πάλι και με τό βλέμα μου καρφωμένο στο ξανθό κρασί, νομίζω ό-τι βλέπω να καθρεφτίζεται εκεί μέσα ή μορφή της, το φεγγαρίσιο πρόσωπό της, τα παράξενα μάτια της και τα χείλη της, τα χείλη της γλυκά και προκλητικά, όπως τότε...

Μισοκλείνω τα μάτια και άρχίζω να ρουφά κρασί από το ποτήρι μου και, καθώς τό ρουφά, έχω την ψευδαίσθηση ό-τι τα χείλη εκείνα, τα χείλη της, έρχονται να ένωθούν με τα δικά μου, σ' ένα άτλειωτο μεθυστικό φιλί. Ρουφά τό κρασί μου ως ή στενή σταγόνα, ύστερα άκουμπά τό ποτήρι μου στο τραπέζι και τό ξαναγεμίζω με ξανθό κρασί, ζητώντας να ξαναβρώ μέσα σ' αυτό τα μαλλιά, τα χείλη της Άλίκης...

Τελείωνα τό Πολυτεχνείο εκείνη ή χρονιά και μελετούσα επίμονα, έντατικά. Άκόμη δε μπορώ να καταλάβω πως έκείνη ή μέρα, ο Κώστας κατάβηκε να με παρασύρη σ' έκείνη ή γιορτή.

— Έλα, μου είπε, άφισε τα βιβλία, όπως βλέπεις τό ίδιο θά κάνω κι' εγώ. Πάμε να διασκεδάσουμε λίγο, έτσι αβριο θά διαβάσουμε με περισσότερο κέφι.

Η γιορτή δινόταν σε μία νεοχτισμένη βίλλα, σε κάποιο άριστοκρατικό προάστιο. Όταν φτάσαμε, τό άπέραντο λίδινγκ—ρούμ ήταν κι' ό-λος γεμάτος κόσμο. Άνακατέχτηκα μ' όλα εκείνα τα γυναικά και άγνοιστα πρόσωπα, νιώθοντας μία φοβερή πλήξη. Είχα άρχεισει κι' όσας νυσταγιά τό ήρεμο και σιωπηλό περιβάλλον του γραφείου μου, όταν ξαφνικά...

— Κύττασε! Η Μαρίνα Βλαντύ! μου είπε ο Κώστας, πιάνοντας τό μπράτσο μου και δείχνοντας προς την πόρτα.

Ακολούθησα τό βλέμα του και είδα την καπέλλα, που έμπαίνει εκείνη ή στιγμή, άκουμπισμένη στο μπράτσο ενός μεσοκόπου κομφού κυρίου. Φορούσε ένα στενό μαύρο φόρεμα πολύ απλό και τα άνοιχτόξανθα μαλλιά της έπεφταν ίσια και μεταξένια πάνω στους ώμους της.

— Δεν είναι υπέροχη; επέμεινε ο Κώστας.

— Ναι, είναι όμορφη, παραδέχτηκα, αλλά δεν είναι ή Μαρίνα Βλαντύ. — Άσφαλώς όχι. Όμως της μοιάζει πολύ και ίσως μάλιστα είναι πιο όμορφη, πιο φυσική.

Λίγη ώρα άργότερα, πληττώντας όλο και περισσότερα μέσα σ' εκείνο τό θορυβώδες περιβάλλον, έληψα καταφύγιο σ' ένα διπλανό σαλονάκι, για να κρατήσω ήσυχα ένα τσιγάρο και ή βρηνά εκεί!

Καθόταν πάνω στο χαλί, ψάχνον-

τας ανάμεσα σε δίσκους, που ύπληχαν δίπλα σ' ένα μικρό πικ — άπ. Ήταν αληθινά τόσο όμορφη, τόσο γλυκεία, τόσο χαριτωμένη, που ένωσα την καρδιά μου να γεμίξη άπο τρυφερότητα.

— Ω, έκανα λίγο, παραγγένας, σάς ένοχλώ μήπως; Ήθελα να βρώ λίγη ήσυχία...

— Όχι, όχι, δε με ένοχλείτε καθόλου, διαμαρτυρήθηκε, σηκώνοντας προς τό μέρος μου δυο παράξενα γαλαζοπράσινα μάτια. Βρίσκομαι κι' εγώ εδώ, για τον ίδιο λόγο. Έλάτε λοιπόν να καπνίστε. Άν θέλετε, μπορείτε να καπνίσετε κι' όσας. Έγώ δεν καπνίζω, αλλά μου άρέσει ή μυρωδιά του καπνού.

— Εύχαριστώ, της είπα, ενώ καθόμουν σε μία χαμηλή πολυθρόνα κοντά της. Μα δε νομίζετε ότι πρέπει να συστηθούμε; Λέγομαι Άντρεας Ν...

— Εγώ, Άλίκη Κ..., μου άπάντησε, ενώ άπλωνε προς τό μέρος μου ένα λεπτό και κατάλευκο χέρι. Τί θάλεγε, λοιπόν, Άντρέα αν άκούγαμε κανένα δίσκο, καθώς εσύ θά καπνίζεις τό τσιγάρο σου;

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση, Άλίκη, άπάντησα γοητευμένος από έκείνη την άπλότητα. Εκείνη άπλωσε τό χέρι προς τους δίσκους και πήρε έναν στην τύχη. Τον έβαλε στο πικ—άπ.

«Τα χέρια της άγγίζουν τό κάθε τί, σά να τό χαϊδεύουν», συλλογίστηκα, παρακολουθώντας τις άναλαφρες κινήσεις της.

Η μουσική άρχισε να φτερουγίζει μέσα στο δωμάτιο, νότες γλυκείας, άπαλές, θλιμένες. Ύστερα ήρθαν τα

«ΠΙΝΩ

για τα μάτια σου...»

λόγια, τό τραγουδι:

«Πίνω για τα μάτια σου, πίνω (για τα χείλη σου, πίνω μην τυχόν και τα ξεχάσω... Φύγε από τη σκέψη μου, φύγε (από το ποτήρι μου, για να ήσυχάσω...».

Σήκωσε τό πρόσωπό της προς τό μέρος μου και με κυττάζε χαμογελώντας, μ' ένα χαμόγελο παράξενο, δειλό. Έγώ κύττασα τα μακριά μεταξένια μαλλιά της κι' ένωσα την έπιθυμία να τα χαϊδέψω. Κυττάξα τα μάτια της κι' ένωσα τό βλέμα της να βυθίζεται βαθειά στην ψυχή μου. Κυττάσα τα χείλη της κι' ένωσα τα δικά μου τα χείλη να φιλογίζονται από την έπιθυμία του φιλιού της.

Δε μπόρεσα να συγκρατήσω αυτή την έπιθυμία. Άπλωσα τα χέρια μου και την τραβήξα κοντά μου. Ζήτησα τα χείλη της και τα ένωσα ν' άπαντούν στο φιλί μου γλυκά, παθητικά.

— Είναι παράξενο, της μουμούρισα, ύστερα, κρατώντας την άκόμη στην αγκαλιά μου και βυθίζοντας τό βλέμα μου στο δικό της. Σε γνωρίζω μόνο πριν από λίγα λεπτά Άλίκη, κι' όμως είναι σά να σε γνώριζα από χρόνια, σά να σ' αγαπούσα από πάντα.

— Κι' εγώ τό ίδιο νιώθω, Άντρέα, μου φιθύρισε εκείνη με γλυκεία φωνή.

— Άκουσε, Άλίκη, πρόσθεσα με μία εσθνική έμπνευση. Έξω έχω τό ατμόκίνητό μου, ένα μικρό «Φιάτ». Θέλεις να κάνουμε μία βόλτα ως ή θάλασσα; Είναι υπέροχη κάτω άπο τό φεγγάρι.

— Ναι, είναι όμορφη, παραδέχτηκα, αλλά δεν είναι ή Μαρίνα Βλαντύ. — Άσφαλώς όχι. Όμως της μοιάζει πολύ και ίσως μάλιστα είναι πιο όμορφη, πιο φυσική.

Δεν είναι δυνατόν, Άντρέα, μου είπε, καταβάσκοντας τό μάτια, δεν έχω έρθει μόνη...

— Είναι πατέρας σου ο κύριος, που σε συνοδεύει; — Όχι... Ένας θεός μου. Γι' αυτό δεν είναι δυνατό να έρθω μαζί σου τώρα, Άντρέα. Άν θέλεις, όμως, μπορούμε να συναντηθούμε αύριο. — Και βέβαια θέλω ή Άλίκη. Θά

«Ένα τραγούδι — Μιά ιστορία»



Ζήτησα τα χείλη της και τα ένωισα ν' άπαντούν στο φιλί μου...

«ΠΙΝΩ

για τα μάτια σου...»

λόγια, τό τραγουδι:

«Πίνω για τα μάτια σου, πίνω (για τα χείλη σου, πίνω μην τυχόν και τα ξεχάσω... Φύγε από τη σκέψη μου, φύγε (από το ποτήρι μου, για να ήσυχάσω...».

Σήκωσε τό πρόσωπό της προς τό μέρος μου και με κυττάζε χαμογελώντας, μ' ένα χαμόγελο παράξενο, δειλό. Έγώ κύττασα τα μακριά μεταξένια μαλλιά της κι' ένωσα την έπιθυμία να τα χαϊδέψω. Κυττάξα τα μάτια της κι' ένωσα τό βλέμα της να βυθίζεται βαθειά στην ψυχή μου. Κυττάσα τα χείλη της κι' ένωσα τα δικά μου τα χείλη να φιλογίζονται από την έπιθυμία του φιλιού της.

Δε μπόρεσα να συγκρατήσω αυτή την έπιθυμία. Άπλωσα τα χέρια μου και την τραβήξα κοντά μου. Ζήτησα τα χείλη της και τα ένωσα ν' άπαντούν στο φιλί μου γλυκά, παθητικά.

— Είναι παράξενο, της μουμούρισα, ύστερα, κρατώντας την άκόμη στην αγκαλιά μου και βυθίζοντας τό βλέμα μου στο δικό της. Σε γνωρίζω μόνο πριν από λίγα λεπτά Άλίκη, κι' όμως είναι σά να σε γνώριζα από χρόνια, σά να σ' αγαπούσα από πάντα.

— Κι' εγώ τό ίδιο νιώθω, Άντρέα, μου φιθύρισε εκείνη με γλυκεία φωνή.

— Άκουσε, Άλίκη, πρόσθεσα με μία εσθνική έμπνευση. Έξω έχω τό ατμόκίνητό μου, ένα μικρό «Φιάτ». Θέλεις να κάνουμε μία βόλτα ως ή θάλασσα; Είναι υπέροχη κάτω άπο τό φεγγάρι.

— Ναι, είναι όμορφη, παραδέχτηκα, αλλά δεν είναι ή Μαρίνα Βλαντύ. — Άσφαλώς όχι. Όμως της μοιάζει πολύ και ίσως μάλιστα είναι πιο όμορφη, πιο φυσική.

Δεν είναι δυνατόν, Άντρέα, μου είπε, καταβάσκοντας τό μάτια, δεν έχω έρθει μόνη...

— Είναι πατέρας σου ο κύριος, που σε συνοδεύει; — Όχι... Ένας θεός μου. Γι' αυτό δεν είναι δυνατό να έρθω μαζί σου τώρα, Άντρέα. Άν θέλεις, όμως, μπορούμε να συναντηθούμε αύριο. — Και βέβαια θέλω ή Άλίκη. Θά

μπορώ να σου χαρίσω την ευτυχία, γιατί δεν είμαι άξιος να σ' αγαπήσω. Μέχρι χτες άκόμη, μέχρι ή στιγμή που σε γνώρισα, ήμουν μία έπιπόλαια κοπέλλα, κυνηγώσα μόνο τα πλούτη και την πολυτέλεια. Γιατί... ύστερα που με συνόδευε χτες τό βράδυ στη γιορτή δεν ήταν θεός μου, αλλά... φίλος μου. Ο άνθρωπος που μου προσέφερε μία πλούσια ζωή... Ω άναρωτηθήσε πως έφτασα σ' αυτό τό κατόντημα. Είναι μία ολόκληρη ιστορία, Άντρέα, που είναι άδύνατο να σου διηγηθώ. Ήμουν όρφανή, φτωχή, μόνη στον κόσμο, ένα φτωχό λουλούδι στην καταιγίδα της ζωής. Και ή καταιγίδα, αλλοίμονο, με συνεπήρε, με κύλησε στη θάλαση. Κι' έτσι τώρα, που συνάντησα τον έρωτα, τό μεγάλο, τον αληθινό, δε μπορώ ν' άνοίξω τα χέρια, ν' άνοίξω την καρδιά μου και να τον δεχτώ. Γι' αυτό πεθαίνω. Άντρέα, γιατί δε μπορείς να ζήσω χωρίς έσένα. Μα δε μπορώ να έρθω ποτέ κοντά σου με την ψυχή λερωμένη από ένα πευλημένο έρωτα. Άντίο, αντίο, μοναδική μου αγάπη...».

Σαν τρελλός έτρεξε στο γραφείο μου και άρπαξα την άπογευματινή εφημερίδα, που μόλις μου είχαν φέρει. Με χέρια που έτρεμαν από άγωνα την ξεδίπλωσα, κυττάζοντας στην τελευταία σελίδα.

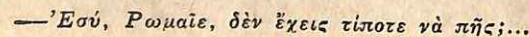
«Αυτόκόνησε λαβούσα ισχυροτάτην δόσιν ναρκωτικών ή Άλίκη Κ. έτών 21».

— Άλίκη φώναζε, Άλίκη γιατί τό έκανες αυτό, γιατί αγάπη μου; Άν μου έλεγες την αλήθεια, θά σε καταλάβαινα, θά σε συγχωρούσα!...

Δεν τελείωσα ποτέ τις έξετάσεις μου στο Πολυτεχνείο. Άρχισα να φιλο... Άδικο οι γουέες μου και οι φίλοι μου προσπαθούσαν να με συνεφέρουν. Μόνο εκείνη θά μπορούσε να τό κατορθώσει. Μα εκείνη δεν υπήρχε πιά.

Άκόμη ένα ποτήρι ρετσίνα, άκόμη ένα... Δε με βοηθά να ξεχάσω την Άλίκη, τό ξέρω, μα με βοηθά να ξεναφέρομαι κοντά μου, να ξαναβώ τό πρόσωπό της, τα μάτια της και να ξαναβιώσω την ψευδοίσθηση του φιλιού της, ρουφώντας τό ξανθό κρασί, που έχει τό χρώμα των μαλλιών της...

ΑΝΤΡΕΑΣ Ν.



ΕΑ μπουρσε κανείς να γράφει πολλά ακόμη για τους αρχαίους Έλληνες θαλασσοπόρους. Νά πάρη θάρρος κατά σειράν. Τιωσάνη το Ρέβιτο, τον 'Ερατοσθένη το Βήτα, τον 'Ισίδωρο το Χαρηνό, το Σωσάνδρo τον Κυβερνήτη, τον 'Απελλά τον Κυρηνάιο, τον Εύθυμηνό το Μασσαλιώτη, το Φύλα τον 'Αθηνάιο, τον 'Ανδρoσθένη το Θάσιο και πολλούς άλλους ημιοσμένους θαλασσινοίς, που έφθασαν ως τα πέρατα του κόσμου, με τα μικρά κι' ασήμαντα πλεούμενά τους. 'Αλλ' έτσι δε θα τελειώσω ποτέ. 'Αφηνώντας, λοιπόν, κατά μέρος καμψία ονόματα, κάνουμε άναγκαστικά ένα μεγάλο πηήμα πάνω από τους αδώνες, για να φτάσουμε στη θυζαντινή εποχή και να σταθούμε σ'έτος 520. Βασίλευσε τότε ο 'Ιουστινιανός, που είχε έλλει σκοπό να έλευθερώσει το έμποριο του Βυζαντίου από την εξάρτησή του από την Περσία. Πράγμα, δηλαδή, που συνεπήγετο την κατεύθυνση με τις 'Ινδίες επαφή, μέσοι της το γεωγραφικό άσπασμα. Τότε ο 'Ιουστινιανός νά ποκαταστήσει νέες σχέσεις με τους οριστικοίς 'Αρσενούσιους του εσλαυίου της Αζώμης, να τους προτρέψη ν' αγοράσουν μετάξι από τις 'Ινδίες και, κατόπιν, να το μεταποιούν στη θυζαντινή αυτοκρατορία. Με λίγα λόγια, επιβίβασε να χρησιμοποιήσουν τους Αίθιοπες ως μεσάζοντες άνωμαστα στη θεσσυλιάνη και τις 'Ινδίες, όπως οικειώθη μέχρι τότε είχαν νοσημιοποιήσθι οι Πέρσες. 'Αλλ' οι προπαθείες αυτές δεν καρποφόρησαν. Γιατί οι 'Αρσενούσιοι έμποροι δε μπορούσαν να συναγωνιστούν τους τελευταίους. 'Ετσι, το αποτέλεσμα ήταν να παραμείνει το μεντελιό της μετόξνης στα χέρια των σοφικών εμπόρων. Τελικά, ο 'Ιουστινιανός δέν κατάφερε να πετύχει νέους δρόμους άμίσου εμπόρεως σ'αναλλοθής με την Ανατολή. Σέ κατό' εποίηθη, οι Πέρσες παρέμειναν οι μεσάζοντες του πoσημνικού έμπορίου, συνεχίζοντας τα μεγάλα κέρδη.

πρόβλημα πού τόν απασχολούσε. Τρεῖς μοναχοί πέτυχαν ἡ ἀποπεί-
σους τὸ μυστικὸ τῶν Κινέζων καὶ
νὰ φέρουν κρυφὰ στὸ Βυζάντιο τὸν
«ζωϊκὸν σπέρμα». Διηλάθ, σὺνὰ
ἀπὸ κοκκοῦλια. Αὐτὸ ἀπέτελεσε τὴ
θῆσι μίαι νεας γιὰ τοὺς «Ἑλλη-
νες διοικητὰς, πού προέβδμε ἀ-
φάνταστα γρήγορα. Μεγάλως ἐκτά-
σεις καλλιερρήθηκαν μὲ μοιρείες καὶ
διὰ τὴν γρηγορήσαν πολλὰ ἐργαστῆσαι
γιὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς μετάξης.
Τὸ πὸν σπουδαῖον ἀπ' αὐτὰ θρησκο-
ταν τὴν «Ἐπιτάφου». Ὑπῆρχαν ὅμως
κι' ἄλλα αὐτῆς Συρίας, στήν Βηρυτ-
τῇ, στήν Τύρῳ καὶ τῇν Ἀντιόχειαν.
Ἀργότερα ἰδρυθῆναι καὶ στήν Ἐλ-
λάδα, κυρίως στὴ Θέββα. Ἡ διομη-
κὰ τὸν μεταξὺ ὄγινε κραττικὸν
μονοπόλιον, ἀποδίδοντας τὸν κρῶ-
τος μεγάλαν εἰσοδήματα. Τὸν μεταξὺ
τοῦ Β' βυζαντίου καὶ τὰ σχετικά κι'
αὐτὸ εἶδος, μεταφέρονταν σ' ὅλα τὰ
μέρη τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ σὺν-
τλίζαν τὰ παλᾶτια τῶν βασιλιάδων
καὶ τὰ μέγαρα τῶν πλοιαίων.

Τὴν περίοδον αὐτὴ δημοσιεύθηκε
ἓνα σπουδαῖον φιλολογικὸν καὶ ἐπι-
στομικὸν ἔργον: Ἡ ἀριστοκρατικὴ
Τοπογραφία ἢ Κοσμογραφία τοῦ
γράφου τοῦ τῶν Κοσμά, τῶν Ἰν-
δικολέουστων. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἦταν ἐ-
ξαιρετικῆς σημασίας, ὄχι μόνον γιὰ
τὴς πληροφορίες πού περιεῖχε ἀνα-
κτικὰ μὲ τὴ γεωγραφία τῶν «ἐπὶ
κανῶν» τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας καὶ
τοῦ Ἰνδικοῦ Ὑκεανοῦ, ἀλλὰ καὶ
γιὰ τὸ θαυμασιόν τρόπο πού περι-
γράφει αὐτὰ πού εἶπε καὶ ἄνοστοι
στὶς μακρινὰς καὶ ἀγνωστοὺς γὰρες
τῆς γῆς. Ὁ Κοσμάς γεννηθεὶς
στήν Ἀλεξάνδρειαν. Στὰ νεανικά
τοῦ χρόνια εἶχε ἀσφαλῆσῃ μὲ τὸ
ἐμπόριον. Μένοντας ὅμως ἀνικανός,
ποῖστας καὶ ἐμὴ ἔξουστας εἶπεν
αὐτὸ πού τὸν βασάνιζε, ἀναγνῶν-
τες πὸς ἦσαν πλασματικὸς γι' ἄλλον
εἰδους ζωῆ. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν οἰ-
κονομικὰ ἀνεξέστῆτος. Ἐπομένως
μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὰς
ἐκ τῆς Ἰδιοτροπίας. Ἐστὶ, τὸ πῶτον
πὸ σέξφου, ἦταν γι' ἀγοράσῃ δικὸν
τὸν πλοῖον καὶ νὰ τὸ ἐπανδρώσῃ μὲ
τολυπὸν πληρώματα. Μ' αὐτὸ, θὰ
μποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ διου ἡθε-
λε...»

Ὁ πρῶτος τὸν στομάχις ἦταν τὸ
Βυζάντιον. Καί, ὅπως γὰς θεβαίνων

ὁ Προκοπίος, ἦρθε σὲ προσωπικὴ ἐπαφή μετὰ τὸν Ἰουστινιανόν, πρὸ θαύματος τὴν γνώσας, τὴν εὐφράδας καὶ καὶ τὴν τῶν κατὰ τὴν ἐξομήν τὴν ἐπιθάλαμν ἀκριβὸς μετὰ τοὺς, τὸ γεγονός θῶς εἶναι ἐάν. Ὅτι, τοὺς Κοσμάς, φεγγύσαν ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τὸν Κερατῖον, εἶχε μαζί του ἄλλο ἓνα σκάφος. Αὐτὸ σημαίνει πὺν τὸν αὐτοκράτορα, ἡ τοῦ τὸ δώσαν ἀπὸ ἀπλὴ ἐλγάριστρη ἡ ὅτι τοῦ ἐμπιστευτικῆ ἀπορία εἰδικῆ ἀποστολῆς. Τὸ βρομολόγιον τοῦ ἀκολούθησε ἀνάλωστε ὁ νεαρὸς ναυαπλοῦν, πείθει καὶ τὸ τελευταῖον. Ἐπισκέτῃ, ἐθαλάσθῃ, τίς ἀκτέας τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσης, τὴν Χερσόνησον τοῦ Σινᾶ, τὴν Αἰθιοπία κ' ἔφτασε ὡς τὴν Κεῦλάνη.

Ἀπ' οὗτοι κ' ἂν πέρασε, τὸ Βυζάντιον εἶχε μεγάλαν ἐμπορικὰν συμφέροντα. Ἀπ' αὐτὸ μερικὸν συμπεραίνον πὺς ὁ Ἰουστινιανὸς τὸν ἔστειλε ἐκεῖ γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίας σχετικὰς πὺς τὰ ἐνδία, φερόντα του. Ἀλλ' ὁ Κοσμάς δὲν περιωρίστηκε στὰ στενὰ αὐτὰ ἔρια. Τὸ ταξίδι του κράτησε τρία ὀκτώληρα χρόνια κ' ἔφτασε, κατὰ πάσα πιθανότητα, ὡς τὸ σημερινὸν Ραγκόν, πρὸ ἦταν τὸν ἀκόμῃ ἑ.χι μόνον ἀνυστο ἀλλὰ κ' ἀπρόσῃτο. Ἐΐτασε ἀνθρώπους κοντόσωμους ὡς γράφει ὁ ἴδιος στὴν «Κομμογραφήν του» — καί μετ' ἁλὰ ἔμαθον.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τους ἔμοιαζε μὲ κεχρῖματι. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ὄυσαν μέσα σὲ λίγινες ἡμετέρας καὶ τὰ σπῆται τους ἦταν πλωτά. Τρέφανον με ψάρια, πὺς τὰ φέγγαν τὴν χόδολη καί, καμμίαν φορά, ἂν τύχαινε νὰ τοὺς πῇσιν κρέας κυνηγιού, τὸ κατεβόρῃ ἔλιξαν ὡμῶ, ἀφοῦ τὸ κοπανώσαν

τους. Το κακό αυτό ήταν για μας πρωτακούσιο. Οι Ισπανικές όμως έβλεπαν τον τρόπο μας και χτισμό έφτιασαν. Αυτό δείχνει ότι ο άνθρωπος μπορεί να συντίσσει και τους πλέον φοβερούς εμυούς της φύσεως. Όταν πέρσαν οι κατακλυσμικές και θηγκακές από τα κακά για μας, αντικρίσαμε μία απέραντη καταστραφεία. Τα πάντα είχαν καταστραφεί. Τιποτε δε βρισκόταν στη θέση του. Και μόνο οι Ισπανικές ξαναήρθαν. Όμοιομετικά να ξαναχτισθούν από την αρχή, δ.τ.ε.λ. χε παρσούρει ή θεική όργη».

“Οχι” αυτά και πολλά άλλα, δ. Κοσμάς τ’ αναφέρει στη «Χριστιανική Τοπογραφία» του. Με βάσι την προσωπική του πείρα, περιγράφει τ’ ανάκτορο τού βασιλέα της Αλθιοπίας στην πόλι της Αζώλης. Μιλεί για τὰ ζωα τών “Ιδιών” και της Άρρηκας και δίνει αξιόλογες πληροφορίες για τὴν Κεϋλάνη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: “Αὐτό τὸ νησί, ποιοποιημένον ὥπως εἶναι σὲ μὴ κεντρικὴ θέσι, συγχάεται πολὺ ἀπὸ πλοία ποὺ πορεύονται ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη τῶν “Ιδιών, τῆς Περσίας τῆς Αἰθιοπίας.” Οἱ Πέρσες χριστιανοί, ποὺ ἔμεναν μόνιμα, ἐκεῖ, ἦσαν Νεοταριανοὶ καὶ εἶχαν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν κληρὸ τούς. “Οἱ Κοσμάς ἀναφέρει μὴ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, ποὺ δείχνει τὸ ἐσθὺ σεβασμὸ, ποὺ ἐνέπνευε στίς “Ιδιές τὸ θευαντίνον χρυσὸ νόημα: “Ο βασιλεὺς τῆς Κεϋλάνης, ἀφ’ οὗ δέχτηκε ἕνα θευαντίνον ἔμπορο — τὸ Σώπατρο — καὶ μερικὸς Πέρσες σὲ ἀκρόασι, τοὺς εἶπε νὰ καθίσουν καὶ τοὺς ρώτησε:

— Σὲ ποιά κατάσταση ὄρισκον-

ΑΣ ΥΠΟΘΕΣΟΥΣΕ πώς μία καλή νεράβια σας πρότεινε να σας κάνει όμοια με μία στάρτ του κινηματογράφου. Σίγουρα, θα προτιμούσατε τότε να γίνετε ψηλάδελφον, σαν την Σιρλεϋ Μάκ Λέην. Κι όμως, θα ήταν πολύ καλλίστερο για σας να μοιάσετε με τη Φρανσουά «Άρνουλ», να γίνετε δηλαδή παχούλη με λίγο προγούλι! Γιατί ο τύπος αυτός χαρακτηρίζεται από φυσική και ψυχική υγεία.

Προγραμματικά, οι γιατροί μάζε-
νε πώς υπάρχουν πέντε βασικοί α-
σματοί τύποι: ο αβελτινωματω-
δής, ο πυκνωματωδής κι' ο λεπτο-
σωματικός.

Ο πρώτος είναι γεροδεμένος, με
καλά ανεπτυγμένους μυς. Χαρακτη-
ρίζεται από μία κάποια ναυρότητα,
από γευρικότητα κι' από Έλληνει-
αποτειβαρχία. Κάτω από μία κα-
λή καθοδήγηση, μπορεί να σημειώ-
σει αξιόλογες επιτυχίες. Λίγως α-
πλήρως όμως, δεν κατανοεί την τι-
μιότητά του, γιατί του λείπει πρωτοβουλία δρά-
σεως.

Ο πυκνωματωδής τύπος είναι
κοινός και παρολός. Έχει χαρά,
κίηρα, εύχολο, καλώς κωκωγί-
στικό, όχι πολύ απαιτητικό.

Τέλειος αντίθετος είναι ο λεπτο-
σωματικός: αδύνατος, κλεισμένος
στον εαυτό του, στενόχωρος, γκρι-
νιάρης.

1) Τα αθλητικοσωματικά άτομα
τό παρακάνουν τόσο στην εργασία,
όσο και στην ανάπαυσι τους. Είναι
έπιπρηθη στις ασθένειες του συκα-
τιού και της χοληδόχου κύστεως. Ή
κοική υγεία τους, συνδυασμένη με
τη νευρικήηττά τους, τά κάνει δύ-
σχεσιμένα και προκαλεί δράματα
στη ζωή τους. Οι γυναίκες αυτού
τού τύπου παθαίνουν συχνά άποδο-
λές.

Αφ' ενός η υπερβολική προσήλω-
σι στη δουλειά τους κι' αφ' άλλου
η παραμέλησι της υγείας τους κά-
νει τα άθλητικοσωματικά άτομα να
αδιαφορούν για τις αρρώστιες
τους και να τις αφήνουν να χειρο-

2) 'Αντίθετα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆτε τόσο γιὰ τὴν υγεία σας, ἀν' εἰσατέ τύπος πικρὸς αἰματος. Γιατί τότε ἡ ἐνεργητικότης σας ἐπιδραῖ συνεχῶς σὰν τονωτικὸ στὸν ὀργανισμό σας.

Μπορεί να μη σ'ας ένθουσιάζη ή σιλουέτα σας, κ' όμως είσαστε πιό εύχάριστη κ' άξιαγνώμητη όπ' όλες μαζί τις βασίλισσες τής καλλονής. Σπάνια τά πικνοσωματικά άτομα διακρίνονται γι'αυτή καλλιτεχνική

διακρίνεται για καλλιτεχνικές κλίσεις. Αγαπάνε όμως συνήθως τη δουλειά που κάνουν, χωρίς να τη θεωρούν

"Αλλ' έπειθε άκριβώς είναι εύχα-
 ριστημένα άπ' τη ζωή τους, τράνε
 και πίνουν πολύ, με αποτέλεσμα να
 παθαίνουν «πέισα». Καθώς δε είναι
 συγχρόνως έπιρρεπείς στην άφρητο-
 σκληρώσι, προσβάλλονται συχνά από
 καρδιακές παθήσεις (στηθάγχη,
 θρόμβωσις, κλπ.).
 "Αν είσαστε πυκνοσωματικός τύ-

πος, προσέχετε τὴ δίκαιά σας. Τρῶ-
τε ὅσο θέλετε ἀλλ' ὄχι τροφές λι-
παρές, ποὺ αὐξάνουν τὴ χοληστερό-
λη κι' ἐπομένως συντελοῦν στὴν ἀρ-
τηριοσκλήρωση.

3) Οι λεπτοσωματικοί είναι αδύνατοι. Άπλοκλείεται δε να παχύρουν, γιατί έχουν συνήθως ανορεξία.

Είναι μάλλον άεγκλητοι, ιδεαλιστάι, προικισμένοι με μεγάλη νοημοσύνη. Οι περισσότερες μεγαλοφυΐες όλων των αιώνων ήσαν άτομα λεπτοσωματικά.

Οι λεπτοσωματικοί άρρωσταίνουν από τη συνεχή άγωνία τους. Το έρεθισμένο νευρικό τους σύστημα προκαλεί έκκρισι περισσότερων υγρών μέσα στο στομάχι.

Υπάρχουν τώρα και παραλλαγές των τριών αυτών βασικών τύπων. Ένώ ο αθλητικοσωματικός συναντάται σχεδόν πάντα καθάρος αμύλης, οι άλλοι δύο παραλλαγές

Αντίθετα, ένα πυκνωσώματιο σῶμα με ταχυπερασμένο λεπτοσωματικό είναι ο χειρότερος συνδυασμός που μπορεί να γίνει.

A black and white line drawing of a woman with a large, curly hairstyle, wearing a long, flowing dress and holding a flower. She is standing next to a large, stylized star.

γκρέκα

... εἶναι ἀνοικτόκαρδοι, εὐφυεῖς
σεμνοί, ἄγναι, δειλαί, ἤρεμοι καὶ
οἰκονόμοι. . .

... καὶ ὅλοι προτιμοῦν τὴν
ὀδοντόκρεμα "ΚΟΛΥΝΟΣ", γιατί
εἶναι προϊόν μεγάλης ἐπιστημο-
νικῆς πείρας ἀσυναγώνιστον,
Παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον ὡς
τὸ τελειότερον μέσον διατηρή-
σεως τῆς ὑγείας τοῦ στόματος
καὶ τῶν ὀδόντων.



-Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ -Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ-



Προσπαθήστε να είναι τα μαλλιά σας λεία, γυαλιστερά και μαύρα ή σκουροκάστανα σαν της Γιαπωνέζας.

ΤΑ 7 ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΣ

Συμβουλές για όσες
θέλουν να της μοιάσουν



ΤΡΕΙΣ ΣΤΑΡ
ΠΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΗΚΑΝ
ΣΕ ΓΚΕ-Ι-ΣΕΣ

- 1) 'Η Σίρλεϋ Μάκ Λέην.
- 2) 'Η Έλσα Μαρτινέλλι.
- 3) 'Η Ρόζαλιντ Ράσσελ.

νιέρα και θα μείνετε εκεί μέσα επί 10 λεπτά. Με τον ιδρώτα, θα απαλαγής το δέρμα σας από κάθε ακαθαρσία, θα ζωογονηθεί και θα φρεσκαρισθεί.

Ακόμα καλλίτερα αποτελέσματα θα πετύχετε, αν, πριν μπήτε στο νερό, αλείψετε το κορμί σας με άφθονη κρέμα καθαρισμού. Στο τέλος, τη σκουπίζετε με τσιγαρόχαρτα.

Το μάντιο αυτό μπορεί ν' αντικατασταθεί και με χαμάμ.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ένα καλό μασάζ σ' όλο το σώμα συμπληρώνει τα αποτελέσματα του ζεστού μπάνιου. 'Υπάρχουν στην 'Ιαπωνία άριστοι μασέρ, πολλοί απ' τους οποίους είναι τυφλοί. Πηγαίνουν στα σπί-

τια της πελατείας τους. Πολλές γυναίκες τους χρησιμοποιούν σχεδόν καθημερινώς.

Έδώ, μπορείτε να κάνετε μασάζες σας αυτό το μασάζ. 'Υπάρχουν μάλιστα μικρές ηλεκτρικές συσκευές για ερασιτέχνες, κατάλληλες γι' αυτό το σκοπό. 'Αν όμως προτιμάτε να είναι συστηματικό, «επαγγελματικό», θα αποταθήτε σ' ένα καλό ινστιτούτο καλλονής, και θα ακριβοπληρώσετε, φυσικά!

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Είναι μια δίαιτα σχεδόν χωρίς λίπη, για ν' αποφεύγετε την κυτταρίτιδα. Σημειώστε πως οι Γιαπωνέζες δεν παθαίνουν ποτέ αυτή την «εσθνεσία». Γιατί τρώνε σχεδόν αποκλειστικά ρύζι και ψά-

ρι (συνήν όμως), προσθέτοντας στο πιάτο τους ζυμωμένο χυμό σόγιας.

Οι γυναίκες της 'Ιαπωνίας δεν πίνουν παρ' τσάι, χωρίς γάλα και ζάχαρη. Οι άντρες πίνουν «σακέ» —ένα οινόπνευματώδες ποτό από ρύζι—, ποτέ όμως κι οι γυναίκες.

Όταν τρώνε κρέας, το ψήνουν στη σούβλα.

Αν θέλετε ωστόσο ν' ακολουθήσετε αυτή τη δίαιτα χωρίς λίπη, πρέπει να συμβουλευθήτε πρώτα το γιατρό σας, μήπως τυχόν το απαγορεύει η υγεία σας.

Θάναι δύσκολο έξ' άλλου να συνηθίσετε, όπως οι Γιαπωνέζες, να τρώτε για πρωινό ρύζι και ξερό ψάρι! Μπορείτε όμως να τ' αντικαταστήσετε με φρούτα κι' ένα φλυτζάνι τσάι. 'Αν προβλέπετε δε πως θα εργασθήτε κουραστικά όλο το πρωί, προσθέστε και ένα αυγό.

Πάντως, μη μένετε νηστικές το πρωί, γιατί τότε θα πεινάσετε, πολύ αργότερα, κατά τις 10—11, και θα ριχτήτε σε λιχουδιές που παχαίνουν.

Νά τώρα δυο χαρακτηριστικά γιαπωνέζικα φαγητά:

Κοτόπουλο στη σούβλα. — Σουβλίζετε κομμάτια απ' το στήθος, μαζί με μανιτάρια και φέτες κρεμμυδιού, ή με το άσπρο μέρος ενός πράσου. Ψήνετε γρήγορα και σερβίρετε πολύ ζεστό, μαζί με σάλτσα από σόγια.

Ψάρι στη σούβλα. — Χρειάζεται ψάρι με σφιχτή σάρκα. Πριν το σουβλίζετε, το τσιγαρίζετε με σάλτσα σόγιας και με λίγη ζάχαρη, επί 20 λεπτά περίπου. Ύστερα, κατά το ψήσιμο, το βρέχετε κάθε τόσο με την ίδια σάλτσα. Σερβίρετε πολύ ζεστό, μαζί με λεπτές φέτες λεμονιού.

Το τσάι, που πίνετε μαζί μ' αυτά τα φαγητά, καθώς και το πρωί, πρέπει να είναι πολύ αρωματικό. Οι Γιαπωνέζοι συνηθίζουν να το αρωματίζουν με γιασεμί. Πάντως, το προτιμούν δίχως ζάχαρη.

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Δε θα το πιστέψετε! Βρίσκονται... στα χρησιμοποιημένα φύλλα του τσαγιού, αυτά που συνηθίζετε να τα πετάτε στο νεροχύτη, όταν πλένετε την τσαγιέρα!

Λοιπόν, αφού απολαύσετε το τσάι σας, φτιαγμένο με το γιαπωνέζικο τρόπο, μαζέψτε αυτά τα φύλλα και βράστε τα με απεσταγμένο νερό (θα το βρήτε στα φαρμακεία), που δεν περιέχει άλλα. Θα φτιάξετε έτσι μια ελαφρά στυπτική λοσιόν για το δέρμα, που θα τη χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ, αφού αφαιρέσετε το μακιγιάζ σας, αν το δέρμα σας είναι μάλλον λιπαρό, ή προτού βάλετε μια θρεπτική κρέμα, αν έχετε δέρμα ξηρό.

ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Είναι, απλώς, τα πορτοκάλια! Οι Γιαπωνέζες τρίβουν το πρόσωπό τους με φλούδες από πορτοκάλια, νεράντζια, κλπ. Κι' ύστερα δίνουν μια θρεπτική κρέμα, για να εξουδετερώσουν το στέγνωμα του δέρματος.

Μπορείτε να κάνετε και σείς το ίδιο. Μην ξεχνάτε ωστόσο πως έχετε στη διάθεσή σας κάτι καλλίτερο απ' αυτές τις μάλλον πρωτόγονες μεθόδους: κρέμες επισταμμονικά παρασκευασμένες, που περιέχουν τα δραστικά συστατικά των προϊόντων της Φύσεως.

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Είναι τα αρωματισμένα εσώρ-

ρουχα. Τα άρωματα που προτιμούν οι Γιαπωνέζες —τόσο έμπειρες σ' αυτό το θέμα— έχουν για βάση τους το μόσχο.

Για να καταλάβετε πόση σημασία δίνουν οι Γιαπωνέζοι στα άρωματα, πρέπει να μάθετε πως συνηθίζουν ένα παιχνίδι —ή μάλλον κάτι σαν θρησκευτική τελετή— στην οποία αυτοί που συμμετέχουν οφείλουν να αναγνωρίσουν διάφορα άρωματα, με τα μάτια δεμένα.

Στο σπίτι τους, οι Γιαπωνέζες βάζουν πάντα λίγα σπειριά μόσχου ανάμεσα στα εσώρουκά τους, που έχουν φυλαγμένα στα συρτάρια.

Μερικές μάρκες αρωμάτων με μόσχο είναι το «Σύπρ» του Κοτύ, το «Πριμιτίφ» του Μάξ Φάκτορ, το «Κλικ» του Σαβίλ και το «Φυμέ» του Λουμπέν.

Και μια ακόμα συμβουλή, πάνω σ' αυτό το θέμα: Ποτέ μην πετάτε τα άδεια μπουκαλάκια από άρωματα, πριν περάσουν 3 μήνες το λιγώτερο. 'Αφινέτε τα, σ' όλο αυτό το διάστημα, μέσα στα συρτάρια που περιέχουν τα εσώρουχα και τα πλεχτά σας.

★

Αυτά είναι τα «εφτά φυσικά» της Γιαπωνέζας. Θέλετε τώρα να μοιάσετε όσο το δυνατόν στον τύπο της;

Καταπιαστήτε πρώτα με τα μαλλιά σας. Οι γυναίκες της 'Ιαπωνίας έχουν μαλλιά λεία, γυαλιστερά και μαύρα ή σκουροκάστανα. Προσπαθήστε να είναι έτσι και τα δικά σας.

Έδώ πρέπει να προσθέσουμε ότι οι Γιαπωνέζες διατηρούν τα μαλλιά τους μαύρα σ' όλη τους τη ζωή. Όταν αρχίσουν ν' απρίζουν, τα βάφουν «από ευγένεια», για να μη... στενοχωρούνται δηλαδή οι άλλοι βλέποντάς τις να γερνάνε! 'Ετσι δικαιολογούνε τουλάχιστον αυτή τη φιλαρσική τους...

Ερχόμαστε τώρα στα μάτια σας. Μη τα βάψετε με σκούρα σκιά, που τα κάνει να φαίνονται θαθεία χωμένα στις κόγχες τους. Τα γιαπωνέζικα μάτια είναι μάλλον πεταχτά.

Για να φαίνονται αμυγδαλωτά κι' ανασπασμένα, τραβάτε, μ' ένα μαύρο κραγιόνι, μια γραμμή κατά μήκος του άνω βλεφάρου, αρχίζοντας θαθεία από την εσωτερική άκρη του. 'Η γραμμή αυτή πρέπει να είναι χοντρή στο κέντρο του βλεφάρου, αλλά να λεπταίνει ανάμεσα στο κέντρο και στην εξωτερική άκρη του.

Μη τη στρίβετε προς τα πάνω, στο τέλος της. Προσθέστε μονάχα μια μικρή, οριζόντια γραμμή, που θα ξεκινάει απ' την εξωτερική άκρη του βλεφάρου, καθώς κι' άλλη μια που θ' αρχίζει απ' το κέντρο του κάτω βλεφάρου, θα προχωρή προς την εξωτερική άκρη του και θα κατηφορίσει λίγο.

Βάζετε αρκετό μαύρο ρίμελ, μόνο στα άνω τσίνορα.

Όσο για τα φρύδια, τα μαδάτε απ' το κάτω μέρος, ώστε να σχηματίζουν ένα ψηλό τόξο, και σκουραίνετε το χρώμα τους.

Τέλος, το στόμα σας πρέπει να φαίνεται μικρό. 'Επομένως, το βάψιμο των χειλιών σας πρέπει να σταματάει λίγο πιο μέσα απ' τις φυσικές άκρες τους.

Δε μπορείτε ν' αλλάξετε τα βασικά χαρακτηριστικά σας, για να μοιάσετε με τις άριστες Γιαπωνέζες, αλλά δε θα δυσκολευθήτε να κλέψετε μερικά μυστικά της ομορφιάς τους...



ΞΕΡΕΤΕ ότι η εποχή της ζέσης αποτελεί ένα φυσικό ινστιτούτο καλλονής για την όμορφιά σας; Ίσως να μην το ξέρετε, μα έτσι είναι. Γιατί η ζέση μας κάνει να ιδρώνουμε και έτσι μας ελευθερώνει απ' όλες τις τοξίνες, απ' όλα τα περιττά λίπη, βάζοντας σε κίνηση όλες τις μισοκοιμισμένες λειτουργίες του σώματος, που αυτή την εποχή φαίνεται να ξαναναιώνη και να γίνεται πιο ελαστικό. Και θα διατηρηθεί έτσι και το χειμώνα, αν έχουμε έπωφεληθή όσο πρέπει από τους μήνες του καλοκαιριού, αν έχουμε ιδρώσει πολύ και καλά. Άλλα προς Θεού, να ιδρώσουμε ναι, αλλά με διακριτικότητα και κομψότητα. Δεν είναι έτσι;

ΓΔΥΘΗΤΕ ΟΣΟ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Ίδρώνετε στον ήλιο με το κουτούμι του μπάνιου, ιδρώνετε κάνοντας σπόρ. Με άλλα λόγια η κίνηση με ελάχιστα ρούχα πάνω σας είναι ο καλλίτερος τρόπος για να ιδρώσετε. Μα σε δσες μένουν αναγκαστικά στην πόλη, συμβαίνει να ιδρώνουν και ντυμένες και από εδώ αρχίζουν τα δυσάρεστα επακόλουθα.

Για να τα αποφυγείτε, χρειάζεται να φοράτε ένα καλό μονωτικό, που μπορεί να αποτέλγεται από ένα ελαφρύ μάλλινο απορροφητικό, κοντά στο δέρμα.



Όταν το πρόσωπο ιδρώνει πολύ, χρησιμοποιήστε στυπτικά προϊόντα ή μάσκες από χυμούς φρούτων, βιταμίνη Ε ή χυμό λεμονιού και άσπραδι αυγού.

πρέπει να λείπη ποτέ από την τουαλέτα μιας γυναίκας, που θέλει να είναι κομψή και ευχάριστη. Άλλωστε, δεν είναι δύσκολο να το αποκτήσετε. Υπάρχουν στα φαρμακεία και τα καταστήματα καλλυντικών αποσμητικά από 15 ως 50 δραχμών. Η καταναλωσι των αποσμητικών αποτελεί το καλλίτερο θερμόμετρο για τον πολιτισμό μιας χώρας. Μία ξυπνη και φιλανθρωπική εταιρεία στην Αμερική μοιράζει κατά το διάστημα των θερινών μηνών πολλές χιλιάδες αποσμητικά μαζί με τα εισιτήρια των λεωφορείων.

ΟΙ ΑΝΘΙΔΡΩΤΙΚΕΣ ΣΚΟΝΕΣ

Είναι ασφαλώς πολύ δυσάρεστη η αίσθηση των ιδρωμένων χειρών και ακόμη πιο δυσάρεστη τόσο για μας όσο και για τους άλλους είναι η εφίδρωση των ποδιών.

Μα με τις μοντέρνες ανθιδρωτικές σκόνες μπορείτε θαυμάσια να μειώσετε την εφίδρωση των χειρών και των ποδιών.

Αυτές οι σκόνες που τοποθετούνται απ' ευθείας πάνω στο

Η ΖΕΣΤΗ ΣΑΣ ΞΑΝΑΝΕΙΩΝΕΙ

Μα γενικά τα φορέματα πρέπει να είναι ελαφρά, όχι στενά, από ύφασματα δροσερά και πορώδη, όπως το λινό και το βαμβάκερο, που επιτρέπουν έναν τέλει εξαερισμό. Το μεταξί, το νάυλον, το δέρμα, όλα τα αδιάβροχα ύφασματα προκαλούν μια υπερβολική εφίδρωση.

Είναι προτιμώτερο πάντοτε να φοράτε ανοιχτά παπούτσια αποφεύγοντας τις κάλτσες και τα δερμάτινα ή νάυλον γάντια.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΙΔΡΩΝΗ

Η εφίδρωση του προσώπου είναι κάτι το εξαιρετικά ωφέλιμο για την όμορφη και για το δέρμα. Μα όταν η εφίδρωση είναι υπερβολική σε σημείο, που το πρόσωπό σας να μην διατηρήσει ούτε το μακιγιάζ ούτε την πούδρα, τότε θα πρέπει να φροντίσετε να μειώσετε την εφίδρωση χρησιμοποιώντας κατάλληλα συστήματα, όπως επί παραδείγματι επιθέσεις τονωτικών και στυπτικών προϊόντων ή βάζοντας ειδικές μάσκες από χυμούς φρούτων, βιταμίνη Ε, ραδιενεργό λάσπη ή, απλούστερα, εύκολες μάσκες, που γίνονται στο σπίτι από χυμό λεμονιού από καρότο ή από άσπραδι αυγού (χτυπημένο).

Η ΜΥΤΗ ΠΟΥ ΙΔΡΩΝΕΙ

Συχνά εξαρτάται από την ισοσυγκρασία, μα ακόμη συχνότερα η αιτία βρίσκεται στο δέρμα, που δεν καθαρίζεται καλά, στους φραγμένους και επομένως ασφυκτικούς πόρους.

Για να βοηθήσετε τη μύτη να



Για να διατηρήσετε τα γέφυρα δροσερά χρησιμοποιήστε το σκωτσέζικο μινιό. Και μην ξεχνάτε ότι τα αποσμητικά είναι οι καλλίτεροι καλοκαιρινοί φίλοι της γυναίκας.

Μερικοί βασικοί κανόνες, που δεν πρέπει να παραβλέψετε, αν θέλετε να διατηρήσετε δροσερές και γοντευτικές το καλοκαίρι

ΤΑ ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΑΣ ΣΥΜΜΑΧΟΙ

Είπαμε ότι η εφίδρωση είναι μια θαυμασά λειτουργία του οργανισμού μας. Είπαμε επίσης ότι η αποβολή του ιδρώτα βοηθά το σώμα μας να ξαναναιώνη. Μα είπαμε ακόμη ότι πρέπει να ιδρώνουμε με αξιοπρέπεια, τουλάχιστον όταν δρισκώμαστε στην πόλη και κυκλοφορούμε ανάμεσα σε χιλιάδες άλλους συνανθρώπους, ανεβαίνουμε σε λεωφορεία και τρέλν, μπαίνουμε σε γραφεία και καταστήματα.

Άλλοτε δεν υπήρχε κανένα μέσον, που να μας βοηθά να καταπολεμούμε εκείνη τη δυσάρεστη όσμη, που παίρνει ο ιδρώτας, όταν βγαίνει από το σώμα μας. Τώρα, η σύγχρονη αισθητική έχει δημιουργήσει γι' αυτό το σκοπό τα αποσμητικά.

Ένα καλό αποσμητικό δεν

δέρμα ή μέσα στα παπούτσια και τα γάντια, μας βοηθούν να απολαύσουμε τη χαρά των καλοκαιρινών μηνών χωρίς νωσταλγία για τον χειμώνα...

Πολύ αποτελεσματικό για τα χέρια είναι το σύστημα του σκωτσέζικου μινιού. Θα θυμίζετε δηλαδή τα χέρια αλληλοδιδάσκον από το ζεστό στο κρύο νερό, για αρκετές φορές. Μετά το μπάνιο μεταχειρίζεστε πάντα μια λοσιόν από χυμό λεμονιού.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ

Η υπερβολική εφίδρωση οφείλεται κατά μεγάλο μέρος σ' αυτό που τρώμε και σ' αυτό που πίνουμε. Αν θέλετε να περιορίσετε τον ιδρώτα, λιγοστεύετε ανάλογα τα υγρά, που δεν πρέπει να είναι ζεστά, αντίθετα από την παλιά θεωρία, αλλά ούτε και πολύ παγωμένα. Πίνετε λίγο και σε θερμοκρασία φυσική κατά το διάστημα των καλοκαιρινών μηνών, πίνετε τσάι, χυμούς φρούτων και ελαχίστα οινόπνευματώδη αραιωμένα με πολύ νερό.

Τρώτε φρούτα, χόρτα όμα, τυριά όχι ξηρά, αποφεύγοντας τα λιπαρικά, τις σούπες, τα γλυκά, τα ζαχαρωτά, τα παγωτά, το πιπέρι, το υπερβολικό αλάτι, και περιορίζοντας κατά το δυνατόν το κρέας.

Με μια διατροφή ελαφρή και υγιεινή με κυριότερη βάση τα φυτικά προϊόντα, με περιορισμένες θερμίδες και ο ιδρώτας θα κατορθώσει να δημιουργήσει μια σωστή ισορροπία ελαστικής και εξαγωγής θερμότητας.

Καλλίτερα ένα μπιφτέκι λιγότερο το καλοκαίρι και μια σαλάτα και ένα μπάνιο περισσότερο.

Με το κουτούμι του μπάνιου, ξαπλωμένες στον ήλιο άφιστε το σώμα σας, να ιδρώσει όσο θέλει. Έτσι οι πόροι δρισκούν την ευκαιρία να καθαριστούν και να αναπνεύσουν και το σώμα σας να ξαναναιώσει.

Ή ΕΞΩΤΙΚΟ ΒΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΙΧΙΟΥ ΣΑΧΚΑΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πανταράς, που παρουσιάζεται ξαφνικά σημάδευε με το τουφέκι του την Τάν Κιού, μα ο Χόνγκ την προστατεύει με το σώμα του, δέχεται τη σφαίρα του αρχηγού των πειρατών και σωριάζεται χαμω. Ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι κυνηγούν τον Πανταράς, μα πριν τον φτάσουν ένας τερατώδης πύθωνας τυλίχθηκε γύρω στο σώμα του και του έσπασε τα κόκκαλα. Η Τάν Κιού δίνει το χέρι του Χόνγκ, που του είχε σπάσει το κόκκαλο ή σφαίρα του Πανταράς και όλοι προχωρούν στο δάσος, όπου συναντούν δυο πάνθηρες. Τα θηρία δεν άρουν να τους επιτεθούν, αλλά η Τάν Κιού και οι σύντροφοί της καταφέρνουν, ύστερ' από μια συγκλονιστική πάλη, να τα σκοτώσουν. Υστερ' από δέκα πέντε ήμερες ξεκινούν όλοι για να φτάσουν στις όχθες της Λίμνης του Μπόντναι, όπου σ' αντλούν το Ρομέρο και τη λευκή γυναίκα. Την πέμπτη ημέρα, όμως σταματούν για να ξεκουραστούν και να συγκεντρώσουν μερικά τρόφιμα.

21^{ον} «Έφτιασαν ένα καταφύγιο, έπειτα ο Χόνγκ κι' ο Πράμ Λι έφυγαν για να πάνε να κυνηγήσουν, ενώ η Τάν Κιού κι' ο Σέν Κιού έτοιμαζαν το φαγητό. Είχαν σκοτώσει κιόλας ένα «μαντζάνγκ-τζονγκ», ένα ζώο με λεπτή και λαμπερή τρίχα σχεδόν κίτρινη, που το όλον του θυμίζει την τίγρη, αλλά είναι πιο μικρό απ' αυτή, γιατί το μήκος του είναι μονάχα πενήντα εκατοστά, όταν ο Πράμ Λι, ανοίγοντας μια διόδο ανάμεσα από ναν πυκνά θάμνα, διέκρινε μέσα στο μισοσκόταδο μιά ακαθόριστη μάζα που γλιστρούσε κάτω από κάτι πιπεριές.

— «Νί!... Νί!... φώναξε, μου φαίνεται πως υπάρχουν σπουδαίο κυνήγι εδώ χαμω!...

— Κανένα έπικινδυνο ζώο; ρώτησε ο Χόνγκ.

— Δεν ξέρω, αλλά μου φάνηκε πως έμοιαζε με μια χοντρή μαϊμού παρά με τετράποδο. Που να κρύφτηκε όμως αυτό το ζώο;... Κυτάζω παντού και δεν καταφέρνω να τ' ανακαλύψω.

— Σίγουρα θα είναι ακόμη αύτο, γιατί βλέπω τα φύλλα των δέντρων ν' αναδύονται.

— Ναι, σωστά το λες.

— Ας τ'ο βγάλουμε απ' τον κρυφώνα του, Πράμ Λι. Θα πυροβολήσουμε μέσα στις πιπεριές και θα είμαι έτοιμος να το αποτελειώσω μόλις βγεί από κεί μέσα.

Ο Πράμ Λι σήκωσε την καρμπίνα του, σημάδεψε και σε λίγο πίεσε τη σκανδάλη. Η σφαίρα έφυγε. Μια κραυγή που φάνηκε μάλλον ανθρώπινη παρά ζώου απάντησε στον πυροβολισμό.

— Μα τον Κομφούκιο! φώναξε εκπληκτός ο Χόνγκ. Άκουσε Πράμ Λι;

— Ναι, απάντησε αυτός, που είχε χλωμαίσει, λες να σκοτώσαμε κανένα κάτοικο αυτού του δάσους;

Προχώρησαν μέσ' απ' το θάμνο, ανοίγοντας δρόμο, και γλιόστησαν κάτω απ' τις πιπεριές που σχηματίζουν μια μάζα από μπερδεμένα φυλλάδια και κλάδους. Κατάπληκτοι, βόηκαν, ξαπλωμένο χάρου, ένα νεαρόν άγριο, κοντό, με δέρμα σχεδόν μαύρο, με αδύνατα μέλη και χοντρή κοιλιά.

Βλέποντας τους κυνηγούς, ο κακομοίρης πεταχτηκε όρθος και με μιά καταπληκτική εύκινησία προσπάθησε να τ'ο σκάσει. Άλλ' ο Χόνγκ πρόφτασε και τον αρ-

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ



δειά σαν ένα χέρι. Αντίθετα, ήταν γεμάτος από τατουάζ. Για στολίδι είχε δέσει στη γάμπα του μια κορδέλλα από πετσι άγοιόχοιρο, κορδέλλα που έχουν δικαίωμα να τη φορούν μόνο οι πιο άνδρεια κυνηγοί.

Αυτοί οι Νεγρίτες είναι άνθρωποι έντελως πρωτόγονοι, ίσως μάλιστα να είναι οι τελευταίοι αντιπρόσωποι της φυλής τους. Πολ' λες φυλές τους βρίσκονται ακόμη και σήμερα στα νησιά της Μαλαισίας: στις Φιλιππίνες, στο Μιντανάο, στη Βόρνεο, στη χερσόνησο της Μαλάκας, στα νησιά Ανταμάν. Οι Μπούσμεν και οι Ακκας ή Πυγμαίοι της Αφρικής ανήκουν κι' αυτοί στην ίδια φυλή.

Ζούν συνήθως απομονωμένοι από προβάλα, γιατί πάντα οι άλλες φυλές τους κυνηγούσαν σά να ήταν άγρια θηρία.

Ο Νεγρίτης, που είχε πέσει στα χέρια του Χόνγκ, βλέποντας πως δεν τούκαναν κανένα κακό, ξαναπηρε θάρρος και είπε μερικά λόγια στους δυο κυνηγούς σε μιά ακατάληπτη γλώσσα.

Ο Πράμ Λι προσπάθησε να του μιλήσει σε γλώσσα Ινδονησιακή, αλλά, προς κατάπληξί του, είδε το μικρό άγριο να γελάει χτυπώντας το κεφάλι του με γροθιές, φανερό σημάδι πως η γλώσσα αυτή δεν του ήταν άγνωστη.

Ο ακόλουθος διάλογος άρχισε, όχι χωρίς κόπο, ανάμεσα απ' τον Πράμ Λι και το νεαρόν άγριο.

— Η φυλή σου είναι μακριά από δω;

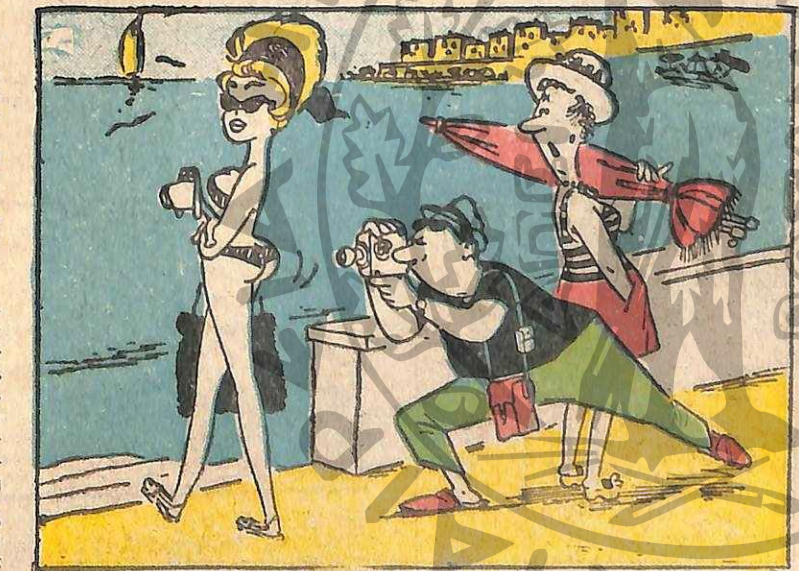
— Όχι. Βρίσκεται μέσα στο δάσος.

— Είναι πάρα πολλοί οι δικοί σου;

— Δέκα πέντε οικογένειες που έχουν στρατοπεδεύσει στα δέντρα.

— Τί γυρεύεις από δω;... Μήπως κυνήγι;...

— Όχι. τους σπιούνους του «μπαγκανί» Ματούτου.



— Μη σπαταλάς άδικα το φίλμ σου, Παναγιώτη!...

— Τί είναι αυτός ο «μπαγκανί»;

— Ένας μεγάλος κυνηγός κεφαλών. Έχει μαξέμει αρκετές εκατοντάδες κορνάια που τα πήρε απ' τους Μαντάγιας, τους Μπαγκάμπος, τους Γκιγιάγκος και τους Μπισάγκας.

— Είναι φυλές Νεγρίτων όλοι αυτοί;

— Ναι.

— Έσύ σε ποιά φυλή ανήκεις;

— Στη φυλή των Μαντάγιας.

— Και τί γυρεύει αυτός ο μπαγκανί;

— Να καταστρέψει τη φυλή μου, το ώρκιστηκε.

— Για ποιο λόγο;

— Για να στολίσω την καλύβα του με τα κρανία μας.

— Το ληστή!... Εύτυχας θα είμαστε εδώ όταν θάσθη να έπιτεθή εναντίον των δικών σου, έπε ο Πράμ Λι.

— Θάρητε να μās ύπερασπίσετε; ρώτησε ο άγριος με φλογερό βλέμμα.

— Ναι, θάρθουμε.

— Με τα όπλα που πετούν κεραυνούς;

— Ναι, και με κροτοά μεγάλα σπαθιά, με τα κωμπιλανγκ.

— Και θα σώσετε τη Λαγκαγιάν μου;

— Τί είναι αυτή η Λαγκαγιάν;

— Η νέα του αγαπάω και που θα την είχα πάρει γ'α γυναίκα μου σήμερα, αν δεν διατρέχαμε κίνδυνο.

— Θα σώσουμε και τη Λαγκαγιάν σου, απάντησε ο Πράμ Λι χαμογελώντας, αλλά με τον όρο η φυλή σου να μας υποδεχτεί σά φίλους.

Είστε κιόλας οι φίλοι των Μαντάγιας.

— Πότε φαντάζεσαι πως θα σάς έπιτεθούν;

— Μά... αυτή τη νύχτα.

— Τότε δεν πρέπει να χάνουμε διόλου καιρό.

Ο Πράμ Λι μετάφρασε γρήγορ'αυτο το διάλογο στον Χόνγκ, παρακαλώντας τον να επιδεχθείση την υπόθεσι που είχε κάνει στο νεαρό άγριο ότι θα βοηθούσε τη φυλή του να ύπερασπισθή.

— Αν είναι μονάχα αυτό, απάντησε ο Κινέζος, πάμε να του φεκόουμε αυτόν τον μπαγκανί και τους πολεμιστές του. Υποστηρίζοντας τους Μαντάγιας, θα μπορούμε ίσως να βρούμε απ' αυτούς κανέναν οδηγό για να μās πάη στη Λίμνη. Ας βιαστούμε να γυρίσουμε στο στρατόπεδο.

Βγήκαν απ' το θάμνο και ξαναγύρισαν γρήγορα στο στρατόπεδο. Ήταν αρκετά άησυχoi, γιατί οι άντρες του Μπαγκανί μπορεί να βρίσκονταν κιόλας στα γύρω. Πληροφόρησαν την Τάν Κιού και τον Σέν Κιού για ό,τι είχε συμβή κι' αυτοί δέχτηκαν χωρ'ιε αντίρησι την πρότασι να συνδεθούν τον άγριο στη φυλή του.

Μέσα σε λίγα λεπτά καταδρόγισαν το φαγητό τους κι' έπειτα ξεκίνησαν για να πάνε να συναντήσουν τη φυλή που ο κίνδυνος την απειλούσε.

Ο νεαρός άγριος ήταν επί κε-

φαλγής της μικρής ομάδας. Προχωρούσε με προφύλαξη, γιατί ένιωθε πως οι απάνθρωποι έχθροί του ήταν κάπου εκεί κοντά. Στεκόταν γιά να τεντώσει τ' αυτί του και ν' άκουγkραστή, εξετάζοντας τὰ χόρτα και τὰ φυλλώματα, κυττάζοντας προσεκτικά τους κλάδους μήπως ανακαλύψει ίχνη απ' το πέρας του τρομερού μπαγκανί.

Περπατούσαν εδώ και μιάν ώρα κι' ο ήλιος είχε βασιλέψει από πολλή ώρα, όταν ο Μαντάγια έδειξε με το δάχτυλο στον Πράμ Λι κάτι σημάδια που έλαμπαν ανάμεσα στα δέντρα, σε μεγάλο ύψος από το έδαφος.

— Το χωριό σου; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Ναι, απάντησε ο άλλος, άναστενάζοντας. 'Ο Μπαγκανί δεν ήρθε άκόμη.

— Τόσο το καλύτερο, θά προετοιμαστούμε να τον υποδεχτούμε όπως του αξίζει.

Μην έχοντας πιά τίποτα να φοβηθώ, ο νεαρός άνοιξε προχώρησε σίγουρα και οι άλλοι τον άκολουθήσαν. Σε λίγο έφτασαν άπρος σε μιάν άπομονωμένη συστάδα απ' το πόμπι. Ένα είδος φοινικόδεντρος, κάπου είκοσι, που στην κοφή τους διέκοι'νες δόριστά μιά τεράστια πλατφόρμη. Πολλές φωτιές έλαμπαν εκεί πάνω και, στην κοκκινωπή λάμψη τους, έδλεπες να κινούνται ανθρώπινα πλάσματα, ένα σωρό.

Ο Μαντάγια σκαρφώλασε κατά μήκος ενός χοντρού κλάδου απ' το μπαμπού, που ήταν έρωδισμένος με ένγκάρσια σκαλιά από λεπτούς κλάδους κι' έφτασε στην πλατφόρμη γιά να ειδοποίηση τόν άρχηγό της φυλής γιά τόν έρχομό του ξένων.

Η άπουσία του δε βάρταξε παρ'α μιοικά λεπτά. Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του τόν είδαν να ξαναπατεβήν με ίλιγγιώδη γοηγορδία. Μόλις πάτησε χείμυ, πλησίασε τόν Πράμ Λι και τού είπε χαρούμενα:

— Ο άρχηγός μου είπε να σάς εύηρθώ τ' «καλώς ήμισες» και να σάς πώ πως όλη η φυλή μας είναι στη διάθεσί σας.

— Πολύ καλά, απάντησε ο Χόνγκ όταν τού τ' εξέηγησε ο Πράμ Λι, άλλ' αναρωτιέμαι πώς θά τ'α καταφέρουμε ν' άνεβούμε ως αυτή την πλατφόρμη. Γιά σένα, Πράμ Λι, αυτό δε θά είναι και τόσο δύσκολο, αλλά δεν ξέρω αν έμεις θά τ'ο κατορθώσουμε.

Ο νεαρός άγριος φάνηκε πως κατάλαβε. Χαμογέλασε, δείχνον-

τας ένα μεγάλο καλάθι που έκείνη ακριβώς τη στιγμή κατέβαινε απ' το παράθυρο αυτό χωριό, τ'ο σκαρφαλωμένο στα ψηλά αυτά δέντρα, δεμένο γερά με κληματίδες.

Πρώτος ο Σέν Κιού ανέβηκε με τ'ο καλάθι. Έπειτα ήθελ η σειρά της Τάν Κιού και τέλος τού Χόνγκ. Ο Πράμ Λι είχε προηγηθώ απ' αυτούς στην πλατφόρμη, σκαρφαλώνοντας κατά μήκος τού κλάδου τού μπαμπού με την ίδια ευκίνησια όπως κι' ο Μαντάγια.

Το αλλόκοτο αυτό χωριό άπετελείτο από μιά τεράστια πλατφόρμη, οτιαγμένη από μπαμπού, στηριγμένη πάνω στους χοντρούς κλάδους τών δέντρων, ώστε να μην διατρέχη τόν κίνδυνο να πέση χείμυ.

Καμιά δωδεκαριά καλύδες, μιά γιά κάθε οικογένεια, ήταν τριγύρω απ' την πλατφόρμη, άφηνοντας στο κέντρο κάτι σά μικρή πλατεια που στη μέση της, πάνω σε πέτρες, έκαιγε μία μεγάλη φωτιά που την χρησιμοποιούσαν όλοι.

Καμιά σαρανταριά άντρες, καμιά τριανταριά γυναίκες και δυο δωδεκάδες παιδιά άποτελούσαν τόν πληθυσμό τού έναέριου αυτού παράξενου χωριού. 'Ο άρχηγός ήταν ένας γέρος Μαντάγια με λευκά γένεια και κάσπα μαλλιά που, γιά σημάδι τού αξιώματός του είχε ένα κολλιέ από δόρακα κι' από δόντια πάνθροος.

Μόλις οι ξένοι φάνηκαν στην πλατφόρμη, τούς προϋπάντησε και, πιάνοντας κι' τ'ο χέρι την Τάν Κιού, που την άναγνώρισε άμέσως, πώς ήταν γυναίκα, την ώδηγησε κοντά στη φωτιά, υιλώνοντας της σε μαλασιανή γλώσσα:

— Σου παραχωρώ τη θέση μου, ώραία μου ξένη. Άπόψε, εσύ θά δίνης διαταγές στη φυλή μου.

Έβαλε τούς Κινέζους και τόν Πράμ Λι να καθίσουν κοντά στη νέα. Έφεραν ψωμάκια από σάγκου, υπανάδες, καρούδες, κι' ένα μεγάλο κομμάτι από ψημένο άγριογούρουνο. Ένώ οι Κινέζοι κι' ο Μαλαίσιος έτρωγαν τ'α φαγητά που τούς είχαν προσφέρει, η μικρή φυλή είχε συγκεντρωθώ γύρω απ' τη φωτιά και κύταζε περιεργα τούς ξένους αυτούς με την τόσο περήφανη όψη.

Στην πρώτη σειρά ξεχώριζε μιά νέα υ' εύχαιριστο ποσόστο, με μεγάλα και γλυκά μάτια, με μαύρα μαλλιά, με λυγρό κορμί, και που τ'ο μελοχροινό της δέρμα

είχε χρυσές άνταύγειες. Φαίνόταν π'ο κοκέττα απ' τις άλλες γυναίκες γιάτί, έκτός απ' τ'ο πολύχρωμο χτένι που συγκρατούσε τ'α μαλλιά της και τ'ο ώραιο της φόρεμα με πολύχρωμα κρόσια, φορούσε άκόμη στο λαιμό της κολλιέ από μικρά κοχύλια.

Ο Πράμ Λι και η Τάν Κιού κατάλαβαν άμέσως πως αυτή η νύστιμη και κοκέττα νέα έπρεπε να είναι η μηνητή τού νεαρού Μαντάγια που τούς είχε πεί στο αλλόκοτο χωριό του, γιάτί αυτός είχε διαρκώς καρφωμένα τ'α βλέμμάτ'οι τόν πάνω της.

— Είναι η γυναίκα σου; τόν ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Θά γίνη γυναίκα μου, άπάντησε ο νέος χαμογελώντας. Όταν δε θά κινδυνεύουμε πιά, θά παντρευτούμε σκαρφαλώνοντας μαζί στο δέντρο.

Η Τάν Κιού, που της μετέφρασαν την άπάντησή τού νέου, έθαλε ένα από τ'α χρυσά της βραχιόλια και πλησιάζοντας τη νέα, της τ'ο πέρασε στο δεξιό καρπό τού χεριού της. Ένας ψιθυρος βαυισασμού διέτρεξε όλη τη φυλή απ' αυτή τη χειρονομία και η καυμένη η Μαντάγια κατασυν'κινήμένη έπεσε μπρος σ'α πόδια της Τάν Κιού, φιλώντας τα πολλές φορές.

Τότε κι' ο άρχηγός πήρε απ' τ'ο λαιμό του τ'ο κολλιέ με τ'α δόντια τού πάνθροος που γι' αυτόν άξίζει πάρα πολύ, και τ'ο πρόσφερε στην Τάν Κιού, λέγοντάς της:

— Είσαι τ'ο ίδιο γενναίοδωρη όσο και άνδρεία. Τ'ο κολλιέ αυτό, σημάδι τών γενναίων, που τ'ο κληρονομώ απ' τούς προγόνους μου, σου τ'ο προσφέρω γιάτί σου άξίζει.

Μόλις είχε προφέρει αυτά τ'α λόγια όταν, κάτω απ' τ'α δέντρα, άνάμεσα στο πυκνό σκοτάδι, φάνηκε μιά μεγάλη φλόγα. Ο άρχηγός σηκώθηκε, δείχνοντας μεγάλη ταραχή, που μάταια προσπάθουσε να κρύψει, ενώ οι γυναίκες έμπαιναν τρομαγμένες στις καλύδες τους και οι άντρες άρπαζαν τ'α δόρατά τους με τη σκληρή αίχμη καυμένη στη φωτιά και τ'α τ'οζα τους.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Χόνγκ.

— Ο Μπαγκανί και οι κυνηγοί τών κεφαλών έτοιμάζονται να μ'ας ψήσουν ζωντανούς.

— Είναι κιόλας έδώ αυτοί οι ληστές;... έπτε ηρεμα ο Χόνγκ. 'Ε! Λοιπόν, θά τούς κάνουμε τέ-

τοια ύποδοχή που ούτε μπορούν' καν να την φανταστούν!...

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Ένώ οι Μαντάγιας έπαιρναν θέσι στην άκρη της πλατειάς πλατφόρμης, όπου είχαν σωριαστή πέτρες που προορίζονταν γιά να ριχτούν σ'α κεφάλια τών έπιτιθεμένων, ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του, καθώς κι' ο γέρος άρχηγος, είχαν προχωρήσει προς τ'ο μέρος όπου κατελήγαν οι κορμιοί τών δέντρων που χρησίμευαν γιά να σκαρφαλώνουν στο έναεριο χωριό.

Σκυμμένοι πάνω απ' τ'ο κενό, κύταζαν προσεκτικά κάτω σ'α δέντρα γιά ν' ανακαλύψουν τούς έχθρους, αλλά τ'ο φεγγάρι ήταν κρυμμένο από πυκνά σύννεφα, τ'ο σκοτάδι τόσο βαθύ που δεν κατάφερνε να ξεχωρίσης τίποτα.

Ωστόσο, τεντώνοντας τ'αυτί, άκουσε μυστιγώδεις κρότους και πνιγμένους ψιθύρους. Σίγουρα ο άρχηγός θάδινε τις τελευταίες ο'δηγίες στους άντρες του πρην απ' την έπιθεσι.

— Άς έλπισουμε πως δε θά είναι πάρα πολλοί, έπτε ο Χόνγκ, χαϊδεύοντας την καρμπίνα του, γιάτί δε θάθελα να έξαντλήσω τ'α πυρομαχικά μου.

Ένας θόρυβος σε κανονικά διαστήματα άκούγkταν στην πλατφόρμη σ'ο μέρος όπου τέλειωναν οι κορμιοί τών δέντρων απ' όπου άνέβαιναν σ'ο χωριό.

— Κάποιοι άνεβαίνει, ψιθύρισε ο άρχηγός που η φωνή του έτρεμε.

— Ναι, έπτε ο Πράμ Λι, θέλουν να μ'ας αινιδιάσουν.

— Να δώσω τ'ο σινιάλο της άμυνας;

— Όχι άκόμη, άφσέ τους ν' άνεβούν.

Ο θόρυβος γινόταν όλο και π'ο έντονος: ένας η περισσότεροι άντρες σκαρφάλωναν. Ο Χόνγκ είχε προχωρήσει ως την άκρη, ά' κολουθούμενος από τόν Σέν Κιού. Και οι δυο τους, κρατώντας τ'ο σπαθί τους, περιμεναν τούς πρώτους έπιτιθεμένους. Πέρασαν ένα δυο λεπτά, κι' έπειτα υιά ανθρώπινη μορφή ξεπετάχτηκε απ' τ'ο σκοτάδι: ένας από δαύτους έτοιμαζόταν να όρμήσει στην πλατφόρμη, αλλά δεν τού δόθηκε καιρός. Δυο δυνατός σπαθιές τού κόψαν τ'ο κεφάλι κι' έπεσε σ'ο κενό νεκρός.

— Προσοχή! φώναξε ο Χόνγκ. Τρομερά ουρλιάσματα άκούστηκαν από κάτω και δυο πυροβολισμοί άντήχησαν.

— Μά τόν Κομφούκιο! φώναξε

ο Χόνγκ, οι άτιμοι έχουν τουφέκια.

Ο Χόνγκ έσκυψε κι' έκοψε με τ'ο σπαθί του τούς χοντρούς κλάδους που χρησίμευαν γιά σκαλιά. Οι κορμιοί τών δέντρων σωριάστηκαν χείμυ, πασάσύροντας τούς έχθρους που είχαν σκαρφαλώσει.

— Θά τούς κολοδώσει, έπτε ο Σέν Κιού γελώντας, τούς άκούς τ'ος ουρλιάζουν;

— Τόσο τ'ο χειρότερο γι' αυτούς, άπάντησε ο Κινέζος.

— Ν' άνοίξουμε πυρ; ρώτησε η Τάν Κιού.

— Όχι άκόμη, άς περιμένουμε λίγο. Ωστόσο, ο Πράμ Λι μπορεί να δώση διαταγή σ'όν άρχηγό ν' άρχίζει να πετάει πέτρες.

Οι φωνές τών έπιτιθεμένων είχαν πάψει, άλλ' οι ληστές δεν είχαν έγκαταλείψει τις θέσεις τους, μ' όλη την άποτυχία της πρώτης τους άπόπειρας. Πιστεύοντας πως είχαν να κάνουν πάντα μόνο με τούς Μαντάγιας, δεν έχαναν τίποτα απ' την έμπιστοσύνη τους.

Ξαφνικά, τ'ο σκοτός διαλύθηκε από μιά έντονη λάμψη που άνέβαινε γύρω απ' τ'α δέντρα που ύποστήριζαν στην πλατφόρμη. Τεράστιοι σωροί από ρετινωμένους κλάδους έκαιγαν σ'α στήρια, έκτοξεύοντας μυριάδες σπιδες και προκαλώντας σύννεφα καπνού.

Τώρα διέκριναν τούς κυνηγούς τών κεφαλών, που ήταν κάπου έκατό, όλοι μισόγυμνοι κι' όπλισμένοι με τσεκούρια, με μπτόλο, με σπαθιά, μ' έγχειρίδια, με μαχαίρια, με τόξα και δόρατα δηλητηριασμένα, καθώς και με ασπίδες από δέρματα ζώων γιά να προφυλάγονται. Όλοι τους ήταν ψηλότεροι από τούς Μαντάγιας και τ'ο δέρμα τους ήταν κτρινωπό και τ'α χαρακτηριστικά τους πολύ άγρια.

Ανάμεσα τους ήταν ο μπαγκανί, δηλαδή ο άρχηγός τους, ένας άληθινά ώραιο άντρας, με πυκνή γενειάδα και φορώντας σ'ο κεφάλι ένα κοκκινό τουρμπάνι, σημάδι ξεχωριστό τών γενναίων. Κρατούσε ένα παλιό τουφέκι με μακρύ κάνη και πλάι του κρεμόταν ένα τεράστιο κάμπιλαγκ. Άφου έδωσε τις τελευταίες διαταγές του όσο μπορούσε πιο γρήγορα, ο μπαγκανί εξαφανίστηκε πίσω από ένα κορμό δέντρου τόσο γρήγορα που ο Χόνγκ δεν είχε τόν καιρό να τόν σημαδέψει.

— Δεν πειράζει, ψιθύρισε ο Κινέζος, δε θά χάσης τίποτα περιμένοντας, άτιμ!

Ωστόσο, οι Μαντάγιας, τρομοκρατημένοι από τόν δυνατό κανό που τούς περιτριγύριζε κι' ά' π'ο τις σπιδες που άπειλούσαν να βάλουν φωτιά στις καλύδες τους, άρχισαν ν' άμύνονται όσο μπορούσαν καλύτερα.

Από την πλατφόρμη, άρχισαν να πετούν στους έπιτιθεμένους μεγάλες πέτρες, χοντρούς κλάδους και δόρατα, αλλά χωρίς μεγάλη έπιτυχία, γιάτί με τις ασπίδες τους οι κυνηγοί τών κεφαλών άντιτάσσον άμυνα. Οι γυναίκες τρέχουν έδώ κι' εκεί γιά να σβήσουν τις σπιδες που πέφτουν πάνω στις καλύδες. Οι άντρες τού μπαγκανί δε μένουν κι' αυτοί άδρανείς: ενώ άλλοι πετούν τόξα έναντίον τών υπερασπιστών τού έναέριου χωριού, άλλοι πάλι κόβουν τ'α δέντρα που στηρίζουν την πλατφόρμη.

— Έμπρός, φίλοι μου! φώναξε ξαφνικά ο Χόνγκ. Είναι καιρός να δράσουμε.

Διασχίζει γρήγορα την «πλατφόρμη», φτάνει στην τελευταία καλύδα, κοντά σ'ο χοντρού δέντρο και πιάνει θέσι μέσα σ'ο πυκνό βύλλωμα. Η Τάν Κιού, ο Πράμ

Λι κι' ο Σέν Κιού τόν άκολουθούν.

— Η Τάν Κιού κι' εγώ θά πυροβολώμε έναντίον έκείνων που προσπαθούν να ρίξουν τ'α δέντρα. Έσείς οι δυο άσכולήθτε με τούς άλλους. Μην ξεχάσετε τόν «μπαγκανί» κι' αν παρουσιασθή, κυτάξτε να τού τινάξετε τ'α μυαλά σ'όν άέρα.

Τέσσερις συγχρόνως πυροβολισμοί άντηγούν και τέσσερις κυνηγοί κεφαλών πέφτουν κεραυνοβόλημένοι. Έπειτ' από μιά στιγμή διαταγμού, φεύγουν και π'α να προφυλαχτούν πίσω απ' τούς κορμούς τών δέντρων. Σε λίγο όλος ο κιάλας είναι νεκροί και σε λίγο θά στείλουμε κι' άλλους σ'ο διάβολο!...

Οι κυνηγοί τών κεφαλών δεν τολμούν πιά να παρουσιαστούν. Μιλούν μεταξύ τους γιά να συνενωθούν και να δώμε τι πρέπει να κάνουν, πρην ξαναρχίσουν την έπιθεσι. Τ'ο θάρρος τους έχει λυγίσει απ' την άποσοδότη αυτή άντίστασι και πρ'ο πάντων απ' την παρουσία τών όπλων, που είναι περισσότερα και καλύτερα.

Οι Μαντάγιας έτοιμάζονται να ύποστηρίξουν γυναίκα τούς φίλους τους. Άποσπών απ' τ'α δέντρα

τ'ο «μπαγκανί» κι' ένας απ' τούς άντρες του, οι μόνοι που είναι όπλισμένοι με τουφέκια, πυροβολούν έναντίον τού έναέριου χωριού, έλπίζοντας να τρομοκρατήσουν τούς άμυνόμενους. Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του δεν απαντούν, άρκούνται να γνέψουν στους προστατευμένους τους να προφυλάγουν καλά.

— Θά γελάσουμε με την καρδιά μας, λέει ο Χόνγκ. Όχι τ'ο κιάλας είναι νεκροί και σε λίγο θά στείλουμε κι' άλλους σ'ο διάβολο!...

Οι κυνηγοί τών κεφαλών δεν τολμούν πιά να παρουσιαστούν. Μιλούν μεταξύ τους γιά να συνενωθούν και να δώμε τι πρέπει να κάνουν, πρην ξαναρχίσουν την έπιθεσι. Τ'ο θάρρος τους έχει λυγίσει απ' την άποσοδότη αυτή άντίστασι και πρ'ο πάντων απ' την παρουσία τών όπλων, που είναι περισσότερα και καλύτερα.

Οι Μαντάγιας έτοιμάζονται να ύποστηρίξουν γυναίκα τούς φίλους τους. Άποσπών απ' τ'α δέντρα

χοντρούς κλάδους, που τούς σωριαζούν στην άκρη της «πλατφόρμης» γιά να τούς ρίξουν έναντίον τού έχθρου αναμμένους και να τόν κάψουν, όπως τούς συμβούλεψε ο Πράμ Λι.

Έπειτ' από δέκα λεπτά, οι άντρες τού «μπαγκανί» παράτησαν τ'α καταφύγια τους και ριχτήκαν μπρος σαν άγέλη πεινασμένων λίκων. Όλοι είχαν πάνω σ'α κεφάλια τους, μεγ'α δέματα από ξύλα γιά ν' αναζωογονήσουν τις φωτιές, που είχαν άναψει και να κάψουν έτσι τ'ο έναέριο χωριό.

— Νάτο! φώναξε ο Χόνγκ, πρην!...

Οι σφαίρες άρχισαν να πέφτουν βροχή, άλλ' οι κυνηγοί τών κεφαλών, παίρνοντας θάρρος απ' τών «μπαγκανί», δεν άπ'οθοχωρώσαν. Έορξαν τ'α δέματα τους σ'ους κορμούς τών δέντρων, τούς έβαζαν φωτιά, έπειτα έτρεχαν να κουβαλήσουν άλλα, σχηματίζοντας υ' αυτόν τόν τρόπο πελώριες πυρές.

Οι Μαντάγιας έορξαν κλάδους και πέτρες πάνω σ'α κεφάλια τους καθώς κι' αναμμένα κλάδια προς όλες τις κατευθύνσεις. Τ'α χτυπήματά τους δεν πηγαίναν χαμένα, γιάτί πολλοί απ' τούς κυνηγούς τών κεφαλών έφευγαν ουρλιάζοντας απ' τούς πόνους.

Πύρινες γλώσσες άνέβαιναν στριφογυρίζοντας γύρω απ' τούς κορμούς τών δέντρων, που η φλόγδα τους έτριζε, καθώς καιγόταν και πολλές σπιδες έπρεσαν πάνω στις καλύδες. Οι γυναίκες έτρεχαν παντού, άρπάζοντας τ'α φύλλα που έκαιγαν, αλλά ήταν εύκολο να προβλέψη κανείς πως τ'ο έργο αυτό ήταν πολύ δύσκολο και άνώτερο από τις δυνάμεις τους.

Ο Χόνγκ άρχισε ν' άνησυχή κι' αυτός κι' έρχινε άγανώδη βιλήματα στην Τάν Κιού που, πάντα τ'ο ίδιο ήσπεη, έξακολουθούσε να πυροβολή έναντίον τού έχθρου.

Ξαφνικά, οι κυνηγοί τών κεφαλών έδειξαν λιγώτερο ζήλο. Κατατραμαγμένοι από τις σφαίρες που δημιουργούσαν πάρα πολλά κενά στις τάξεις τους, άρχισαν να διασέζον. Μερικοί μάλιστα δεν τολμούσαν πιά να φανούν κι' έμεναν κρυμμένοι πίσω απ' τούς θάμνους, παρ' όλες τις κραυγές τού «μπαγκανί». Τότε ο Χόνγκ κατάλαβε πως η άποφασιστική στιγμή είχε φτάσει.

— Άκόμη μιά προσπάθεια, φίλοι μου, φώναξε, και θά τούς ν' κηρύουμε!...

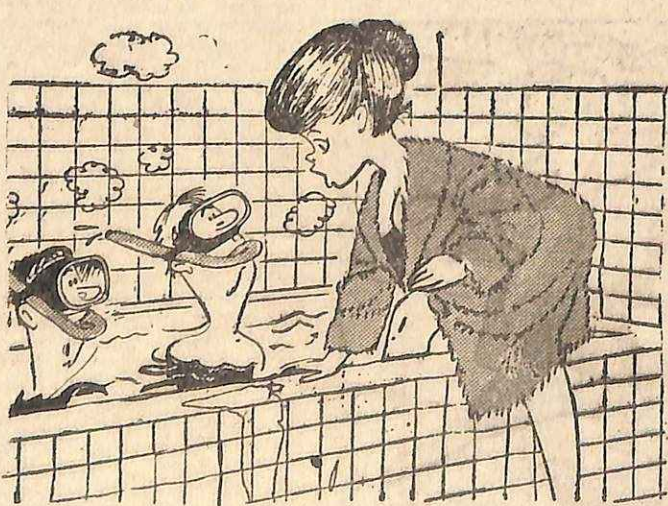
Ένώ οι Μαντάγιας, μη έχοντας πιά σφαίρες, έορξαν πάνω σ'όν έχθρο ένα ολόκληρο κομμάτι από την «πλατφόρμη», οι Κινέζοι κι' ο Πράμ Λι πολλαπλασίασαν τούς πυροβολισμούς τους. Οι κυνηγοί τών κεφαλών, άποδεδειγμένοι απ' τις σφαίρες και από τ'α βλήματα τών Μαντάγιας, άποσοδωρήσαν, άνίκανοι να συνεχίσουν τ'α άγώνα.

Έξω φρενών γιά την ήττα τους, ο «μπαγκανί» που ως τη στιγμή έκείνη ήταν κρυμμένος άμ'ομπε ουρλιάζοντας προς τ'α δέντρα σαν δαίμονισμένος. Έλπιζε να έnthαρύνη τούς άντρες τού με τ'ο παροδείγμα τού και να τούς αναγκάσει να συνεχίσουν τη μάχη. Ο Χόνγκ όμως τόν παραφύλαγε.

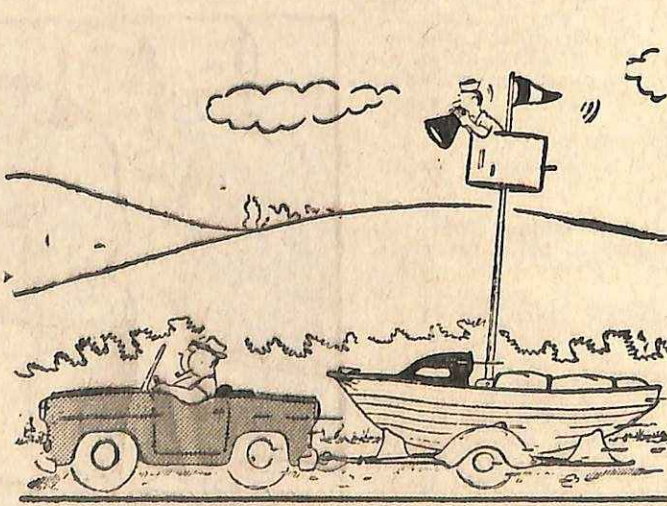
— Νάτος!... ουρλιάζει.

Τόν σημαδεψε γρήγορα κι' άφασε τη σφαίρα να φωνή. Ο άφριος άρχηγός, χτυπημένος σ'ο κεφάλι, άφσε να τού ξεφύγει τ'ο σπαθί, που κρατούσε, στριφογύρισε μιά στιγμή και σωοιάστηκε βαρύν πάνω σ' ένα σωρό από ξύλα, που έκαιγαν.

Αυτό ήταν τ'ο σινιάλο της ήττας. Χωρίς ήθικό, έπειτ' απ' τ'ο



Φτάνει η προπόνησις... Τώρα είναι ώρα γιά τ'ο μπάνιο μου!



Άστυφύλακες της Τροχίας εν όψει!...

Δέρμα βελούδινο στο πρόσωπο, στο σώμα

NIVEA Creme

Έχετε νιώσει τ'ο υπέροχο αίσθημα της φρεσκάδας που σας δίνει η Nivea; Προσέξτε πόσο λείο γίνεται τ'ο δέρμα στις γωνιές τών ματιών, τόν άγκώνα και τόν λαιμό; Η θανάσιμα αυτή κρέμα, άπαλη και χιονόλευκη, με τ'ο χαρακτηριστικό άρωμα «Nivea», περιέχει ό,τι χρειάζεται τ'ο δέρμα γιά να διατηρηται υγιές, καθαρό και δροσερό.

Και τ'ο γαλάκτωμα Nivea προσφέρει στην μοντέρνα γυναίκα την πολυτέλεια μιάς ολοκληρωμένης περιποίησης τού δέρματος. Είναι ιδεώδες γιά ντεμακιγιάζ.

ΓΝΗΣΙΑ* ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAI

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΚΑΠΟΙΟΣ παλιός φίλος και πελάτης του μπαρμπα Λουκά, ο Ψαρέμπορος Αναστάσης Ρεφένες, του πρότεινε τις προάλλες:

— Τι κάθεται, Λουκά στην Άθήνα και ξεροψήνεσαι; Δέ ροβόλας ξέω καμμένο με τη φαμίλια σου στη Ραφήνα να φάτε φρέσκο ψαράκι και να δέτε πράσινο φύλλο; Άσε που θα κάνετε μπάνιο σε αναλυμένο λουλάκι. Τέτοια είναι η δική μας θάλασσα κι' όχι ψαρόλαδο...

— Μα που θα καθήσωμε, Τάσο μου; Σ' το ξενοδοχείο των Αστέρων;

— Θα σας οικονομίσω αντίσκηνο κι' ό,τι άλλο χρειάζεται. Εσείς θα φέρετε μονάχα τα κουβερτικά και τα κατσαρόλια σας.

— Μια κι' είναι, όπως τὰ λές, θάρρος και σ' ευχαριστούμε για την πρόθυμία και την καλή σου καρδιά. Σίγουρα θα χαρούμε η γυναίκα κι' η κόρη μου. Νισάφι πιά στο λιοντρί της Άθηνες.

— Μαρε θα παλαδώσουν από τη χαρά τους. Και σε δύο - τρεις μέρες που θα βγύ κι' η πανσέληνος, τότενες θα βλέπουν ονείρατα, στο ζυγνίο τους. Έτσι κουβαληθήκανε κάτω από το άετο αντίσκηνο του Αναστάση Ρεφένε σ' έρημο καράγιολο της Άθηνες οι μουσαφίριοι του...

Η κυρά Μαριώ κι' η κόρη της η Βασούλα, κυττάγανε σαν ξελογισμένες τη θάλασσα. Δροσερά πεύκα, άγρια σκίνα, που μοσχοβολούσαν στίφα κάθε που φυσούσε μελάνι, ψιλή - ψιλή σαν περασμένη από κρισάρα άμμουδιά, σιντεφένιο λιτρίδι και βόταλο.

Χαιρόντανε κι' οι τρεις τη δροσιά και το κύμα, που ροχθούσε γλυκά - γλυκά και περιπαθητικά από τημερα βράχια, στην άμμο.

Ο καλοπρασίματος Ρεφένες τους έφερε κάθε δεύτερη μέρα λαχταριστά μπαρμπουνάκια, συναγορίδες, λιθρίνια, και το τηγανί της κυρά Μαριώως τύρωνε με πόλιoko λαδί την πάσα ώρα.

Η φαμίλια κολυμπάανε, χαϊρότανε το φωτεινό ύπαιθρο, καταδρόγιζε τον αγγέλορα με την όρεξη που άνοιγε ύστερα από τον παιδεμό της στη θάλασσα. Ο μπαρμπα Λουκάς, δεινός κολυμβητής στο ανάσκειο, κάθε που γενερίζε στην άμμουδιά, έμπηζε τις φωνές σαν Τζάρν.

— Το οποίοι μεγαλείον! Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα!...

Ξαφνικά, στο τρίτο πρωινό, είδανε να ξεφουρνάει στην παραλία σαν μανιτάρι, ένα δεύτερο αντίσκηνο, γειτονικό στο δικό τους.

Ο Ρεφένες, πούρθε στην ώρα, τους εξήγησε:

— Είναι οι Άμπαζογλαίοι, καλοί και ψυχοί νοικοκυραίοι από την Πάλη. Θα ταξιδιέστε καλή συντροφιά. Τους είδανε σε κάμπιοση ώρα, καθώς έτοιμάζονταν για μπάνιο.

Ο νεαρός σύζυγος, ψηλό γεροδεμένο παλληκάρι, με πυκνό κατσαρό μαλλί, η γυναίκα του Νινέτα, πεντάμορφο πλάσμα να το πής στο ποτήρι κι' η κορούλα τους, τεσσάρων χρόνων, αυστό άγγελουδι της ζωγραφιάς.

— Λές να είναι φιλότιμοι κι' ήσυχτοι; ρώτησε τη γυναίκα του ο μπαρμπα Λουκάς. Τι καταλαβαίνεις;

— Και γιατί να μην είναι Λουκά μου; Μήπως και θα μοιραστούνε δώ κάτω οικόπεδα κι' οκέλες στη θάλασσα;

Ο Φρανσουά, όπως ονόμαζε χαϊδευτικά τον άντρα της, η όμορφη Πολίτισσα, έδωσε γρήγορα - γρήγορα γνωριμία με τη φαμίλια του μπαρμπα Λουκά. Η κυρά Μαριώ, τρυφερή και πονετική γυναίκα, άγκάλιαζε, φιλούσε και κανάκευε το χαριτωμένο κοριτσάκι. Από την άλλη η Νινέτα, ζωντανό λουλούδι, μ' ένα κεφάλι, που να θυμάσαι τ' αγάλματά στο Μουσείο, δέθηκε συντροφιά με τη Βασούλα. Συργιανούσαν στους μώλους, κολυμπάγανε, φιακούσαν. Γίγνηκανε, πώς μια οικογένεια και μονάχα ο ύπνος τους χώριζε. Κι' όλοι τους ήτανε πολύ ένθουσιασμένοι.

Ο μπαρμπα Λουκάς τους παίνευε όλοένα.

— Σπουδαίο άντράγγιο. Μαριώ μου. Κι' είναι να μην άσκακαθύνει κι' οι δυο, γλυκοθαύρατοι κι' όμορφοι, που λές τους περιχίσε ο Θεός μ' όλες τις καλοσύνες του.

Η κυρά Μαριώ μελαγχολούσε, γιά να ξεχάση αμέσως.

— Τι να σου πώ, Λουκά μου. Ο Μεγαλοδύναμος σ' άλλους χαρίζει με τη σέσουλα και σ' άλλους με το σταγονόμετρο. Καλή ώρα μ' έμας.

— Μη στεναχωριέσαι, Μαριώ μου. Ακόμη κρατάνε τα κότσια σου κι' οι πλισσέδες μήτε φανήκαν ακόμη στα μάτια σου...

Σε δύο - τρεις μέρες ο μπαρμπα Λουκάς είπε να κατεβή στην Άθήνα. Ένα ραντεβού με εργολάβο.

— Θα γυρίσω το μεσημέρακι, αύριο, είπε στη γυναίκα του και στην κόρη του. Το νού σας και μη ξανοίγεστε στο κολύμπι. Είναι ρουφηχτρες, ύπουλα γούστατα, άσε που μπορεί να ξεμερίση κατά δόδε κανένα σκυλόψαρο...

— Άμε στο καλό και μη γνοιάζεσαι, Λουκά μου. Θάμαστε προσεκτικές και θαχώμε το νού μας στη θάλασσα...

Η ΣΗΜΑΙΟΥΛΑ ΤΟΥ «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ»

στη Ραφήνα

— Και στην στεριά, Μαριώ μου, γιατί κι' από τη στεριά μπαρμπαρουν σκυλόψαρο!

Τ' άλλο μεσημέρι, όπως υποσχέθηκε, γύρισε.

Η κυρά Μαριώ κι' η κόρη του φαίνονταν σαν μουδιασμένες κι' όλοένα κυττάζανε προς το γειτονικό αντίσκηνο. Γύρισε το μάτι να δει. Ταμπλάς! Τα μάτια του θόλωσαν, η μούρη του σούρωσε, το βλέμμα του γίγνηκε κρύο. Αψηλά στο τρίγωνο της μπούκας του αντίσκηνο, που Άμπατζόγλου, κυμάτιζε στο θαλασσινό αέρακι, μια σημαίουλάς με το μαύρο Δικέφαλο Αετό της ΑΕΚ σε κίτρινο φόντο.

— Μαρε συμφορά και μαυρίλα, μουρμούρισε σαν παραλοχμένος... Πατήσαμε μαδές τη χυλόπιττα...

Η κυρά Μαριώ που μάντευε την ταραχή του, κυττάζε να τον μερέψη, γιά να καλυμνάει τα νύτρα του.

— Και τί περάζει, Λουκά μου, του είπε, αν ο κ. Άμπατζόγλου είναι φανατικός όπαδός της ΑΕΚ;

— Έσύ γιατί είσαι φανατικός με τον Ολυμπιακό; Σου γυρέψε κανένας το λόγο; Σ' έρωτάς.

— Μα εδώ πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

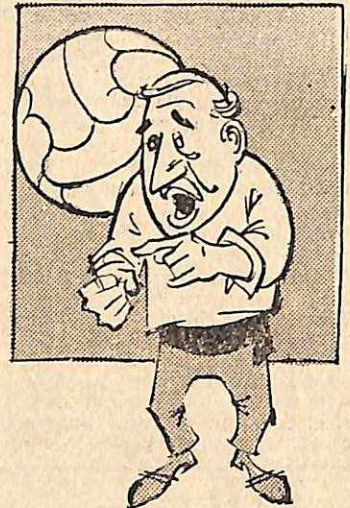
— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...



— Από τη Βενετία, Ξ;

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

— Μα εδω πέρα, Μαριώ μου, φώς φανερό που θέλει να μ' ερεβίση. Μπάς και το μίλησα εγώ γιά Ολυμπιακό και Περαιά; Γιά ν' αποφυγώ μαδές τους φανατισμούς μήτε μίλησα, μήτε κι' είπα μια βδομάδα από τότενες που μάς ήρθαν οι γείτονες, γιά μάτλα. Μα έτούτος άρχισε πρώτος την αδικία...

μίες σπανιόλικο τούρο που κυττάει, αφρίζει κι' ερεβίζεται με το κόκκινο πανί του τορεαντόρ. Κάθησε σ' ένα βραχάκι και κυττάζε την πρώην θαλάσσα, που στραφίριζε κάτω από τον ήλιο. Σε κάμποσο ναού την κυρά Νινέτα με το κοριτσάκι της, τη Λιζίτα. Φύρουνε τριανταφυλλάριο μαγιο μπικινί, που μπορούσε να βράσι σε πείρασμό και τον Άγιο Αντώνιο, στη θρησκήλη έρημο. Οι αφράτοι κόρφοι της δεχότανε σαν αφρόγαλα, οι αρμονικές καρπυλές του κορμιού της χρυσόζαυε κάτω από το ημερο φως, τὰ χυτά πόδια της, οι λαγόνες της μίλουσαν, τραγουδούσαν τον έρωτα. Η όμορφη γυναίκα ρίχτηκε στο νερό. Κολυμπούσε σαν πεταλούδα. Το κοριτσάκι της σταίηκε όπως το όρμηψε στα ρήχα, σαφινικά, εκεία που στεκότανε γλιστρήσε. Ένα ακατανόητο ρεύμα το τραβούσε τς ανοίχαι. Το παιδί έμπηξε τις φωνές. Τσιρίξε, στρίγγιλιζε, ζήτησε βοήθεια. Η Νινέτα χύθηκε να το σώση. Το ρεύμα πιο δυνατό σα να σερνε με ακατανόητη δύναμη το παιδί στον πνιγμό. Η άτυχη μάνα άρχισε πιά να παραδέρνη. Οι άεπλτισμένες κραυγές της προκαλούσαν φρίκη και πανικό.

— Το παιδί μου! Το κοριτσάκι μου!... Το άγγελουδι μου!... Σώσατε το...

Η κυρά Μαριώ κι' η κόρη της ροβόλησαν από κατάγιολο αναστατωμένες. Βαλθήκανε να τσιρίζουν κι' αυτές...

— Το παιδί... Λουκά μου... σώσε το παιδί... πνίγεται, στρίγγιλιζε η κυρά Μαριώ... Σώσε το παιδί...

Ο μπαρμπα Λουκάς, που μάντευε τον κίνδυνο από το υποδύρο ρεύμα και γι' αυτόνε ακόμα τον ιδιο, ρίχτηκε με τα ρούχα στη θάλασσα. Κολυμπήσε πέρα - δώδε με γερές άπλωτες, βούτηξε πέντε - έξη φορές στα βαθιά. Βγήκε στον άερο, βούτηξε ξανά, κολυμπούσε πέντε - δέκα όργυιες κάτω από την επιφάνεια. Τελικά βγήκε κρατώντας σα λάφυρο το μισοπνιγμένο παιδί με τ' ένα υπράσσο. Κατάκοπος το έσυρε προς την παραλία. Η μάνα του δερνότανε, στρίγγιλιζε. Ο μπαρμπα Λουκάς αναποδόγυρισε το τουμπανισμένο παιδί, τ' άρχισε μασάζ στο λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.

Το παιδί άρχισε να βγάξη οκάδες νερό. Άγκομαχούσε, πνιγότανε. Οστάτος έαναρχότανε το χρώμα του στο κέριο προσώπακι του. Φούσκωνε το λαιμό, στην κοιλιά, το παιδεύσε με λογής - λογής εντριβές.



Η Ζάν Βαλερί κι' ο Τόμας Μίλιαν σε μια σκηνή του φιλμ «Οι Φαντομάδες του Δάσους της Βουλώνης».

Ζάν Βαλερί

Λίγα λεπτά με μια νέα αλλά πολύ «ζεζυ» στάρλετ

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ένα πλήθος από όμορφες και προκλητικές στάρ και στάρλετ, Γαλλίδες και ξένες, που εξαπλωμένες ναυαγικά και... διαφημιστικά στη χρυσή αμμουδιά του Σαιν Τροπέζ απολαμβάνουν τον ήλιο και τη θάλασσα, επισημαίνουμε μια με ιδιαίτερη σεμνότητα χαρίσματα, που έχει γίνει ήδη το επίκεντρο της προσοχής όλων των κολεμμένων. Είναι η Ζάν Βαλερί, η καινούργια «ελπίδα» του γαλλικού κινηματογράφου.

— Έδω στο Σαιν Τροπέζ μόνο ένας δεν περιμέναμε να έρθουμε, Ζάν της λέμε, γιατί σάς νομίζουμε ακόμη στα Ιταλικά στούντιο.

— Μόλις πρό όλιγων ημερών γύρισα από τη Ρώμη και θεωρώ σαν χρέος μου να δώσω κι' εγώ το «παρών» στο Σαιν Τροπέζ.

— Ποιές είναι οι ταινίες, στις οποίες πήρατε μέρος τους τελευταίους αυτούς μήνες στα γαλλικά και στα Ιταλικά στούντιο;

— Από πέρυσι το καλοκαίρι μέχρι φέτος πήρα μέρος σε πολλές και καλές ταινίες, γεγονός που μου δίνει ιδιαίτερη χαρά και ικανοποίηση και με υποχρεώνει να προσπαθώ να φαίνομαι όλο και καλύτερη στους θαυμαστάς μου. Στά Ιταλικά στούντιο, στα οποία είμαι πιο περιζήτητη απ' αλλα της πατρίδας μου, πήρα μέρος στις ταινίες «Κόκκινα χείλη» με τον Γκαμπριέλε Φερστέτι και την Κριστίν Κάουφμαν, «Το κρυφό σπίτι της ναντίνα» «Αραμπελλάν» με τον Πιέρ Μπίρις και την Έλσα Μπρινέλλι, «Τζιρονόνα» Μπαλντράντ με τον Ζαν Σορέλ, «Τα χείλη του Κρωκί» μια αισθηματική κωμωδία ιδιαίτερον αξιόλογον, με τον Βιτόριο ντε Σίκα και άλλες. Στά γαλλικά στούντιο, πήρα μέρος στα φιλμ «Οι Φαντομάδες του Δάσους της Βουλώνης» με τον Τόμας Μίλιαν και την Άννικ Αλμέ, «Αξιαγάπητη Τζούλια» από το γνωστό έργο του Σάμιουελ Μομ με τον Λίλι Πόλμερ και τον Σαρλ Μπουανιέ, που προεβλήθη με ιδιαίτερη επιτυχία στο φετινό φεστιβάλ των Καννών, «Μαντάν» με την Τσιαν Ρομπιν, που τα εξωτερικά το: τελείωσαν ήδη στην Πολωνία και ένα δυο άλλα.

Μορώ και τον αλυσμόνητο Ζεράρ Φιλίπ. Κατόπιν πήρα μέρος στο φιλμ «Το τρίγωνο της άμαρτίας» του Κλωντ Σαμπρόλ, με την Άντονέλλα Λουάβιτ και την Μαντέν Ρομπινσόν και τέλος για πρώτη φορά ταξίδεψα έξω από τη Γαλλία, για να πρωταγωνιστήσω στο Μαρόκο στην ιστορική ταινία «Σαλαμώ».

— Οι θαυμαστάς σας ξέρουν ότι είστε Γαλλίδα. Έκείνο που δεν ξέρουν είναι το πού και πότε γεννηθήκατε. Μήπως θα θέλατε να τους πληροφορήσετε σχετικά;

— Ο διπλωματικός τρόπος, με τον οποίον προσπαθώ να μάθουμε την ηλικία της την κάνει να ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια. Γελία άνοιχτόκαρδα, που κάνουν όλους τους περαστικούς να εκφράζουν τον θαυμασμό τους με τρόπους πιο έντονους. Όταν η Ζάν σταμάτησε τα γέλια, απαντά:

— Γεννήθηκα στο Παρίσι στις 19 Ιουνίου του 1940. Ο πατέρας μου ήταν ανώτερος υπάλληλος του Δήμου Παρισιών και η μητέρα μου καλλιτέχνης του πιάνο και είχαν ακόμη 4 παιδιά. Ο πατέρας μου λογάριζε να με στείλει, αν μπορούσε, σε κάποιο πανεπιστήμιο για ανώτερες σπουδές, αλλά η μητέρα μου διαφωνούσε. Αυτή, μαντεύοντας την καλλιτεχνική φύση μου, υπερίσχυσε τελικά και με έστειλε σε μια ιδιωτική σχολή χορού στην αρχή και μετά στο «Κονσέρβατοάου», από τον οποίον έφυγα διπλωματούχος χορεύτρια. Έπειτα ήρθε ο πειρασμός του κινηματογράφου...

— Έτσι θα έπρεπε να ήταν, αλλά δεν είναι. Τα πρώτα τρία χρόνια της κινηματογραφικής καριέρας μου ήταν πολύ δύσκολα και γεμάτα εμπόδια. Μόλις από πέτυχα έρθα στο σωστό καλλιτεχνικό δρόμο μου και γύριζω τη μια ταινία μετά την άλλη...

— Άλθαικα, Ζάν, πώς και τότε άρχισα με τον κινηματογράφο, ήταν και σε σάς το μοναδικό όνειρο της ζωής σας; η άρχισατε έτσι τυχαίως;

— Ο κινηματογράφος δεν απέτρεψε ποτέ το μοναδικό όνειρο της ζωής μου, γιατί, πριν 4 χρόνια, υποχρεώ να μην ήμουν στάρλετ του σινεμά ήμουν όμως στάρλετ της χορευτικής κλασικής και μοντέρνων χορών και μέλος Στά μπαλέτου «Σατελός». Στά μπαλέτο αυτά με πρόσεξε κάποιο θράδυ ο Γαλλο-αμερικανός σκηνοθέτης Τζων Μπέρρυ και μου πρότεινε αμέσως ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό ρόλο στην αστυνομική ταινία του «Σιγαρέτα», οδίσκου και κουκλίτσας, με τον Έντι Κωνσταντίν. Αμέσως μετά πήρα μέρος και σε δεύτερη ταινία του ίδιου σκηνοθέτη και του ίδιου πρωταγωνιστού με τον τίτλο «Ω, τι ώραίο μαμά!» Αλλά τότε δεν είχα ακόμη το ψευδώνυμο «Ζάν Βαλερί», αλλά το πραγματικό μου όνομα: Μισελίν Βουατριέ...

— Έπειτα από τους δυο αυτούς μικρούς ρόλους μετάνη στον κινηματογράφο η ξαναγυρίσατε στο χορό;

— Μετά από τις δυο αυτές ταινίες, ένα όνομα με ηλεκτρίσε τόσο πολύ ώστε εγκατέλειψα για πάντα το χορό και άφωσκόθηκα στον κινηματογράφο. Ήταν το πασίγνωστο όνομα του Ροζέ Βαντίμ, δημιουργού τριών ανεπείκτων και τριών πολυσυζητημένων ταινιών. Η προσφορά του ήταν πολύ δελεαστική και δέχθηκα να εμφοτιστώ σ' ένα τολμηρό ρόλο στην ταινία του «Επικίνδυνοι δεσμοί» με την Ζάν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΛΙΓΕΣ ώρες είναι αρκετές για να περάσει κανείς καμιά φορά από την ευτυχία στη δυστυχία. Αυτό το διαπίστωσε πρό ημερών η Γαλλίδα στάρ Ζυλιέτ Μαλιγιέ, η οποία θεωρείται το υπ' αρ 1 αστερί του ανέμου κύματος.

Δύσκολα θα ξεχάσει η Ζυλιέτ το Σάββατο 25 Αυγούστου 1962. Την ημέρα αυτή



Η Μπέττυ Νταϊβίς

Έχασε το παιδί, που περιμέναμε και παρ' όλο να χάσει και τον άντρα της.

Το θράδυ της Παρασκευής ήταν μια κατ' εξαίρεση χιονισμένη νύχτα και περνούσε τις διακοπές της στο Σαιν Τροπέζ, μαζί με τον άντρα της, το δημοσιογράφο Ρομπέρ Ώμπουανώ. Περιμέναμε και οι δυο ανυπόμονα το παιδί, που θα έρχονταν ύστερα από μερικούς μήνες να συμπληρώσει την ευτυχία τους.

Τη νύχτα όμως την έπιασαν φοβεροί πόνοι και την μετέφεραν στην κλινική «Οασισ» του Σαιν-Τροπέζ, όπου υπεβλήθη, αμέσως σε έγχυση. Όταν συνήλθε, έμαθε πως το παιδί ήταν χαμένο. Όπως πολλές άλλες στάρ, είχε πληρώσει

και η Ζυλιέτ ακριβώς το τίμημα της δόξας.

Ο άντρας της θρυσόταν στο πλευρό της και προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Αργότερα όμως υποχρεώθηκε να την εγκαταλείψει για λίγο, για να την αφήσει να κοιμηθεί και να πάει σε κάποιο ραντεβού, που δεν έπαιρνε άνασθολη.

Η Ζυλιέτ είχε μια κακή προσδοκία και του είπε: — Μην πάρες το αυτοκίνητό σου. Πήγαινε καλύτερα στο δικό μου. Είναι νύχτα και κυκλοφορούν πολλοί τρελλοί στους δρόμους.

Ο Ρομπέρ έχει ένα αυτοκίνητο από, ενώ η Ζυλιέτ κυκλοφορεί πάντα με μια Σι-τρεν 2 λίτων. Για να την καθυπόταξη της υποσχέθηκε να πάει στο σπίτι τους και να αλλάξει αυτοκίνητο. Ένω όμως έτρεχε με 50 χιλιόμετρα σ' ένα εξοχικό δρόμο, ένα μεγάλο φορτηγό, που έφερε πίσω του μια ρυμούλκα και έτρεχε σαν μεθυμένο τον προσέπεσε και του έδωσε μια στο πλάι με τη ρυμούλκα, που έκσπινε τον μικρό του αυτοκίνητόκι μέτρα μακριά από το δρόμο, συνθλιβόντας το σαν καρύδι.

Μέσα από τα συντρίμια ξεβγαλαν τον άντρα της Ζυλιέτ σε άθλια κατάσταση. «Όλα του ήταν σπασμένα: το κεφάλι, τα χέρια, τα πλευρά, τα πόδια. Οι γιατροί μόλις τον είδαν άνηφο, χρισαν σοβαρά για τη ζωή του. Στην κλινική «Οασισ» του Σαιν Τροπέζ, όπου μεταφέρθηκε αμέσως, πέφ, υπεβλήθη αμέσως σε έγχυση, που κράτησε 2½ ώρες.

Έχει ένα βαθύ τραύμα στο κεφάλι, που δά του αφήνει διακοπές σημάδι, είχε το άριστερο χέρι σπασμένο και το αριστερό πόδι σπασμένο, επίσης σε τρία σημεία. Γι' αυτό και θρίσκει σήμερα στο γύφο ως τη λεκάνη.

Νά τώρα πως έμαθε η Ζυλιέτ τη φοβερή είδηση. Στις 3 το πρωί είδε τις νοσοκόμες να φέρνουν ένα δευτερο κρεβάτι στο δωμάτιο της. «Υστερα μ' ένα φορείο μετέφεραν έναν τραυματία, τον οποίο φυσικά ήταν δύσκολο ν' αναγνωρίσει, γιατί το πρόσωπό του ήταν σχεδόν δολοφόρο τυλιγμένο με επίδεσμούς.

Ο δειγματολόγος ήταν σε κωμικό κατάσταση και όταν η Ζυλιέτ έμαθε ποιός ήταν λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, πέρασε φρικτές ώρες γεμάτες αγωνία, ως τη στιγμή, που άκουσε τον δυστυχισμένο άντρα της να συνέρχεται και να δαγκώνει από ούς πόνους.

Αργά το πρωί οι γιατροί της δήλωσαν πως ήταν πια εκτός κινδύνου. Τη νύχτα εκείνη όμως η Ζυλιέτ πίστεψε πως είχε χάσει τα πάντα και πως η ζωή της δεν είχε πια κανένα σκοπό.

Ξέλετε να μάθετε τι πρέπει να έχη σήμερα μια γυναίκα, για να είναι η ώριωτέρα του κόσμου; Τά μέλη της «Ενώσεως των Αμερικανών σκιστογράφων» διαλέξαν από δέκα διασημότητες της εποχής μας, ό,τι καλύτερο έχει η καθεμία και κατασκεύασαν το κεφάλι της πιο ωραίας γυναίκας, που γεννήθηκε ποτέ.

Πρώτα-πρώτα πήραν τα μάτια της Σοφίας Λόρεν. Υστερα το πηγούνι της Μπρίτζιτ Μπαρντό και τα χείλη της Κλέρ Γκρέν. Πήραν ακολούθως τα θαυμαστά μαλλιά της Ζακελίν

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

Η ΠΡΩΤΗ δήλωση, που έκανε ο «Αλεξ Γκίνιν»ες φτάνοντας προ ημερών στο αεροδρόμιο του Έλληνικού ήταν η ακόλουθη: — «Εορμαί στην Ελλάδα, για να ξεκουραστώ. Θέλω να χαρώ τη θάλασσα, τον ήλιο και την... ασημένια».

Και ο Γκίνιν, που μας ήρθε μουσάτος και σχεδόν



Ο 'Ανρ' Σαλδαντόρ

αγνώριστος, πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Πρέπει μέσα στο Σεπτέμβριο, που θα περάσω ολοκληρω στην Ελλάδα, να μεγαλώσω αρκετά τα γένια μου, για να μοιάζω όσο το δυνατόν περισσότερο με Ρωμαίο στρατηγό.

Τον Οκτώβριο ο «Αλεξ Γκίνιν» θα θρυσόται στην Ισπανία, για να υποδυθεί το ρόλο του Μάρκου Ανθρήλου στο φιλμ «Η πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας», που θα γυριστή εκεί.

Συνεπληρώση η διανομή της «Οργής», που θα γυρισθ' ο Βασ. Γεωργιάδης για την εταιρεία «Ρουσσό-τουλι, Λαζαρίδης, Σουρής και Ψαράς». Η «Αννα Φόνσου» υποδύεται ένα κορίτσι της εποχής, ο Νίκος Κούρκουλος: Έναν άντρα με πολλές αδυναμίες, η νέα καλλιτέχνης Βιβετα Τσιουόννη: ένα κορίτσι που θα έπρεπε να ζήσει άλλη εποχή, η Μίρικα Κλαντζοπούλου.

Ο ΦΑΚΟΣ



Δε μπορείτε να προσέξετε λιγάκι;



Το χορευτικό ζευγάρι Μπάλας—Βέρα Έλεν, με χαρακτηριστικά ελληνικά κοστούμια, με τα οποία, έκανε την εμφάνισή του στην Ισπανική Τηλεόραση.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΥΣΤΕΡΑ από τετράμηνο γύρισε στην Αθήνα η δημοφιλής πρωταγωνίστρια της πρόας «Ελλη Λαμπέτη».

Συνδυασμένη πάντα από τον Κωνσδό σύζυγό της, η Λαμπέτη έκανε γνωστό ότι θα ηγηθή και φέτος θιάσου, χωρίς να διενκρίνηση όμως σε ποιά θέατρο θα εμφανιστή και ποιοι θα είναι οι συνεργάτες της.

Στο μεταξύ, το φετινό χειμώνα θα έχουμε στην Αθήνα 20 θεάτρα πρόας και τρία μουσικά.

Μεγάλη πρωτοτυπία, μεταξύ πρόας και μουσικής, έφτασε να κάνει η Λαμπέτη, με το έργο του Μπέρναρ Σω «Καίσαρ και Κλεοπάτρα», όπου η Αλίκη Βουγιουκλάκη θα εμφανιστεί στο θέατρο του Μάνου Χατζηδάκη.

Στο ίδιο έργο, εκτός από τα βασικά πρόσωπα, θα υπάρχει ακόμη δεκάμελες μπαλέτο Αλμπέρτο σκλεφόν, όπως επίσης αλκί, Ρωμαιοστρωματιστές, σκλαβό, θαλασπονοί κ.ά.

Με ζήλο ενδιαφέρον αναμένεται το φεστιβάλ τραγουδιού της Θεσσαλονίκης, που αρχίζει σήμερα το απόγευμα μέσα στο «Παλάτι» της «Εκθέσεως».

Την προσεχή δεκάδα θα φύγουν για τη Βαρκελώνη, η Παυλίνα, η Μαίρη Λώ και η Νάντια Κωνσταντοπούλου, προκειμένου να αντιπροσωπεύσουν το ελληνικό τραγούδι στο εκεί Μεσογειακό φεστιβάλ.

Η Νάνα Μουσχογι, ύστερα από τις εμφανίσεις στο θέατρο «Μετροπολιτική», έτοιμάζεται για μια μεγάλη περίοδο στη Γερμανία, με ρεσιτάλ που θα δώση σε 18 πόλεις.

Για πρώτη φορά στα θεατρικά χρονικά της Θεσσαλονίκης, πραγματοποιήθηκε ένα σπάνιο εισπρακτικό ρεκόρ.

Προκειται για την έναρκτηση του μουσικού θιάσου Γ. Οικονομίδη-Καλοτά, που πραγματοποιήσε την ίδια μέρα, που άνοιξε η «Εκθεση» σε δύο παραστάσεις, 60 τριτοπονη χιλιάδες δραχμές!

Ετοιμάζεται νέος θίασος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

- ΚΙ' άλλο πάρτυ έτοιμάζεις, Μώρις; ούτως ή Κλαίση, χώνοντας το κεφάλι της απ' τη μισανοιχτή πόρτα.

— Άκριβώς, απάντησε ο νέος σηκώνοντας ξαφνικά το κεφάλι του. Έλπίσω πως, αυτή τη φορά, θα δεχθής επιτέλους γρήγορα και σύ... Έλα μέσα, να πούμε ένα τσέου.

Η Κλαίση μπήκε στο διαμέρισμα και κάθησε στον καναπέ.

— Πάλι μελαγχολική; παρατήρησε ο Μώρις, καθίζοντας δίπλα της.

— Άπλωσε κουρασμένη, διαμαρτυρήθηκε η Κλαίση.

— Να σου πω ένα ανέκδοτο, να γελάσεις; της πρότεινε ο νέος.

Κι' άρχισε, χωρίς να περμένη την απάντησή της...

«Είμαι ο μόνος άνθρωπος, που με κάνει να συνένοχη κάποιον... Αν δεν υπήρχε κι' αυτός, θα έχασα πώς γελάνα, σκέφτηκε η Κλαίση κι' ευγνωμοσύνη.

— Λοιπόν, θάρης στο πάρτυ; επέμεινε ο Μώρις. Ξέρεις, θα είμαι και κάποιος γνωστός σου, ο Γκόφρεϊ Κάρβερ.

Η Κλαίση έπνιξε με δυσκολία τη φωνή, που πήγε να της ξεφύγει.

— Έμαθες πώς έγινε διευθυντής του ραπτικού οίκου Άλντο; συνέχισε ο Μώρις. Σήμερα μπορούμε να πούμε πως είναι μια προσωπικότητα.

Η Κλαίση κούνησε μηχανικά το κεφάλι της.

— Με συγχωρείς, τώρα, αλλά πρέπει να φύγω, του είπε απότομα.

Και σηκώθηκε.



— Κλαίση, σε είδα απ' το παράθυρο. Τι κάνεις εδώ; της είπε ο Μώρις.

— Σ' ευχαριστώ Γκόφρεϊ, αλλά θα παραιτηθώ μόνη μου, είτε σταθερά, Δε θέλω να δουλέω με διευθυντή εμένα. Τόσον καιρό, δεν είχα πάψει να σε θεωρώ αγαπημένο μου και πιστεύω πως και σύ... Μα δε βαρύνει!

Σηκώθηκε απ' τον καναπέ, έβρισε μια κύμα στην πλάτη της και βγήκε στον χώρο του σατιού. Ή νύχτα ήταν γλυκιά και ζεστή. Κάθισε σ' ένα παγκάκι... και ξαφνικά έβγαλε τα γέλια!

Ήταν κάτι ξεφρενικό αυτό που της συνέβαινε. Έντεκα μήνες ζούσε με την αγάπησή του Γκόφρεϊ. Έπρεπε να τον συναντήσει και να πεισθεί πως δεν την αγαπούσε πια, για να καταλάβει ότι δεν την ενδιέφερε καθόλου! Ο έρωτάς της είχε σβήσει, από τότε που την είχε άφισει έτσι ξαφνικά, παρουσιάζοντας απ' το θιμό του...

— Κλαίση, σε είδα απ' το παράθυρο. Τι κάνεις εδώ; της ξαναείπε η φωνή του Μώρις.

Τού απάντησε μ' ένα χαμόγελο, που τον έκανε να σαστίσει και να της πη:

— Θέε μου! Κλαίση, πώς άλλαξες έτσι; Έσύ λαίμαργος ο λόγληρη. Ποτέ, εδώ κι' έξη μήνες που σε έβρω, δε φαινόσταν τόσο ευτυχισμένη! Είχες πάντα ένα σύννεφο από θλίψη στα μάτια σου, κι' εγώ προσπαθούσα να το διαλύω, λέγοντάς σου άστεία!

— Η ζωή μου ξαναρχίζει άποψε, Μώρις. Γλύτωσα από ένα τομερό έφιάλη! απάντησε η Κλαίση, αναστενάζοντας κι' ανακούφισα.

— Θάθελες... θέλεις να σε βοηθήσω να ξαναρχίσεις τη ζωή σου;

Η ΖΩΗ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

— Και το τσέου... της φώναξε ο νέος.

Μία αυτή βουκότανε μόλις στη σάλα. Το διαμέριμά της ήταν στο άταγο πάτωμα. Άνοιξε την πόρτα κι' έπεσε στο πρώτο καθίσμα που βρήκε μπροστά της.

Νά, λοιπόν, που η τύχη την ξανάφερε κοντά στο Γκόφρεϊ! Ανοήτως είχε κρατήσει ο δεσμός τους, κι' είχαν περάσει έντεκα ολόκληροι μήνες απ' το άπογεμα, που χωρίσανε. Κι' όμως η Κλαίση δεν είχε υποφέρει ποτέ να πιστέψει πως χωρίσαν για πάντα.

Όλο προέμενε ένα τηλεφώνημά του, που θ' άρχισε απ' την άρχη το ρομάντισ τους.

Ο λόγος του τσακωμού τους ήταν άστεϊος. Δούλευαν κι' οι δυο σε ομοειδούς οίκους: αυτή σε μικροεπιχειρήσεις στον οίκο Φόργκνσον κι' εκείνος σχεδιαστής στον οίκο Άλντο. Έκείνο τ' άπογεμα, είχε τρέξει, γεμάτη γοργά, να του άναγγείλει πως την είχαν προβάσει σε προϊστάμενη τιμήσεως.

Άλλ' ο Γκόφρεϊ την είχε προλάβει, με μια δική του είδηση: Τον είχαν κάνει υποδιευθυντή.

Τώρα μπορούμε να παντρευτούμε, την άλλη βδομάδα μόλις, της είπε, αγαλλιάζοντας την. Και δεν υπήρχε πια λόγος να δουλέυει μαζί σου.

— Άς περιμένουμε τέσσερις-πέντε μήνες ακόμα, τον παρακάλεσε. Το άνοιξά μου ήταν πάντα να βρω μια καλή θέση, και τώρα θέλεις να την πετύχω;

— Όποτε λογαριάσεις την καριέρα σου περισσότερο απ' το γάμο μας; φώναξε θυμωμένος ο

Γκόφρεϊ.

— Όχι, αγάπη μου, αλλά δε μπορώ και να μη τη παραιτώ καθόλου, του απάντησε μαλακά. Δε φανταζότανε ποτέ πως θα πεταγόταν άπάνω, δηλώνοντας της:

— Πολύ φοβάμαι λοιπόν! Δε μένει παρά να σου πω αργά!

Και, με τις λέξεις αυτές, έφυγε, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.

Στην άρχη, η Κλαίση πίστευε πως δεν ήταν παρά ένα μικροαναγνώριμα, που θα ξεχνόταν γρήγορα. Μα ο καιρός περνούσε, κι' ο Γκόφρεϊ δεν έδινε κανένα σημείο ζωής.

Κούρασε και μελαγχολία την πλημμύρισαν. Πήγαινε απ' τη δουλειά στο σπίτι κι' απ' το σπίτι στη δουλειά. Δεν ήθελε να δη κανένα. Ο μόνος που δεν της φαινόταν άναπόφευκτος, ήταν ο Μώρις. Βαθύ μέσο στην καρδιά της, έχυνε πάντα την ελπίδα πως ο Γκόφρεϊ δεν την είχε ξεχάσει κι' αυτός και πως κάποια μέρα οι δρόμοι τους θα συναντιόνταν και πάλι...

Σήκωσε τώρα το κεφάλι της κι' είδε πως είχε σκοτεινιάσει. Φωγές και μουσική έφταναν απ' το διαμέρισμα του Μώρις.

— Θα πάω! Πρέπει να δομηώ την τύχη μου άλλη μια φορά. Δεν είναι δυνατόν να μη μ' αγαπάει πια!», σκέφτηκε η Κλαίση, κι' άρχισε να ντύνεται.

Ο πρώτος άνθρωπος, που είδε, όταν μπήκε στο διαμέρισμα του Μώρις, ήταν ο Γκόφρεϊ, που κοιμόταν με μια ξανθεία. Η καρ-

διά της άρχισε να χιπιάν τόσο δυνατά, που φοβήθηκε πως θα σπάζε... Κάθισε σ' ένα άπομερο καναπέ κι' έκανε πως κτύπαζε έξω απ' το παράθυρο.

— Γεια σου, Κλαίση. Τι γίνεσαι;

Γύρισε ξαφνιασμένη το κεφάλι της και τον είδε να στέκε δίπλα της.

— Πολύ καλά. Χαίρομαι που σε συνάντησα! του απάντησε, ξεκίνησε για το πόσο ήρεμα άντηρούσε η φωνή της.

— Έρχεσαι συχνά στα παρτυ του Μώρις; τη ρώτησε ο Γκόφρεϊ.

Μπορούσε να του πη ψέματα, αλλά δεν τόλμανε. Ήθελε να δη πως θ' αντιδρούσε...

— Όχι, του είπε, κωτιζόντάς τον στα μάτια, είναι η πρώτη φορά που έρχομαι... κι' αυτό γιατί ήμια πως θύσων και σε εδώ κι' ήθελα να σε συναντήσω.

Ο Γκόφρεϊ γύρισε στενωχωρημένα το κεφάλι του.

— Αλήθεια, έμαθες πως ο άλως σας κι' ο δικός μας θα ένοθουν; τη ρώτησε, για ν' αλλάξει κούδεντα.

— Τι έκανε λέει; φώναξε γοητευμένη η Κλαίση. Και θα γίνουν άλλανες στο προσεχικό;

— Καθόλου άβιανο. Σου είπα σάχαμα πως εσύ δε θα χάσεις τη θέση σου. Καταλαβαίνεις πως δε σου κοιτάω χαμιά καθιστά για κείνη την παλιά ιστορία μας. Άλωστε σε βεβαιώνω πως την έχω ξεχάσει τελείως.

— Τά μεγάλα γαλιανά μάτια της Κλαίσης, άνοιξαν διάπλατα...

τη ρώτησε δισταχτικά. Είναι τόσο καιρός, που προσπαθώ να σου δείξω την αγάπη μου...

— Άλωστε το γέρι της και του κλεισε απαλά το στόμα.

— Έχουμε όλο τον καιρό μπροστά μας, Μώρις! του ψιθύρισε γλυκά.

Κι' η ματιά της ήταν γεμάτη υποσχέσεις.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΑΤ

33

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

Ός τα τέλη του 18ου αιώνα, οι άοιμοι στις πόλεις των σατιών ήταν άγνωστοι! Ο πρώτος, που σκέφτηκε να βάλει άριθμούς στα σπίτια, ήταν ένας δημαγωγός του Βερολίνου. Αυτό έγινε το 1795.

Ώρισε, λοιπόν, ότι κάθε σπίτι θα παυονε έναν άριθμό, ανεξάρτητα από το δρόμο, όπου βρίσκονταν. Ός άφαιρέση για την άριθμηση, γοητισμένη η περιφημία πύλη του Βραδεμβούργου. Άλλα το σύστημα αυτό άποδείχτηκε πρακτικά χειρότερο κι' από την προηγούμενη άκαταστασία. Γιατί έπρεπε γρήγορα να βρεθεί πάλι μια μεγάλη ύπονοη, για να βοηθί ένα σπίτι, με μόνο τον άριθμό του, χωρίς να ξέρει το δρόμο.

Το σύστημα αυτό, όμως, τελειοποιήθηκε το 1803, από το δήμαρχο της Βιέννης, που άφισε, ότι κάθε δρόμος θα είχε τη δική του άριθμηση, με τους περτονούς άριθμούς από το ένα μέρος και τους γιγούς (άοιμους) από το άλλο. Το σύστημα αυτό υιοθετήθηκε κατόπιν απ' όλες τις χώρες.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ 10 «ΔΕΝ»

ΑΠΟ όσα είπαμε στο προηγούμενο σημείωμά μας, άποκαλύφθηκε μια καινούργια πλευρά του προβλήματος. Έγινε δηλαδή φανερό ότι, όταν μια νεαρή κυρία ή δεσποινίς θέλει να άποφυγή τους ένοχλητικούς, δε φτάνει μόνο να ξέρη πώς πρέπει να φερθή ή τί πρέπει να κάνει για να τους άπομακρύνει, αλλά και τί «δεν» πρέπει να κάνει για να άποφύγει να προσελκύσει την προσοχή τους ή τουλάχιστον την έπιμονή ένοχλησί τους.

Επομένως στο «άμυντικό σύστημα» κάθε νέας γυναίκας στον άγωνα της εναντίον των ένοχλητικών, χρειάζεται να προστεθούν και άρκετοι «άπαγορευτικοί κανόνες», οι όποιοι έχουν χαρακτήρα περισσότερο προληπτικό.

Και ίσως οι κανόνες αυτοί να μην είναι άλλοι από εκείνους, που άποτελούν το «άτομικό άμυντικό σύστημα» της Πόλας Δροσσοπούλου, μιας νεαρής σχεδιάστριας, 24 έτών.

Όταν της ζήτησα να μου πη με τί τρόπο αντιμετώπιζει τους ένοχλητικούς, εκείνη με κτύπαζε για λίγο με ύφος μυστηριώδες, ύστερα σήκωσε έλαφρά τους ώμους και μου είπε:

— Έμένα οι άντρες έχουν ούσιαστικά πάψει να με ένοχλούν, από άρκετο καιρό.

Την κτύπαζε με έκπληξη και με δυσπιστία. Άν είχα μπροστά μου μια κοπέλλα άσχημη ή άσημαντη, έστο, θα το παραδεχόμουν. Μα αντίθετα, η κοπέλλα που μου είχε πη αυτά τα λόγια ήταν άκριβώς ο τύπος «που άρέσει στους άντρες». Σώμα λεπτό και καλοσχηματισμένο, όμορφο πρόσωπο, ξανθά μαλλιά, μαύρα μάτια, θαυμάσιο δέσμα, γλυκό χαμόγελο. Άσφαλώς δε θα είχα άκούσει καλά.

— Σας ρώτησα πώς αντιμετωπίζετε τους άντρες, όταν σας ένοχλούν στο δρόμο, της είπα έπαναλαμβάνοντας την έρώτησί μου.

— Κι' εγώ σας απάντησα ότι έμένα οι άντρες στο δρόμο δε με ένοχλούν σχεδόν!

— Μα πώς είναι δυνατόν; είπα με ελικρινή κατάπληξη.

— Δεν είναι και τόσο περίεργο, μου απάντησε με ήρεμο ύφος γεμάτο άυτοπεποίθηση. Στο κάτω-κάτω, αν το σκεφθούμε καλά, δεν φτάνει πάντοτε οι άντρες που γίνονται ένοχλητικοί. Βέβαια, δεν άρνούμαι ότι υπάρχουν και οι άναίδεις, που τους άρέσει να περπατούν τη γυναίκα στο δρόμο, είτε όπουδήποτε άλλο πη θρούν μόνη. Παίρνουμε, λοιπόν, σαν άρχη ότι οι ένοχλητικοί άντρες υπάρχουν, μα είμαστε άπόλυτα βέβαιες ότι φτάνει άποκλειστικά αυτοί όταν έπιχειρούν να «παλεύσουν» τη μια ή την άλλη κοπέλλα;

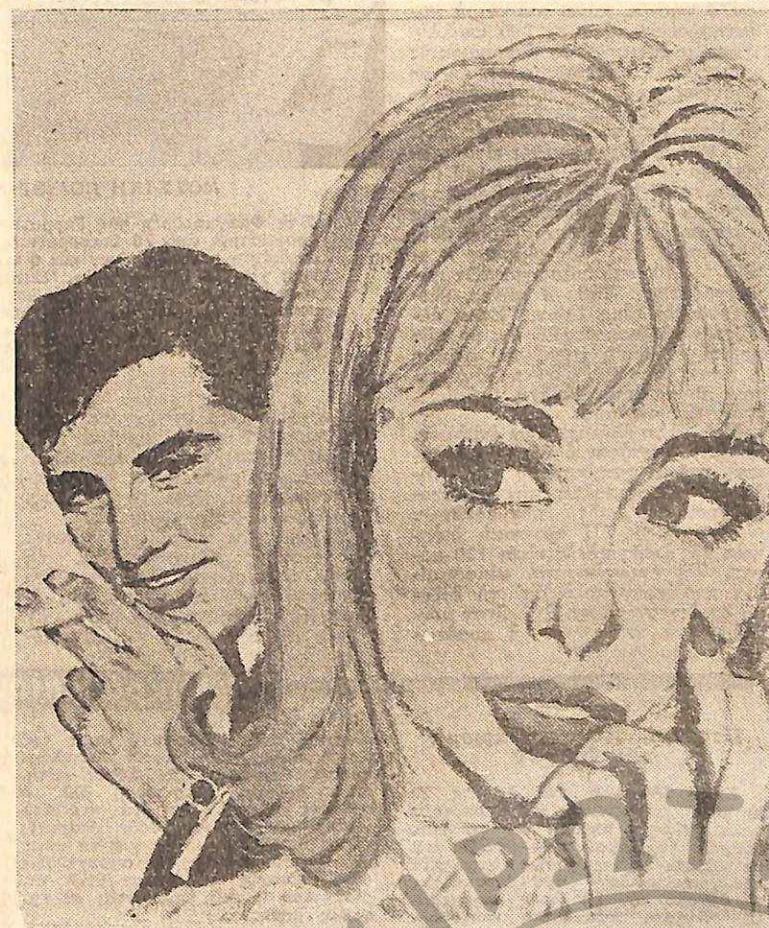
— Άλλά ποίος φταίει; Ποίος άλλος; Έμεις οι γυναίκες, που τους δίνουμε το δικαίωμα να μας ένοχλήσουν, να μας άκολουθήσουν και να φανταστούν ότι κοντά μας είναι δυνατόν να έπιτύχουν μια άισθηματική περιπετειούλα «έξτρα»...

Την παρατηρήσα με έκπληξη, και ένδιαφέρον. Ήταν ή πρώτη φορά, που μια από τις κοπέλλες με τις όποιες έχω συζητήσει το θέμα των ένοχλητικών, μου μιλούσε με τόση ελικρινασία και με τόση ψυχρή κριτική για τις όμοφυλές της. Έκείνη φαίνεται ότι κατάλαβε τη σκέψη μου, γιατί διάστικε να συνεχίσω.

— Μη φρονιάζεστε, ότι, μιλώντας έτσι, έχω την πρόθεση να κατανοήσω τις γυναίκες. Κάθε άλλο, μάλιστα. Ξέρω πάλι καλά ότι οι περισσότερες κοπέλλες

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΥΣ;

Μια μεγάλη έρευνα για την τέχνη της έξουδετερώσεως των Δόν Ζουάν του δρόμου



«Δεν μπορούσα να βγω στο δρόμο, χωρίς ν' άποκτήσω άμέσως έναν ανεπιθύμητο συνοδό»...

προσελκύουν τους ένοχλητικούς, όχι έπειδή το θέλουν, αλλά έπειδή δεν ξέρουν πώς να φερθούν. Ή άπειρία και ή φυσική γυναίκα φυλαρέσκει τις παρσούρες σε διάφορα μικρά σφάλματα, που άποτελούν άκριβώς γιό τους ένοχλητικούς τον πιο ίαχυρο μανητή. Άλλωστε κι' εγώ δεν γεννήθηκα με πείρα γύρω από αυτό το θέμα. Κανείς δυστυχώς ή μάλλον εύτυχώς δεν γεννιέται με πείρα. Κι' εγώ ως τα πρώτες άόμην, στα μαθητικά κι' τα φοιτητικά μου χρόνια δε μπορούσα να βγω στο δρόμο χωρίς να άποκτήσω άμέσως σχεδόν έναν ανεπιθύμητο συνοδό, που με άκολουθούσε παντού και με πινε πολυύστε με λόγια θυμασμού, μ' έρωτικές έξομολογήσεις και μ' προτάσεις από τις πιο ευγενικές («Έλάτε να καθήσουμε σ' ένα υπαίον να συζητήσουμε λίγο»), ή τις πιο τολμηρές («Μου άρέσει πολύ, έχω το άυτόκινητό μου παρ στην άρχη. Ότι δηλαδή το φταιέμο δεν ήταν πάντοτε το φταίχτικό τύπων.

Άρχισα να καταλαβαίνω αυτό άκριβώς, που σας είπα στην άρχη. Ότι δηλαδή το φταιέμο δεν ήταν πάντοτε το φταίχτικό τύπων. Και συζητάω με τον έαυτό της το πράγμα με τον έαυτό μου και έτσι καταρρίψα να άκουω, άναγκαστούσα, ένωθα σαν να καλούμαι ποιά ήσαν τα δικά

μου σφάλματα σ. δηλ αυτή την ιστορία και να αντίληθώ σιγά-σιγά τί έπρεπε να κάνω ή μάλλον τί δεν έπρεπε να κάνω, για να πάψω να γίνομαι στόχος γιό τους Καζανόβες του δρόμου. Έτσι δημιούργησα ένα σύστημα, που γιό μένα τουλάχιστον έχει άποδείχθί άρκετά άποτελεσματικό.

— Θα θέλατε να μου άναλύσετε αυτό τό... άντιένοχλητικό σύστημα; τη ρώτησα.

— Το σύστημά μου βασίζεται σε μερικά «δεν», σε μερικούς δηλαδή άπαγορευτικούς κανόνες, που πρέπει να άκολουθή κάθε κοπέλλα, όταν δεν θέλη να γίνεταί στόχος των ένοχλητικών.

— Περιμένω άνυπόμονα να άκούσω αυτά τα θαυματουργά «δεν», της είπα εύθιμα.

— Μία κοπέλλα, που δε θέλει να προσελκύσει την προσοχή και έπομένως τα πειράγματα των ένοχλητικών άντρών, πρώτα απ' όλα «δεν» πρέπει να ντύνεται υπερβολικά προκλητικά, «δεν» πρέπει να φοράει φορέματα με πολύ μεγάλα ντεκολτέ, που να άποκαλύπτουν σχεδόν ολόκληρη την πλάτη της ή ένα μεγάλο μέρος από το στήθος της «δεν» πρέπει επίσης τα φορέματά της να έχουν το στήθος σκαμμένο πολύ επάνω από το γόνατο πράγμα, που άλλωστε της δίνει μια όψη όχι μόνο προκλητική, αλλά και άντιασθητική. Όταν πηγαινή να καθήση σ' ένα δημόσιο θέαμα, σ' ένα λαχαροπλαστείο, σ' έναν κινηματογράφο «δεν» υπάρχει λόγος ν' άόιση τη στενή φούστα της να άνεδή άρκετους πόντους επάνω από τα γόνατα.

— «δεν» πρέπει να σταυρώσει έπιδεκτικά και προκλητικά το ένα πόδι πάνω στο άλλο. Επίσης, όταν βρίσκειταί με μια γνωστή της στο δρόμο, στο μπαρ, στο λεωφορείο «δεν» πρέπει να μιλά δυνατά προσελκύοντας την προσοχή εκείνων που βρίσκονται γύρω της. Όταν περπατά στο δρόμο και κάποιος ένοχλητικός περνώτας δίπλα της της πετάει μια φράση θυμασμού «δεν» πρέπει να χαμογελάει ούτε να του ρίξη άγριέματα βλέμματα, αλλά να προχωρήσει έδιάφορη σαν να μην άκούσε τίποτα. Άν παρ' όλα αυτά ο ένοχλητικός ή άρχίσει να την άκολουθή, «δεν» πρέπει ούτε μια φορά να στραφή γιό να τον κτύπη. Και τέλος «δεν» πρέπει να στηλώσει το βλέμμα της προσεκτικά πάνω σ' έναν άντρα.

Μετρώ τα «δεν» και τα δρί-τρω δέκα, ένας πραγματικός δέκα, ένας πραγματικός δέκα, αλλά να προχωρήσει έδιάφορη σαν να μην άκούσε τίποτα. Άν παρ' όλα αυτά ο ένοχλητικός ή άρχίσει να την άκολουθή, «δεν» πρέπει ούτε μια φορά να στραφή γιό να τον κτύπη. Και τέλος «δεν» πρέπει να στηλώσει το βλέμμα της προσεκτικά πάνω σ' έναν άντρα.

— Καί αν παρ' όλα αυτά, κάποιος Δόν Ζουάν σας άπευθύνει συνηθισμένες έκφρασεις θυμασμού τί κανετε τότε; έπείμνω.

— Έχω έτοιμο το όπλο μου και σ' αυτή την περίπτωση! Την άδιαφορία! Η πιο έπιμονη κατακτητική διάθεση, τσακίζεταί πάνω σ' ένα παγόδινο άδιαφορίας άπάντη ή Πόλα Δροσσοπούλου με την ίδια πάντα άυτοπεποίθηση.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η μέτρηση των ενζύμων στο αίμα

Αποκαλύπτει εγκαίρως διάφορες ασθένειες

ΜΙΑ νέα μέθοδος ανοίγει καινούργιους και ευρύτατους ορίζοντες για την ιατρική διαγνωστική. Προέκυψε για την ανάλυση ενζύμων στο αίμα.

Τα ένζυμα είναι οι «αγορηγμοί» του οργανισμού μας. Είναι ουσίες, που υπάρχουν σε όλα τα κύτταρα του σώματος, σε ποσότητες ελάχιστες, με όμως απαραίτητες για τις διάφορες χημικές μεταβολές που αποτελούν τη λειτουργία της ζωής.

Ο Αμερικανός δόκτωρ Φέλιξ Βρουμπλέσκι, ειδικός στη μελέτη των ορμονών αυτών, πιστεύει, ότι κάθε όργανο του σώματος έχει τα χαρακτηριστικά του ένζυμου, τα «βιοχημικά δακτυλικά του αποτυπώματα», όπως τα ονομάζει. «Αλλά έχει το δικό του, αλλά η καρδιά, κλπ.

Κανονικά, τα ένζυμα βοήθουν τα μέσα στα κύτταρα του αντίστοιχου οργάνου. Σε περίπτωση όμως ασθενείας του, καταστρέφονται τα κυτταρικά τοιχώματα και τα ένζυμα διασκορπίζονται μέσα στο αίμα, όπου μπορούν να ανιχνευθούν και να μετρηθούν. Αν το είδος λοιπόν του ενζύμου, μπορεί συχνά να εξακριβωθεί μια ασθένεια.

Σ' ένα πείραμά του, ο δόκτωρ Βρουμπλέσκι έδωσε τις στεφανιαίες αρτηρίες ενός σκύλου, για να του προκαλέσει έτσι μια τεχνητή καρδιακή κρίση. Αμέσως, λοιπόν, παρουσιάστηκε μέσα στο αίμα α-φθονο «γλυκοταμική οξέλουξη» (αυτοκαταστροφή), δηλαδή ένα ένζυμο της καρδιάς.

Έτσι, καθιερώθηκε η μέθοδος της διαγνωστικής των καρδιακών παθήσεων με τη μέτρηση της ποσότητας αυτού του ενζύμου, που γίνεται τότε 2—6 φορές περισσότερη απ' το κανονικό.

Η μέθοδος αυτή έχει ήδη καθιερωθεί σε πολλά μεγάλα νοσοκομεία και δίνει πολύτιμες πληροφορίες, ακόμα κι όταν γλιώνει ο ηλεκτροκαρδιογράφος.

Το άσπαστο σιγάκι εκλύει άλλα ένζυμα. Σε περίπτωση υπέρτασης, τα ένζυμα αυτά μπορεί να γίνουν δεκαπλάσια από το κανονικό.

Άλλα πάλι ένζυμα φανεώνουν με την παρουσία τους παθήσεις του προστάτη, των οστών, του παγκρέατος, κλπ.

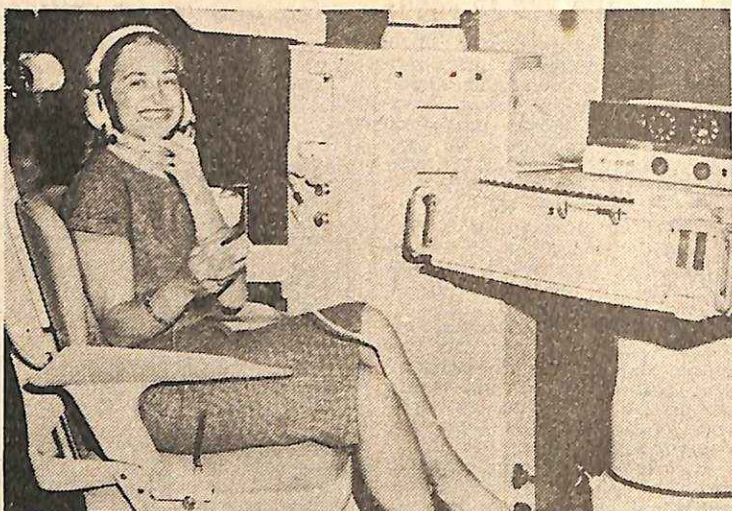
Τώρα ο δόκτωρ Βρουμπλέσκι και οι συνεργάτες του αναζητούν ένα τρόπο διαγνωστικό ενός κοινού και άγνωστου ακόμη καρκίνου, με την εξέταση των ενζύμων. Ο δόκτωρ Βρουμπλέσκι είχε παρατηρήσει ότι, στις ερυσθητικές καλ-μύονες καρκινωδών κυττάρων, εκλύεται ένα ένζυμο, που λέγεται

«γαλακτική διυδρογενάση». Το ίδιο ένζυμο υπάρχει στο αίμα παιδιών, στους οποίους έγινε μεταφύτευση ιστών καρκινωδών. Τέλος, βρέθηκε σε μεγάλες ποσότητες στο αίμα των καρκινοπαθών, κατά τα τελευταία στάδια της ασθένειάς τους. Μπορεί, λοιπόν, με την ανεύρεση και τη μέτρηση αυτού του ενζύμου, να ανακαλυφθεί ένας καρκίνος στην άσχη του ακούσια, πριν παρουσιάσει φανερά συμπτώματα. Ο δόκτωρ Βρουμπλέσκι το ελπίζει, γιατί τότε θα είναι πολύ πιο εύκολο να θεραπευθεί ο καρκίνος, που δεν έχει ακόμα προχωρήσει.

Ο Αμερικανός γιατρός, εδώ και 5 χρόνια, κάνει μία σειρά παρατηρήσεων πάνω σε 300 υπαλλήλους μιας μεγάλης αμερικανικής εταιρείας. Οι έρυνες αυτές οργανώθηκαν με πρωτοβουλία της εταιρείας, αφού πέθανε από καρκίνο ένας απ' τους διευθυντές της.

Όλοι οι εξεταζόμενοι είναι πάνω από 40 χρονών, έχουν υψηλή ηλικία στην ηλικία, που είναι περισσότερο τον καρκίνο. Κατά τις στατιστικές, απ' αυτούς τους 360, θα έπρεπε να παρουσιάσουν καρκίνο 5—10, στο διάστημα των παρατηρήσεων. Κάθε 4 μήνες, εξετάζεται το αίμα όλων. Έτσι, ελπίζεται να διαπιστωθεί αν, με την πρώτη εμφάνιση καρκίνου, αυξάνει η ποσότητα του ενζύμου. Μία τέτοια παρατήρηση θα έχει, βεβαίως, τεραστία σημασία.

Μία άλλη εξέταση των ενζύμων, που την ένωσε ο δόκτωρ Σάιμιν, του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, επιτρέπει την παρακολούθηση της ζωής των ενοχλημένων αμφοφωρίων. Η κανονική διάμετρος της ζωής αυτής είναι 120 μέρες. Τα «νεογέννητα» αμφοφωρία πεθαίνουν πολύ απ' το ένζυμο «γλυκοστερόση» ενώ όταν ζουν να πεθαίνουν, η ποσότης



ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΓΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΑ

Στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας, όπου συγκεντρώθηκαν 12 χιλιάδες οδοντίατροι από 70 διαφορετικές χώρες, για ένα παγκόσμιο συνέδριο, επεδείχθη μεταξύ άλλων και η νέα αυτή πολυθρόνα, που θεωρείται ιδανική για ένα οδοντιατρείο. Εκτός του ότι είναι εφοδιασμένη με όλα τα τελευταία τύπου παρτίσιπια και καταπραυντικά μέσα έχει και δυο ακουστικά, που μεταδίδουν απ' ευθείας στα αυτιά του πάσχοντος μία μελετημένη άσπλη μουσική, η οποία του χαλαρώνει τα νεύρα και τον βοηθάει να αντιμετωπίσει με περισσότερο θάρρος τους πόνους και τις ταλαιπωρίες που τον περιμένουν.

τον ελαττώνεται σημαντικά. Έτσι, μπορεί να υπολογισθεί με ποιο αριθμό σημειώνονται νέα αμφοφωρία και πόσο ζουν — στοιχεία πολύτιμα για τη διάγνωση διαφόρων μορφών αναμίας.

Με μία νέα μέθοδο, εξετάσθηκε το αίμα τους εξακριβώνεται, εξ άλλου, η παρουσία διαφόρων δηλητηρίων στον οργανισμό. Θα έχετε ίσως παρατηρήσει, ότι, αν είχατε αλάτι στη φωτιά, η φλό-

γα χρωματίζεται κόκκινη. Κατά τον ίδιο λοιπόν τρόπο, τα διάφορα δηλητήρια μπορούν να ανιχνευθούν με το χρωματισμό, που δίνουν σε μία φλόγα.

Πρέπει να αναφέρουμε ακόμα και μία μικροσκοπική συσκευή, που εισάγεται με μία σύριγγα ενέσχεσης σε μία αρτηρία ή φλέβα και πληροφορεί το γιατρό πόσο δξινγόνο και πόσο ανθρακικό δξιν περιέχει το αίμα.

Μικρά επιστημονικά νέα

Κάτω από το περικάλυμμα του σφυγγαρίου, οι ιστοί απλάσσονται ταχύτατα. Η λύση αυτή, είναι θεάσια, προσωρινή, αλλά ο γιατρός μπορεί έτσι να περιμένει ώσπου να δημιουργηθούν επαρκείς ζώνες ύγιους δέρματος για να κάνει τις απαιτούμενες μεταμοσχεύσεις στις παθολογικές περιοχές που έχουν θίγει περισσότερο ή που βρίσκονται σε έμφανές μέρος.

Προσέχετε τις γάτες!

Οι άνθρωποι, που αγαπάνε τις γάτες δεν τους άρσει να τους μιλάνε για την ειδική ασθένεια που μεταδίδεται απ' αυτά τα ζώα. Κι όμως ο κίνδυνος είναι πραγματικός. Η ασθένεια αυτή προκαλεί τοπικό έρσημόν των άδενων, που συνοδεύεται από πυρετό, διάρροια κλπ. Οι γάτες, ωστόσο, δεν είναι παρά φορείς, γιατί οι ίδιες δεν παθαίνουν τίποτα. Η ασθένεια οφείλεται στους καλούμενους άτυπους θακίλους, που ανιχνεύονται στα δέξα και που βρίσκονται σε διάφορα χόρτα. Απ' αυτά τον παίρνουν οι γάτες και τον μεταδίδουν στον άνθρωπο.

Μεταγγίσεις με αίμα νεκρών

Οι Ρώσοι επιστήμονες χρησιμοποίησαν για τις μεταγγίσεις αίμα που τον παίρνουν από πτώματα. Το αίμα αυτό παρουσιάζει πολλά πλεονεκτήματα. Μπορεί να διατηρηθεί χωρίς αντιπηκτικές ουσίες και προσφέρεται θαμνάσια στην παρασκευή ήπιου πλάσματος.

Πώς θα εξακριβώσετε αν είσαστε αδύνατος ή παχύς

Θέλετε να μάθετε αν είσαστε παχύς ή αδύνατος; Ο δόκτωρ Κέις συνιστά την ακόλουθη μέθοδο. Πιάστε με τον αντίχειρα και το δείκτη το δέρμα του δακτύλου, στο πίσω μέρος και σε ύψος απόστασης από τον αγκώνα και τον ώμο. Ανάμεσα στα δύο δάχτυλα μεσολαβεί μία α-

πόστασις, που είναι άλλοτε μεγάλη, άλλοτε μικρότερη. Αυτή η απόσταση ακριβώς είναι εκείνη, που θα σας δείξει αν έχει συγκεντρωθεί λίπος στους ιστούς ή όχι. Θα συμπληρωθεί κατόπιν τον ακόλουθο πίνακα.

Αδύνατος Πασύσαρκος			
Ανδρες			
χρόνων	χιλιοστά	χρόνων	χιλιοστά
20—29	4	20—29	23
30—39	5	30—39	30
40—49	6	40—49	35
50—59	7	50—59	33
Γυναίκες			
χρόνων	χιλιοστά	χρόνων	χιλιοστά
20—29	4	20—29	23
30—39	5	30—39	30
40—49	6	40—49	35
50—59	7	50—59	33

Η ποδάργα και τα άπισχναντικά φάρμακα

Η ποδάργα που είχε υποχωρήσει για ένα διάστημα, ξανάκαμε την εμφάνισή της στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής. Οι γιατροί αποδίδουν την επανεμφάνισή της στο ότι ο άνθρωπος κάνει σήμερα μεγάλη κατάχρηση σε πρωτεΐνες. Φαίνεται, όμως, ότι και η χρησιμοποίηση άπισχναντικών φαρμάκων, που συντελούν στην απόσπαση του νερού από το σώμα, μπορεί να υποδοχήση την εμφάνισή της ποδάργας. Λόγω της άφρασης απόσπασης νερού, το κυρτό δξιν συσπντρώνεται μέσα στο αίμα και προκαλεί κρίση ποδάργας. Κατά κανόνα, όμως, προσδίδονται οι άνθρωποι που έχουν προδιάθεσι σ' αυτή την ασθένεια.

Οι βαλβίδες της καρδιάς

Ένας Άγγλος χειρουργός, ο δόκτωρ Λέστερ Σωδς, διάρρηξε για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιατρικής μία ελαστωματική μητρονική βαλβίδα της καρδιάς, χωρίς να υποστείται ιατρικό από το περικαρδιο, που το πήρε από τον ίδιο τον ασθενή.

Η επιληψία θεραπεύεται με τη δίαιτα;

Εκπληκτικά αποτελέσματα με τις δίαιτες ασχάτες

Η ΕΠΙΛΗΨΙΑ εξακολουθεί πάντοτε να είναι ένα από τα αινίγματα της ιατρικής. Ξέρουμε σήμερα, ότι οφείλεται σε μία διέγερσι του φλοιώδους τμήματος του εγκεφάλου. Αλλά τί είναι εκείνο που προκαλεί αυτή τη διέγερσι;

Ευχαριστούσε άλλοτε η αντίληψη, ότι η επιληψία ήταν κληρονομική. Αλλά οι νεότερες κλινικές παρατηρήσεις έδειξαν, ότι δεν είχε καμιά σχέση με την κληρονομικότητα. Κατά τον ίδιο τρόπο, αποδείχθηκε, ότι η θεωρία που υποστήριζε, ότι οι ασθενείς με επιληψία ήταν γονεϊκά (φτωχικά, ελάνθες, πτωχοί, διαδότης, χρόνιοι ονειριασμοί κλπ.), μπορούσαν να προκαλέσουν την εμφάνισή επιληψίας στα παιδιά, ήταν τελείως άσυστατη. Οι κλινικές παρατηρήσεις κατέστησαν επίσης τη θεωρία, που απέδιδε την επιληψία σε διαταραχή των ενδοκρινών αδένων.

Η επικρατέστερη θεωρία είναι σήμερα, ότι η επιληψία οφείλεται σε εγκεφαλική βλάβη. Η βλάβη αυτή υπάρχει με ή χωρίς ακόμη τα μέσα που διαθέτουμε, με τις επιτροπές να την ανακαλύπτουμε. Ο γόνιμος έρεθισμός, που προκαλείται απ' αυτή τη βλάβη, δημιουργεί τις επιληπτικές κρίσεις.

Αλλά σε τι οφείλεται αυτή η βλάβη; Νά ποτέ είναι οι κυριότερες αιτίες που την προκαλούν;

1) Οι ανωμαλίες της ανάπτυξης του εγκεφάλου λόγω μόλυνσης ή δηλητηρίασης κατά τη στιγμή της σύλληψης. Αυτό συμβαίνει π. χ. σε παιδιά, που οι γονείς τον ήσαν μεθυσμένοι όταν τα συνέλαβαν και που γίνονται κατόπιν ήλθια ή επιληπτικά.

2) Διάφορες ασθένειες της μητέρας κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης, χημικά, πτώσεις κλπ. μπορεί να επιδράσουν διαμέσου στην ανάπτυξη του εγκεφάλου του εμβρύου.

3) Οι κίνδυνοι είναι μεγαλύτεροι κατά τη στιγμή του τοκετού. «Κάθε ανώμαλος τοκετός που, λόγω της βραδυπνέας του, των άσπνχναντικών φαινομένων που δημιουργεί, ή λόγω της γρήγορης εμβρυολογικής, τραυματίζει το κεφάλι του παιδιού, μπορεί να προκαλέσει μία εγκεφαλική βλάβη», έγραψε η δόκτωρ Σαχτ Γκαλνί. Λόγω των δυσκολιών του πρώτου τοκετού, ακόμη κι όταν είναι κανονικός, τα πρωτότοκα παιδιά διατρέχουν περισσότερο τον κίνδυνο να γίνουν επιληπτικά.

4) Διάφορες ασθένειες, που αφήνουν οίλες στον εγκέφαλο, όπως η μηνιγγίτις, ή εγκεφαλίτις, κλπ., μπορούν να προκαλέσουν επιληψία. Έπίσης κάθε τραύμα στην περιοχή του κρανίου.

Η επιληψία δεν είναι, λοιπόν, κληρονομική, αλλά επίκτητος.

Για τη θεραπεία της επιληψίας προτάθηκαν ως σήμερα διάφορα φάρμακα, που

κάνουν σπανιότερες τις κρίσεις ή τις εξασθενίζουν. Αλλά το αποτελεσματικότερο φάρμακο, που θα την θεραπεύσει οριστικά δε βρέθηκε ακόμη.

Το γνωστόν μεγαλώνει την απόστασι μεταξύ των κρίσεων, αλλά μόνο 30% των ασθενών θεραπεύονται μ' αυτό. Καλό είναι να συνδυάζεται με τη ρουτινική, τα βοιωμύα, τα αλάτα του βαρίου, τη γλυκόλη, τη μελλανόλη, το λουμινάλ, κλπ. Οι δόσεις πρέπει να καθορισθούν με ακρίβεια, σε τρόπο ώστε να μην είναι ανεπαρκείς, αλλά ούτε και τοξικές.

Η έγκριση αποδίδει επίσης καλά αποτελέσματα, αλλά δε μπορεί να εφαρμοσθεί παρά μόνο από ειδικευμένο γιατρό.

Μερικοί χειρουργοί δε δίστασαν, κατά τα τελευταία χρόνια, να εξαγάσουν με έγχεση το τμήμα του εγκεφάλου, απ' όπου φαίνεται, ότι προέρχεται η επιληπτική κρίσις. Αλλά τα αποτελέσματα είναι πρόσκαιρα. Γι' αυτό, η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικά βαριές περιπτώσεις και αφού εξαντληθούν όλα τα άλλα μέσα.

Αλλά και το ηλεκτροσών επίσης δεν αποδίδει μονιμότερα αποτελέσματα.

Τελειάται, ο δόκτωρ Σαχτ, από το Μπρισμάντεν, έρευνες μία θεραπεία της επιληψίας με τη δίαιτα.

Ο Γερμανός επιστήμονας παρατήρησε, ότι η επιληψία συνοδεύεται πάντοτε, αν δεν προκαλείται, από μία αυτοδηλητηρίαση του οργανισμού, που οφείλεται στις έντερικες ενισχύσεις. Γι' αυτό, συνιστά την αποξένωση του οργανισμού και ταυτόχρονα την ενίσχυσι του νευρικού συστήματος με την κατάλληλη δίαιτα. Η δίαιτα αυτή πρέπει να συνδυάζεται με αεροθεραπεία και υδροθεραπεία.

Ο δόκτωρ Σαχτ συνιστά ιδίως τα όια χορταρικά, αναφέρει δε περιπτώσεις τελείας κρίσεων με μία παρατεταμένη δίαιτα με σαλάτες, φρούτα, κλπ.

Σε δύο περιπτώσεις — έρχομενο για ένα παιδάκι 4 χρονών και για έναν εργάτη 40 χρονών — πέτυχε την τελεία ιασι των ασθενών, υποδεικνύοντας τους να βαδίζουν ξηπόλητοι, σύμφωνα με τη μέθοδο του άδβα Κνάιτ.

Ο δόκτωρ Σαχτ συνιστά ακόμη τα εχινάκια με γα και οίλες πατωσίας (πηγουνιάς), καθώς και τα εχινάκια τα αρωματισμένα.

Παράλληλα, πρέπει να επιδιωχθεί η ψυχική θεραπεία του ασθενούς. Όταν του βγάλουμε από το μυαλό την ιδέα, ότι είναι άχρηστος στην κοινωνία και του ενισχύσουμε την πεποίθησι, ότι μπορεί να θεραπευθεί, γράφει ο δόκτωρ Σαχτ, θα έχουμε κέρσι ένα πολύ μεγάλο βήμα προς τα εμπρός. Έκείνοι που χειρότεροι την κατάσταση των ασθενών, είναι η βαθιά μελαγχολία και η απελπισία από την οποία καταλαμβάνονται.

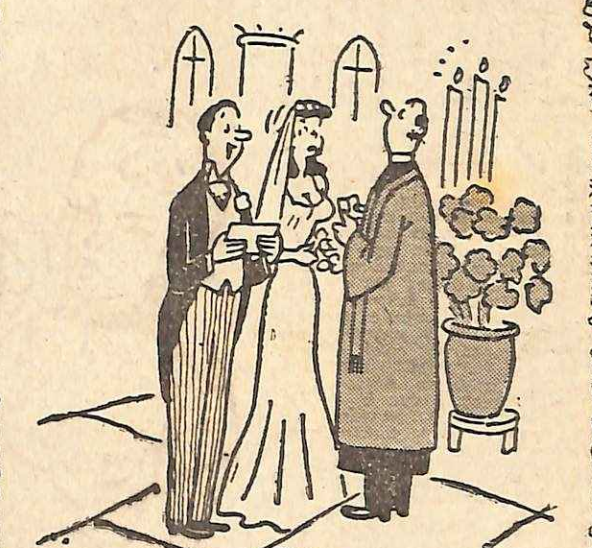
8 ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΕΥΝΟΟΥΝ ΤΟ ΕΜΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΥΟΚΑΡΔΙΟΥ

Πρόσφατες μελέτες Γάλλων επιστημόνων

Οι Γάλλοι επιστήμονες συνέκριναν δυο ομάδες ανθρώπων της ίδιας ηλικίας και της ίδιας κοινωνικής τάξεως. Οι ανήκοντες στην πρώτη ομάδα, ήσαν ύγιεις, ενώ οι ανήκοντες στη δεύτερη, είχαν πάθει κρίσι εμφράγματος του μυοκαρδίου, από την οποία είχαν θεραπευθεί. Οι Γάλλοι επιστήμονες, έπειτα από προσεκτική μελέτη των καθ' έλαστα περιπτώσεων, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι η κρίσις του εμφράγματος του μυοκαρδίου ενισχύεται από δυο παράγοντες, που είναι οι ακόλουθοι:

- 1) Η παρουσία μέσα στο αίμα αναλογίας σιλικόνης ανώτερης από την κανονική.
- 2) Το κάπνισμα περισσότερων από 20 σιγαρέττων την ημέρα.
- 3) Οι νευρώσεις.
- 4) Η κληρονομικότητα (π. χ. όταν ο ένας από τους δυο γονείς υπέφερε από

Γελωτοθεραπεία



— Θέλεις, χρυσή μου, πριν πής το «ναί» να μάθω το περιεχόμενο του τηλεγραφήματος που έλαβα από ολίγον... Ο πατέρας μου με αποκλήρωσε!...



— Έξη φωτογραφίες του κοριτσιού μου!...



Σπινάμε τον συνταγμα άσχη του 22!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Η ΡΟΖΑΝ χάθηκε!...

«Από στόμα σε στόμα, ή εις αυτή κυκλοφόρησε με ταχύτητα αστραπής στη λαϊκή εκείνη συνοικία του Παρισιού, όπου έσπιναν με το πάχος της η κυρά Λολιέ, η μητέρα της Ροζάν. Παντρεύτηκε δεκαπέντε χρόνων. Σε ηλικία τριάντα πέντε χρόνων είχε δέκα έφτά παιδιά. Και θ' αποκοτούσε ασφαλώς και άλλα, — νέα ήταν ακόμη, — αν δεν έχανε τον άνδρα της και δεν ξαναπαντρευόταν. Αφωσιώθηκε ολοκληρωτικά στα παιδιά της και στο εμπόριο της. Πούλυνε θαλασσινά.

Είχε ιδιαίτερη αδυναμία στη Ροζάν. Δέκα τεσσάρων χρόνων, ήταν μεσομένη γυναίκα. Και έζητη, γλυκομίλητη. Νά γιατί ή εσπινούσε της λύπησε πολύ τη μητέρα της. Μά, τί να έγινε άραγε; Η Ροζάν, Πού είχε πάει; Τι της συνέβη; Πώς χάθηκε άραγε από το πρόσωπό της γιος; "Υστερ" από δύο χρόνια μάταιης αναμονής, η κυρά Λολιέ το πού πιά άπέραιτο πως δεν θα έανόλεπε την κορούλα της.

— Ένα ποιά, όμως, κάποιος παρουσιάζει στο κατάστημα της και της είπε με μυστηριώδες ύφος:

— "Η κόρη σου η Ροζάν είναι πολύ καλά στην ύγεια της, και σε περιμένει στο μοναστήρι των Καρμινλισσών της οδού Μπωλουά.

Φαντάζεστε πιά τη χαρά της κυρά Λολιέ. "Έφλε τα καλά της κι' έτοξε στη διεύθυνση που της έδωσαν. Γύρω στα τέσσερα πούτα στην ήσυχνη, μία ξεραγκισμένη, εξυλωμένη άπαρξή.

— Την κόρη μου που την έφερε, πριν από μία εβδομάδα μία άγνωστη κυρία, την πληροφορήθηκε εκείνη με σθεσμένη φωνή. Μου ανέθεσε την εύχαιστη έντολη να την κάνω νύμφη του Κυρίου, με την ύπαρξη ότι οι συγγενείς της θ' ανταμειφθούν πλουσιοπάροχα για τη στέψη της. Η κόρη σου, όμως, πριν άποφασιση ν' άπαρηβή τα έγκόσσια, εξέφρασε την επιθυμία να σε δει. Θά σου πη ή ίδια τι σε θέλει.

Η κυρά Λολιέ τρόμαξε να γνωρίση την κόρη της, όταν την είδε σε λίγο, σ' ένα γυμνό κελλί. Πόσο ψήλωσε, πόσο άμυρθηκε μέσα σε δύο χρόνια! Κα ίελες παρέει άρα προγματικώς άριστοκράτισσας.

Πώς ήταν τότες κανόρ; Τη ρώτησε ύστερ' από τις πρώτες διαχύσεις. Γιατί δεν έδωσε διάλυση σημαία ζωής, να' ησυχάσουμε πως είσαι καλά;

— Έκανα άρκο να μην πω σε κανένα, — ούτε και στη μητέρα μου, — που ήμουν όλον αυτόν τον καιρό, άποκρίθηκε η Ροζάν. Σε πληροφορώ, όμως, πως δεν μου έλειψε τίποτα. Έχω γεμάτη την γκαρνταρόμπα μου, πολλά μπίζο, εξασφαλισμένο ένα τακτικό εισόδημα, ώσπου να κλείσω τα μάτια μου. Χωρίς να λογαριάζουμε πως τα δύο αυτά χρόνια είχα πολλούς δασκάλους, που μου έμαθαν ότι πρέπει να ξέρη μία κοπέλλα κάλεις κοινωνικής τάξεως.

— Τι να τα κάνης όλα αυτά, παιδάκι μου, ψέφους ή μητέρας; Άφου θά γύνης καλόγρια; Κα' είναι; ή άμοιρή που θά μου δώσουν, όπως μου είπαν, θα είναι για μένα μία παρηγορία...

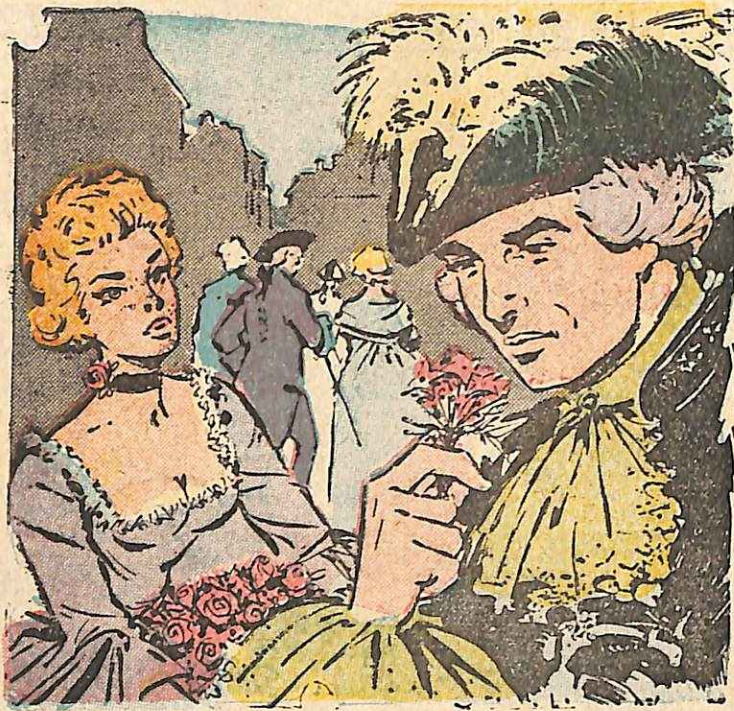
— Με συγχωρείς! τη δέκοψε η Ροζάν. Δεν έχω καμιά διάθεση να θάψω τα γεύτα μου σ' ένα μοναστήρι. Σε είδοποίησα νάρθης, για να με πάρης μαζί σου, σπύτι μας!

Και η Ροζάν ξανάκανε ένα πρωί, θριαμβευτικά, την εμφάνισή της στη λαϊκή γειτονιά της. Κατέλαξε άλους, συγγενείς και φίλους, με τη μεγάλη άλλαγή που έγινε και στο γούστο της και στους τρόπους της. Όλοι θα ήθελαν να μθούν ποιά ήταν ή νεράϊδα που μεταμόρφωσε τη Ροζάν σε πραγματική πριγκίποισσα.

Το ίδιο έρώτημα άρχισε ν' άπαρσώ και τη άκρως νεολαία των Παρισιανών από τη μέρα που η Ροζάν πρωτοφάνηκε στο άριστοκρατικό πάρκο του Πέρ-Ρουαγιαλ, κοιμωμένη μ' ένα καλαθάκι γεμάτο λουλούδια περασμένο από το μπράτσο της...

— Πάρτε, λουλούδια! Έλεγε με άσημεία φωνή.

Αυτό το επάνωγμα άποφάσισε να κάνει η Ροζάν όχι από άνάγκη, άλλα για μνη εμπειρία. Καί έκανε χρυσές δουλείες. Το γαμόνέλο της τραβούσε τους νεαρούς



— Είσαι άδιδετη; την ρώτησε άνήσυχος ο πριγκίπας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΖΑΝ

ευγενείς περισσότερο και από τα λουλούδια της. Της άκριστοπλήρωναν ένα κοινό τριαντάφυλλο για να το περάσει ή ίδια στην μπουτιονέρα τους. Η Ροζάν ήταν πρόθυμη και περιποιητική για όλους τους πελάτες. "Αν, όμως, τολμούσε κανείς να κάνει μία χειρονομία, τ'ν έσας άμύσως στη όσει του, με μεγάλη άξιοπρέπεια.

Η όμιλία της, οι τρόποι της έκαναν πολλούς να σχηματίσουν τη γνώμη πως θά ήταν νούη κορη τουλάχιστο μαρκισού. Τα λουλούδια της έγιναν ένα από τ' άπαραιτήτα συμπληρώματα της μόδας. Κάθε νεαρός άριστοκρατικός θεωρούσε υποχρέωσή του να περάσει ώριμενη ώρα από το Πέρ-Ρουαγιαλ, — ή έσος εκεί έπετροπτο μονάχα στους ευγενείς, — για να τον άνυστου λίση η Ροζάν.

Η φήμη της είχε φτάσει και σ' άνάκτορα των Βερσαλλιών.

Η πριγκίπισσα της Λωρραίνης κατεβέχθη να πάη μία μέρα με το χρυσό της άμάκι, να γνωρίσει από κοντά την έξαισθημένη Ροζάν. "Η εμφάνισή της, ή ευγένεια των τρόπων της την συνεκίνησαν. Της έήτησε λίγα λουλούδια. "Η Ροζάν της προσέφερε δαόκληρο το καλάθι της.

— Θά σας ελγυμονώ της είπε, αν μου κάνετε τη χάρη να τα κρατήσετε.

Και έκανε μία θαθεί άπόκλιση με χάρη και άνεση, σαν να ήταν μαθήμενη να παρουσιάζονται σε πρόσωπα της βασιλικής αούλης. "Η πριγκίπισσα της Λωρραίνης την εύχαιρίστηκε, έτοιμαότανε να την πηλώσει. "Η Ροζάν άρνήθηκε να πάρη χρήματα. Την έπομένη, ή πριγκίπισσα της έστειλε άδρο ένα άβαρτίμο κολλάι.

Το περιστατικό αυτό έκανε τους νεαρούς να ξετρελαθούν περισσότερο με τη Ροζάν. Το είχαν πάρει πιά ζήτημα φιλοτιμίας ποιάς να κατακτήση πρώτος την καρδιά της. Δεν άρνησαν, όμως, να θειωαυθούν πως ή Ροζάν ήταν ερούριο άπόρητο. "Έκανε ζωή υποδειγματικά έναρετη.

— Τι κούμα, έλεγαν, μία κοπέλλα τόσο άμορφη να μην έχη καρδιά στα στήθη της!

Και όμως; ή καρδιά της χτύπη.

σε δυνατά μία μέρα, όταν την πληροφορήθηκε πως πρώτη φορά έσας νύος, και της έήτησε λίγα γιασεμιά, το πιά φηγη λουλούδι. "Η εμφάνισή του, οι τρόποι του, ή όμιλία του έδειχναν τον εύγενη. Τα ρούχα του, όμως, ήταν παλιά, φθαρμένα. Τα οικονομικά του δε θα πήγαιναν καλά. Στο πρόσπτό του ήταν χυμμένη έκφραση πικρίας, μελαγχολίας.

Η Ροζάν τον είδε — κι' ένωσε την καρδιά της να σκιρτά έρωτικά, για πρώτη φορά στη ζωή της. Τον παρακολούθησε έκστατική, με τα βλέμματα, ώσπου εκείνος χάθηκε στη στροφή μιας δεινροστοχίας. Τη στιγμή εκείνη παροσιόστηκαν δύο άλλοι νέοι. Στέλσαν την μπουτιονέρα τους με λουλούδια από το καλαθάκι της Ροζάν, που ούτε τους έχει προέξει. Μετά, ο ένας από αυτούς έδειξε με το δάχτυλο τη διεύθυνση, που είχε πάρει ο μελαγχολικός νέος, — κανείς άλλος δεν είχε περάσει άπ' τη δεινροστοχία, — και είπε με συμπόνια:

— Σε καλά χάλια έρίσκειται ο άγαπητός μας πριγκίπας. Δεν έχει καν ρούχα να παρουσιάσει στην αούλη.

Ο βασιλιάς, όμως, και έξάδελφός του έπρεπε να τον δοθήση παρετήρησε ο άλλος. Τι φταίει αυτός αν ο πατέρας του σπατάλησε όλη την περιουσία του σε άσωτες, και άσπες τον μοναχογυιό του χωρίς πεντάρα;

— "Α! ο πριγκίπισσας ντέ Κουρτενιά την διακίδεσε τη ζωή του σαν μανιακός!

Κάτι σαν λιποθυμία της ήθε της Ροζάν. άκούοντας τ' όνομα αυτό. Οι δύο νέοι, χωρίς ν' αντίληφούν την ταραχή της, συνέχισαν το δράμο τους συζητώντας για τους όργιμους έρωτες του πριγκίπας ντέ Κουρτενιά.

Η Ροζάν γύρισε άμέσως σπύτι της και κλείστηκε στο δωμάτιό της. Το θρόνυ, δεν έσπανε με τη μητέρα της και τ' άδύλφια της, προφαιζόμενη άδιδεσία.

Την άλλη μέρα, στο Πέρ-Ρουαγιαλ, περιμενε με άγωνία να έανωθ το γυιό του πριγκίπα ντέ Κορτενιά. Ούτε καν άπαντούσε στα φιλοφρονήματα που της έκαναν οι πελάτες της. "Ο νύος της ήταν σ' εκείνων. Δεν φάνηκε, όμως, Πέ-

ρσαν άρκετές μέρες χωρίς να ξαναπαρουσιασθή. "Η Ροζάν άγωνιούσε με τη σκέψη μήπως έπαξε τίποτα, μήπως άρρώστησε. Δεν τολμούσε να ζητήσει πληροφορίες από άλλους ευγενείς, που θά τ'ν ήξεραν όλοι τους. Φεβότανε μήπως το ένδιαφέρον της γι' αυτόν θά έδινε άφορμή σε σχόλια.

Τέλος, ένα άπόγευμα τον είδε και πάλι να την πλησιάζη και να της ζητά γιασεμιά. Πάντα μόνος, σχεδόν κακοτυμένος, χωρίς άκούσους με λιθρία, πάντα περιλυσος και μελαγχολικός. Το χέρι της Ροζάν έτρεμε έλαφρά, ενώ περνούσε από την μπουτιονέρα του λίγα γιασεμιά. "Έκείνος το πόσ' έξε. Και όταν την κούταξε καλύτερα στο πρόσωπο, που έλαμπε από άγάπη, ένιωσε και αυτός να τ'ν κυριεύη γλυκεία συγκίνησι. "Επιασε μηχανικά το χέρι της και το φίλησε άβρα, σχεδόν με σεβασμό.

Την έπομένη, το μεσημέρι, ή Ροζάν και ο πριγκίπας συναντήθηκαν και πάλι σε μία άπόμηση δεινροστοχία του Πέρ-Ρουαγιαλ, μακριά από κάθε άδιδκрито βλέμμα.

Μόλις είδε τη Ροζάν, έτρεξε κοντά της, την άγκάλιασε και της είπε με φωνή λαχανιασμένη:

— Ροζάν, σ' άγαπώ! Είσαι ή πρώτη άγάπη της ζωής μου. Διαβάζω στα μάτια σου πως μ' άγαπάς και σύ... Πρέπει να ένιωθούμε.

Η Ροζάν δάγκωσε τα χείλη της για να μη φωνάξη πως τον άγαπούσε κι' αυτή.

— Μου είσαι συμπαθητικός, του είπε, τέλος, με προσποιητή ήρεμία. Δε μπορούμε να ένιωθουμε. Το καλύτερο για σένα είναι να με ξεχάσης. Δεν είμαι άξια σου. Δεν είμαι ή τιμία και ήθηλη κόρη που νομίζεις...

Μά, άκούω όλους να λένε πως είσαι υπόδειγμα άρετής! τραύλισε ο πριγκίπας.

Άλγεινή σύσπαι, παρεμβόφωσε τα χαρακτηριστικά της Ροζάν.

Είσαι ο πρώτος που του λέω τη θλιτερή μου ιστορία. Μία μέρα, — ήμουν τότε δεκατεσσάρων χρόνων — ενώ περνούσα από ένα έρημιμό δρόμο, ένα άμάκι με οικόσημο σταμάτησε μπροστά μου. "Ένας ήλικιωμένος έλγηνος πρόβηλε στο παράθυρο και μου έδειξε μία σασκουλα με ζαχαρωτά. "Απλώσα το χέρι μου... Την ίδια στιγμή, άνοιξε ή πόρτα, δυο χέρια μ' άρπασαν, με τραβήξαν μέσα... Το άμάκι έκίνησε...

Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο πριγκίπας. Ποιάς ήταν ο έδελυρός αυτός σάιρους;...

— Άκριόστηκα να μην πω τ' άνομά του σε κανένα. Δεν το ξέρει ούτε και ή μητέρα μου. Μή πηγε και με κλείδωσε σ' ένα πύργο. "Εκεί, πέρασα ζωή όνειρεμένη. Έλα άμέτρητα φουτανάκια, κομμάτια που θά τα ζήλευσε και θασίλισσα, δασκάλους που μου μάθαιναν μουσική και καλούς τρόπους. Τη νύχτα, όμως, ήμουν πριγκίβι στα χέρια ενός άκόλαστου γέρου...

— Ποιος είναι αυτός; ούρλιασε ο πριγκίπας τρελλός με τη σκέψη πως κάποιος άλλος είχε θεηλάσει τη άγαπημένη του. Πες μου ποιάς είναι, να τρέξω να τον σκοτώσω!

— Καλύτερα να μη μάθης τ' άνομά του, ψιθύρισε ή Ροζάν, γυρνώντας άλλοι το πρόσπτό της. "Έξάλλου, δε ζή πιά...

Η έσπφή του, όμως, με μόνυε για πάντα, μου μάρανε τα νεάτα μου, ποιν ακόμα άθισουν... Νά γιατί πολώ λουλούδια... Ζητώ με το άρωμά τους να ζήσω κάποιον μακρινό όνειρο άγνότητας... Κατάλαδες τώρα, — προσέθεσε ξεαλλή, — γιατί δε μπορώ ν' άσπώσω εσένα, πρό παντός;...

Ο πριγκίπας σκέπασε το πρόσπτό του με τα δυο του χέρια. Είχε καταλάβει. "Η Ροζάν ήταν ένα από τα πολλά θύματα του πατέρα του!...

Όταν συνήλθε από τον ισχυρό αυτό κλονισμό, δεν είδε μπροστά του τη Ροζάν...

Την έπομένη, οι τακτικοί έπισκέπτες του Πέρ Ρουαγιαλ σχολίασαν μία άπίστευτη είδησι:

— Τά μάθατε; Τη χάσαμε τη Ροζάν. Χτες το θρόνυ, πήγε και κλείστηκε στο μοναστήρι Καρμηνλισσών της οδού Μπωλουά. Μονάχα για καλόγρια έκανε. Μία κοπέλλα τόσο όμορφη — και να μη ζήτηση ποτέ της να χαρή έρωτα!...

ΛΥΣ ΝΤΟΛ

ΚΙΤΡΙΝΕΣ „ΣΚΛΑΒΕΣ“, στην Άμερική

Οι τραγικές κινέζικες κοιλίες

ΕΔΩ και 100 χρόνια, οι "Ηνωμ. Πολιτείες σπαράχθηκαν από ένα πολυάιμαστο έμφύλιο πόλεμο, για την κατάργηση της δουλείας. Κι' όμως, ενώ οι Βόρειοι νίκησαν κι' ο Άβραάμ Λίνκολν διακήρυξε πως ή έλευθερία είναι δικαίωμα όλων των ανθρώπων, εξακολουθεί να ύπάρχη δουλεία στην Άμερική.

Στα τελευταία χρόνια, ή Άμερικανική Κυβέρνηση διέκοψε κάθε έμπορικη σχέση με την κομμουνιστική Κίνα.

Ωστόσο, εξακολουθούσε να γίνεται, άπ' τα φτωχά κινέζικα χωριά, ένα έπιμενέστατο έξαγωγικό έμποριο νέων κοριτσιών!

Νά μία σκηνή, που συμβαίνει συχνά στο Σάν Φρανσίσκο και σ' άλλα μεγάλα λιμάνια των δυτικών άκτών της Άμερικής. "Από ένα πλοίο, που έρχασε από την Άνατολή, κατεβαίνει μία νέα κι όμορφη Κινέζουλα. Πέφτει στην άγκαλιά ενός ήλικιωμένου Κινέζου, που περιμένει στην προκυμαία.

«Πατέρα μου!» του λέει με λυγμούς.

Στην πραγματικότητα όμως, ο γέρος δεν είναι πατέρας της. Δεν τον έχει ξαναδει, παρά μόνο... στη φωτογραφία του!

Του την προμήθευσε μία από τις πολυπλοκότερες οργανώσεις συμμοτεμπορίας του κόσμου. Την έχει πληρώσει άνάλογα με το βάρος της, σαν το κρέας στο χασάπι: περί τα 100 δολάρια το κιλό, δηλαδή 5-6 χιλιάδες δολάρια έν δλω. Και θά την έχει σκλάβος του!

Τόσο οι άμερικανικές όσο και οι καναδικές υπηρεσίες μεταναστεύσεως έρισκονται σε συνεχή πόλεμο με τους σατανικούς άρχηγους αυτής της οργανώσεως. Κι' όμως, όλες τις προσπάθειές τους, συνεχίζεται ή λαθραία είσπαγωγή χιλιάδων κοριτσιών άπ' την Κίνα — που άρκετά άπ' αυτά είναι μόλις 14-15 χρονών. Τελευταίως, ο άρχηγός της "Εφίππου Καναδικής Άπτενομίας ύπολόγισε ότι οι περισσότερες άπ' τις 21.000 Κινέζες, που μετανέκαν στον Καναδά κατά την τελευταία δεκαετία, είχαν πασάτα διααθήρια.

Οι Κινέζοι σωματεμποριοι έχουν έγκαταστήσει το στρατηγείο τους στο Χόνγκ-Κόνγκ ή στο Μακάο, όπου φτάνουν συνεχώς πρόσφυγες άπ' την Έρυθρά Κίνα. Άγοράζουν λοιπόν νέες κι' έλικωτικές χωριατοπούλες από τους γονείς τους, για λίγα δολάρια, ή τις ξεμυαλίζουν με πλάνες ύποσχέσεις για τη θαυμάσια ζωή τις περιμένει στην Άμερική.

Έπειτα τις φορτώνουν σε πλοία που κάνουν ταχτικά αυτή τη δουλεία, τις άποσπείλουνε κρυφά σε έρημικές άκτές του Μεξικού κι' ύστερα τις περνάει από τα άμερικανο-μεξικανικά σύνορα. Τελευταίως, μία άτυπωμακή περίπολος του Τέξας ύποπτεύθηκε πως ένα πελώριο βυτιόδρομο αυτόκίνητο μετέφερε ναρκωτικά. "Όταν το έψαξε, έρθηκε στο έσωτερικό του 22 τρομαγμένες Κινέζες, που δεν έέρανε που έρίσκονταν, ούτε τί έπρόκειτο να τους συμβεί...

Κι' όμως ήταν άπλό αυτό που θά τους συνέβαινε: Θά τις πήγαιναν στο Σάν Ντιέγκο ή σε κάποια άλλη πόλη της Καλιφορνίας, όπου ένας πράκτορας της οργανώσεως θά τις έειθετε σε κακόφημα σπύτια ή σε ιδιώτες.

Τη χειρότερη τύχη έχουν δσες άπ' αυτές καταλήγουν σε κακόφημα σπύτια των λευκών. Οι απελάτες τους δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα τους, άλλα τις κακομεταχειρίζονται τόσο που ή όμορφιά τους δε διαρκεί παρά ελάχιστα χρόνια.

Υστερα θά μεταπωληθούν ως έργατρίες-σκλάβες σε κάποιο άγρόκτημα, για να πεθάνουν εκεί.

Νά ζητήσουν τη βοήθεια της άστυνομίας; Μά δεν ξέρουν από τέτοια πράγματα, ούτε και το σκέπτονται καν.

Τώρα μία ειδική διάδα της άμερικανικής "Εφ'Ηπ'Αί, στην όποια συμμετέχουν και Κινέζοι, έχει άναλάβει τον άγώνα έναντιον των δουλεμπόρων. Θά πετύχη άραγε και θά σώση τις τραγικές κινέζικες κοιλίες;...

PFAFF

‘Η ΦΑΦΦ είναι ή πιό δαυμαστή αυτόματη ραπτομηχανή. ‘Απλή, εύχρηστη, διά ράψιμο, κέντημα, και μαντάρισμα, είναι το δεξι χέρι και το καμάρι κάθε νοικοκυράς.

‘Αποκτήσατε και σεις σήμερα μία ραπτομηχανή ΦΑΦΦ. - Πολύ γρήγορα θά μάθετε να την χειρίζεσθε. - ‘Η ένσωματωμένη άπαράμιλλη κεντητική συσκευή της κατασκευάζει αυτόματως και σε άπερίοριστο άριθμό διακοσμητικά κεντήματα.

Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - ‘Αθήναι, Τηλ. 36-164

Η ώτοσπογγίωση είναι μια άσθενεια του μέσου ώτος, που προσβάλλει κυρίως νεαρά άτομα (ηλικίας 15—20 χρόνων) και ιδίως γυναίκες. Συνίσταται δε σε ακινησία του αναβολέως, γύρω στον όποιον σχηματίζεται ένας σπογγώδης ιστός, που μπορεί να επεκταθεί και μέχρι του λαβυρίνθου.

Η ώτοσπογγίωση είναι λοιπόν, ένας όγκος, ευτυχώς καλοήθης. Ο όγκος αυτός, όμως, μεταλλάσσεται και μπορεί να καταστρέψει τελείως το εσωτερικό αυτί. Η βαρηκοΐα είναι τότε προοδευτική, ανάλογα με τη μικρότερη ή μεγαλύτερη ακινησία του αναβολέως.

Τό αξιοσημείωτο είναι ότι έ ασθενής άκούει καλύτερα μέσα στο θόρυβο παρά μέσα σε μια ήρεμη άτμόσφαιρα.

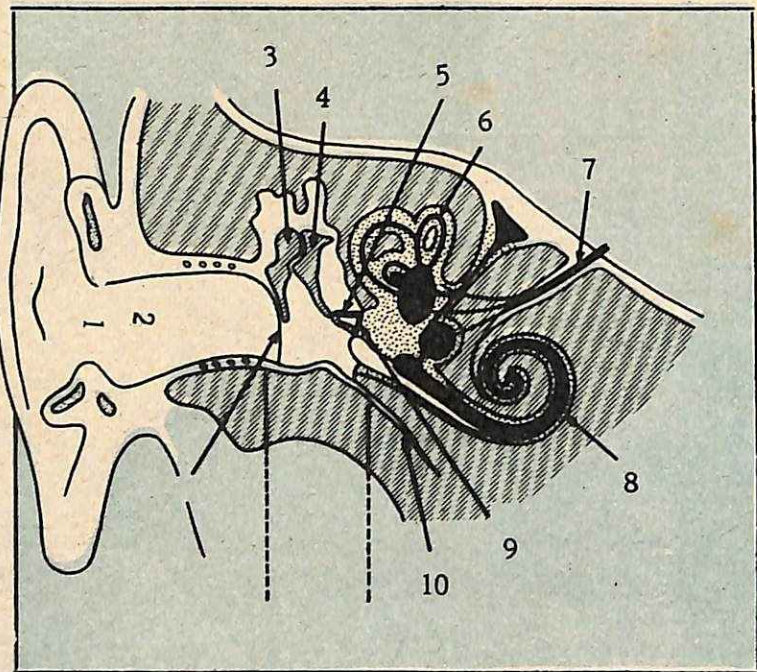
Μερικά άλλα χαρακτηριστικά της ώτοσπογγίωσης είναι τά έξής:

α) Ο άσθενής έχει βαρεία κληρονομικότητα (γονείς, άδελφούς κλπ. που έπασχαν από βαρηκοΐα).

β) Δεν υπέφερε κατά την παιδική του ηλικία από ωτίτιδες.

γ) Άκούει καλύτερα τον ήχο ενός ρολογιού βάζοντάς το πίσω από τό αυτί παρά μπροστά.

Ός πριν από μερικά χρόνια, ή επιστήμη δε μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από τό να προσπαθήσει να άναστήσει την έπέκ-



Τά διάφορα μέρη και τά όργανα του αυτιού: Α) Έξωτερικόν ούς.— Β) Μέσον ούς.— Γ) Έσωτερικόν ούς.— 1) Άκουστικός πόρος.— 2) Τύμπανον.— 3) Σφύρα.— 4) Ακμίων.— 5) Αναβολέας.— 6) Ήμικυκλικό σωλήρες.— 7) Άκουστικόν νεύρον.— 8) Κοχλίας.— 9) Βάσις του αναβολέως και όσείδης θυρίς.— 10) Ένδοστικα ή σάλπιγξ.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΗΣ ΩΤΟΣΠΟΓΓΙΩΣΕΩΣ

Ο ανάβολεός αντικαθίσταται με πρόθεσι.

δοιμαία και καταδικάζε σε ακινησία τον αναβολέα. Έτσι, τά ευεργετικά αποτελέσματα της έγχειρήσεως έξαφανίζονται.

Γι' αυτό, ένας Γάλλος ώτολάρυγγολόγος, ο δόκτωρ Πρυβό, έπευόσε έναν νέον τρόπο έγχειρήσεως, που συνίσταται στην όλοκληρωτική άφαίρεσι του αναβολέως και την αντικατάστασί του με μια πρόθεσι.

Κατά τά τελευταία χρόνια, όμως, έπευόθησαν διάφορες έγχειρήσεις, που άπέδιδαν στην άποδόσεμει τό αναβολέα. Η σημαντικότερη άπ' αυτές ήταν ή καλούμενη «έγχειρησις του παραθύρου», που επέτρεπε στο γιαντρό ν' άπαλλάξη τον αναβολέα από την όστεωδή μάζα που τον περιέβαλλε και να τό ξαναδώσει την εύκινησίά του.

Άλλ' ή θεραπεία δεν ήταν και πάλιν όριστική. Στόν έναν από κάθε δύο έγχειρισθέντες, ή σπογγώδης μάζα ξανασηματιζόταν

Άλλά πρέπει ν' άφαιρεθί έπίσης και ή βάσις του αναβολέως και αυτή είναι ή λεπτότερη φάσις της έγχειρήσεως. Πίσω από τή βάσι, σε βάθος μόλις ενός χιλιοστομέτρου, βρίσκεται ο άγωγός που περιέχει τά νευρικά κύτταρα. Ο χειρουργός, λοιπόν, δεν πρέπει να φθάσει σ' αυτό τό βάθος.

Άπ' τ' άλλο μέρος, πρέπει ν' άφαιρέσει όλοκληρη τή βάσι, χωρίς να την σπάσει. Γιατί τό να πείσει και ένα έλάχιστο κομματάκι της μέσα στο έσωτερικό αυτί ίσοδυναμεί με άληθινή καταστροφή.

Ο χειρουργός θγάζει, λοιπόν, πρώτα τον θλενογόνο που περιβάλλει τή βάσι και κατόπιν τήν τραβάει όλοκληρη πρός τά έπάνω.

χείρησι αυτή, ο άσθενής ξαναβρίσκει τελείως την άκοή του.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΕΠΑΦΗΣ

Ο Γάλλος όφθαλμολόγος δόκτωρ Γκερέκ υποσημειώνει όρισμένα μειονεκτήματα που παρουσιάζουν τά γυαλιά έπαφής. Τά γυαλιά αυτά, παρατηρεί, προϋποθέτουν άπόλυτη υγεία του όφθαλμικού βολβού, άλλα και τών δακρυγόνων άδένων. Κάθε πάθησι ή μόλυνσι πρέπει να θεραπευθί τελείως, προτού χρησιμοποιήσωμε τά γυαλιά έπαφής. Σε περίπτωση έπιπεφυκίτιδος, έξ άλλου, πρέπει να τά θγάζωμε άμέσως και να μην τά χρησιμοποιούμε, προτού θεραπευθούμε τελείως. Τό ίδιο θα κάνωμε και στην περίπτωση που ένα ξένο σώμα, π.χ. μια τρίχα ή ένας κόκκος άμμου, γλύστρησε ανάμεσα στο μάτι και στο φακό. Διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να πληγώσωμε τον κερατοειδή χιτώνα.

Πρέπει, όμως, τώρα να προικίσω τον άσθενή μ' έναν καινούργιον αναβολέα. Αυτόν τον πρόσθετο αναβολέα τον έχει έτοιμάσει από πριν.

Για τό σκοπό αυτό κόβει ένα μικρό κομμάτι από τό έσωτερικό χείλος, διαστάσεων 3,6Χ2,5 χιλιοστούμετρων. Πάνω σ' αυτό στερεώνει ένα σύρμα από άνοξειδωτό χάλυβα, που δεν έχει πάχος μεγαλύτερο από μία τρίχα. Τό σύρμα αυτό καταλήγει σε άγκιστρο. Ολόκληρη ή πρόθεσις δεν πρέπει να έχει ύψος μεγαλύτερο από 5 χιλιοστούμετρα.

Αυτή την πρόθεσι την έισάγει κατόπιν από την όπή που έχει σχηματισθί μετά την άφαίρεσι του αναβολέως και την συναρμο-λογεί πάνω στο όστούν του άκμονος. Ο ιστός από τό χείλος, που είναι πλούσιος σε άγγεία, «τρέφει» γρήγορα και συνενοείται με τον ιστό του έσωτερικού αυτιού. Ο άσθενής θα πρέπει να μείνει μερικές ημέρες σε άπόλυτη ακινησία, για να πραγματοποιηθί αυτή ή συνένωσις. Κατά την περίοδο αυτή θα πρέπει ν' άποφεύγει τά φταρνίσματα, που μπορεί να μετατοπίσουν τον πρόσθετο αναβολέα από την κανονική του θέση.

Ολόκληρη ή έγχείρησι δεν διαρκεί περισσότερο από μερικά λεπτά, άποτελεί δε μια όριστική θεραπεία της ώτοσπογγίωσης, που δεν μπορεί τίς να παρυσίασθί ύποτροπή. Με την έγ-

Η «ΜΠΕ-ΜΠΕ» ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Πώς ζή στή βίλλα της, στο Σαιν Τροπέζ ή Μπριζιτ Μπαρντό

ΜΕΣΑ στον κήπο της βίλλας «Μαντράγκ» — στην πραγματικότητα υπάρχουν δύο «Μαντράγκ», μία μεγάλη για τους φίλους και μία μικρή δίπλα γι' αυτήν — ή Μπριζιτ σχεδιάζει, μοντρουρώνοντας ένα χαρτί, που τό άκουμπά στα γόνατά της. Φορά ένα μικροσκοπικό ντε-ντες του ήλιου, που άγόρασε στο Σαιν-Τροπέζ. Τό κοστούμάκι είναι άσπρο και μπλε, άλλα ή Μπριζιτ έχει παραγγείλει και ένα άλλο, μπλε και κόκκινο.

Φορά, όπως πάντα, τά περιφημα κομμάτια της: Έκείνη την πραγματικά μυστηριώδη άλυσίδα, που δε τί βγάζει ποτέ από τό λαιμό της, παρ' όλο, που δεν είναι ούτε άσημένα, και τό βραχιόλακι από άσπρα και μαύρα μαργαρίτα, που της χάρισε στά γενέθλιά της ή καλύτερη φίλη της, ή παραγωγός Κριστίν Ρενέλ.

Από εκείνη την ήμερα, ή Μπριζιτ δεν τό άποχωρίζεται ούτε όταν πηγαίνει στη θάλασσα, και είναι τό μοναδικό κόσμημα άξίας που φορά.

Η «Μπέ-Μπέ» με δέχτηκε στην όμορφη βίλλα της με τόση έγκαρδιότητα, που μου είναι δύσκολο πιά να σκεφθώ αυτό, που άνέφεραν όλες οι έφημερίδες του κόσμου, ότι δηλαδή, πριν από μερικές έβδομάδες, ή «Μαντράγκ» έμποδίστηκε με πυροβολισμούς!...

Τό τραπέζι στη «Μεγάλη Μαντράγκ» είναι από κοινό έύλο. Όλα άλλωστε σ' αυτό τό σπίτι, μέσα και έξω, σε ξαναφέρνουν κοντά στη φύσι! Από τους γιγνούς δούλους της όμορφης ως τίς δάφνες του κήπου.

Έπάρχουν πάντοτε λουλούδια στη «Μαντράγκ». Γύρω από τό σπίτι της Μπριζιτ ύπάρχει μια ταράντα με περιωλακίδες. Τότε- τότε ένα μοναδικό με χαρουπιές, που φτάνει ως τίς δύο άσπρες πόρτες της εισόδου.

Ανάμεσα στη μία «Μαντράγκ» και στην άλλη, ύπάρχει ένα κρεμαστό ντιβάνι και πάνω σ' αυτό είναι έσπλωμένη ή «Μπέ-Μπέ». Μά δεν είναι μόνη. Τή συνοτροφεύει ο άχώριστος φίλος της, ο Κόμπι, ένας άδέσποτος σκύλος, που ή Μπριζιτ συνάντησε κάποια μέρα χαμένο και πεινασμένο και που τώρα φορά ένα περιλαίμιο, πάνω στο όποιο είναι γραμμένες αυτές οι λέξεις: «Μπριζιτ, Μαντράγκ, Σ. Τροπέζ». Ο Κόμπι είναι κοινολοιμισμένος κοντά στην κυρία του και φαίνεται εύτυχημένος, καθώς εκείνη άπλώνει κάθε τόσο τό μικρό της πόδι πάνω στη οάχη του για να τον χαϊδέψει τεμπέλικα.

Ο κήπος της Μπριζιτ μοιάζει με τά μαλλιά της. Μακριές τριχές τόσες παντού. Έδώ κοιμάζεται να στρώσει τά χείρα, γιά ν' άπομακρύνει μερικές περιπλοκάδες, εκεί αναγκάσσει να σάψει τό κεφάλι, γιά ν' άποφύγει κάποια χαμηλά λαδιά.

Μέσα σ' αυτό τον κήπο, μαζί με τή Μπριζιτ και τους φίλους της, μπορεί κανείς να όνειρευθί στη σκιά, ή να σιγονηθί στον ήλιο και να ξαναδιαβάσει τά βιβλία του Ιουλιόν Βέρον. Αλλά, άλλως τε, είναι τά βιβλία που ή «Μπέ-Μπέ» διαβάσει με δίψα αυτές τίς μέρες.

Η Μπριζιτ λατρεύει την άστρονομία.

Κατορθώνω να διακρίνω σχεδόν όλους τους άστερισμούς, μου λέει ένθουσιασμένη.

Τότε, άπότομα, παίρνει την καθάρα της. Κάτω από τά δάχτυλά της, οι χορδές άφίνων ήχους άρκετά μελωδικούς. Η Μπριζιτ δεν ήξερε να παίζει καθάρα πριν να γνωρίσει τό Σασά Ντισέλ. Αύτός της έμαθε λίγη από την τέχνη του.

Στή Μαντράγκ, ή Μπριζιτ έχει συγκεντρώσει μία συλλογή από παλιά κλειδιά. Αυτές τίς μέρες έχει προσθέσει άλλα τρία και δείχνει γι' αυτό μία όλοτελα παιδική χαρά.

Η Μπριζιτ με συνώδευσε να έπισκεφθώ και την κοιλίνα. Μία κοιλίνα χωριάτικη, έπιπλωμένη με ξύλινο τραπέζι και άπλες ψάθινες καρέκλες.

Κοντά στο τέσσι, από μία χοντρή δοκό της όροφής, κρέμεται μία πλεξίδα σκόρδα.

Έπάρχουν επίσης εκεί τά διάφορα άρωματικά χόρτα, που άνοίγουν την όρεξι: σήγανη, δειντολίβανο και ιδίως άνηθο, που τίς άρέσει πολύ.

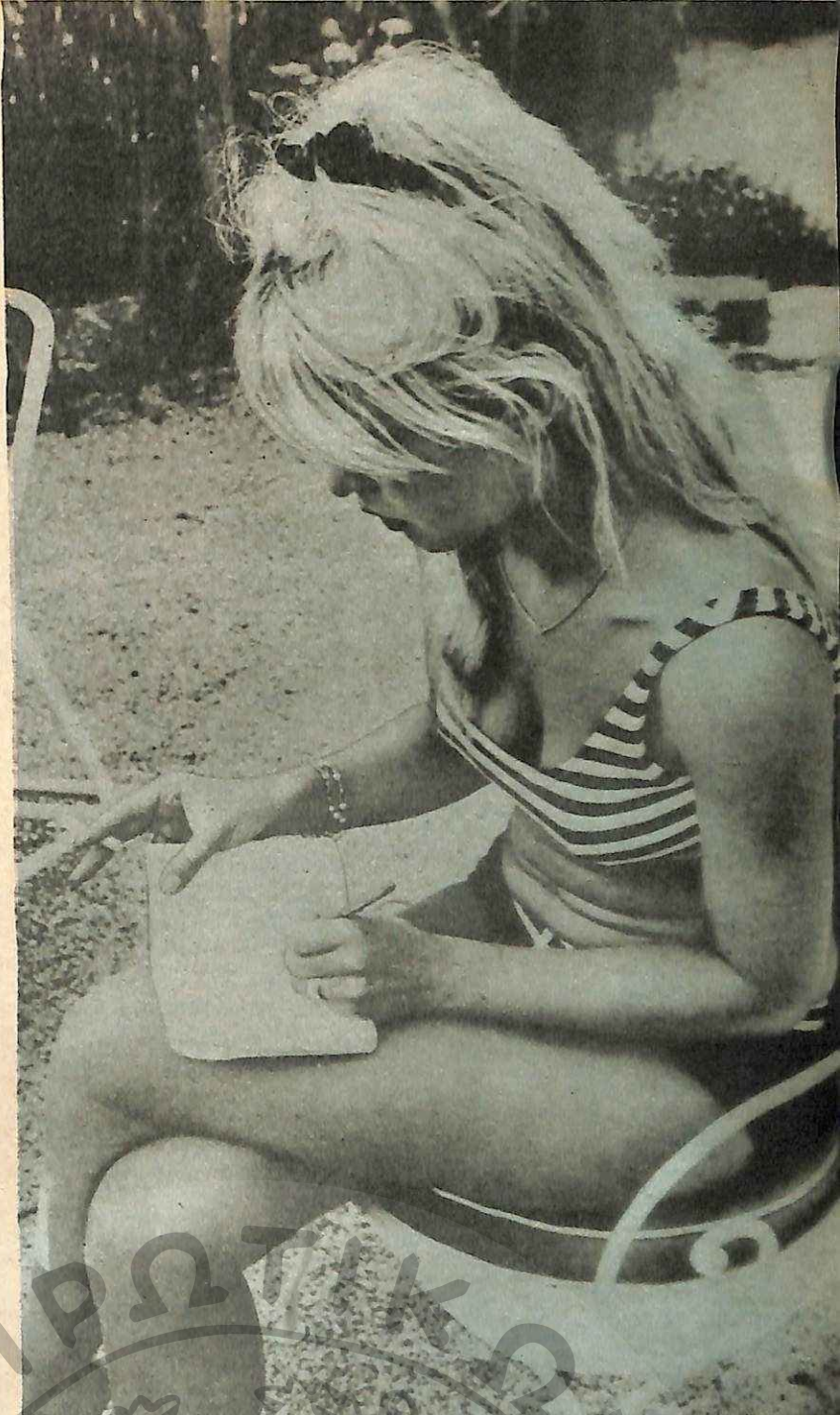
Αν κοιμάται φορά τύχη να τον ξεχάσει, χτυπά τά χείρα της με άπελπισία. «Καί τώρα!», φωνάζει. «Τί γινού θα έχη ή σούτα άπάντε!».

Γιατί στη «Μαντράγκ» ή Μπριζιτ μαγειρεύει ή ίδια τή σούτα, μία σούτα από έκείνες τίς «σιπιτίτσες», με όλα τά συστατικά και με όλη την τέχνη, που άπαιτούν. Φτιάχνει άκόμη θαμνίσια μπαρτέκια και κρέμα με σοκολάτα. Όμως τό σπασαλιτό της είναι τό «σκιν», ένα ποτό που φτιάχνει με λίγο τζίν, λίγο ούισκι και πολύ γλυκό ποτοποιαλιτό.

Δοκίμασέ το! μου λέει, ενώ μου προσφέρει ένα ποτήρι γεμάτο «σκιν». Είμαι βέβαιη, ότι θα σου άρέσει!

Της άπαντώ, ότι είναι πράγματι θαυμάσιο και ή Μπριζιτ χαμογελά λιανοποιημένη, ενώ τά μάτια της λάμπουν από χαρά και περιφάνεια.

Είναι πραγματικά άπίστευτη αυτή ή πλευρά της «νοικοκυράς» που άνακαλύπτω έσπρικά στη «Μπέ-Μπέ», μέσα στο περιβάλλον της «Μαντράγκ». Θά έλεγε κανείς, ότι στο περιβάλλον αυτό, που είναι τόσο κοντά με τή φύσι, ή Μπριζιτ κατορθώνει να ξαναβρίσκει τον πραγματικό έαυτό της. Όλα τά σιέπεται, όλα τά όπολογίζει, όλα τά χρησιμοποιεί πρακτικά.



Η Μπριζιτ διασκεδάζει ζωγραφίζοντας κατά τό διάστημα των διακοπών της στην Κνανή Άκτι.

Την πολύ παλιά σταφίδα και τό πολύ ξινό ξίδι, που δεν κάνει πιά για τή σαλάτα, βούκει ένα ξέγνο τρόπο γιά να τά κάνει καψάμα.

Θά τά βάλο σε πατάνια και θά τά τοποθετήσω στις τέσσερες γωνίες του κήπου. Έτσι, οι μέλισσες κι' οι σφήκες θα μαζεύουν πάνω σ' αυτά και θα μάς άρίσουν ήσυχους!

Και τά άποφάνια, προσθέτει, τά πηγαίνω μακριά, σε μία άκρη του κήπου. Έτσι, οι ποντογκοί — ύπάρχουν, βλέπεις, πάντα ποντογκοί σ' αυτά τά σπίτια, που βρίσκονται κοντά στη θάλασσα — χορταίνουν μ' αυτά και δεν άκούγονται τή γάχη!...

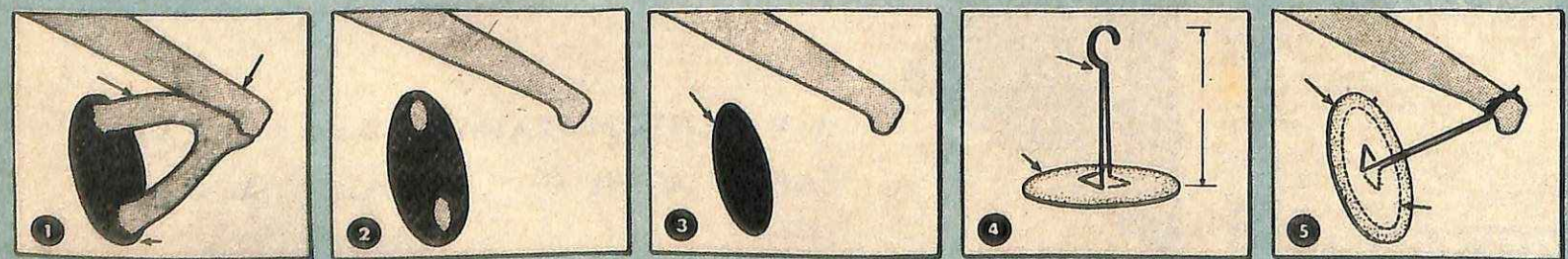
Αυτή είναι, λοιπόν, ή «Μαντράγκ», τό περίσσιο κατασώγει της Μπαρντό στο Σαιν-Τροπέζ, ένα περιβάλλον, που βοηθά τή Μπριζιτ να ξαναβρίσκει λίγη από την ψυχική ήρεμία που της έχει άφαιρεθεί ή διασπομή, και να ξεγνά. Έτσι και γιά λίγο, την ισορροπεί και άνήσυχισι «Μπέ-Μπέ».

Άλλοτε, τό σπίτι χοσιμύει σαν ύπόστεγο γιά τίς βάρκες και τώ-

Οι φίλοι της Μπριζιτ βόσκουν πολύ εύάοιστες τίς διακοπές στη «Μαντράγκ». Τους ένθουσιάζει ιδίως τό γεγονός, ότι ή βίλλα βόσκεται μόλις δύο βήματα από τή θάλασσα.

ΜΑΡΙΛΤΖ ΣΑΙΟΕΡ

Οι διάφορες φάσεις της έγχειρήσεως: 1) Ο αναβολέας. Οι δύο βραχιόνες του στηρίζονται στη βάσι του. Στο σημείον αυτό δημιουργείται ή ώτοσπογγίωση, που επεκτείνεται βαθμιαία στο έσωτερικόν ούς. 2) Ο χειρουργός σπάζει τους δύο βραχιόνες του αναβολέως και τούς θγάζει έξω. 3) Αφαιρεί κατόπιν τή βάσι του αναβολέως. Η όσειδής θυρίς που βρίσκεται πίσω άπ' αυτήν παραμένει έτσι διάνοιχτη, σαν χαινούσα όπή. 4) Η πρόθεσις. α. Μεταλλικό στέλεχος, που καταλήγει σε άγκιστρον. β. Μεταμοσχευθέν τμήμα του κάτω χείλους, που θα χρησιμεύσει ως βάσις. Η πρόθεσις έχει μήκος 3,6 χιλιοστούμετρων και ύψος 5. 5) Η πρόθεσις εφαρμόζεται πάνω στην όσειδή θυρίδα. Τό άγκιστρον που βρίσκεται στο άκρον του μεταλλικού στελέχους της συνδέεται με τό όστούν του άκμονος.



ΤΝΩΡΙΣΤΗΚΑΝ σὲ μιὰ λουτρόπολι τῆς Γαλλίας, ἡ Χριστίνα, εἰκοσάτεσσάριον χρόνων, πολὺ φραγιά, χωρίς ὅμως φιλαρέσκεια, κ' ὁ Πιέρ, τριάντα χρόνων, πού τὸν περιέβαλλε ἡ αἰγλή τοῦ Γάλλου πρωταθλητοῦ στὸ κολύμπι. Ἐμειναν στὸ ἴδιο ξενοδογεῖο.

Οἱ ἐπιτυχίες τοῦ Πιέρ ἦταν ἀμέτρητες, στὴ μικρὴ ἐκτετατὴ λουτρόπολι, ἀλλὰ χωρίς συνέχεια. Πετοῦσε σὰ μέλισσα, ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι. Ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀμεριμνήσιας — ἀπορασισμένος νὰ μὴν πάρῃ ποτὲ τὴ ζωὴ σὺν σοβαρᾷ.

Ἡ Χριστίνα, λοιπόν, ἐνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνηση ὅταν προσέει πὼς δὲν εἶχε ἀφίσει ἀδιάφορο τὸ γόητα αὐτό. Μά, ὅταν φανέρωσε τὴν ἐντύπωσίν της στὶς δύο ἐξαδέλφους της, πού τὴν συνώδευαν στὶς διακοπές της, ἐκείνες τῆς εἶπαν μ' ἓνα στόμα:

ποῖν ἀπὸ λίγες μέρες, καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του, μὲ ὄψος ἀμνηστίας.

— Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐκλογή σας! εἶχε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ ἡ Χριστίνα. Σὰς εὐχάμαι νὰ εὐτυχήσετε...

Πέρασαν δυὸ χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Χριστίνα δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ λησμονήσῃ τὸν Πιέρ.

Ξανασυναντήθηκαν, κατὰ σύμπτωση, στὸ ἴδιο ξενοδογεῖο, γιὰ τίς διακοπές τους. Ἡ Χριστίνα, μὲ τὴν πρώτη ματιά, πού ἔβριξε στὸν Πιέρ, κατὰλαβε πὼς δὲν ἦταν εὐχαιρισμένος ἀπὸ τὸ γάμο του. (Εἶχε μάθει, στὸ μεταξύ, ὅτι παντρεύτηκαν). Ὁ Πιέρ, πού ἦταν ἄλλοτε προσωποποίηση τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀμεριμνήσιας, παρουσιαζότανε τώρα νευρικός καὶ σκυθρωπός.

Ἡ Μύρρα, πὺθ ὁμορφὴ, πύθ κομψή, πύθ κλητικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, δεχότανε τὸ θυ-

μῆμα λατρείας ἐκείνων, πού τὴν περιτριγύριζαν, σὰν ἀφελόμενο φῶρο στὴν καλλονή της. Ἡ Χριστίνα, πνίγοντας μέσα της τὸν πόνο της, σχετίστηκε μαζί τους, σὰ νὰ ἤθελε μὲ τὴν παρουσία της νὰ διώξῃ κάποια ἀνησυχία ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Πιέρ.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ Πιέρ ἔκανε μάνιο μόνος του σὲ μιὰ ἀπόκεντρο παραλιακὴ τοποθεσία. Σὲ μιὰ στιγμή, ἓνα μεγάλο κομμάτι βράχου ἐξεκόλλησε κ' ἔπεσε πάνω του.

Μετέφεραν στὴν πύθ κοντινὴ κλινικὴ ἓνα ἔρπειο, ἓναν ἀναισθητὸ ἄνθρωπο, μὲ σπασμένα χέρια καὶ πόδια.

Ἡ Μύρρα καὶ ἡ Χριστίνα ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν κλινικὴ. Ἡ Χριστίνα ἄφησε τὴ Μύρρα μόνη στὸ θάλαμο μὲ τὸν ἄντρα της, καὶ πῆρε κατὰ μέρος τὸ διεθυντὴ τῆς κλινικῆς, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ μὲ ἀγωνία ἀν' ὁ Πιέρ θὰ ζῶσε.

Τὸ ἐλάττω, ἀποκοιθῆκε ἐκείνος. Θὰ κάνομε, εἶπε, ἀνθρώπινως δυνατό. Αὐτὸ μόνον ἀπὸ νῦν νὰ σὰς πῶ, γιὰ τὴν ὥρα... Ἡ Χριστίνα ἔσπευσε στὸ θάλαμο. Ἡ Μύρρα εἶχε φύγει στὸ μεταξύ. Τὰ νεύρα της δὲν ἀντέχανε σὲ δυνατές συγκινήσεις.

Ὁ Πιέρ ἦταν ἐσπλωμένος ἀνένητος, σ' ἓνα κρεβάτι. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό του φαινότανε μόνον τὰ μάτια, ἡ μύτη, τὸ στόμα. Τὸ σῶμα του ὡς τὴ μέση καὶ τὰ δυὸ πόδια του ἦταν τυλιγμένα σ' ἐπιδέσμους.

Οἱ ἐπόμενες μέρες ἦταν μαρτυρικές. Ὁ θάνατος παραμόνευε σὲ κάθε γωνία τοῦ θαλάμου κάποιον, πὺθ βογγούσε καὶ παραμυλοῦσε.

Ἡ Χριστίνα περνοῦσε κοντὰ τὸν τίς μέρες καὶ τίς νύχτες της. Ἡ Μύρρα ἀπουσίαζε συχνά καὶ ἔκανε τὴν εμφάνισή της ἀγὰρ τὸ βράδυ — περποιημένη, μὲ καινούργια πάντοτε τουαλέττα — γιὰ νὰ πῆσῃ ἀμέσως νὰ «ἐκκοιμηθῇ», σ' ἓνα κρεβάτι, πὺθ τῆς ἔβαλε ἡ διεύθυνσις τῆς κλινικῆς, σὲ μιὰ γωνία τοῦ θαλάμου.

Ἡ Χριστίνα, ὅμως, ἀγρυπνοῦσε. Αὐτὴ δρόσιζε τὰ φλογισμένα χεῖλῃ τοῦ τραυματισμένου, αὐτὴ τοῦ ἔδινε τὸ φάρμακό του, στὶς ὥριμες ὥρες, χωρίς νὰ αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ κόπωση.

Μύρρα!... τραυλίζει κάπου-κάπου ὁ Πιέρ, στὸ παραμυλητό του.

— Ἐδῶ εἰμαι, ἀγάπη μου! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Χριστίνα.

Κι' ἔσκυβε νὰ τὸν χαϊδέψῃ πάνω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους.

Δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της, οὔτε καὶ στὶς πύθ κρίσιμες στιγμές, πὺθ πέρασε ὁ Πιέρ — χωρίς νὰ τὸ ἔβριξῃ ἡ γυναῖκα του — ὅταν οἱ γιατροὶ τοῦ ἀλλάξαν τοὺς ἐπιδέσμους, κοινώνοντας τὸ κεφάλι τους. Πίστευε, εἶπε, ἀν' ἔλειπε ἔστω καὶ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ προσκεφάλό του, ἐκείνος θὰ ἔλειπε νὰ ζῇ.

— Εἰμαι ἥσυχῃ καὶ ἔξενιασθῇ γιὰ τὸν Πιέρ, ὅσο ἔξω πὺθ εἶσαι κοντὰ του! τῆς ἔλεγε κάθε τόσο ἡ Μύρρα, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τίς ἀπουσίες της.

Καὶ τῆς χαμονελοῦσε, σὰ νὰ τὴν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν ἀγγραφεῖα, πὺθ ἔκανε.

Τὴν ἡμέρα, πὺθ οἱ γιατροὶ ἀπελευθέρωσαν πρῶτα τὸ κεφάλι τοῦ Πιέρ ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους, τῆς φάνηκε τῆς Χριστίνας, ὅτι εἶχε ξαναγεννηθῇ καὶ ἡ ἴδια σὲ καινούργια ζωὴ. Ἡ Μύρρα δὲν εἶχε παρουσιαστῇ διόλου. Ὅσοι, τοῦ ἔβγαλαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα σάβανα, πὺθ σκέπαζαν τόσον καιρὸ τὸ κορμί του. Σκιμμένοι πάνω του, παρακολουθοῦσαν μὲ διάφορα δογὰνα τ' ἀνακλαστικὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Καί, ὅσοι, ἀπὸ λεπτομερὴ ἐξέταση, διαπίστωσαν, ὅτι ὁ Πιέρ δὲν εἶχε πάθει καμμιὰ ὀργανικὴ βλάβη. Σὲ δεκαπέντε μέρες, θὰ μπορούσε νὰ σηκωθῇ.

Ὁ Πιέρ γύρισε τὸ κεφάλι του κ' ἔβριξε στὴ Χριστίνα μιὰ ματιά, πὺθ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὄρμησε, ἔβαλλε, στὸ θάλαμο, ἡ Μύρρα. Ὁ διεθυντὴς ἐτοιμαζότανε νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν εὐχάριστη εἰδήσι. Ἐ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

— Τὸ νοῦ σου, καίμενη, νὰ μὴν κάψῃς κ' ἐσὺ τὰ πτερὰ σου, ὅπως τόσες ἄλλες! Ὁ Πιέρ δὲν εἶναι τύπος γιὰ σένα. Εἶσαι πολὺ σοβαρὴ, πολὺ θετικὴ, ἐνῶ ἐκείνος εἶναι ἀνευθύνος!

Οἱ συστάσεις αὐτὲς ἔκαναν τὴ Χριστίνα ν' ἀρρίψῃ — μὲ λύπη της... — ν' ἀποφεύγῃ τὸν Πιέρ.

Ἐνα βράδυ, καθότανε μόνη στὸν κῆπο, στὴ σκά, μακριὰ ἀπ' τὴν πύθ φάση, ὅπου στροβιλιζόνταν τὰ χορευτικὰ ζευγάρια. Ἐαρινὰ, ἀκουσε πίσω της μιὰ θαυμάσιαν φωνή:

— Δὲ χορεύετε; Ἐχω προσέξει, ὅτι προτιμᾶτε τὴ μοναξιά...

Ταράχθηκε, κοκκίνισε ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν Πιέρ.

— Ὁμολογῶ, ψιθύρισε, ὅτι δὲ μ' ἀρέσει καὶ πολὺ ἡ κοσμικὴ ζωή...

— Τί ἀγαπᾶτε, λοιπόν;

— Τὰ δάση, τοὺς κάμπους, τὰ λουλούδια, τὰ τίτλια, πὺθ χαλῶν τὸν κόσμο ὅταν κἀνὴ ἔσση, τὴ μυρωδιὰ τοῦ χορταριοῦ, ὅταν τὴ φέρον ὁ ἀνέμος ἀπὸ μακριὰ, τὸ γάλα, μὴν τὸ ἀοιμῆς ἀπὸ τὴν ἀγέλαδα, τὴ θάλασσα καὶ τίς ἀποκρινόμενες ἀμμουδιές...

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶπε χωρίς ἀναπνοή, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐξομολογήσῃ. Μὰ σταμάτησε ἀπτόμα καὶ κοκκίνισε ἀκόμα περισσότερο.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρουν ἐσὰς αὐτὰ; ψιθύρισε. Ἐσεῖς ποῦ...

Ἀπεναντίας, σὰς ἀκουσε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι! τὴ δέκονε ὁ Πιέρ, σχεδὸν μελαγχολικά. Μοιάζουμε πολὺ κατὰ βάθος, ἔχουμε τίς ἴδιες προτιμήσεις. Ἰσως νὰ δίνο τὴν ἐντύπωσιν... ἀνωλόν. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι, ὅτι δὲ βόηκα ἀκόμα ἐκείνη πὺθ θὰ μπορούσε νὰ μὲ κἀνὴ νὰ σοβαρευθῶ...

Ἡ Χριστίνα τὸν ἀκούγε μὲ γλυκὸ χτυποκόρδι. Ὁ Πιέρ τῆς παρουσιάστηκε ἔαφινά μὲ ἄλλῃ ὄψιν. Ἐνα περαστικό ζευγάρι δέκονε τὴ συζήτησίν τους. Χωρίστηκαν μὲ θεομὴ χειραγία, κατὰξόντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια.

Ἡ Χριστίνα πέρασε τὴν πρώτη ἀνήσυχῃ νύκτα στὴ ζωὴ της. Δὲν εἶπε τίποτα στὶς ἐξαδέλφους της γιὰ τὴ συνάντησιν καὶ τὴ συνομιλία της μὲ τὸν Πιέρ, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως τὴν κοροϊδεύουν.

Τὴν ἐπομένη, ὅταν κατέβηκε στὴν τροπικαρία, ἔμαθε, ὅτι ὁ Πιέρ εἶχε φύγει πολὺ ποῖ γιὰ τὸ Παρίσι. Τὴν ἔπιασε ἔλαφρὰ μελαγχολία.

Ὁ Πιέρ ἐπέστρεψε ὅσοι ἀπὸ τοῖς μέρες. Ὁχι μόνος. Τὸν συνώδευε ἡ Μύρρα. μιὰ ἐπιβλητικὴ Παριζιάνα, μὲ ἀγαλματέγιο σῶμα, πὺθ τὸ ἀνεδείκνυε περισσότερο τὸ ντύσιμό της, σὺν πᾶσι κοσμητικὰ. Μιὰ ἀπὸ ἐκείνες τίς καλλονές, πὺθ ποικιλοῦν ἱλγγο καὶ ἀόριστο φῶρος...

Ἡ μνηστὴ μου! τὴν παρουσίαζε στοὺς γνωστούς, περήφανος γιὰ τὴ νέα του κατόκτησι.

Τὴν πρώτη φορὰ, πὺθ βοήθησε καὶ πάλι μπροστά στὴ Χριστίνα, θυμῆθηκε τὴν αὐθόρμητη ἐξομολόγησιν πὺθ τῆς εἶχε κάνει κάποιον βράδυ.

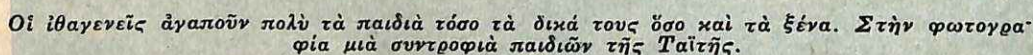


— Καὶ ἔσους ποῖς θὰ εἶναι ὁ πρῶτος περὶπατος πὺθ θὰ κάνουμε μαζί, ὅταν θὰ σταθῶ στὰ πόδια μου; ρώτησε ὁ Πιέρ τὴ Χριστίνα.



ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὁ Βιρτζίλιο Σαμπέλ, σκηνοθέτης τῆς ἰταλικῆς τηλεολεοράσεως, διηγείται τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ παραδεισένιο νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου ἔμεινε ἄρκετὸ καιρὸ, γυρίζοντας ἐνδιαφέροντα φιλμ. "Ενας κόσμος πρωτόγονος καὶ γοητευτικός. Γυναῖκες ὠραϊότητες καὶ ἄντρες νωθροί. "Ενας παράδεισος χωρὶς μνησικακίες, χωρὶς ἀγωνίες. Τὸ μόνο κακό, ποῦ βασανίζει τοὺς ἰθαγενεῖς, εἶναι τὸ «φιοῦ», ποῦ τοὺς σπρώχνει νὰ κάνουν τὶς πιὸ παράξενες πράξεις.



ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Θάλεγε κανείς ότι στην Ταϊτή υπάρχουν μόνο γυναικίς. Κατά κάποιο τρόπο αυτές είναι οι αρχηγοί της οικογενείας. Όταν εγκαταλείπουν έναν άντρα, για να πάνε να ζήσουν μ' έναν άλλο, παίρνουν μαζί τους όλα τα παιδιά, που έχουν αποκτήσει με τον πρώτο, και ο νέος σύντροφος τα δέχεται σαν κάτι έντελώς φυσικό και λογικό.

Δεν πρόκειται, όμως, όπως θα μπορούσε να φανταστεί κανείς, για μία οικονομία μητριαρχική. Οι άντρες συνήθως δεν εργάζονται, επειδή δεν ξέρουν να κάνουν τίποτα. Μόνο η γυναίκα είναι σε θέση να ασχοληθεί με κάποια εργασία τυπικά γυναικεία. Ο άντρας δεν εγκαταλείπει σχεδόν ποτέ την Ταϊτή, για να πάει να εργαστεί αλλού, μα υπάρχει η περίπτωση της γυναικάς, που φύγει για το εξωτερικό, για να κάνει π.χ. το μαυ-κενέ.

Αὐτὴ ἡ ἀνεργία τῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶναι ἐπόμενοι τοὺς ἔχει δημιουργήσει πολλὰ ἑλαττώματα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πίνουν πολύ, ἀλλὰ δὲ χτυποῦν ποτὲ τὶς συζύγους τους. Ἀλλοίμονον ἀν συνέβαινε κατὶ τέτοιο. Μὲ τὴς Πολυμήμονας πρέπει νὰ εἶναι κανεῖς ἑξαιρετικὸς εὐγενικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ μεταχειριστῇ ποτὲ βία.

Ποτέ ένας πατέρας δεν πιέζει την κόρη του να ενώσει τη ζωή με έναν άντρα. Αν μία κοπέλλα έρωτεύεται ή παντρεύεται είναι επειδή το θέλει και όχι επειδή της το επέβαλαν άλλοι.

Αὐτὰ εἶναι ἀναφαρτὰ δικαιώματα τῆς Ταίτη-
της.Κι ἀκριβῶς γι' αὐτό, ὅταν θὰ τύχῃ κάποιος νὰ
μεταχειριστῇ ἀσχημα μιά νέα, ἡ εἰδησιὴ περὶ αὐ-
τὸ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ νησι σὲ νησι καὶ ἔτσι
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ βρῇ πᾶν κάτω
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Πολυνησίας μιά γυναῖκα, ποὺ
νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Οι γυναίκες της Γαλιλίας είναι πολύ όμορφες, άπλές και καθαρές. Έχουν πραγματική μαγία να κάνουν μπάνιο και έχουν ένα δέρμα ζεστό και βελούδινο. Στη φυσική ομορφιά τους έρχεται να προστεθεί μία κομψότητα και μία κοκκεταρία εντελώς.

Το συνήθισμένο φόρεμα της Ταϊτινής είναι το «παρέο», ένα κομμάτι χρωματιστό φασμα, που κάθε κοπέλλα ξέρει να το δένει γύρω στο σώμα της με χίλιους δυο τρόπους και με αφάνταστη χάρη. Συνήθως δε φοράει κοσμήματα. Οι λουλούδια δένειες γιρλάντες αποτελούν το πιό αγαπημένο στολίδι, όχι μόνο για τις γυναίκες, αλλά και για τους άντρες.

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΗΛΕΙΑ

Οι σχέσεις ανάμεσα στον άντρα και στη γυναίκα είναι πολύ απλές, κάπως πρωτόγονες, αλλά σωστές.

Όταν μιὰ γυναίκα ἐπιθυμῇ ἕναν ἄντρα, τοῦ τῆ-
λῆει, χωρὶς δισταγμοὺς καὶ ὑποκρισίες. Τὸ γε-

ρεμα καὶ ἡ συλλογὴ φρούτων. Τὰ φρουτοδέντρα
υπάρχουν ἄφθονα καὶ αὐτοφυῆ στὸ παραδεισένιο
αὐτὸ νησί καὶ ὁ ὠκεανὸς προσφέρει στοὺς κα-
τοίκους τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ ψάρια:

Τὸ ἔθνοντο πιάτο τῶν κατοίκων τῆς Ταϊτῆς εἶναι τὸ ψαχνὸ ψαριού, τριμμένο καὶ μουσκεμένο γιὰ ὥρες σὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Μὰ οἱ Ταϊτινοί, ἐπειδὴ εἶναι ὀκνηροὶ καὶ δὲν ἔχουν συχνὰ διάθεσι νὰ φάσιν ὅτι καὶ ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν

παρεφύγον, καταναλώνουν μεγάλες ποσότητες κοινόχρηστων αγαθών, όπως το νερό, το ηλεκτρικό ρεύμα, το πετρέλαιο, το αέριο, κ.λπ. Ο πολιτισμός δηλαδή τους προσέφερε ακόμη μια ευκαιρία τεμπελιάς!

Ο τουρισμός έφερε στο νησί τα χρήματα, μα οι Ταϊτίνοι το μεταχειρίζονται μόνο για διασκεδάσεις. Το πρόβλημα, το σκούτερ, το ποτό και οι ίδιος οι κινηματογράφοι τους ένοσταυσαν. Σε πολλές από τις γραφικές Ταϊνές καλύβες όπου πάγχει σήμερα ακόμη και ψυγείο. Μ' άλλα λόγια οι κάτοικοι αυτός ζή με τρόπο πρωτόγονο, αλλά και ιδεώδη.

ΕΧΟΥΝ ΤΗ ΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ

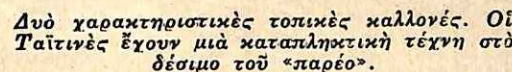
Ἡ ἐπίδειξις ἀποτελεῖ πραγματικὰ τὸ μεγαλύ-
τερο πάθος αὐτοῦ τοῦ πρωτόγονου κόσμου μετὰ τὴν
ἀπλὴν καὶ ῥαῦδαν ψυχῆς. . . . δύνανται ὅτι ἔχουν

απλές και άδωδες ψυχές. Οι Ταϊτινίνοι είχαν Ικανοί να δώσουν δι' τη χρο-
νιά και δέν έχουν γιά τήν άποκτήτησόν τού πρώτου πρά-
μα, πού τους άρσεί και πού θά τους βοηθήσιν νά
δημιουργήσουν έντύπωσι. Γι' αυτό απαγορεύει να που-
λάει ένας νόμος, πού τους πού κατέχουν, να
λήσουν τού στίγι ή τού χτήμα πού κατέχουν, να
δέν υπάρχει ο νόμος αυτός, ο καθένας θάταν Ικα-
νός να προσφέρει όλόκληρη την περιουσία του
γιά νά αποκτήσιν ένα ποδηλατική μανία μέ τα δί-
κιμα. Οι Ταϊτινίνοι έχουν πραγματική δέν έχουν τήν
τροχα. Μά και όταν τα άποκτήσουν δέν βλέπουν
αίσθημα τής ιδιοκτησίας. Όταν βλέπουν ένα
ποδηλάτο ή ένα σκούτερ, σέ μία στιγμή πού του
χρειάζεται, άνεβαίνουν σ' αυτό και το χρησιμοποι-
ποιούν, χωρίς καν νά ξέρουν σέ ποιόν άνήκει
αυτό. Τότε τήν άποκτήσιν τήν τύχη. Γι' αυτό

Υστερα τὸ ἐγκαταλείπουν όπου τυχὴν τὰς τῶν ἴδιον λόγων δὲν ἐκπλήσσονται καθόλου, ἀν δὲ βρῶν τὸ ποδήλατό τους ἢ τὸ σκούτερ τους στὸ σπίτι μὲν, ποὺ τὸ εἶχαν ἀφίσει. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὺ κάποιον χρησιμοποίησες καὶ τὸ χρησιμοποίησε!...

Κάθε βράδυ εκατοντάδες ποδηλάτες συσσωρεύονται προστά στα αστυνομικά τμήματα της Ταϊτάς προκειμένου τους ιδιοκτήτες τους.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι οἱ Ταῖτινοι δὲ φέρονται
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ γιὰ τὰ ἀντικείμενα, πα-
ρῶν ἀνῆλκον σὲ ξένους. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι εἶνα



Ἰθαγενὴς δὲ θὰ σκεφτῇ νὰ μεταχειριστῇ ἓνα σκού-
τερ ἢ ἓνα ποδήλατο, ποῦ ἀνήκει σ' ἕναν Εὐρω-
παῖο. Ξέρουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνουν καὶ
σέβονται τοὺς νόμους καὶ τὶς συνήθειες τῶν ξέ-
νων.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ «ΦΙΟΥ»

Τὸ «φίου», εἶναι τὸ μοναδικὸ κακὸ, ποὺ βασανίζει τοὺς Ταῖτινοὺς. Εἶναι σχεδὸν μιὰ ψυχικὴ ἀρρώστια, ἓνα εἶδος πλήξεως καὶ ἀδιαφορίας, γιὰ τὸ κάθε τι, κατὰ τὸ ἀκαθόριστο, ποὺ τοὺς πιάνει ξαφνικὰ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ σταματήσουν νὰ ἐργάζονται, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ σύζυγό τους, ν' ἀλλάξουν νησί.

Ἐμεῖς εἰχαμε ἓνα Ταϊντόν, πού ἐργαζόταν μαζί μας. Τὸν πληρώναμε κάθε Σάββατο πρωτῆ. Μὰ μιὰ Παρασκευὴ βράδυ μᾶς δήλωσε ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ ἐρχόταν στὴν ἐργασία, «ὅτι ἴσως νὰ μὴν ἐξαναρχόταν ποτέ, γιατί ἦταν «Φιόρ»!

— Μὰ δὲ θὰ ἔρθῃς αὖριο νὰ πληρωθῇς; τὸν ρωτήσαμε.

— Ὅχι, μᾶς ἀπάντησε σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Και δὲν ἐσαναφάνηκε πιά.
Στὴν Πατεττή, ποὺ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς
Ταϊτῆς, δὲν ὑπάρχουν βιομηχανίες, γιὰτὶ καθε
μηχανικός ἡ κάθε ἐργάτης μπορεῖ νὰ γίνη ἐν-
δομικὰ «φίους», νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα καὶ νὰ
φύγῃ. Κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν συγκρα-
τήσῃ, οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενε-
ς του, οἱ ὁποῖοι ἀλλωστὲ δὲ θὰ ἔκαναν καμμία τέ-
τοια προσπάθεια.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ «ΦΙΟΥ»

Φυσικά, στην Ταϊτή κυκλοφορούν πολλές ιστορίες γύρω από τους Ιθαγενείς «φειού», οι οποίες όμως, έμāς μπορούν να φανούν αληθινά άστείες. Μά από τους κατοίκους του νησιού κανένας δε

Τὸ Παπείτι, ἡ πρωτεύουσα τῆς Τατάρου, προσφέρει συχνὰ στὸν ξένο τουρίστα παρὰ ξένα θεάματα ὅπως αὐτὴν τὴν συγκροτοῦσιν τῶν κλασσικῶν, ποὺ εἶναι στολισμένα μὲ γιγαντῆς λουλουδιῶν καὶ ψηφιδωτῶν καὶ χερῶν σ' ἕνα νῆα. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς, μέσῳ στὸ λεωφορεῖο, ἐτοιμάζεται νὰ ἀνάγῃ ἐν τσινάρο.



ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΙ
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

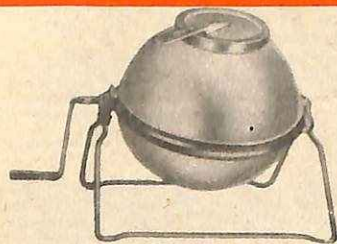


Το πλέξιμο δεν ήταν ποτέ τόσο εύκολο όσο σήμερα με τις ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΕΣ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION. 5 ΝΕΑ μοντέλα 1962 με 4 Φασόν - Μετίε από 2.900 — 11.700. Μεγάλοι εύκολοι πληρωμές, Ε. ΜΠΑΦΑΛΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ, Αριστέιδου 6, τηλ. 230.382. ΘΕΣΣ(ΝΙΚΗ, Κούσκουρα 10, τηλ. 21.381.

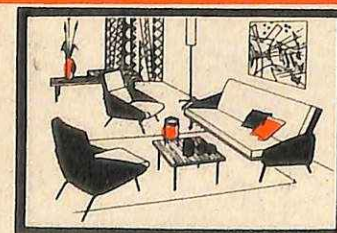


MAISON DE GANTS

Είναι το μοναδικό για την 'Αθήνα κατάστημα, που λαμβάνει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν σε δερματίνες ζακέτες, ταγιέρ, φορέματα, παλτά έτοιμα και επί παραγγελία, και γάντια. MAISON DE GANTS — Κα 'Ελένη Λέκα, 'Ερμού 44, 2ος όροφος, τηλ. 234.992. ΠΡΟΣΟΧΗ: 'Αναλαμβάνουμε το καθάρισμα των δερματινών ειδών υπεύθυνα και με απόλυτη επιτυχία.



Το χειροκίνητο πλυντήριο KAMOME είναι το επαναστατικότερο της εποχής μας. Πλένει όλα τα είδη και τα μεγέθη των ρούχων μέσα σ' ένα λεπτό, είναι φθηνό — στοιχίζει μόνο 1.200 δρχ. — είναι ελαφρό, ακίνδυνο, εύκολο στη μεταφορά, δεν καταλαμβάνει πολύ χώρο. Το KAMOME είναι απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριού. Διάρκεια εκθέσεως: Κατάστημα Κ Α Μ Ο Μ Ε, Βερανζέρου αριθ. 13 και στον Πειραιά, Λεωφ. Βασιλέως Κωνσταντίνου 92.



ΕΠΙΠΑΛ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Το σπίτι σας τό εχτίσε ό μηχανικός, έσείς όμως με τα έπιπλα που δά του βάλετε θα τό φτιάξετε άληθινά. Γιατί ένα σαλόνι, μία τραπεζαρία, μία κρεβατοκάμαρα από την έπιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θα τό κάνουν πραγματικό άρχοντικό. Τα έπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ έχουν στερεότητα, άνεσι, πολυτέλεια και τις καλύτερες τιμές. Διάρκεια εκθέσεως Αιόλου 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μία έπίσκεψι θα σας πείση.

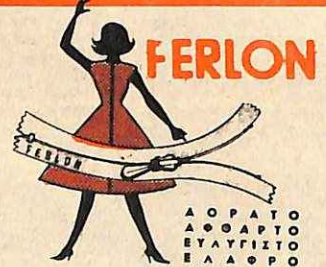


"Όπου και αν μένουν οι φίλοι σας, στην 'Ελλάδα ή στο έξωτερικό, σήμερα είναι πιά πολύ εύκολο να τους στείλετε τις ευχές σας με ένα άραιο μπουκέτο λουλούδια. Ναι, είναι τόσο εύκολο χάρις στην τέλεια όργανωσι που διαθέτει ό ΦΛΕΡΙΛΟΝ — ΣΥΝΤΑΓΜΑ — ΣΤΑΔΙΟΥ 3 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 221.514.



TAXY - ΣΕΣΟΥΡΑΡ «PRESTO»

Το τελειότερο σεσουάρ που έγινε μέχρι σήμερα, τό δεξι χέρι του κομμωτού και της κομμώτριας. Α-θόρυβο, οικονομικό, με αυτόματο όρολόγιό χρόνο στεγνώματος και λευκό σήμα που διευκολύνει την πελάτισσα να καλή τον κομμωτή. Με μεγάλονό και χειρισμό των εντάσεων θερμότητας κατ' ευθείαν από την πελάτισσα. Δεν παλιώνει και δεν περνά ποτέ ή μόδα του. Τιμή δραχμές 3.950 και με εύκολές πληρωμές. Β Α Λ Σ Α Μ Η Σ και Β Α Λ Σ Α Μ Η Σ, Πατησίων 5, 'Αθήναι, τηλέφ. 536.568.

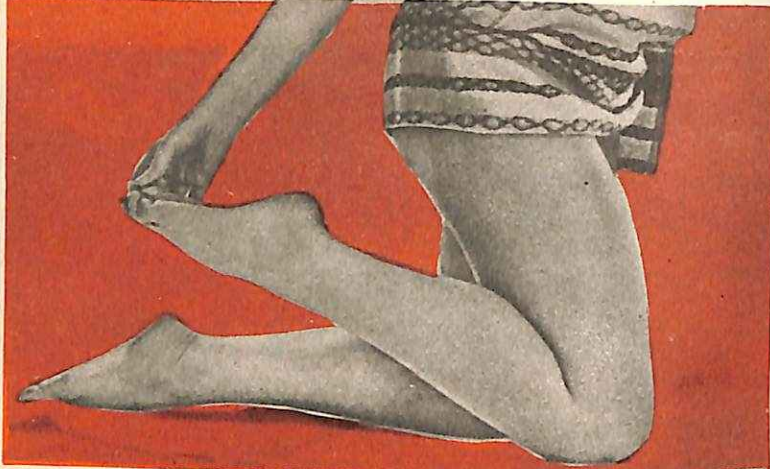


Πραγματικά βρέθηκε επιτέλους ένα φερμουάρ νάυλον που δέ μαγκώνει, δέ σχίζει τα εσώρουχα, είναι εύληγοστο, άόρατο, ελαφρό. Το φερμουάρ νάυλον ΦΕΡΛΟΝ. Πωλείται σ' όλους τους χρωματισμούς και είναι τό τελειότερο που έγινε ως σήμερα. 'Αγοράζοντας τό καταπληκτικό νάυλον φερμουάρ ΦΕΡΛΟΝ έξασφαλίζετε την έπιτυχία της αγοράς σας. Προσοχή να έχη στην κορδέλλα τη λέξι FERLON.



ΚΟΜΜΩΤΑΙ

"Ό-τι άφορά την Κόμωσιν: ★ Λας ★ Φάρμακα Περμανάντ. ★ Ρόλέυ ★ Βαφές. ★ Συντηρητικά της Μιζ - άν - πλί. Θα τό βρήτε όπως τό θέλετε στο σπίτι του Κομμωτού. ΠΡΟΣΟΧΗ. Τα γνωστά καταστήματα ειδών κομμωτηρίου Δ. ΔΑΦΝΗΣ σάδεμα σχέσιν έχουν με άλλα συνώνυμα. Τιμές 'Εργαστίου.



"Όλες οι άτέλειές τους μπορούν να διορθωθούν και να γίνουν όμορφες οι άσχημες γάμπες.

Οί ώραϊες γάμπες

Φθάνουν ώρισμένες κατάλληλες περιποιήσεις για να άποφύγετε τις κίρωςδεις φλέβες, τους πρησμένους άστραγάλους, τις πολύ άδύνατες άρθρώσεις.

ΓΑΜΠΕΣ ΠΟΛΥ ΣΤΕΓΝΕΣ

"Όταν οι γάμπες είναι πολύ άδύνατες, όμοιες με δυό έμπαστόνις αυτό σήμεινει ότι δεν κινούνται άρκετά. Για να έξασκήσετε τις κνήμες σας προτείνουμε μερικές άσκήσεις πολύ πρακτικές και πο-άσκήσεις πολύ πρακτικές και πο-άσκήσεις πολύ πρακτικές και πο-

Ενα πρώτο έλάττωμα, πολύ διαδεδομένο, είναι οι πρησμένοι άστράγαλοι. Κύριος λόγος είναι ή κακή κυκλοφορία στο κατώτερο μέρος του σώματος. Τό αίμα εύκολα σταματά (ιδίως σ' έ-κείνες που στέκουν πολύ όρθιες) και ή παραμονή του αίματος σε έξαιρετική ποσότητα στα μικρά έπιδερμικά άγγεια προκαλεί και τό άντισταθτικό κοκκίνισμα των άκρων.

Για ένα τέτοιο έλάττωμα ή θεωρεία είναι άπλούστατη. Φτάνει κατά τό διάστημα της νύχτας να κρατάτε τις γάμπες λίγο άνεση-κομμένες γιατί μ' αυτό τον τρόπο ή κυκλοφορία διευκολύνεται και οι άστράγαλοι άποσυμφορούνται.

Τό βράδυ, λοιπόν, ξεπλύνον-τας στο κρεβάτι τοποθετήστε ένα μαξιλάρι κάτω από τα πόδια. Μία έβδομάδα μόλις άργότερα θα διαπιστώσετε θαυμάσια άπο-τελέσματα.

Ακόμη περισσότερο ώφελούν-ται τα άτομα, που έχουν στα κά-τω άκρα άντισταθτικές κίρως-δεις φλέβες. Πολύ χρήσιμη σ' αυ-τή την περίπτωση είναι και ή κυ-κλοφοριακή γυμναστική, που προ-αγματοποιείται με έπιθέματα ζε-στά και κρύα άλληλοδιαδόχως. Μουσκεύετε μία χνουδάτη πετσέ-τα σε πολύ ζεστό νερό και την τυλίγετε γύρω από τα πόδια και τους άστράγάλους για δυό λε-πτά. Τό ίδιο άκριβώς επαναλόν-δάνετε μουσκεύοντας την ίδια πε-τσέτα σε νερό πολύ κούο. Τα έπι-θέματα αυτά θα ποέπει να γίνυν-ται κάθε πρωί και κάθε βράδυ τουλάχιστον για είκοσι λεπτά.

Επίσης και τό ζεστό άλατι-μένο νερό (μια φούχτα άλάτι-τις κομμάτιες σε μία λεκάνη) διευ-κολύνει την κυκλοφορία στους ά-στράγάλους και τις γάμπες. Τό ποδόλουτρο αυτό πρέπει με δια-κόψη ως δέκα λεπτά και να συνω-δεύεται άμέσως κατόπιν από ένα καλό μασάζ, που γίνεται ως έξης: 'Ακουμπάτε τό πόδι πάνω σ' ένα σκαμνάκι και έκτελείτε τό μασάζ από τον άστράγαλο ως τό γό-νατο.

ΟΙ ΚΙΡΣΩΔΕΙΣ ΦΛΕΒΕΣ

Πιο άκανθώδες είναι τό πρό-βλημα, που παρουσιάζουν οι κίρ-σωδεις φλέβες. Οι διάφορες Ιατρο-φαρμακευτικές θεωρείες (με βά-σι τις όριμένες, τα έγκυλισματα Ινδικού καστανού κλπ.) δεν έχουν ποτέ άποτελέσματα άποφα-σιστικά. "Όσο για τις έλαστικές κόλτσες αυτές δεν είναι πολύ ά-ξιούσστατες εξ αίτίας του ότι χάν-ουν πολύ γρήγορα την έλαστι-κόττιτά τους και ή συχνή άλλαγή τους άπαιτεί ένα σοβαρό έξοδο. Είναι πολύ προτιμώτερο οι έλα-στικοί έπίδεσμοι οι όποιοι έχουν τό πλεονέκτημα να άκινητοποιούν και να προστατεύουν τό δέρμα.

Συνταρακτικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Ίνδερντσιο

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α'.

ΤΟ Μπόργκο Σάν Σεκόντο ήταν μία από τις χαρακτηριστικώ-τερες συνοικίες του Τουρινού. Σχε-δόν όλα τα σπίτια της είχαν άρ-χοντική εμφάνισι. Καί κατοικού-σαν σ' αυτά κυρίως εύπορες ά-στικές οικογένειες.

Ύπληρχαν ώστόσο ανάμεσά τους και μερικές λαϊκές πολυκατοικίες, όπου μένανε φτωχοί έργατικοί, ό-πως κι' άλλοι με άπροσδιόριστο έπάγγελμα. "Ετσι, στο διάδρομο του ίδιου σπιτίου μπορούσε να συναντηθούν ή νοικοκυρά με την "άστίστια" του καμπαρέ, ό καλός έργάτης με τό μεθύστακα—ό τι-μιος κόσμος με τον ύπόκοσμο.

Σ' αυτή τη γειτονιά επίσης εί-χαν γίνει άρκετά έγκλημάτα, που είχαν μείνει άνεξιχνίαστα κι' ά-τιμώρητα. Μία άόουη δολοφονία διαποδάρθηκε λοιπόν, τη βραδυά που άρχίζει αυτή ή ιστορία μας. Κοντεύανε 10. Νύχτα Γενναίω-τική, σκοτεινή και παγωμένη. Φυ-σούσε ένας άνεμος, που πηρούναί-ζε τό κορμί. Οι δρόμοι ήταν έ-ρημοι.

Σ' ένα σπíti τετραόροφο, ή θυ-ρωρός έδωζε στο κρεβάτι την κο-ρούλα της, μία μικρούλα ό χρσ-νών.

Τό διαμέρισμά της ήταν άρκε-τά μεγάλο. Είχε πρώτα μία κα-μαρούλα, μ' ένα τραπέζακι και δυό κορέκλες με τζαμόπορτα που έβλεπε στο χώλλ του σπιτίου.

Δεύτερη τζαμόπορτα χωρίς τό δωμάτιο αυτό από ένα άλλο, που χρησίμευε για κουζίνα και τρα-πέζα. Από εκεί, υπ' στριφή σκαλίτσα ώδηγούσε σ' ένα πατά-ρι, εύρύχωρο όσο τα δυό κάτω δωμάτια, όπου ήταν ή κρεβατοκά-μαρα.

Η θυρωρός τά διατηρούσε όλα καθαρά και πεοποιημένα, δίχως πολυτέλεια, αλλά με πολύ γού-στο.

Η Ρίτα Μπαρέλο—έτσι τη λέ-γανε—δέν φαινόταν πιασμένη για τέτοια δουλεία. Ήταν λεπτή στους τρόπους και μορφωμένη. Τό μόνο που έξερνε όμως γι' αυτήν οι έ-νοικοι κι' οι γείτονες, ήταν πώς είχε πάρει τη θέση της θυρωρός πριν από 3 χρόνια και πού είχε έρθει να έγκατασταθί εκεί με τον άντρα της—τεχνίτη στο έργοστά-σιο σιδηροδρόμων — και με την κορούλα της. Φαίνονταν άληθινά ευτυχισμένα οικογένεια.

Ο Κουέλλο Μπαρέλο, ό σύ-ζυγος, ένας σαραντάρης, με τιμία και συμπαθητική φυσιογνωμία, ά-γαπούσε πολύ τη γυναίκα του και την κόρη του.

Η Ρίτα ήταν 25 χρονών και άρκετά όμορφη, ψηλόλιγνη, με κακάμαυρα μαλλιά. Δούλευε άπ' τό πρωί ως τό βράδυ, χωρίς να κουράζεται ποτέ, και φερόταν ευγενικά σ' όλους τους ένοίκους, άπ' τον πιο πλούσιο ως τον πιο φτωχό.

Στην άρχή, είχαν δοκιμάσει μερικοί να την κοροτσούν, άλλ' αυτή τους είχε βάλει, στη θέση τους, με λίγα λόγια και με τό σο-βαρό ύφος της.

Τό βράδυ εκείνο λοιπόν, έδαζε στο κρεβάτι τη μικρή της Νορί, ένα άξιολάτρευτο πλάσματάκι, με ξανθά μαλλιά και γαλάνα μάτια. "Ενώ την έδινε ή μητέρα της, ή μικρούλα την άγκάλιαζε και τη φιλούσε όλοένα.

— Φτάνει λοιπόν! της είπε έ-κείνη χαμογελλώντας. Μη με χα-σομεράς, χουρούλα μου. Ξέρεις πώς ό μπαμπάς έχει νυχτερινή



Βάρδια άπόψε στο έργοστάσιο και πώς πρέπει να κατέβω να κλείσω την έξώπορτα του σπιτίου.

Η Νορί γονάτισε, έκαμε την προσευχή της κι' ύστερα χώθηκε κάτω άπ' τα σκεπόσματα. Η μη-τέρα της τη φίλησε και κατέθηκε έπειτα στο ισόγειο. Συγύρισε διά-φορα πράγματα. "Όταν είδε τό φορα ρολόι του τοιχου πώς ήταν ώρα να κλείση, βγήκε στο χώλλ, άφί-νοντας άνοιχτή την τζαμόπορτα.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε βια-στικά ένας νέος, με ουίχα έργα-τη, με τό γιοκά του άνασχεωμέ-νο και τα χέρια στις τσέπες.

Καλά που πρόφτασα, πριν κλείσετε, είπε. Ξέχασα τό κλειδί μου και κινδύνευα να περάσω τη νύχτα έξω, γιατί δέν δάδελα να σάς ένοχλήσω, κυρία Ρίτα.

Θα κάνετε άσχημα, κύριε Τζούλιο! απάντησε ή θυρωρός κλείνοντας την έξώπορτα. Με τέ-τοια παγωνιά, ούτε τά σκαλιά δέν μένουνε στο δρόμο... Τί κάνει ή μαμά σας;

Καλλίτερα. Πήγα και την είδα σήμερα. Σε λίγες μέρες θα βγη άπ' τό νοσοκομείο.

Μπαρέλο!... Καληνύχτα σας, κύριε Τζούλιο. Πάω μέσα, γιατί έχω ένα σωρό δουλειές.

Καληνύχτα και καλό ύπνο, κυρία Ρίτα.

Ο έργάτης προχώρησε και βγή-κε σε μία έσωτερική αλλη. Στο βάθος της υπήρχε ένα δεύτερο κτίριο, μεγαλύτερο, όπου μένανε καμιά πενηνταρία φτωχές οκο-γένειες. Ο Τζούλιο δίεσχισε τρέ-χοντας την αλλη και μπήκε σ' αυτό.

Η Ρίτα έσβησε τά φώτα στη σκάλα και ξανακατέθηκε, με τό σκοπό να πάη να πλავιάση. Μπή-κε στο θυρωρείο, κλείδωσε, τη τζαμόπορτα, έσβησε κι' εκεί τό φώς και πέρασε στο δεύτερο δώ-ματιο.

Μόλις πέρασε δυος τό κατώ-φλι, έδωλε μία κραυγή τρόμου κι' έκανε ένα βήμα πίσω, σαν να-θελε να φύγη. "Ενας άνθρωπος βρισκόταν εκεί μέσα! Την άρπα-ζε άμέσως σαιχτά άπ' τό μπρά-τσο και της είπε:

— Μην τρομάξεις. 'Εγώ είμαι!

Β'.

Σ' αυτά τά λόγια, ή θυρωρός άνατρίχισε. Ξαναβήκε όμως ά-μέσως την ψυχραιμία της, έλευ-θέρωσε τό χέρι της και, κυττά-ζοντας τον άνθρωπο εκείνο, με μία λάμψη θυμού στα μάτια, του εί-πε, μ' ένα χαμόγελο είρωνικό κι' άπειλητικό μαζί:

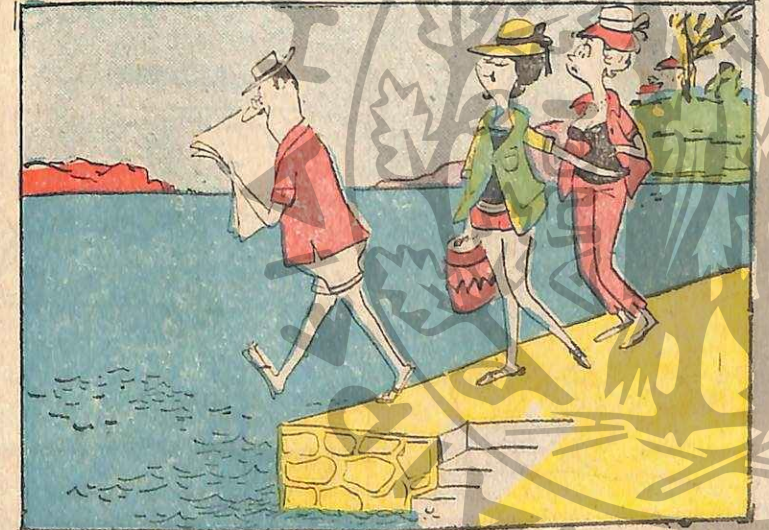
— Α, έσείς είσαστε, κύριε Ρομπέρτο! Με συγχωρείτε που δέν σας άναγνώρισα άμέσως, αλλά ό σας άναγνώρισα καί τό χωμένο ως τ' αυτήά καπέλλο σας σάς κρύβουν τό πρόσωπό... Με φοβή-σατε, είν' ή αλήθεια. Μά τώρα πέρασε πιά. Καί σας παρακαλώ να μου πείτε πώς μπήκατε εδώ και τί γυρεύετε...

Ο άντρας είχε βγάλει τό παλ-τό και τό καπέλλο του. Ήταν ως 35 χρονών, ξανθός, δυοορφος, με μαύρα μάτια, με κομψή εμφάνισι και τολμηρό ύφος.

Πώς μπήκα εδώ; φώναζε κυττάζοντας φλογερά τη νέα γυ-ναίκα. Μά είναι μία βδομάδα που παραμονεύω κάθε βράδυ, περιμέ-νοντας αυτή την ώρα... κι' έχω έ-να μήνα που μένω σ' αυτό τό σπíti, χωρίς να τό προσέξω.

Η Ρίτα χλωμάσε. Δέν έδειξε όμως μ' άλλο σημάδι τη συγκίνη-σί της.

— Τί με νοιάζει αν μένετε έ-δώ ή αλλού; απάντησε ψυχρά. Για ποίό λόγο με κατασκοπεύατε; Ξέ-ρετε καλά πώς δέν υπάρχει πιά τίποτα μεταξύ μας.



— Τώρα θα μάθουμε αν είναι κρύο τό νερό!...

Ο Ρομπέρτο δάγκασε τα χεί-λη του.

— Ναι, είπε με πείσμα, βλέ-πω πώς παρηγορήθηκες γρήγορα για της έγκατάλειψί μου!

Η θυρωρός έξακολούθησε να τον κυττάζει με θυμό.

— Θέλω να δώσω ένα πατέ-ρα στην κόρη μου, απάντησε. "Ε-να πατέρα φτωχό, αλλά τίμιο... Ο Θεός με λυπήθηκε κι' έφερε στο δρόμο μου εκείνον που έγινε άντρας μου και που τον άγαπάω τώρα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

— Ποιος ξέρει τί ψευτιές του άράδιασε, για να κοινοκουλώςε τό παληό σου σφάλμα!

Η Ρίτα έκανε μία κίνησι άγα-νακλήσεως.

— Με νομίζετε σαν και σάς; φώναζε. "Όχι, δέν είχα ανάγκη να πώ ψέμματα, γιατί ό Κουέλλο είδε πόσο ύπόφερα, μολονότι δέν ήξερε τον αίτιο. Ξέρει πώς έπεσα θύμα ενός παληαπορώτου, σε ή-λικία που ήμου άκόμη άθώα και άπραγη. Ξέρει πώς πληγωθήκα σκληρά στην ψυχή. Μά ξέρει επί-σης πώς δέν ύπάρχει πιά για μέ-να αυτός ό άνθρωπος, που μ' έγ-κατέλειψε άφου μ' έκανε τόσο να υποφέρω... πώς έσβησα άπ' τη μνήμη μου τα δυό θλιβερά χρό-νια που πέρασα κοντά σας και πώς αυτός κι' ή κόρη μου είναι τώρα τό πάλι για μένα.

— Ενα πράγμα μονάχα άγνωεί-τ' όνομά σας. Είχε τη λεπτότη-τα να μη με ρωτήσει, κι' έγώ άπο ντροπή δέν του τό φανέρωσα. Άν λοιπόν, κύριε Ρομπέρτο, ζητήστε να ταραξέτε πάλι την ήσυχία μου, θα κάνετε ένα δεύτερο έγ-κλημα, μεγαλύτερο άπ' τό πρώτο! Φύγετε! Δέν θέλω να σας έα-νωδώ πιά μπροστά μου. Τραβή-χτε τό δρόμο σας, όπως κι' έγώ τό δικό μου.

Κι' έκανε ν' άνοίξη τη μεσό-πορτα. "Αλλ' ό Ρομπέρτο τη στα-μάτησε.

— Τώρα που τελείωσες, θα μιλήσω κι' έγώ, είπε. Παραδέχο-μαι πώς φέρθκα άπαιτία άπέ-νομητί σου, όταν σ' έγκατέλειψα με τό παιδί σου. Μά φταίγανε οι περιστάσεις, που με κάνανε τόσο σκληρό.

«Σήμερα έχουν αλλάξει τά προ-γίματα. Είμαι πλούσιος. Σε ξα-ναβάρκα όμορφότερη από άλλοτε. Καί δε μπορώ να πιστέψω πώς έσύ, ή ευγενική, ή ραφιναρισμένη, μπορεί να ζήσης ευτυχισμένη, ό-πως λές, κάνοντας μία δουλεία ά-νάστη για σένα!

«Ηρθα να διεκδικήσω τά δι-κάώματά σου έρωτά μου. Θα εα-ναρχίσουμε τη ζωή μας μαζί. Θα σε κάνω να έσχόσης ό-τι ύπόφε-ρες εξ αίτίας μου, θ' άφοσιωθώ σε σένα και στην κόρη μου.

«Ενώ μιλούσε, είχε πλησιάσει περισσότερο τη νέα γυναίκα. Μά εκείνη τραβήχτηκε πίσω, τεντά-νοντας μπροστά τά χέρια της για να φυλαχτή.

— Πρέπει να μη με ξέρετε, ά-πάντησε, για να πιστεύετε πώς μπορώ ν' άφίσω τον άντρα μου για τό κατήρι σας. Μάθετε πώς δέν θα τον αλλάξα ούτε με τον

πλουσιώτερο άρχοντα του κόσμου!
Με μια άποψη κίνησι, ο
Ρομπέρτο άσπασε απ' τον τοίχο
το πορτραίτο του Γκουέλφο, που
τούδειχνε η Ρίτα. Τόδαλε απ'
την κορνίζα του και το κομμά-
τιασε.
Η Ρίτα έμπηξε μια κραυγή θυ-
μού. Της άπάντησε η φωνή της
Νορί, που φώναζε από πάνω:
— Μαμά!... Μαμά!

Γ.
Ο Ρομπέρτο χλώμιασε κι' ά-
κούμπησε στο τραπέζι.
Η θυρωρός ανέβηκε τρέχοντας
τη σκάλα, πλησίασε στο κρεβάτι:
της κόρης της, έσκυψε πάνω της
και τή τήρησε τρυφερά:
— Τί θέλεις, Νορί; Γιατί με
ζήτησες;
— Έσ' φώναζες, μαμά;
— Όχι, άγαπούλα μου, όχι.
— Μου φάνηκε πως άκουσα τη
φωνή σου... Είναι κανείς κάτω,
μαμάκα;
— Ναί, ό μπαμπάς σου. Ήσυχ-
χασε, μικρή μου, κοιμήσου.
— Ό μπαμπάς; Μά δεν είχε
δουλειά στο εργοστάσιο; Γύρισε;
— Ναί, μουμύρισε η Ρίτα,
άλλά για λίγο μόνο. Κι' είναι κα-
κόκεφος, γιατί δε βρίσκει κάτι
εργαλεία που του χρειάζονται...
Κοιμήσου, μικρή μου. Μόλις φύ-
γη, θάρω να πσω κι' εγώ.
— Ναί, μαμάκα! είπε η μι-
κρούλα με νυσταγμένη φωνή.
Και ξανάκλεισε τα μάτια της.
Η Ρίτα κατέβηκε πάλι. Τά
φύδια της ήταν ζωσμένα και τά
χείλη της κατάχλωμα.

Ο Ρομπέρτο δεν είχε κινήση
καθόλου απ' τη θέσι του. Έμοια-
ζε σαν ύπνωσις.
— Φύγετε! τού είπε η Ρίτα με
σφιγμένα δόντια. Φύγετε, αλλοίως
θα βάλω τις φωνές, θα ζητήσω
βοήθεια.
Ο Ρομπέρτο άνασκήρτησε.
— Όχι, δε θα φύγω, δήλωσε.
Και συ θα σπαύσης, για να μην
τρομάξη η κόρη μου.
Τά μάτια της Ρίτας πέταξαν
σπίθες. Έκανε ένα βήμα πίσω και
πρόφερε σαρκαστικά:
— Η κόρη σας!... Ό νόμος δε
σας δίνει κανένα δικαίωμα πάνω
της, κύριε Ρομπέρτο. Τ' όνομα
που της άρνηθήκατε μιά μέρα, της
τόδωσε γενναϊόφυχα ό άνθρωπος
που παντρεύτηκε τη μητέρα της.
Ο άντρας μου είναι ό νόμος πα-
τέρας του παιδιού μου. Τό έχει
αναγνωρίσει επίσημως για δικό
του. Άν δοκιμάσετε να τό δια-

δικήσετε, θα γελάσουν όλοι μαζί
σας.
— Ά, νομίζεις λοιπόν πως
θριάμβευσε γι' αυτό; Έπιείσε
πως θ' άποτραδηχτώ; Γελίεσαι!
— Άς κρατήση αυτός ό άνθρωπος
την κόρη μου. Έσύ όμως φείλεις
να ύποταχθής στη θέλησί μου...
αλλοίως θα φανερώνω σε όλους
τι είδους σχέσεις είχαμε και ποιος
είναι ό αληθινός πατέρας της κό-
ρης σου. Να δούμε τότε που θα
πάη αυτή η ύπόληψι που έχεις δι-
μιουργήσει στη γειτονιά!

Η Ρίτα έκανε δυό βήματα πί-
σω, τρεκλίζοντας.
— Όχι, δε θα τό κάμετε, αὐ-
τό! τραυλίστε.
Ο Ρομπέρτο τήν άγριοκύτταξε.
— Θα τό κάνω, αν δε δεχτής
νάρθής μαζί μου.
— Ποτέ! φώναξε η Ρίτα με
φοίκη. Καλλίτερα να πεθάνω! Σας
μισώ τόσο, όσο αγαπώ τον άν-
τρα μου.
Είχε σκύψει, για να μαζέψη ά-
πό χάμου τά κομμάτια της φωτο-
γραφίας. Μά δεν πρόλαβε. Μόλις
είχε προφέρει τά λόγια αυτά του
μισους και της άγάπης, ό Ρομ-
πέρτο, τυφλωμένος απ' τό θυμό
και τή ζήλεια, άσπασε ένα βαρύ
σφυρί απ' τό διπλανό τραπέζι και
κατάφερε ένα τρομερό χτύπημα
στο κεφάλι της!

Η δυστυχισμένη γυναίκα σω-
ριάστηκε χάμω, χωρίς οὐτ' ένα
βογγητό.
Είχε μείνει στὸν τόπο!
Ο Ρομπέρτο δεν πίστεψε στην
αρχή πως τήν είχε σκοτώσει. Με
τό σφυρί στο χέρι άκόμη, κύττα-
ζε σαν άποβλακωμένος τό ακίνη-
το σώμα της και τό αίμα που κυ-
λούσε στο πάτωμα. Ύστερα συ-
νέληθε, άπωσε τό σφυρί κι' έσκυψε
πάνω της.
— Ρίτα!... Ρίτα! τής είπε σι-
γά, με άγωνία.
— Άγγίξε τό χέρι της, που έ-
σφιγγε άκόμη ένα κομματάκι της
φωτογραφίας του Γκουέλφο. Ά-
νασκήρτηκε ύστερα, με φοίκη.
— Τη σκοτώσα!... μουμύρι-
σε. Μά αυτή η' έσπρωξε...
Καταλάβαινε πως δεν έπρεπε
να χάσει ούτε λεπτό. Κύτταξε τό
ρούχα του και βεβαίωθηκε πως
δεν είχαν καθόλου αίματα. Ήταν
δυος ματωμένα τά χέρια του, όπ'
τό σφυρί. Δε σκέφθηκε ώστόσο
να τά πλύνη. Φόρεσε τό παλτό
και τό καπέλλο του, βγήκε απ' τό
θυρωρό στο χύλλ και προχώρη-
σε προς τήν αὐλή του σπιτιού.
Δ.
Ο κύρος άέρας που τόν χτύ-

πησε στο πρόσωπο, τόν συνέφερε
έντελώς. Ένοιωσε άγρια χαρά,
στη σκέψι πως η γυναίκα εκείνη
δε θα του πετούσε πιά κατάμου-
τρα, σαν πρόκλησι, τήν άγάπη
της για έναν άλλο, ούτε θα τού-
δειχνε τήν περιφρόνησί της!
Έσκυψε, πήρε από χάμω μιά
φουχτα χιόνι και καθάρισε τά χέ-
ρια του. Ύστερα διέσχισε τήν αυ-
λή και μπήκε στη σκοτεινή είσοδο
του δεύτερου σπιτιού.
Ανέβηκε ψηλαφητά τη σκάλα
και σταμάτησε στο δεύτερο πα-
τάμα, στο βάθος του δεξιού δια-
δρόμου. Άνοιξε μιά πόρτα, μ' έ-
να κλειδί που έδχαλε απ' τήν
τσέπη του, και τήν ξανάκλεισε ά-
θόρυβα.

Βρέθηκε σε μιά καμαρούλα, φω-
τισμένη ελάχιστα απ' τό πως που
έρχόταν απ' τό διπλανό δωμάτιο,
που ήταν άνοιχτή η πόρτα του.
Τό δωμάτιο εκείνο ήταν επι-
πλωμένο μ' ένα διπλό κρεβάτι, μιά
ντουλάπα με καθρέφτη, ένα ντι-
βάνι, δυό καρέκλες και δυό πολυ-
θρόνες. Πάνω στο ντιβάνι, κοιμό-
ταν βαθεία μιά νέα γυναίκα.
Ήταν όμορφη, μελαχροινή, πολ-
λύ μακιγιαρισμένη. Τά μαύρα
μαλλιά της πέφτανε άταχία στο
λαϊκό της στομάχι.
Προσέχοντας να μην κάνει κα-
θόλου θόρυβο, ό Ρομπέρτο γούθη-
κε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Ύστερα
άρχισε να βήχη δυνατά.

Η γυναίκα έξύπνησε άπτότομα,
άνασκήρτησε και φώναξε με έκ-
πληξη:
— Πλάγιισες κι' όλας. Μπέρ-
το; Ποτέ γύρισε;
— Έχω μιά ώρα που ήρθα. Με
τέτοιο παληόκαιρο, δεν αξίζει να
μείνω έξω πιδ άούγα.
— Σε περίμενα, μά με πήρε
ό ύπνος στο ντιβάνι. Γιατί δε με
ξύπνησες;
— Κοιμόσουν τόσο όμορφα!
Μά πρέπει ν' άποκοιυήθης μό-
λις έφυγα, γιατί δεν έλειψα πιδ
πολύ από μισή ώρα.
Η νέα γυναίκα σηκώθηκε, τεν-
τώθηκε και χασμουρήθηκε.
— Τί ώρα είναι τώρα; ρώτησε.
Ο Ρομπέρτο κύτταξε τό ρολό-
γι του, που είχε άφίσει πάνω στο
κομοδίνο.
— Δεν έ'ν' ό κόμη 11, άπάντη-
σε. Έλα να πλαγιάσης και σύ,
Εύα. Ψοφάω απ' τή νύστα.
Επείτα από λίγα λεπτά, η
Εύα κοιμόταν ήσυχα στο κρεβάτι.
Μά ό Ρομπέρτο δε μπορούσε
να κλείση μάτι. Σκεπτόταν τό
έγκλημά του...
Δεν τό είχε προμελετήσει. Ό-
χι, δεν είχε σκοπό να σκοτώση.

Μά τόν είχε σπρώξει η Ρίτα, με
τόν τρόπο της.
Τά τελευταία λόγια της άντη-
χούσαν άκόμη στ' αυτιά του: «Σας
μισώ τόσο, όσο αγαπώ τον άν-
τρα μου».
Ετραψε δόλοκληρος απ' τό θυ-
μό και τή ζήλεια. Έσφίξε τά δόν-
τια του, για να μην ούρλιάσει.
Επείτα ήρέμισε σιγά - σιγά.
Και, μέσα στη σιωπή της κάμα-
ρας, άναπλήρωσε τό περασμένο
χρόνια, τις ημέρες τό πρώτου
είχε ζήσει με τη Ρίτα, δίχως να
φαντάζεται ποτέ πως τό πρώτο
έκείνο αίσθημά του θα κατέληγε
άγρότητα σε τραγωδία!

Ήταν μοναχογιός ενός πλού-
σιου, έξυπνου, άλλά άγροάματου
χωρικού. Ο πατέρας του είχε θε-
λήσει να τόν μορφώση, να τόν κά-
νει δικηγόρο, για να μη κατόπιν
στο δικαστικό κλάδο.
Όταν σπούδαζε, στο Τουρίνο,
ό Ρομπέρτο έμεινε στο σπίτι έ-
νός θείου του. Ο τελευταίος ήταν
θαυμάσιος άνθρωπος, άλλά άνικα-
νος να διευθύνη τόν άνηψό του.
Ο Ρομπέρτο γελούσε μαζί του.
Ήταν τότε ένας όμορφος νε-
αρός, ξανθός, ζωηρός, λίγο αδιάν-
θρωπος. Είχε ριχτεί με πάθος στις
σπουδές του. Ήταν καλόκαρδος,
πρόσχαρος, έξυπνητικός. Μά εί-
χε κι' ένα ελάττωμα: Τόν κυ-
ριεύαν ξαφνικά τρομεροί θυμοί,
για τους όποιους μετάνιωνε ύ-
στερα—άλλά πολύ άούγα. Ήταν
έπίσης πολύ ζήλιος και μισού-
σε φοβερά όσους του άρνούνταν
ότι είχε επιθυμήσει.

Τά χρόνια πέρασαν. Ο ζήλος
του για τις σπουδές του είχε
κρυώσει τώρα.
Μετά τό θάνατο του θείου του,
είχε μείνει μόνος κι' έλεύθερος
κι' είχε άρχισει να κάνει ύποπτες
παρέες και να σπαταλά άσχημα
τόν καιρό του.
Ανησυχώντας γιατί του ζητού-
σε διαρκώς λεφτά, ό πατέρας του
είχε πάει επίτιλους στο Τουρίνο
και τού είχε κάνει άυστηρές πα-
ρατηρήσεις. Τόν άπέλειψε πως θα
τοίκοβε κάθε έπίδωκα και θα τόν
έπαιρνε στο χωριό, αν δεν έδαζε
μυαλό. Τού τόνισε πως η διαγω-
γή του δεν ταίριαζε με τήν κα-
ριέρα που σκόπευε ν' ακολουθήση.
Ο Ρομπέρτο άλλάξε ζωή για
ένα διάστημα. Άφισε τις κακές
συντροφίες, μελέτησε στα σοβα-
ρά, πήρε τό διπλώμα του κι' άρ-
χισε τήν εξάσκηση του ως βοηθός
ένος έγκουστου δικηγόρου.

Είχε νοικιάσει ένα επιπλωμένο
δωμάτιο στο σπίτι μιάς χήρας,
της Τερέζας Κάννα, μιάς αξιο-
πρεπέστατης κυρίας, που ζούσε
με τή συντάξη του άντρα της.
Η σπιτονοικοκυρά του είχε μιά
μονοκαρόνη, τη Ρίτα, που ήταν
16 χρονών και πήγαινε άκόμη στο
Γυμνάσιο. Η όμορφή, η σεμνό-
της κι' η καλωσύνη αυτής της κο-
πέλλας κάνανε ζωήρη έντύπωσι
στο Ρομπέρτο. Και τήν άγάπησε
είλικρινά, μ' όλη τή δύναμη της
άνεραστης ως τότε καρδιάς του.

Ύστερα, τά πράγματα αλλά-
ξαν ξαφνικά. Τό Δεκέμβριο, η κ.
Κάννα άρρώστησε από πνευμονία
κι' έφτασε στα τελευταία της.
Καταλαβαίνοντας τήν κατάστα-
σή της, άναρωτιόταν ν' άγωνία:
— Θεέ μου, τί θα γίνει η Ρίτα
μου χωρίς μένα;
Ο Ρομπέρτο τής είπε τότε,
πάνω σε μιά έκδηλωση μεγαλοψυ-
χίας:
— Αν τής λείψετε, θα πάρω έ-
γώ τή θέσι σας. Η Ρίτα θα γίνει
γυναίκα μου, αν τό θέλη.

Τό πρόσωπο της έτοιμοθάνα-
της φωτίστηκε ξαφνικά.
— Εύχαριστώ... τραυλίστε μο-
νάχα.
Αναταράχθηκε ύστερα και τά
μάτια της έμειναν καρφωμένα στο
Ρομπέρτο, σαν γυάλινα.
Είχε πεθάνει!

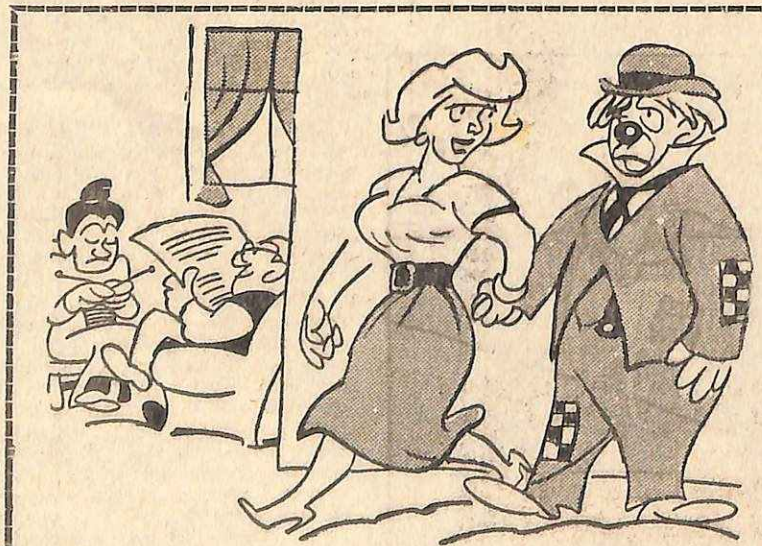
Ο πόνος της Ρίτας ήταν άπε-
ρίγραπτος. Θέλησε να ξεφυτήσει
δίπλα στο λείψανο. Κι' η νύχτα
έκείνη έμεινε για πολύν καιρό έν-
τυπωμένη στην ψυχή της.
Θάλαγε κανείς πως η πεθαμέ-
νη κοιμόταν χαμογελώντας, στο
νεκροκρέβατο, άνάμεσα στα λου-
λούδια. Δυό λαμπάδες που καίγα-
νε στο κεφάλι και στα πόδια, φω-
τίζαν τό πρόσωπό της.
Ο Ρομπέρτο, καθισμένος κον-
τά στη Ρίτα, τής είχε πιάσει τά
χέρια, που τρέμανε μέσα στα δι-
κά του.

— Άκούσατε τήν ύπόσχεσι που
έδωσα στη μητέρα σας; τής ψιθύ-
ρισε. Συμφωνείτε;... Δε σας ζη-
τώ ν' άπαντήσετε τώρα άμέσως. Θέλω
μόνο να ξέρετε πως σας ά-
νίκη για πάντα!
Η Ρίτα δεν άπάντησε, άλλά
τοσφίριζε έλαφρά τό χέρι. Επεί-
τα έδωσε τά κλάματα.
Ο Ρομπέρτο τήν παρηγόρησε,
σαν νάταν μικρό παιδάκι. Βρήκε
λόγια γλυκά, που η Ρίτα τ' ά-
κουγε σαν όνειροπαμμένη... Κά-
ποια στιγμή, χωρίς να καταλα-
βαίνει ίσως τί έκανε, έγειρε τό κε-
φάλι της στον ώμο του.

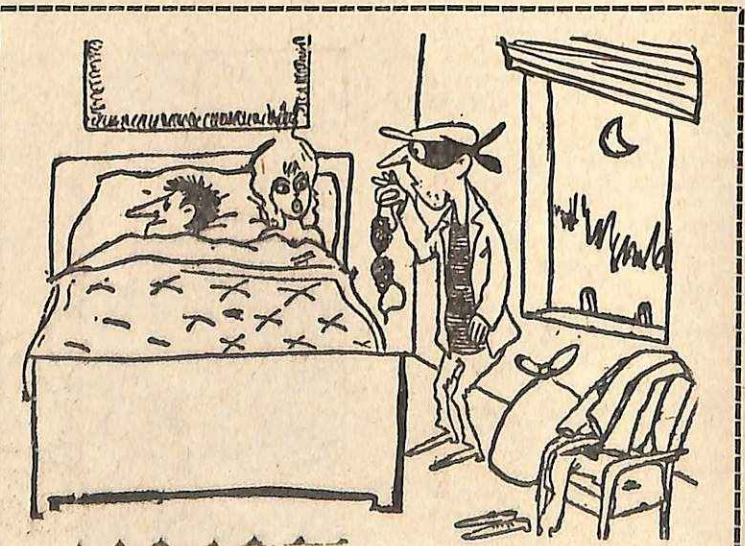
Ο Ρομπέρτο τήν άγκάλιασε
απ' τή μέση και τήν έσφίξε πάνω
του. Έμειναν έτσι, ακίνητοι. Πο-
τέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τόσο
εύτυχία ό Ρομπέρτο! Κι' ήταν μιά
εύτυχία δίχως τύψεις, χωρίς έπι-
θυμίες.
Μά κι' ό νεαρός γλεντζές δεν
τολμούσε να φιλήση τά μαλλιά
της. Τού φαίνόταν, εκείνη τή στι-
γη, πως θάκανε έγκλημα αν τήν
αγγίξει.

Άλλά δεν ήταν πάντα έτσι...
Ένα μήνα μετά τό θάνατο της
μητέρας της, η Ρίτα έγινε φιλε-
νάδα του Ρομπέρτο. Είχε πέσει
στην άγκαλιά του, χωρίς να κα-
ταλαβαίνει τό σφάλμα της. Τού
είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη και
θεωρούσε πως ήταν κι' όλας γυ-
ναίκα του. Δεν τής περνούσε καν
απ' τό νοή ή ιδέα πως μπορούσε
ό νέος να παραβή τήν ύπόσχεσι
που είχε δώσει σε μιά έτοιμοθά-
νατη.

Μόλις περάση τό βαρύ πέν-
θος — τής είχε πη — θα σε κάνω
γυναίκα μου.
Στό μεταξύ συζούσαν, σαν άν-
τρόγυνο. Ο Ρομπέρτο τήν είχε
ύποχρώσει να έγκαταλείψη τις
σπουδές της και ν' άσχοληθή με
το σπίτι.



— Τώρα, πού θα σε παρουσιάσω στους γονείς μου, φρόν-
τισε να τους κάνει καλή έντύπωσι!...



— Με συγχωρείτε πού σας ξύπνησα, αλλά αυτό τό βοήθα
στην τσέπη του συζύγου σας!...

πρεπέστατης κυρίας, που ζούσε
με τή συντάξη του άντρα της.
Η σπιτονοικοκυρά του είχε μιά
μονοκαρόνη, τη Ρίτα, που ήταν
16 χρονών και πήγαινε άκόμη στο
Γυμνάσιο. Η όμορφή, η σεμνό-
της κι' η καλωσύνη αυτής της κο-
πέλλας κάνανε ζωήρη έντύπωσι
στο Ρομπέρτο. Και τήν άγάπησε
είλικρινά, μ' όλη τή δύναμη της
άνεραστης ως τότε καρδιάς του.

Ύστερα, τά πράγματα αλλά-
ξαν ξαφνικά. Τό Δεκέμβριο, η κ.
Κάννα άρρώστησε από πνευμονία
κι' έφτασε στα τελευταία της.
Καταλαβαίνοντας τήν κατάστα-
σή της, άναρωτιόταν ν' άγωνία:
— Θεέ μου, τί θα γίνει η Ρίτα
μου χωρίς μένα;
Ο Ρομπέρτο τής είπε τότε,
πάνω σε μιά έκδηλωση μεγαλοψυ-
χίας:
— Αν τής λείψετε, θα πάρω έ-
γώ τή θέσι σας. Η Ρίτα θα γίνει
γυναίκα μου, αν τό θέλη.

Τό πρόσωπο της έτοιμοθάνα-
της φωτίστηκε ξαφνικά.
— Εύχαριστώ... τραυλίστε μο-
νάχα.
Αναταράχθηκε ύστερα και τά
μάτια της έμειναν καρφωμένα στο
Ρομπέρτο, σαν γυάλινα.
Είχε πεθάνει!

Ο πόνος της Ρίτας ήταν άπε-
ρίγραπτος. Θέλησε να ξεφυτήσει
δίπλα στο λείψανο. Κι' η νύχτα
έκείνη έμεινε για πολύν καιρό έν-
τυπωμένη στην ψυχή της.
Θάλαγε κανείς πως η πεθαμέ-
νη κοιμόταν χαμογελώντας, στο
νεκροκρέβατο, άνάμεσα στα λου-
λούδια. Δυό λαμπάδες που καίγα-
νε στο κεφάλι και στα πόδια, φω-
τίζαν τό πρόσωπό της.
Ο Ρομπέρτο, καθισμένος κον-
τά στη Ρίτα, τής είχε πιάσει τά
χέρια, που τρέμανε μέσα στα δι-
κά του.

— Άκούσατε τήν ύπόσχεσι που
έδωσα στη μητέρα σας; τής ψιθύ-
ρισε. Συμφωνείτε;... Δε σας ζη-
τώ ν' άπαντήσετε τώρα άμέσως. Θέλω
μόνο να ξέρετε πως σας ά-
νίκη για πάντα!
Η Ρίτα δεν άπάντησε, άλλά
τοσφίριζε έλαφρά τό χέρι. Επεί-
τα έδωσε τά κλάματα.
Ο Ρομπέρτο τήν παρηγόρησε,
σαν νάταν μικρό παιδάκι. Βρήκε
λόγια γλυκά, που η Ρίτα τ' ά-
κουγε σαν όνειροπαμμένη... Κά-
ποια στιγμή, χωρίς να καταλα-
βαίνει ίσως τί έκανε, έγειρε τό κε-
φάλι της στον ώμο του.

Ο Ρομπέρτο τήν άγκάλιασε
απ' τή μέση και τήν έσφίξε πάνω
του. Έμειναν έτσι, ακίνητοι. Πο-
τέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τόσο
εύτυχία ό Ρομπέρτο! Κι' ήταν μιά
εύτυχία δίχως τύψεις, χωρίς έπι-
θυμίες.
Μά κι' ό νεαρός γλεντζές δεν
τολμούσε να φιλήση τά μαλλιά
της. Τού φαίνόταν, εκείνη τή στι-
γη, πως θάκανε έγκλημα αν τήν
αγγίξει.

Άλλά δεν ήταν πάντα έτσι...
Ένα μήνα μετά τό θάνατο της
μητέρας της, η Ρίτα έγινε φιλε-
νάδα του Ρομπέρτο. Είχε πέσει
στην άγκαλιά του, χωρίς να κα-
ταλαβαίνει τό σφάλμα της. Τού
είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη και
θεωρούσε πως ήταν κι' όλας γυ-
ναίκα του. Δεν τής περνούσε καν
απ' τό νοή ή ιδέα πως μπορούσε
ό νέος να παραβή τήν ύπόσχεσι
που είχε δώσει σε μιά έτοιμοθά-
νατη.

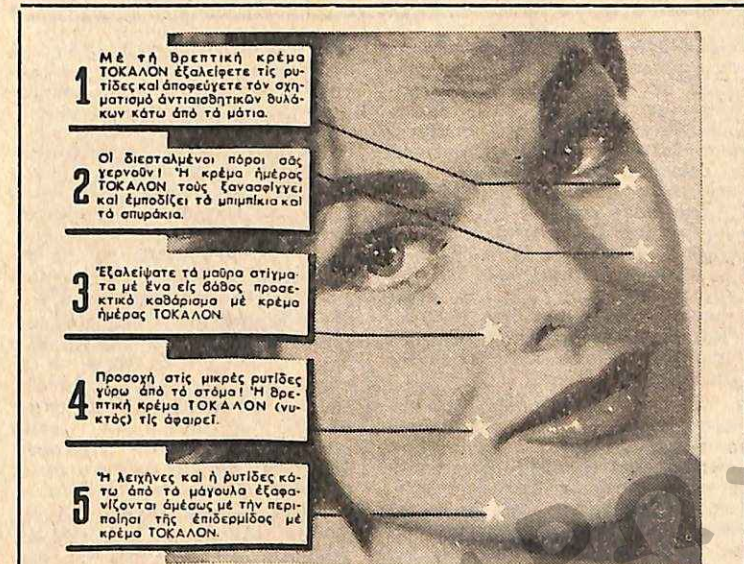
Μόλις περάση τό βαρύ πέν-
θος — τής είχε πη — θα σε κάνω
γυναίκα μου.
Στό μεταξύ συζούσαν, σαν άν-
τρόγυνο. Ο Ρομπέρτο τήν είχε
ύποχρώσει να έγκαταλείψη τις
σπουδές της και ν' άσχοληθή με
το σπίτι.

— Έγώ θα δουλεύω και γι'
τους δυό, τήν είχε βεβαιώσει.
Δεν τής μίλησε ποτέ για τους
γονείς του ή για τήν οικονομική
του κατάσταση. Κι' η Ρίτα, από
λεπτότητα και δειλία, δεν τόν ρώ-
τησε ποτέ για τήν περασμένη ζωή
του
Τόν άγαπούσε άληθινά; Ο νέος
αμφέβαλλε κάποτε γι' αυτό. Ή-
ξερε ώστόσο πως ήταν τίμια κο-
πέλλα η Ρίτα και πως, αν τού εί-
χε παραδοθή, ήταν γιατί τόν έμ-
πιστεύθηκε και πίστεψε πως τού
άνηκε πιά δικαίωματικά.

Γι' αυτά άλλωστε, η κοπέλλα
δεν έδειχνε καμμία άνησυχία και
περίμενε ήσυχα τή μέρα του γά-
μου τους.
Ο Ρομπέρτο νευρίαζε με τήν
τόση έμπιστοσύνη της και απέδι-
δε τήν ήρεμία της σε ψυχρότητα.
Άρχισε λοιπόν να βρίσκη άνυπό-
φορη τή μονότονη εκείνη ζωή, τις
βραδιές που περνούσε πάντα κον-
τά της.
Ένα βράδυ, τήν ειδοποίησε
πως δε θα γύριζε στο σπίτι για
φαγητό, γιατί είχε κάτι δουλειές.
Η άλήθεια όμως ήταν πως είχε
συναντήσει μιά παλαιά του φίλη-
δα, μιά χορεύτρια, και σκόπευε

να περάση τή νύχτα μαζί της.
Όταν γύρισε σπίτι, τό πρωί,
βρήκε τη Ρίτα όρθια άκόμη, κα-
τάχλωμη, με τά μάτια της κόκκι-
να απ' τό κλάμα, γιατί είχε φο-
βηθή κάποιο δυστύχημα. Ξεχνών-
τας τότε τή σοβαρότητα και τήν
ευγένεια, τής έκανε μιά σκηνή, που
δεν τήν περίμενε ποτέ ή νέα.
— Επειδή σου ύποσχέθηκα να
σε παντρευτώ, τής φώναξε, φαν-
τάζεσαι πως θέλω να γίνω σκλα-
βός σου; Γελίεσαι! Άν σε ξανα-
βρώ στο πόδι, όταν θάχω περά-
σει έξω τή νύχτα, θα σε κάνω να
καταλάβης ποιος είναι ό άφέντης
έδώ μέσα!

Εκείνη τόν κύτταξε, τρομαγμέ-
νη, άλλά δεν άπάντησε.
Τό έπόμενο βράδυ, ό Ρομπέρ-
το ξαναβγήκε. Είχε πιαστή και
πάλι στο δίχτυα της χορεύτριας.
Είχε άναμώσει τις σχέσεις του
με παλαιούς συντρόφους και έα-
νάρχησε να περνά νύχτες όργια
στο σπίτι, τά ημερώματα, τρε-
κλίζοντας απ' τό ποτό, δεν εύ-
ρισκε πιά τη Ρίτα να τόν περι-
μένει, έξυπνια. Κι' ούτε άργότερα,
στό διάστημα της ημέρας, τούκα-
νε κανένα παρόπινο.



ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 5 ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Με αυτές τις δυό Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ δώσατε στην επιδερμίδα σας ότι της χρειάζεται για να μείνει παντοίως όμορφη και νεανική.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ
άναζωώνει τό δέρμα. Μό-
λις τήν μεταχειριόσθε, η
επιδερμίδα σας δά γίνει πιο
άπαλη και όμορφη, σαν
θελούδο. Τά σπυράκια, τό
μαύρο στίγμα, ή κόκκινι-
λες, οι διεσταλμένοι πόροι
θα εξαφανισθούν πολύ
γρήγορα.

Η ΘΕΡΕΠΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ
(νυκτό) περιέχει ΜΠΟΣΕΛ.
Είναι ένα πολύτιμο στοιχείο
άναμώσεως του δέρματος
που ζωογονεί και ξανανέει
στην επιδερμίδα νεανική
ώμορφα, ορεσκόδα και όψη
βελουδίνα.

**ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ
ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ**

1. Με τή θρεπτική κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ εξαλείψτε τις ρυ-
τίδες και άποσχεύετε τόν σπιν-
ταισμό άντιαισθητικών δυό-
κων κάτω από τά μάτια.

2. Οι διεσταλμένοι πόροι σας
γερνούν! Η κρέμα ΗΜΕΡΑΣ
ΤΟΚΑΛΟΝ τούς ξανανέει
και έμποδίζει τήν εμφάνιση
τά σπυράκια.

3. Έξαλείψτε τό μαύρο στίγμα
τα με ένα εις βάθος προε-
κτικό καθόρισμα με κρέμα
ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ.

4. Προσέχτε στις μικρές ρυτίδες
γύρω από τό στόμα! Η θρε-
πτική κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ (νυ-
κτό) τής άφαιρεί.

5. Η λεχίνης και ή ρυτίδες κά-
τω από τό μάγουλο εξαο-
νίζονται άμέσως με τήν περι-
ποίη τής επιδερμίδας με
κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

Tokalon
Η ΤΟΚΑΛΟΝ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Ε.
Όλοι, μέσα στην πολυκατοί-
κία, έβλεπε πως τό ζευγάρι εκεί-
νο δεν ήταν νόμιμο. Γίνονταν λοι-
πόν κουτσομπολιό και σχόλια είς
βάρος του. Καί, μιά μέρα, ό σπι-
τονοικοκύρης δήλωσε στο Ρομ-
πέρτο πως ήθελε να τού άδειά-
σουν τό διαμέρισμα, στο τέλος
τού μηνός.
Ο νέος θυώωσε, άγρίωσε, άν-
έβρισε, τού είπε πως θάφαινε τό
μέσως, τήν άλλη μέρα, για να με-
τακομίση σ' άλλο σπίτι, όπου σε-
βονταν τους νοικοκύρες. Άνέθηκε
ύστερα και ειδοποίησε τη Ρίτα να
έτοιμάσει άμέσως τά πράγματά
τους.

Εκείνη, σαστισμένη, τόν ρώτη-
σε τό λόγο, κυττάζοντας τον με
τά γαλακά και έλκυσμένα μάτια
της. Ο Ρομπέρτος τής τόν εξή-
γησε ώμα. Άλλά μετάνιωσε ά-
μέσως, γιατί η Ρίτα έδωκε μιά
κραυγή και σωριαστικώς άναίσθη-
τη. Είχε δεχτή ένα χτύπημα κα-
τάκαρδα, είχε καταλάβει για πώ-
τη φορά τή ντροπή της θέσεώς
της, είχε έσκιιστή ό πέπλος που
σκεπάσε τό μυαλό της...
Ο Ρομπέρτο τήν έσπρωξε στο
κρεβάτι και ζήτησε ένα γισατό.

Όταν αυτός έδωσε, η Ρίτα
άρχισε να σνέρεται. Ο γισατός
τήν έβλεπε και, με τή βεβαιότη-
τα πως ό Ρομπέρτο ήταν άντρας
της, τού είπε, χαμογελώντας κα-
θησυχαστικά:
— Είναι φυσικές αυτές οι λι-
ποθυμίες, στην κατάσταση της
κυρίας. Μά δεν ύπάρχει κανείς
κίνδυνος, μέινετε ήσυχοι.
Ο Ρομπέρτο είχε νοιώσει μιά
παγωνιά στην καρδιά.
— Στην κατάσταση της κυρίας;
έπανέλαβε μηχανικά. Δεν καταλά-
βαινα.

— Ε, βέβαια! είπε ό γισατός
μ' ένα χαμόγελο. Είσαστε νεό-
παντοιοι... είν' ή πρώτη φορά... Η
κυρία σας περιμένει παιδί.
Η Ρίτα άνασκήρτηκε στο κρε-
βάτι και μουμύρισε με λα-
χτάρα:
— Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!

Ο Ρομπέρτο προσπαθούσε να
χαμογελάει, εύχαρίστησε τό για-
τρό για τή καλή είδησι και τόν
συνέδεψε ως τήν πόρτα. Όταν
ξαναγύρισε στην κάμαρα, η Ρίτα
ήταν όρθια.
— Τώρα θα κρατήσης τήν ύπό-
σχεσι που έδωσα, γιατί τό δί-
κάς τ' όνομά σου, γιατί τό δι-
κάς τ' όνομά μου, γιατί τό δι-
κάς τ' όνομά της. Είσ' ό πρώτος
παιδί μου. Είσ' ό πρώτος παιδί
σου. Είσ' ό πρώτος παιδί της.
Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

— Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της. Είσ' ό
πρώτος παιδί της. Είσ' ό πρώτος
παιδί της. Είσ' ό πρώτος παιδί
της. Είσ' ό πρώτος παιδί της.

επίπλωσι του σπιτιού. Επίσης, ως τα 12 χρόνια της, η Ρίτα θάπαινε το πόνο για να τρέξει από τη συνταγή της—που δεν έφτανε όμως ούτε για τα νοκί τους.

—Θα δουλέψω κι' εγώ, δήλωσε η κοπέλλα. Δεν απαιτεί τίποτα από σένα, μονάχα τ' όνομά σου για το παιδί μας.

—Θα το έβλεπε, απάντησε ο Ρομπέρτο.

Μα δεν είχε καθόλου σκοπό να κρατήσει το λόγο του...

Πέρασαν κι' άλλοι μήνες. Ο Ρομπέρτο έβλεπε στη Ρίτα πως περιμένα ακόμη μερικά απαραίτητα πιστοποιητικά, που θα του τα στέλνανε απ' το εξωτερικό, γιατί δεν είχε γεννηθεί στην 'Ιταλία.

Στο μεταξύ, ήρθε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Μα ο Ρομπέρτο δε θέλησε να τ' αναγνωρίσει επίσημα.

—Θα νομιμοποιηθώ με το γάμο μας, είπε.

Κι' έτσι το κοριτσάκι πήρε το επίθετο της μητέρας του.

Η Ρίτα έλπιζε ακόμη πως ο νέος θα κρατούσε κάποια μέρα την υπόσχεσή του. Μα ο καιρός περνούσε. Ο Ρομπέρτο, αποροφημένος από καινούργιους έρωτες, άφηνε να κυλάνε βδομάδες ολόκληρες χωρίς να εμφανιστεί καθόλου στο σπίτι.

Ένα βράδυ, που είχε πηδήξει περισσότερο απ' το συνηθισμένο, φάνερσε καθαρά τους σκοπούς του στην άτυχη Ρίτα. Τους συστήσε να δώσει τη μικρή στο βρεφκοκομείο, γιατί αυτός δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να παντρευτεί. Είχε άστειευθεί, δίνοντας εκείνη την υπόσχεση. Τέλος, της είπε πως, μια κι' ήταν τόσο νέη κι' όμορφη, έπρεπε να το ρίξει στο γλέντι, μαζί του, αντί να κάθεται να στενοχωριέται και ν' αναστενάζει.

Η Ρίτα τον άκουσε, κατάχλωμη κι' αμίλητη.

Την άλλη μέρα, γυρίζοντας στο σπίτι, ο Ρομπέρτο δε βρήκε εκεί ούτε αυτήν ούτε το παιδί. Πάνω στο τραπέζι, υπήρχε ένα γράμμα γι' αυτόν:

«Φεύγω με το παιδί μου. Δε θα με ξαναδεις πιά, ούτε θ' άκουσες τίποτα για μένα. Δε σε συγχωρώ για το έγκλημά σου. Παρακαλώ το Θεό να σε τιμωρήσει όπως τ' αξίζεις. Πούλησε τα έπιπλα, γιατί τ' ήταν δικά μου. Σου άφηνω τα λίγα πράγματα που μου χάρισε. Δε θέλω τίποτα δικό σου. Απ' αυτή τη στιγμή, είσαι νεκρός για μένα και για την κόρη μου, όπως κι' εμείς για σένα.

Ρίτα Κάννα.

Ο Ρομπέρτο έμεινε για μία στιγμή ταπεινωμένος, με το χαιρτί στο χέρι. Ύστερα είπε, ανασηκώνοντας τους ώμους του:

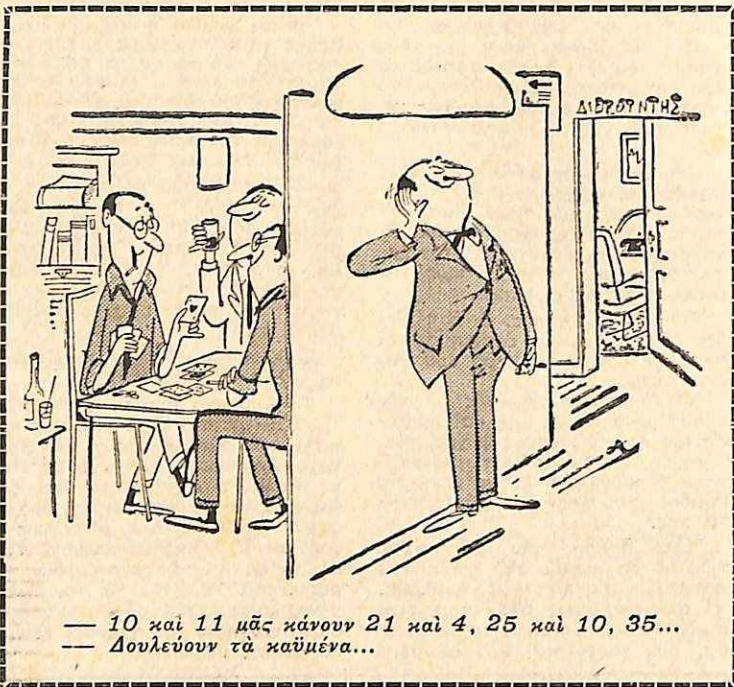
—Στο διάβολο να πάει! Ξεφορτώθηκα για πάντα αυτό το μπελάν... Μου καθόταν στο στομάχι, μ' έκλεινε το ύψος της μάρτυρας που έπαιρνε. Και τα στριγγλίσματα της πιστορίτσας της μου δίνανε στα νεύρα. Καλλίτερα έτσι!

Ωστόσο, μ' όλο που ήθελε να φανεί αδιάφορος, υπόφερε κάπως από τύψεις κι' από ζήλεια. Τον βασάνιζε η ιδέα πως η Ρίτα μπορούσε ν' αγαπήσει άλλον. Δεν ήθελε να το όμολογήσει, από εγωισμό, μα τον έρωσε αυτή η σκέψη.

Θυμόταν την όμορφη της Ρίτα και δεν εύρισκε ησυχία τώρα που την είχε χάσει. Την αναζητούσε, μα του κάκου. Στο τέλος, παρηγορήθηκε κι' έπαψε πιά να τη σκέπτεται.

Πέρασε καιρός. Οι γονείς του Ρομπέρτο πέθαναν και του άφισε μια καλή περιουσία.

Ο νέος εξεκολλήθηκε να συ-



— 10 και 11 μᾶς κάνουν 21 και 4, 25 και 10, 35...

— Δουλεύουν τα καύσιμα...

χινάζει στα κέντρα διασκέδασης, συγχρόνως όμως ασχολήθηκε σοβαρά με τις δουλειές του, σχετίστηκε με διάφορους δικηγόρους, εμφανίστηκε συχνά στα δικαστήρια. Καί διαπραγματευότανε για ν' αγοράσει ένα δικηγорικό γραφείο, όταν ξαναείδε τη Ρίτα.

Είχε τότε σχέσεις με την Εύα 'Αλμάν, μία μελαχροινή κοπέλλα, που την είχε γνωρίσει ένα βράδυ σε κάποιο κέντρο και την είχε συνοδέψει ύστερα ως το σπίτι της, στο Μπόργκο Σάν Σερόντο. Πέρασε τη νύχτα μαζί της. Το πρωί που έφτασε, συνάντησε στην εξώπορτα τη Ρίτα.

Εκείνη σκούπιζε και δεν τον πρόσεξε. Άλλ' ο νέος την αναγνώρισε άμέσως κι' απόρησε βόισκοντας την σ' αυτή την ταπεινή θέσι. Παρατήρησε ωστόσο πως ήταν πιο όμορφη από πριν και πως τα μάτια της είχαν τη λάμψη της ετυχίας.

Γύρισε σπίτι του καταταραγμένος και περίμενε να βραδιάσει για να ξαναδέρη την Εύα. Την πήγε σ' ένα ρεστοράν, κι' ενώ τρώγανε της είπε με προσποιητή ηρεμία:

— Πόση δουλειά θάχει ή θυρω-

ρός του σπιτιού που μένεις, με τόσον κόσμο που πηγαίνει εκεί; Είναι καμμία γριά άσκημο-μμούρα;

Η Εύα έβαλε τα γέλια. —Κάθε άλλο, αγαπητέ μου! απάντησε. Είναι η πιο όμορφη γυναίκα της πολυκατοικίας. Αν ήθελε, θα είχε άμετροτα θύματα. Μα είναι σοβαρή και τίμια και ξέρει να κάνει όλους να τη σεβούνται. Είναι παντρεμένη κι' έχει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Ο Ρομπέρτο έδειξε τότε μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την Εύα και της πρότεινε, αν ήθελε, να ζήσουνε μαζί λίγο καιρό. Εκείνη δέχτηκε με χαρά και ώρκιστηκε πως θα του έμενε πιστή. Πίστεψε πως ο Ρομπέρτο την αγαπούσε, ενώ στην πραγματικότητα αυτός δε σκεπτότανε παρά τη Ρίτα.

Ηθελε να την ξαναδέρη, να της μιλήσει, να της πη πως είχε μετανοήσει πικρά γιατί της φέρθηκε τόσο άσχημα, να την πιέσει ν' αφήσει τον άντρα της και να φύγει μαζί του για το εξωτερικό.

Δεν το κουνούσε πιά απ' το σπίτι της Εύας. Έστειλε αυτήν για ψώνια, για να μείνει μονάχος και να μπορέσει να παραισενήσει

τη Ρίτα απ' τα παράθυρα της αυλής, μελετώντας τον καλλίτερο τρόπο για να της παρουσιαστεί.

Η Εύα δεν υποπτευότανε καθόλου τί συνέβαινε μέσα στην ψυχή του Ρομπέρτο. Δεν της είχε ξαναμιλήσει πιά για τη Ρίτα, αλλά όταν περνούσε μπροστά απ' το θυρωρείο, γύριζε το κεφάλι του προς το άλλο μέρος και του φαινόταν πως ένα σιδερένιο χέρι του σφίγγει την καρδιά...

Το βράδυ εκείνο, με το χιόνι και την κακοκαιρία, του φάνηκε κατάλληλο για το σχέδιο που είχε καταστρώσει. Το πρωί, καθώς στεκόταν στο παράθυρο, είχε ακούσει τη Ρίτα ν' απαντά σε μία νοικήρισα, που της έλεγε να πάει το βράδυ για βεγγέτα:

—Δε μπορώ. Ο άντρας μου έχει υπηρεσία απόψε και πρέπει να μείνει κάποιος στο θυρωρείο. Θάρω άλλη βροδιά.

Ωστε λοιπόν, τη νύχτα εκείνη, θάμνε μονάχη το το παιδί της! Ήταν η κατάλληλη ευκαιρία...

Το βράδυ, ο Ρομπέρτο έδινε σχεδόν πάντοτε μόνος. Η Εύα έμεινε στο σπίτι. Έτσι κι' απόψε τον άφισε να φύγει, δίχως να υποπτευθεί τίποτα, συνιστώντας του μονάχα να προσέξει να μην κρυώσει.

—Θα βάλω το βαρύ παλτό κι' ένα καπέλλο που χώνεται ως τ' αυτιά μου, απάντησε ο νέος. Αισθάνομαι την ανάγκη να περπατήσω λίγο.

Δεν είχε προσχεδιάσει το έγκλημα. Ήθελε μονάχα να μιλήσει με τη Ρίτα, να της ζητήσει συγγνώμη για το κακό που της είχε κάνει, να την εξορκίσει να τον αγαπήσει και πάλι. Μα η περφόρνησή της, η άγρια ζήλεια του κατά του ανθρώπου που είχε πάρει τη θέση του, η σύμπτωση να βρεθεί μπροστά του εκείνο το βαρύ σφουρί, όλα είχαν συντελέσει στο να χάσει τα λογικά του...

Και τώρα η Ρίτα ήταν νεκρή κι' αυτός δολοφόνος!

Εξακολουθούσε να στριφογυρίζω στο κρεβάτι του και του φαινόταν ότι πνίγεται...

ΣΤ'

Ο Γκουέφο Μπαρέλλο, ο άντρας της Ρίτας, προκαλούσε τη συμπάθεια και την ευπιστοσύνη, με την πρώτη ματιά. Είχε μαύρα και έξυπνα, αγαθό χαμόγελο και κάτασπρα δόντια.

Από νεαρός ακόμα, είχε δείξει ένα σωρό ψυχικά προτερήματα, μαζί με λογική και αντίληψη.

Ο πατέρας του ήταν υπάλληλος, με καλό μέλλον, αλλά είχε πεθάνει νέος από τύφο, αφήνοντας τη γυναίκα του με τρία μικρά παιδιά — ένα αγοράκι και τρία κορίτσια.

Ο Γκουέφο, ο μεγαλύτερος, ήταν 16 χρόνων. Με το θάνατο του πατέρα, είχε λείψει το στοιχείο της οικογενείας. Η μητέρα, καλή γυναίκα και μορφωμένη, αλλά με αδύνατο χαρακτήρα δεν έκανε άλλο παρά να κλαίει.

Ο Γκουέφο έγινε ο άσχημος της οικογενείας και δεύτερος πατέρας για τις αδερφούλες του. Δέκοψε τις σπουδές του και βρήκε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο σιδηροδρομικού υλικού. Τα κέρδη του όμως φτάνανε μόλις για να μη λείπει το ψωμί απ' την οικογένεια.

Στις ελεύθερες λοιπόν ώρες του, κρατούσε τα λογιστικά βιβλία ενός χαρσιτικού κι' ενός φαρμακείου. Έβαλε τη μεγαλύτερη αδελφή του, 14 χρόνων, σε μια μολίστρα που έμενε στην ίδια πολυκατοικία. Άφισε τη δεύτερη να σπουδάσει, γιατί έδειχνε

μεγάλη κλίση στα γράμματα. Η μικρότερη πήγαινε στο παιδικό άσυλο. Κι' η χήρα φροντίζε για τις δουλειές του σπιτιού.

Δεν είχαν οικονομική άνεση, κατάρταν όμως να ζούνε τίμια και δίχως πολλές στεριότητες.

Πέρασαν έτσι 6 χρόνια. Έπειτα έπεσε πάλι η δυστυχία σ' αυτό το σπίτι.

Πέθανε πρώτα η μικρότερη αδελφή του Γκουέφο κι' η μητέρα, κουρασμένη και φιλάσθενη καθώς ήταν, την ακολούθησε μετά ένα μήνα.

Ο Γκουέφο άλλαξε σπίτι, με τις αδελφές του, μη άντεχοντας πιά να βλέπει τις κάμερες εκείνες, όπου είχε πεθάνει η μητέρα του.

Δεν είχαν όμως τελειώσει οι συμφορές.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι απ' τη δουλειά του, δε βρήκε πιά εκεί τη μεγαλύτερη αδελφή, την Κλαούντια, μία όμορφη κοπέλλα 20 χρόνων, φιλόδοξη και φιλόδοξη. Του είχε άφισε, ένα λακωνικό σημείωμα, με το οποίο του ανάγγελλε πως έφευγε απ' την 'Ιταλία, γιατί δεν ένοιωσε πιά το κουράγιο να υπομένει τόση μιζέρια και να θυσιάσει άδικο τα νεύρα της.

Ο Γκουέφο ένοιωσε τόσο πόνο, ώστε έπαψε έγκεφαλικά πυρετό, που κράτησε πολλές μέρες και απείλησε τη ζωή του. Είχε όμως δυο αγγέλους κοντά του, για να τον περιποιούνται: την αδελφή του Τσετσιλία, δασκάλα τώρα, καλή και γλυκεία κοπέλλα, και μία νέα γειτόνισσα και συμμαθήτριά της, τη Ρίτα.

Η τελευταία περνούσε για χήρα. Είχε όμως ανοίξει όλη της την καρδιά στη φίλη της, η Ρίτα, κρύβοντας μονάχα τ' όνομα του υπαίτιου που την είχε εγκαταλείψει.

Η Τσετσιλία πάλι είχε έμπιστευθεί την πονεμένη ιστορία της Ρίτας στον αδελφό της κι' εκείνος θαύμασε την αξιοπρέπεια με την οποία υπομένει τη δυστυχία της κι' άντρεφε το παιδί της.

Στο παραλήρημά του, ο Γκουέφο είδε συχνά το αγνό εκείνο πρόσωπο να σκύβει πάνω του μ' αγάπη, δίπλα στη μορφή της αδελφής του.

Όταν έγινε καλά, κατάλαβε πως η Ρίτα του είχε γίνει αγαπητή κι' απαραίτητη. Έτσι, οι δυο οικογένειες σχετίστηκαν πιο στενά. Στις ώρες που η Τσετσιλία βρισκόταν στο σχολείο κι' ο Γκουέφο στο εργοστάσιο, η Ρίτα συγγύριζε τις καμαρούλες τους κι' έτοιμαζε το φαγητό τους. Όταν η Τσετσιλία έμενε στο σπίτι, βοηθούσε τη Ρίτα στις δουλειές και στις φροντίδες για το παιδί.

Η Τσετσιλία λάτρευε τη μικρή Νορί, κι' ακόμη περισσότερο ο Γκουέφο, που έπαιζε το βράδυ μαζί της, τις έφτιαχνε παιχνιδάκια από έζλο ή από χαρτί, ενώ η Ρίτα κι' η Τσετσιλία εργαζόταν ως αργά.

Στο μεταξύ, ο Γκουέφο βρήκε μια καλλίτερη και σταθερότερη θέση στο εργοστάσιο των σιδηροδρόμων. Αναγκάστηκε όμως ν' αφήσει το σπίτι εκείνο και να ζητήσει εν' άλλο, κοντινότερο στη δουλειά του.

Όταν τώμασε, η Ρίτα στενοχωρήθηκε πολύ. Έποπε λοιπόν να χωρίσει απ' το Γκουέφο και την Τσετσιλία;

Όσο πιο πολύ γνώριζε το νέο εργάτη, τόσο περισσότερο ένοιωσε να την τραβεί σ' αυτόν ένα αίσθημα που δεν τολμούσε να το όμολογήσει ούτε στον εαυτό της. Πόσο διαφορετικός ήταν ο σο-

βαρός αυτός, μεγάλος και βαθύς έρωτας από κείνον που είχε κι' σθανθεί άλλοτε για το Ρομπέρτο!

Καταλάβαινε τώρα πως δεν είχε αγαπήσει ποτέ πραγματικά το νέο φοιτητή. Είχε γίνει δική του από ευγνωμοσύνη, θέλοντας να υποκούση στη μητέρα της, που την είχε έμπιστευθεί σ' αυτόν πριν πεθάνει. Μα ύστερα της είχε φερθή τόσο πρόστυχα και άπαισια, ώστε τον είχε βγάλει ξαφνικά κι' ολότελα απ' την καρδιά της.

Τώρα όλες οι σκέψεις της, όλη η ψυχή της, ανήκαν στο Γκουέφο.

Μα κι' εκείνος την αγαπούσε. Δε θα τολμούσε όμως ποτέ να της το εκμυστηρευθεί.

Η Τσετσιλία, που είχε μαντέψει το αίσθημα και τους δισταγμούς τους, μεσολάβησε ανάμεσά τους, στοργικά και διακριτικά, και

πέτυχε να τους κάνει ν' ανοίξουν αμοιβαία την καρδιά τους.

Έτσι, ο γάμος του Γκουέφο και της Ρίτας αποφασίστηκε κι' έγινε γρήγορα. Και δεν υπήρξαν ποτέ πιο εύτυχισμένοι σύζυγοι. Ο καλός και τίμιος τεχνίτης είχε δώσει τ' όνομά του στη Νορί, κι' η μικρή έμαθε γρήγορα να τον λέει «πατέρα».

Τον ίδιο χρόνο, η Τσετσιλία παντρεύτηκε μ' ένα υπάλληλο.

Ο Γκουέφο, που εργαζότανε τώρα στο εργοστάσιο των σιδηροδρόμων, δέχτηκε συγχρόνως τη θέση του θυρωρού στο σπίτι ενός γνωστού του κυρίου, κι' έτσι αυτός κι' η γυναίκα του ταχτοποιήθηκαν ακόμη καλλίτερα.

Φεύγοντας απ' το εργοστάσιο, ο Γκουέφο δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στο σπίτι του, να φιλήσει

τη γυναίκα του και τη μικρούλα, να βοηθήσει τη Ρίτα στις κουραστικότερες δουλειές.

Ποτέ δεν είχε ρωτήσει τη Ρίτα πως λεγόταν ο άνθρωπος που την είχε κάνει μητέρα. Κι' η Ρίτα είχε ξεχάσει πιά τη θλιβερή εκείνη περίοδο της ζωής της. Της φαινόταν πως δεν είχε γνωρίσει ποτέ άλλον άντρα απ' το Γκουέφο, πως δεν είχε αγαπήσει παρά αυτόν μονάχα. Το μοιραίο εκείνο βράδυ, ο Γκουέφο δούλευε στο εργοστάσιο κι' ο νους του βρισκόταν διαρκώς στη γυναίκα του και τη Νορί. Μόλις τελείωνε, στις 5, έτρεξε στο σπίτι του.

Οι δρόμοι ήταν έσομοι, αυτή την ώρα.

Μόλις είχε φτάσει στην εξώπορτα κι' έτοιμαζόταν να την ανοίξει, του φάνηκε πως άκουσε τη φωνή της Νορί, αδύνατη, σπημένη... Νόμισε πως είχε γελαστεί. Μα, όταν άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο χαλά, η φωνή της μικρούλας έφτασε καθαρά σ' αυτιά του:

—Μαμά!... Μπαμπά!... Συγχρόνως, κάποιοι είχαν ανοίξει τη τζαμφορτα του θυρωρείου και φώναζε, χωρίς να μπη μέσα: —Κυρία Ρίτα!... Κυρία Ρίτα! Ο Γκουέφο πλησίασε και ρώτησε:

—Τί τη θέλετε, τη γυναίκα μου;

—Α, έσείς είσατε, κύριε Γκουέφο; Μου φάνηκε παράξενο που είναι ανοιχτή η πόρτα σας, τέτοια ώρα! Το φως είν' αναμμένο κι' η γυναίκα σας λείπει. Δεν απαντάει, ενώ το κοριτσάκι σας τη ζητάει και κλαίει.

—Πάμε να δούμε τί συμβαίνει, κύριε Τζούλιο.

Ο Γκουέφο πέρασε μέσα πρώτος. Άνοιξε την πόρτα της δεύτερης κάμαρας κι' έμπηξε άμέσως μια κραυγή φόβου. Είχε δη τη γυναίκα του πεσμένη χαμω, μπρούμυτα, με το κεφάλι μέσα σε μία λίμνη αίματος.

—Ρίτα!... φώναξε πνιγμένα, σκύβοντας πάνω απ' το άψυχο εκείνο σώμα.

—Μπαμπά!... Μπαμπά!

Η Νορί παρουσιάστηκε στην κορυφή της μικρής σκάλας, με τα νυχτικά της, κλαίγοντας με λυγμούς και κωτίζοντας με γοργόλενα μάτια το τρομαχτικό εκείνο θέαμα.

Ο Γκουέφο, ξετρολλαμένος απ' την αγωνία του, δεν την άκουσε. Ο Τζούλιο όμως της άπλωσε τα χέρια του, λέγοντάς της:

—Έλα, Νορί, έλα σέ μένα!

Μα η μικρή κτύπησε τη μητέρα της και το Γκουέφο.

—Μπαμπά, γιατί χτύπησες τη μαμά; Βέγγησε.

—Εγώ; ούρλιασε ο Γκουέφο με σπασαγμό. Έγώ;

—Ναι, εσύ. Η μαμά μου είπε, όταν έμπηξα απ' τις φωνές: «Κάποτε φωνάζει, Νορί. Ήθελε ο μπαμπάς... κι' είναι κακόκεφος... Κοιμήσου».

Ο Τζούλιο κτύπησε το Γκουέφο με το μωρό και υποψία.

—Έτσι σου είπε η μαμά; ρώτησε εκείνος μηχανικά.

—Ναι, ναι, το θυμάμαι καλά... Πες του και σ'ι, μαμάκι!

Κι' η Νορί έτρεξε κι' έπεσε πάνω στο αιμόφυρο πτώμα της Ρίτας, κλαίγοντας και φωνάζοντας την με σπασαγμό.

Έπειτα από λίγα λεπτά, η τραγική είδηση είχε διαδοθεί σ' όλη την πολυκατοικία, προκαλώντας έκπληξη και τρόμο. Όλοι μα ζούττανε έξω απ' το θυρωρείο και σκαλίζανε το έγκλημα.

Κανείς δεν έδινε πίστι στην κατηγορία της μικρής. Ο Γκουέφο Μπαρέλο δολοφόνος της γυναίκας του; Μάχι, ήταν αδύνατο! Δε



Θαυμάζει το άπαλό και ωραίο δέρμα της!

Και εκείνη αισθάνεται την ικανοποίηση ότι οι φροντίδες της δεν πήγανε χαμένες. Χάρης στα καλλυντικά SCHERK που από λίγο καιρό τώρα μεταχειρίζεται, επέτυχε εκείνο που ποδούν όλες οι γυναίκες. Να είναι χοιευτική και να την θαυμάζουν. Η τακτική περιποίηση του δέρματος με τη δαματοουργή Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ και η χρησιμοποίηση της πραχματικά αιδέριας Πούδρας MYSTICUM - SCHERK με το ωραίο άρωμα, τη λεπτότητα της και τους μοντέρνους χρωματισμούς της, έφεραν σε μικρό διάστημα δαυμαστά αποτελέσματα, ώστε τώρα να αισθάνεται το δέρμα της ολόκληρο σαν βελούδο.



Μεγάλο κουτί Δρχ. 32
Μικρό » » 20

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ 25-739

Πούδρα
Mysticum
Scherk

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

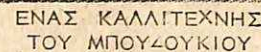
ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
ΑΝΕΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΤΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Άπολυτήριον Δημοτικού Σχολείου.

Άνευ εξετάσεων. ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ. Κοπτική • Ραπτική έσωτερικής και εξωτερικής άμφισεως. Κεντήματα. Οικιακή Οικονομία. Ήρεσμονία • Διαιτητική • Υγιεινή, Μαγειρική, Ζαχαρεπλαστική, Ήλευθερον και Διακερητηκόν Σχεδιόν, Ιστορία Τέχνης, Γαλλικά και λοιπα μορφωτικά μαθήματα.

Πληροφορία και έγνοσασθί καθ' έκάστην 9—12.30' π. μ. και 5—8 π. μ. εις τή Γραφεία του Ιδρυτού της Σχολής Εκπαιδευτικού Συνδέσμου Αθηνών «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ». Ρώε 3, τέριμα Πατησίων. Τηλ. 881-228. Και Μιχαήλ Βοδά 89, πλατεία Βάθης. Τηλ. 813-372.



ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Ο χαμαριέλης ξαναγύρισε, σπρώχνοντας
ένα τραπέζι με τροχούς...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ

γύρισε σὲ λίγο, σπρώχνοντας ἓνα.

MIIPET MARTIN

γύρισε σὲ λίγο, σπρώχνοντας ἓνα.



Λίγα λεπτά μετά το «τροάγγυμο» της «πιάσας» θα έχετε την εγχρωμη κόπια σας.

ΤΟ ΕΓΧΡΩΜΟ «ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ»

Η τελευταία εφεύρεση στον τομέα της φωτογραφίας

ΟΤΑΝ το 1947 ο δόκτωρ Λάντ, που οι επιχειρήσεις του αγωνίζονταν απεγνωσμένα να επιζητήσουν και να μην παρασυνθούσαν στην καταστροφή, που απειλούσε τόσους μεγάλους εμπορικούς οίκους σ' εκείνα τα μεταπολεμικά χρόνια, ετοιμάζονταν να παρουσιάσει τη φωτογραφική μηχανή «Πολαρόντ», που εμφανίζει τη φωτογραφία ένα λεπτό μετά από το «τροάγγυμο» της, πολλοί ήσαν εκείνοι ανάμεσα στους εμπειρογνώμονες, που τον συμβούλευαν να παρατηρήσει από την πραγματικότητα αυτό το σκοπό του. Κι' αυτό, γιατί ήταν βέβαιο, ότι αυτή η φωτογραφική μηχανή δεν θα εκλάττει τα κεφάλαια, που θα ριφαινόταν για την κατασκευή της...

Δεν είχαν όμως δικό. Λίγοι μήνες μόνο, μετά από την πρώτη εμφάνισή της καινούργιας φωτογραφικής μηχανής στο εμπόριο, ήταν αρκετοί για να την επιβάλουν και λίγα χρόνια για να γίνει η εταιρεία, που την κατασκεύαζε, μία από τις πιο δυναμικές αμερικανικές επιχειρήσεις σ' αυτό το είδος.

Σήμερα ξέρουμε καλά πως λειτουργεί η φωτογραφική μηχανή του δόκτωρ Λάντ. Η μηχανή αυτή εφοδιάζεται με μια ειδική μπουκιά, που περιέχει ένα άσπρη, φωτοευαίσθητο γαλάκτωμα, ένα ειδικό θετικό χαρτί και, ανάμεσα σ' αυτά τα δύο, σύμφωνα με τα διαστήματα (σε μήκος), που υπάρχουν στο φιλμ από τη μία φωτογραφία στην άλλη, μικρές «καυφούλες», που περιέχουν σε στερεή μορφή τις οδούς, που χοιράζονται για την εμφάνισή κάθε πιάσας.

Η μέθοδος αυτή, από τον καιρό που πραγματοποιήθηκε, εμφανίζεται τώσα μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα και η ποιότητα της κόπιας έχει εξαιρετική σταθερότητα.

Σήμερα, ο ίδιος φωτογραφικός οίκος ετοιμάζει μια καινούργια εφεύρεση εξαιρετικής σημασίας: Σε λίγο, θα κυκλοφορήσει στη διεθνή αγορά η εγχρωμή εγχρωμής στιγμιαίας φωτογραφίας, δηλαδή η μηχανή, που θα μας δίνει το εγχρωμο ένσταντανέ!

Στο πρόσφατο ταξίδι του στην Εδωάκη ο τεχνικός διευθυντής της εταιρείας, που αναφέραμε, ο κ. Πύρος, δήλωσε, σε μια συνέντευξη στο Παρίσι, ότι η καινούργια αυτή φωτογραφική μηχανή, θα είναι έτοιμη στο τέλος του έτους ή στις αρχές του 1963. Έχουν ήδη σχεδιαστεί και κατασκευαστεί οι νέες φωτογραφικές μηχανές τελευταίου τύπου («1-33» και «1-66», όπως τις ονόμασαν), που θα εφοδιάζονται με το πολύχρωμο γαλάκτωμα, που εφευρέσαν οι τεχνικοί συνεργάτες της εταιρείας.

Βέβαια, η εταιρεία αυτή κρατάει τις λεπτομέρειες της καινούργιας εφεύρεσής της απόλυτα μυστικές. Άλλα ξέρουμε ήδη ότι θα χρειαστούν περισσότερα από 3 λεπτά της ώρας, για να εμφανιστεί το χρωματιστό αντίγραφο της φωτογραφίας, ότι το γαλάκτωμα θα έχει μεγάλη ευαισθησία, ότι — όπως για την εμφάνισή σε μαύρο-άσπρη απόχρωση — η μπουκιά θα περιέχει συγχρόνως το άσπρη, το θετικό και τις αναγκαίες για την εμφάνισή οδούς κι' ότι η εικόνα θα αποτυπωθεί εδω επίσης με το γνωστό σύστημα της μεταδόσεως της άσπρη-εικόνας πάνω στο θετικό χαρτί.

Αυτό το χαρτί δε θα αποτελέσει παρά από ένα μόνο στρώμα και η εικόνα θα εμφανιστεί εγχρωμή πάνω σ' αυτό, χωρίς σε μια ειδική «σύνθεσι δι' αμειώσεως», όπως θα εξηγήσουμε πιο κάτω.

Όσο για το άσπρη, μπορεί να πάρει κανείς μια ιδέα γι' αυτό, εξετάζοντας τους γνωστούς 4 τρόπους για την εμφάνισή της εγχρωμής φωτογραφίας.

Ο πρώτος απ' αυτούς, έχει σχέση με το κλασικό σύστημα της τριχρωμίας: χωρίς στη σύνθεσι «δι' αμειώσεως». Σ' αυτή την περίπτωση, το άσπρη αποτελείται από τρία βασικά στρώματα, που είναι το καθένα ευαίσθητο σ' ένα βασικό χρώμα στο μπλέ, στο πράσινο και στο κόκκινο.

Η δεύτερη μέθοδος βασίζεται στη «σύνθεσι δι' αμειώσεως»: Εδω το άσπρη αποτελείται από ένα μοναδικό απλό παγγαλακτικό γαλάκτωμα, που σκεπάζεται μ' ένα στρώμα από μικροσκοπικά φίλτρα, χρωματισμένα διαδοχικά με κόκκινο, μπλέ και πράσινο χρώμα.

Ενας τρίτος τρόπος, χρησιμοποιεί τρία στρώματα φωτοευαίσθητων φίλτρων, που έχουν επίσης τα τρία βασικά χρώματα.

Ο τέταρτος και τελευταίος τρόπος εμφανίσεως της εγχρωμής εικόνας, βασίζεται στη διχρωμία: το θετικό στοιχείο θα εισχωρήσει ανάμεσα σε δύο άσπρη γαλακτώματα, που είναι ευαίσθητα σε δύο χρώματα.

Όποια κι' αν είναι όμως η μέθοδος, που ακολουθήσαν οι κατασκευαστές της καινούργιας φωτογραφικής μηχανής, ο κάθε ερασιτέχνης φωτογράφος θα μπορούσε, με την εφεύρεση του εγχρωμου ένσταντανέ, να έχει σε λίγα λεπτά, χωρίς κόπο, την εγχρωμη κόπια κάθε φωτογραφίας του.

Ο Ο

Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΑΣ

Η χρυσή εποχή της καλτσοδέτας ήταν ο 14ος κι' ο 15ος αιώνας. Άνδρες και γυναίκες φορούσαν τότε καλτσοδέτες, με μόνη της διαφορά, ότι των πρώτων ήταν εμφανείς. Τις καλτσοδέτες τις φορούσαν από πολυτελή μεταξωτά υφάσματα και τις στόλιζαν με πολύτιμα πετρώματα.

Περαιτέρω στην ιστορία έχει μείνει η καλτσοδέτα της κοινότητας του Σαλσμπαούρ. Σ' ένα χορό, που δινόταν στα ανάκτορα του Λονδίνου, η γαλάζια καλτσοδέτα της έπεσε από το πόδι της κι' ο βασιλιάς Έδουαρδος ο 3ος τη σήκωσε αμέσως και της την έδωσε, λέγοντας τη γνωστή φράση: «Άς είναι καλονόμιστος όποιος βάλει κακό στο νου του!».

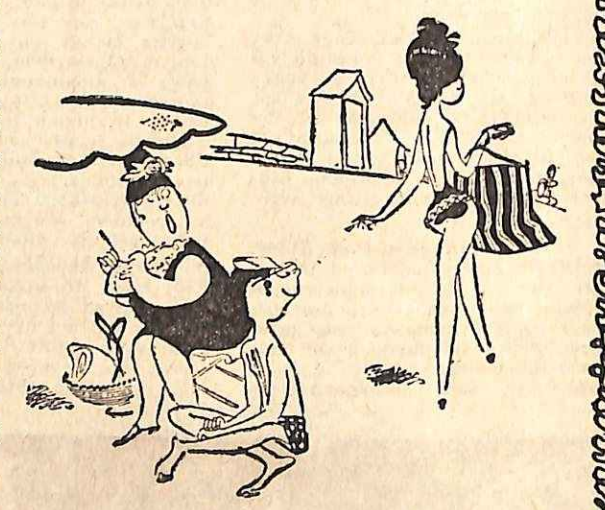
Έτσι επεβλήθη το παρόσημο της περινημίδος, που διατηρείται ως σήμερα.

Οι καλτσοδέτες αντικατεστάθησαν αργότερα από τις λωρίδες, που η εφεύρεσή τους οφείλεται στο μεγάλο Γερμανό φιλόσοφο Κάντ. Όπως όλοι οι άνθρωποι της εποχής του, ο Κάντ φορούσε καλτσοδέτες από ύφασμα. Άλλα γινόταν το έξης: «Όταν τις έβριγγε πολύ, οι φλέβες των νημιών του φούσκωναν και τον πονούσαν. Όταν τις γαλάριων, οι καλτσες του έπεσαν. Έπινε, λοιπόν, ένα είδος πόρνης, που την ένωσε με μια ταινία από το ποικαμύο του. Έτσι, οι καλτσες του έμεναν πάντοτε στη θέση τους, ενώ ταυτόχρονα γλίστρωνε από τις ενοχλήσεις στα πόδια. Όταν είπε σ' ένα φίλο του την επινόησή του, ο τελευταίος άνοιξε ένα ειδικό εργοστάσιο και έκανε χουσές δουλειές.

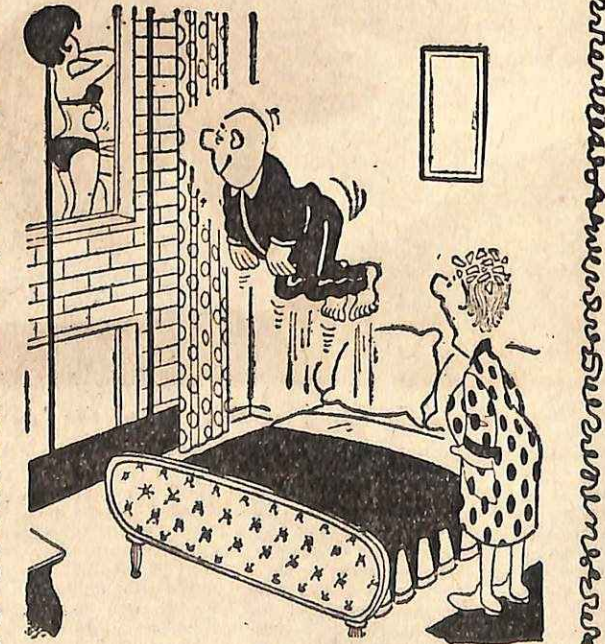
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΔΕ ΕΙΚΟΝΕΣ



Ψι... Κύριος... Έμεις ήρθαμε εδω για ν' αναγεννησουμε καθαρόν αέρα!...



Μιγαλάκη... Μη ξεχνάς τις οδηγίες που σοβ' έδωσα πριν φύγουμε από το σπίτι!...



Τρελλάθηκες, Νόντα;

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ στον Ουρανό

Από τις παραδόσεις του ελληνικού λαού

ΣΤΗΝ Κρήτη πιστεύουν πως τη νύχτα του Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου) βγαίνει ο σταυρός, σ' αρωματικό μετέωρο στον ουρανό και τον διασχίζει με μεγάλη ταχύτητα, από τη μία άκρη στην άλλη.

Όποιος είναι τυχερός και δι' το θείο αυτό φαινόμενο, ό,τι και να ζητήσει, πριν δύση το φαινόμενο, θα του το δώσει αμέσως ο Θεός. Ο λαός λέει:

«Πού 'δ' Σταυρό στον ουρανό καλότυχος λογέται! Ό,τι ζητήσεις δίδει σου κι' όλα τα πάει γειά σου».

Λένε μάλιστα πως, μία φορά, μία άστρα από την 'Αζό, που είδε το Σταυρό, ζήτησε να φύγουν οι Τούρκοι από την Κρήτη.

Η διεύθυνση του «Ανατέλλοντος» και δύναντο Σταυρού, κατά το λαό, είναι από την Ανατολή προς τη Δύση.

«Στου Ψηλορείτη την κορφή, όπου εκκλίστα, από κει μέσα ξεκινά με τρέψη παρρησία, κι' η νύχτα μέρα γίνεται, τον ουρανό αναδύνει και στίς Μαδάρες των Σφακιών, πάει και βασιλεύει...».

Έχει άπασω στον Ψηλορείτη, η εκκλησία, που αναφέρει το λα'ό τραγουδι, λειτουργεί μόνο την ημέρα της 'Αννιούσεως του Τιμίου Σταυρού, δηλαδή στις 14 Σεπτεμβρίου, χορούν πάνω από τις πόλεις της εισόδου των σπιτιών τους, τρία ρόδια. Τα ρόδια με τους αμειωμένους ορεινώνους σπύρους τους, συμβολίζουν την άσπρη.

Όταν πρόκειται να σιμειβή μια μεγάλη συμφορά στην Κρήτη, ο ένας από τους σταυρούς αυτούς λύνει και γάνετα ένα μέρος του. Κι' όταν το κακό περάσει, ο σταυρός ξαναγίνεται ολόκληρος.

Στο μέρος, όπου θα λυθεί ο σταυρός, σάν κερί, θα σιμειβή η συμφορά. Λένε ακόμη στην Κρήτη και το έξης έμμετο οητό:

«Κύττα άπάνω στον σταυρό κι' έχει έλπιδα στο Θεό, ό,τι κακό κι' αν μας βρή σάν το νεράκι θα διαβή».

Η άνοδος του Ψηλορείτη είναι δύσκολη πολύ. Δύσβατο το βουνό, γεμάτο γκρεμούς, σ'α περισσότερα μέρη του, ιδίως όταν πλησιάζει κανένας στην κορυφή, όπου βρίσκεται η εκκλησία του Σταυρού.

Ζώο είναι αδύνατο ν' ανεβεί εκεί πάνω. Γι' αυτό το ανέβασμα είναι πολύ κουραστικό.

Περιοδές το βουνό, είναι γεμάτο από κάτι περίεργα φυτό, που φυτρώνουν μόνο στα ψηλόμερα. Ένας άγνωστος θάμνος, με καταπράσινα πάντα και πικρά φυλλάκια, δίνει την εντύπωση μαλακού μαξιλαριού. Άλλοίμωρο όμως σ' εκείνον που θα γελαστή και θα πάη να καθήσει πάνω του. Κάτω από το χλοοποτάμιον ύψωμα κρύβονται ύπουλα εγκαυτάδες μικρά και σκληρά άγκάθια, που το χέντημά τους είναι φαρμακερό και πολύ δονηρό!...

Νομίζει κανείς, ότι ο δαίμονας του κακού έσπειρε σ'α ψηλά μέση του βουνού τις παγίδες αυτές.

**ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ**
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγιου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

για να βασανίση τους προσκυνητές και να γάνη το ανέβασμα άκούη το δύσκολο. Γι' αυτό ο λαός λέει:

«Στον Ψηλορείτη αν ανεβείς, σε καλό μ'ην καθήσας, γιατί' ούτε το Σταυρό θα δ'ης κι' ούτε θα προσκυνήσης!»

Κι' όμως, παρ' ό'τι αυτά ένα μεγάλο πλήθος ανεβαίνει εκεί πάνω κάθε χρόνο, στις 14 Σεπτεμβρίου, για να προσκυνήσει.

Το βράδυ, εκεί ψηλά, κάνει φοβερό ζέση. Όσοι είναι την τότε, να ξενυχτίζουν, έχει πάνο, κλεισμένοι μέσα στην εκκλησία.

Σύλα δεν υπάρχουν γύρω για ν' ανάμεινε φωτιά και γι' αυτό οι περισσότεροι από τους προσκυνητές διαφυλάττουν ζαμιά εξακαυμένα μέσα κάτω από την χορδή, όπου είναι κάτι τσιπάρικα καλδύα.

Το θέαμα τότε της ανατολής του ήλιου, που παρουσιάζεται από την κορυφή του βουνού, είναι υπέροχο, όπως τους αποτυπώνει για 6-λους της κόπης και τα θέαμα, που το έδωσαν, όσων ν' ανεβούν...

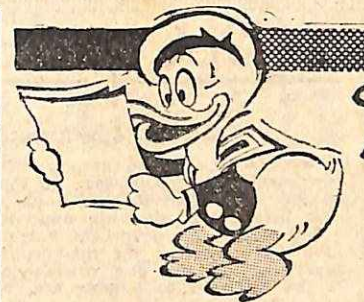
Μα τον ήλιο, που βγαίνει κι' άνοει, να φωτίση, άογίζει και η λειτουργία.

Το περίεργο είναι, ότι σε πολλές κορυφές κορηκών βουνών υπάρχουν ναύαχοι άφρεσμένοι στον Τιμό Σταυρό, αντί στον Προφήτη 'Ηλία, όπως γίνεται στην άλλη 'Ελλάδα.

Σε πολλές εκκλησίες του Σταυρού, οι προσκυνητές άφρεσμένοι ρόδια, αντί για άλλο άφρεσμο. Σ' άλλες μάλιστα περιφέρειες της 'Ελλάδας, όπως π. γ. σε μερικά χωριά της Εύβοιας, οι χωρικοί την ημέρα της 'Αννιούσεως του Τιμίου Σταυρού, δηλαδή στις 14 Σεπτεμβρίου, χορούν πάνω από τις πόλεις της εισόδου των σπιτιών τους, τρία ρόδια. Τα ρόδια με τους αμειωμένους ορεινώνους σπύρους τους, συμβολίζουν την άσπρη.

Όλοκληρη η μυθολογία του Σταυρού, που άκούγεται κατά τη λειτουργία της 14ης Σεπτεμβρίου, είναι μια άπληστη από πολυεπίσημα θοιάβους. Είναι μια άπληστη της ζωής φιλοπατορίας των ποσόνων μας, που άγιάσε και ζωογονήσε η πίστις.

Στους περιπάτους της, η Λύττα δεν άργησε να ξαναβρή ένα παιδικό φίλο της, το Ζάκ, συμπαθητικό τόσο, αλλά δίχως θέλησι κι' ενεργητικότητα. Στα 24 χρόνια του, ο νέος αυτός δεν έκανε ακόμα καμμία εργασία. Ζούσε υποταγμένος σε τρεις γριές και πλούσιες θείες του,



Η υπέροχη ανακάλυψη

ΜΑΛΙΣΤΑ, άγαπητοί συνάδελφοι: είπε ο καθηγητής Λαμπής, τελειώνοντας τη διάλεξή του.

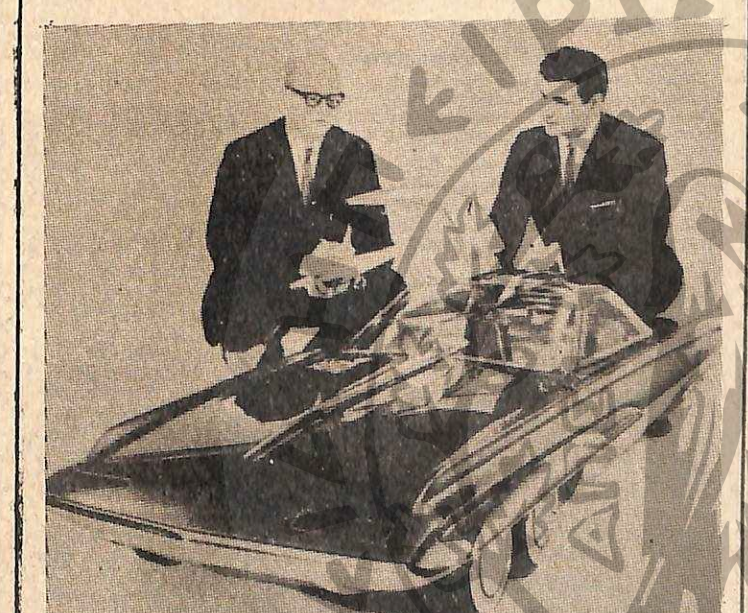
Παρ' όλες τις αντιρρήσεις και την πολεμική που συνάντησε, είμαι βέβαιος πάντοτε πως υπάρχουν μικρόβια των διαφόρων ψυχικών καταστάσεων, όπως υπάρχουν μικρόβια των άσθενειών. Αισθήματα, μίση, πάθη, δεν είναι παρά άρρώστιες! Η καρδιά του χτυπάει γοργότερα και σε μικρόβια που έπιδρούν στην καρδιά, στο μυαλό ή στη συνείδηση των ανθρώπων. Όταν κατορθωθεί ν' ανακαλυφθούν και ν' απομονωθούν τα μικρόβια αυτά, η ψυχολογία θα γίνει μια θετική επιστήμη, όπως τα μαθηματικά.

Οι άποδοκιμασίες ξέσπασαν, σ'α θύελλα: — Άνοησίες!... Έξωφρενισμοί!... Φλυαρίες!...

Μα ο καθηγητής δέχτηκε ψύχραιμα αυτές τις εκδηλώσεις, κουνώντας το άσπροαλλο κεφάλι του.

Ένα μήνα άργότερα, είχε εγκατασταθεί στο έσοχικό σπίτι του, όπου είχε ετοιμάσει ένα επιστημονικό εργαστήριο για την άνασκήτη των περιφημων μικροβίων. Είχε πάρει μαζί του την έγγονή του Λύττα, ένα χαριτωμένο διαβολάκι, και το νεαρό βιοπάτο Λουσιέν, τύπο φανατικού επιστήμονος, που πίστευε τυφλά στη σοφία του καθηγητού.

Στους περιπάτους της, η Λύττα δεν άργησε να ξαναβρή ένα παιδικό φίλο της, το Ζάκ, συμπαθητικό τόσο, αλλά δίχως θέλησι κι' ενεργητικότητα. Στα 24 χρόνια του, ο νέος αυτός δεν έκανε ακόμα καμμία εργασία. Ζούσε υποταγμένος σε τρεις γριές και πλούσιες θείες του,



ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Στην έκθεσι αυτοκινήτων του Σ'ηλ, τα έργοστάσια φέρνι έπέδειξαν πρό έδωμάδος αυτό το νέο τύπο αυτοκινήτων με το χαρακτηρισμό «αυτοκίνητο του μέλλοντος». Άντι τεσσάρων έχει έξη τροχούς, που του εξασφαλίζουν πολύ μεγαλύτερη σταθερότητα, άποκλείουν το ντε-ραπάρισμα και το έπιτρέπουν να φρενάρη και να σταματήσει μέσα σε άπόστασι λίγων μέτρων, ακόμα και όταν έχη άναπτύξει όλη του την ταχύτητα.

ΕΥΕΝΝΗ Ιστοριούλα

γεροντοκόρες, που διευθύνανε δικτατορικά τη ζωή του.

Οι θείες αυτές δε χώνευναν τη Λύττα. Τού κακού προσπαθούσε εκείνη να τις καλοπιάσει — γιατί ο Ζάκ της άρεσε, ήξερε πως τη συμπαθούσε κι' έκεινος κι' ήθελε πολύ να γίνει γυναικα του. Οι τρεις γεροντοκόρες άρνούνταν περιφρονητικά το κλωνάρι της ελπίας που τους πρόσφερε.

Κι' η ιστορία αυτή δε θα τελείωνε ίσως ποτέ, αν δεν έπευδαίναμε τα περίφημα μικρόβια του Λαμπή.

Είπαμε πως ο καθηγητής ερεζάδων άκούραστα, έπίμω. Τον βοηθούσε πολύ κι' ο Λουσιέν, που ήταν τέλειος έπιστήμων... άλλα άνυποφορα ντραπαλός με τις γυναικες! Η καρδιά του χτυπάει γοργότερα και σε μικρόβια που έπιδρούν στην καρδιά, στο μυαλό ή στη συνείδηση των ανθρώπων. Όταν κατορθωθεί ν' ανακαλυφθούν και ν' απομονωθούν τα μικρόβια αυτά, η ψυχολογία θα γίνει μια θετική επιστήμη, όπως τα μαθηματικά.

Της μίλουσε μονάχα για τις επιστημονικές έργασίες του παππού της.

— Θρίαμβος! της είπε μία μέρα. Ό ο καθηγητής, άνακάλυψε κι' άπομόνωσε τα μικρόβια του πανικού, της θλίψεως και του κεραυνόβολου έρωτα!

Τα λόγια αυτά άνοιξαν νέους όρίζοντες στην κοπέλλα. Ένα σέδιο γει'ήθηκε στο μυαλό της. — Δεν προτείνετε στον παππού να βρή το μικρόβιο της άποφασιστικότητας; είπε. Έχει τόση άνάγκη απ' αυτό ο σημερινός κόσμος!...

— Θαυμάσια ιδέα! φώναξε ο Λουσιέν μ' ένδυσιασμό. Θα του το πω άμέσως!

Σκεπτότανε πως, με τα μικρόβια της άποφασιστικότητας, θα κατάφερε έπιτέλους να νικήση τη δειλία του και να εξομολογηθή στη Λύττα τον έρωτά του. Έκείνη όμως συλλογιζότανε πως θα μπορούσε να γιορτάσει μ' αυτά την άνυποφορη άβουλία του άγαπημένου της Ζάκ.

Στο μεταξύ, θέλοντας να πείσει για την αξία των ανακαλύψεων του παππού της, η Λύττα έμαθε με τρόπο σε ποιά ντουλαπάκι φύλαγε τα μικρόβια που είχε βρή, κι' έκλειψε τρεις γυάλινες άμπουλες, που περιείχαν μία ποσότητα απ' το καθενα.

Ένα άνοιξιότιμο βράδυ, καθώς έκανε ένα περίπατο με το Ζάκ, προσέξε πως ήταν άναμμένη τα φώτα μίας μοναχικής βίλλας κι' άκούγονταν από μέσα ύποπτοι θορυβοί. Κατάλαβε άμέσως πως είχαν μπει λωποδύστες, έπαφλωμένοι απ' την άπουσία των ένοίκων, και μάζεψαν ό,τι πολύτιμο βρίσκανε.

«Νά η ευκαιρία να δοκιμάσω τα μικρόβια του πανικού», σκέφτηκε. Έβγαλε απ' την τσάντα της τη μία άμπουλα και την πέταξε απ' το άνοιχτο παράθυρο μέσα στο δωμάτιο που βρίσκονταν οι διαρρήκτες. Μερικά λεπτά άργότερα, οι λωποδύστες πήδαν έξω και φύγανε σάν τρελλοί. Δύο περαστικοί χάρσασαν γοργά και κινήσαν και τους έπιασαν. Άμέσως όμως τους άφισαν και τ'έβαλαν κι' αυτοί στα πόδια. Είχαν μολυνθή απ' τα μικρόβια του πανικού!

Το δεύτερο πείραμα έγινε μετά 3 μέρες, σ' ένα τσίρκο. Τα μικρόβια της θλίψεως κάνανε όλους τους θεατές να βάλουν τα κλάματα, την ώρα που κοίκαλο νούμερο ένος άπαρ του κομικού νούμερου ένος παλιόστου. Άκόμα κι' ο ίδιος ο κλόλίστου. Άκούσε να κλάη με λυγμούς.

Α, με την άπλητη μεγαλοψυχία του, άπλητης άπλητης και τα μικρόβια που άλάττει!

Η κοπέλλα σκέφτηκε να μεταχειριστεί την τρίτη άμπουλα, για να κάνει τις τρεις γεροντοκόρες να την

ἀγαπήσουμε. Πραγματικά, ἐν' ἀπό-
γευμα, τὴν πέταξε πάνω ἀπ' τὸ μαν-
τρόιχό του κήπου τους. Ὑπολόγι-
ζε πὼς τὰ μικρόδια θὰ διασκορπι-
ζόνταν ἐκεῖ μέσα καὶ θάφερον ἀμέ-
σως τὸ ἀποτέλεμά τους στὶς σκλη-
ρόκαρδες θείες.

Κατὰ σύμπτωση, ὅμως, τὴν ὥρα
ἐκείνη, ὁ Ζὰκ ἔπαίξε τένις μέσα
στὸν κήπο. Ἡ ἀμπούλα ἔπεσε πάνω
στὴ ρακέτα του, τινάχτηκε ἔπειτα
μακριὰ κι' ἔφτασε στὸ λαχανόκηπο
μιάς γειτονικῆς βίλλας. Ἐνὰς γέ-
ρος καὶ σοβαρὸς μεταξιότοχος, ποὺ
βρισκόταν ἐκεῖ καὶ διάβαζε τὴν ἐ-
φημερίδα του, ἐρωτεύθηκε ξαφνικά
τὴ συνομήλική του μαγείρισσά του κι'
ἔφτασε νὰ τὴν κυνηγή! Κι' ἐκείνη
ἔτρεξε νὰ κλειδωθῇ στὴν κουζίνα,
κατατρομαγμένη καὶ σίγουρη πὼς
εἶχε τρελλαθῇ τὸ ἀφεντικό της!

★

Ἡ Λύντα περίμενε τὰ ἀποτελέ-
σματα τοῦ τρίτου πειράματός της.
Ἐνὰ βράδυ ὅμως, ὁ Ζὰκ τῆς εἶπε
τυχαίως ὅτι, καθὼς ἔπαιξε τένις,
εἶχε τινάξει μακριὰ μὲ τὴ ρακέτα
τοῦ ἐνα μπουκαλάκι, ποὺ θὰ τὸ
πέταξε ἀσφαλῶς πάνω ἀπ' τὸν τοί-
χο κάποιου διαδολοπιᾶ τῆς γειτο-
νίας. Ἡ Λύντα κατάλαβε τότε πὼς
ἡ προσπάθειά της εἶχε ἀποτύχει.

Τ' ἄλλο πρωί, ὁ Λουσιέν τῆς ἀ-
νέγγειλε:
— Ὁ καθηγητὴς ἀπομόνωσε ἐπι-
τέλους τὰ μικρόδια ποὺ σὰς ἐνδια-
φέρουν τόσο! Πιστεύω πὼς τὰχει
μέσα σ' ἕνα μπουκαλάκι, κρυμμένον
στὸ δεύτερο συρτάρι τοῦ γραφείου
του. Ἀν κατορθώσω νὰ πωρῶ λί-
γα ἀπ' αὐτά, θὰ κάνω μιά καινούργια
καλλιέργεια κι' ὕστερα θὰ τὰ
μοιρασθῶμε οἱ δύο μὰς.

Μὰ ἡ Λύντα δὲ μπορούσε νὰ πε-
ριμένῃ. Ἐβράζε ἀπὸ ἀνυπομονησία.
Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν, ἔκλεψε τὸ πο-
λύτιμο μπουκαλάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα, τ' ἄδειασε κρυφά
μέσα στὸν καφέ τοῦ Ζὰκ. Μόλις τὸν
ἤπιε, ὁ γέρος τινάχτηκε πάνω, ἀνα-
ποδογυρίζοντας τὴν καρέκλα του.
— Νοιώθω τὸν ἐαυτό μου ἱκανὸ
νὰ κατακτίσω τὸν κόσμο! δῆλωση.
— Ἀς τὸν κατακτίσουμε μαζί!
τοῦ πρότεινε ἐνθουσιασμένη ἡ Λύντα.
— Πηγαίνω πρώτα νὰ ταχτοποιή-
σω τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τὶς
θείες μου. Περιμένε με. Δὲ θ' ἀρ-
γήσω.

Ὅπως διηγήθηκε ἀργότερα ἡ κα-
μαριέρα τῆς βίλλας τοῦ Ζὰκ, χάλα-
σε ὁ κόσμος ἐκεῖ μέσα. Ἐκείνες βρά-
σανε τὰ κλάματα... καὶ στὸ τέλος,
γιὰ νὰ τὸν ἐξυμνεύουν, τοῦδωσαν
ἕνα μύσσο χιλιάρικα — ὅσα τοῦ
χρειάζονταν γιὰ ν' ἀπαγάγῃ τὴ Λύν-
τα καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ!

Ἦταν σκοτάδι, ὅταν ὁ Ζὰκ ἔφτα-
σε στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κα-
θηγητοῦ. Διέκρινε ἀνάμεσα στὰ δέν-
τρα μιά ἀσπρὴ σιλουέτα κι' ἔτρεξε
κοντά της.

— Πέμε νὰ φύγουμε! εἶπε ζω-
ηρά.

— Γιὰ ποῦ, παρακαλῶ; ρώτησε
μιά ἀντρική φωνή.

Ἡ ἀσπρὴ σιλουέτα δὲν ἦταν ἡ
Λύντα, ἀλλ' ὁ παππούς της, ποὺ εἶ-
χε βρῇ νὰ πάρῃ βροσία, φορώντας
τὴ μπλούζα τοῦ εργατοῦ.

— Ἀ, κατάλαβα, πρόσθεσε ὁ γέ-
ρος. Θέλεις ν' ἀπαγάγῃς τὴν ἐγγυ-
νούλα μου... Περιμένε ἐδῶ, ἕνα λε-
πτό...

Μπήκε στὸ σταύλο, ἐβγάλε τὴ φο-
ράδα του καὶ τὴν ἔβγαλε στ' ἀφαι-
ράκι.

— Λύντα!... Λουσιέν!... φώναξε
Ἡ ἐγγονή του κι' ὁ βοηθὸς του
βρῇκαν ἀπ' τὸ σπῆτι. Ὁ Λουσιέν
κρατοῦσε ἕνα ηλεκτρικὸ φαναράκι.
Ὁ γέρος ἔβρασε τὸ καμουσαίκι στὸ
Ζὰκ καὶ τοῦ εἶπε ἐπιταχτικά:

— Εμπρός, ὅς ξεμπερδεύουμε!
Πάρτε τὴν καὶ κάνετε τὴν εὐτυχι-
σμένη... Ἐτοί θὰ ἰσχυρῶς κι' ἐ-
γώ! Τρεῖς μῆνες τώρα, δὲ μ' ἄφινε
νὰ δουλέψω ἱσχυρά, μὲ τὰ νεύρα καὶ
τὰ καρτίρια της... Δρόμο!

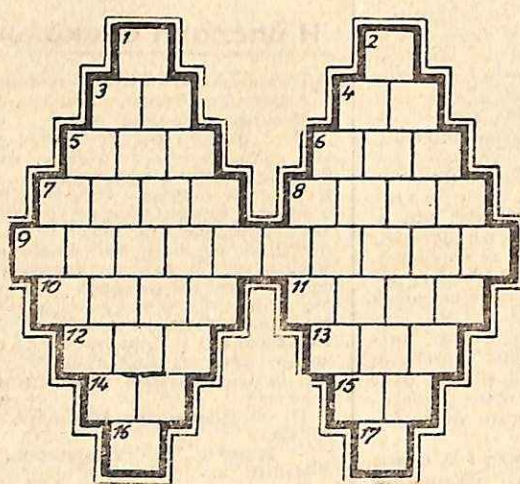
— Κι' ἐγώ!... τραύλισε ὁ Λου-
σιέν.
— Ἐσεῖς θὰ τοὺς φωτίσετε ὡς
τὴν καγκελόπορτα. Ὑστερα θάρθη-
τε μαζί μου στὸ ἐργαστήριό: Ἀνα-
κάμψα σήμερα τὰ μικρόδια τῆς πα-
ρηγορίας. Θὰ τὰ δοκιμάσω ἀμέσως
ἀπάνω σας!

Α. ΦΟΛΓΚΟΡ

Γιὰ μικρούς

Δίδυμη διπλὴ πυραμίδα

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια 1 καὶ 2, μέσα
στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήστε τὸ ἴδιο φωνήεν, συμπλη-
ρώστε ἀκολουθεῖς τὸ σχέδιο μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων
οἱ σῆς δύνουν πρὸς τὸ κάτω τὶς σημασίες.
Γιὰ κάθε λέξη, μέχρι τὴν ἐνάτη, θὰ χρησιμοποιήτε
ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγγραμμά-
σμενα ἢ ὅχι, σὺν ἑνὶ καινούργιῳ.
Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἡ κάθε λέξη θὰ σχηματίζεται μὲ



τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης της. μεῖον ἑνα, γιὰ
νὰ φτάσετε στὸ τετραγωνίδια 16 καὶ 17, μέσα στὰ
ὁποῖα θὰ τοποθετήστε τὸ ἴδιο φωνήεν ποὺ εἴχατε
ἔλαβε καὶ στὰ δύο πρώτα (1 καὶ 2).

Οἱ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Δηλώνει διαταγμό.
- 4) Νότα μουσικῆς.
- 5) "Ὅρος πρὸς σκάκι.
- 6) Ἀρχικὰ ἀεροπορικῆς δυνάμεως.
- 7) Μουσικὸς ἰσθμὸς, ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Ἀπολλοῦ
εἶναι καὶ ἡ «Μινίον».
- 8) Τὴν ἀποτελοῦν ἄνθρωποι χαμηλοῦ ἡθικοῦ ἐπι-
πέδου.
- 9) Περιβάλλει τὴν γῆν.
- 10) Ποδοσφαιρικὴ συνάντησις.
- 11) Μουσικὴ σύνθεσις.
- 12) Πρακτορεῖον εἰδησέων.
- 13) Προηγείται συμπερασμάτων.
- 14) Δηλώνει συγκατάθεσις.
- 15) Αἰγυπτιακὴ θεοτῆς.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Φίλμ καὶ χρώματα

Πολλὰ ἀπὸ τὰ φῖλμ ποὺ ἐλέημε δὲν εἶναι μόνο
ἐγχρώμα, ἀλλὰ καὶ περιέχουν στὸν τίτλο
τοὺς τὴν ὀνομασία κάποιου χρώματος.
Ὅπως π.χ. «τελευταῖος σταθμός: κόκκι-
νο φανάρι».

Σὰς δύνουν λοιπὸν πρὸς κάτω μερικὸς
τίτλους ταινιῶν τῆς τελευταίας περιόδου,
ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλωνται στοὺς
θερινούς κινηματογράφους καὶ σὰς ζητοῦμε
νὰ ἀτάξετε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τὸ χρώ-
μα ποὺ λείπει:

- 1) «Δαίμονες τοῦ ... θουνοῦ».
- 2) «Δραπέτης τοῦ ... μύλου».
- 3) «Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν ... κἀντίλα-
λα».
- 4) «... Ἀκτὴς».
- 5) «Ὁ κατάσκοπος μὲ τὸ ... μονόκλ».
- 6) «... Χαδάρ».
- 7) «Πράκτορες ... σάρκα».
- 8) «Μονομαχία μὲ τὸ ... ἀέτο».
- 9) «... μάσκες».
- 10) «Αἷμα στὸ ... μαντήλι».
- 11) «... σάρκες γιὰ πούλημα».
- 12) «Ὁ δολοφόνος μὲ τὸ ... γάντι».
- 13) «Ὁ ... κύκλος».
- 14) «Ὁ ἀγνώστος τῆς ... θάλασσ».
- 15) «Ὁ ἱππότης μὲ τὴν ... μάσκα».

Ποῖο εἶναι τὸ φυτό;

Ποῖο εἶναι τὸ φυτὸ ἐκεῖνο, ποὺ καλλιερ-
γεῖται σὲ πολλὰς χώρες καὶ ἰδιαίτερα στὴν
Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖο ὅμως, οὐτε τρώγεται,
οὐτε φαίνεται, οὐτε εἶναι διακοσμητικό,
οὐτε καὶ προσρίζεται γιὰ ζωοτροφί;

Πέντε προβλήματα—ἀστραπή

- 1) Ἄν ὀκτὸ φορές Χ σὺν 14, ἴσων ἐν-
νέα φορές ἐξή, ποῖα εἶναι ἡ ἀξία
τοῦ Χ;
- 2) Ἄν ἀντιθέτως μετὰ 20 δευτερόλεπτα,

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥ

2) Σὲ δύο σημεία ἀνάμεσα στοὺς ἀρι θμούς
2 2 1 3 2 2 3 3 4 4 4 = 0
τοποθετήστε δύο σημεία τῆς ἀριθμητικῆς: ἕνα σὺν
(+) καὶ ἕνα μείον (-), ἔτσι ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα
τῶν δύο πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

3) Ὁ Κώστας ἔχει 51 δραχμὲς καὶ ἀγοράζει μ'
αὐτὲς μολυβένια στρατιωτικά, ποὺ στοιχίζουν τρεῖς
δραχμὲς τὸ δύο. Πόσα στρατιωτικά πήρε μὲ τὰ χρή-
ματά α';
Ἀπαντήστε μέσα σὲ μισὸ λεπτό, χωρὶς νὰ χρησι-
μοποιήσετε μολύδι καὶ χαρτί.

4) Δυὸ Ἀμερικανοὶ περνοῦν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ
ὅπως ἀποκαλύπτεται, ὁ ἕνας εἶναι ὁ πατέρας τοῦ
γιου τοῦ προσωποῦ, ποὺ συνοδεύει. Ποιὸς ἐαυτὸς
συγγενείας ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο αὐτῶν Ἀμερι-
κανῶν;

5) Ἐνὰς ἀριθμὸς παρουσιάζει τὶς ἀκόλουθες παρά-
ξενες ἰδιότητες:
Ἄν ἀφαιρέσετε ἀπ' αὐτὸν 3, καὶ διαιρέσετε διὰ
τοῦ 3 τὸ ὑπόλοιπο, ἂν ἀκολουθῶς προσθέσετε 3 καὶ
διαιρέσετε διὰ τοῦ 3 τὸ νέο σύνολο ποὺ ἐρήκατε,
τότε τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν πράξεων θὰ
εἶναι 3.

Ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς;

Στοιχειόγραφος

Σὲ μιά χώρα κακοκεῖ,
ἐυρωπαϊκὴ μεγάλη.
Μ' ἂν ἐυμώσης μιά στιγμὴ
καὶ τοῦ κήφης τὸ κεφάλι,
κάποιος ἄλλος θὰ προδῇ.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθ-
εὓν τῶν κάτωθι λέξεων, θὰ σχηματιστε λέξεις τῶν
15 γραμμάτων, μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

- 1) Μιά φρουτοθεραπεία:
ΚΟΜΠΟΣΤΑ — ΤΡΙΦΥΛΛΙ — ΝΟΘΕΙΑ — ΑΤΡΑ-
ΠΟΣ — ΤΕΛΕΙΑ.
- 2) Θὰ ἐρῇτε ἐκεῖ πολλοὺς μεταξοσκώληκες:
ΑΤΟΜΟΒΟΜΒΑ — ΒΥΚΑΝΗ — ΑΠΟΤΡΟΠΗ —
ΣΤΡΟΦΕΥΣ — ΕΡΜΙΟΝΗ.
- 3) Διευκολύνετε τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές:
ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ — ΣΥΝΤΑ-
ΓΜΑ — ΚΑΝΑΤΙ — ΙΚΕΣΙΑ.

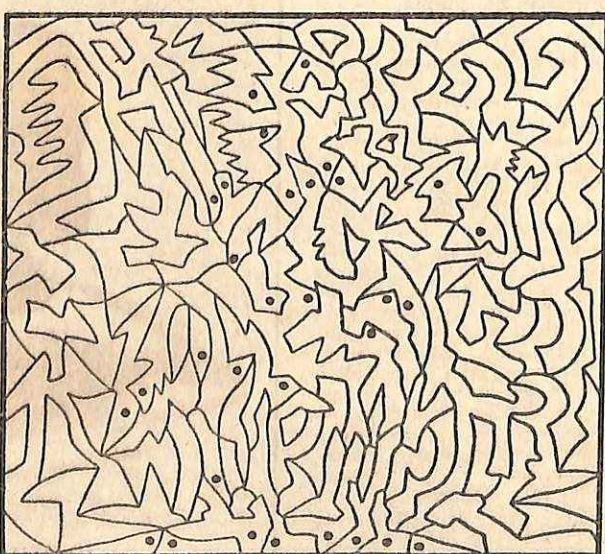
Λεξιγύριφος

Στὸ πρῶτο πέφτουμε συχνά
κι' οἱ πόδι τρανοὶ ἀκόμα.
Ἀρθρο εἶναι τὸ δεύτερο
καὶ τ' ὅλο οὐράνιο σῶμα.

Αἶνιγμα

Μετράς: τὰ ἐρίσκεις τέσσερα
διαβάσεις: λέει ἕνα...
Μὰ ποιὸς αἰσὰ τὰ γράμματα,
σοῦ τάχει μαγεμένα;

Ὅλοι ζωγράφοι



Πάρτε ἕνα σῶμα τοῦ δυνάμει πρὸς μᾶλλον μολύδι καὶ μαυρί-
σατε μ' αὐτὸ ὅλα τὰ μικρὰ σχήματα τοῦ σχεδίου μας, ποὺ
περιέχουν μισὴν κουκίδα. Ἄν δὲν κάνετε κανένα λάθος, θὰ
διαπιστώσετε στὸ τέλος, πὼς ἔχετε ἕνα τολόντο ζωγράφου,
ποὺ πιθανὸν ἀγνοοῦσατε.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

Ἡ "MANIA," ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ!

Οἱ γυναῖκες διαθέτουν γι' αὐ-
τὸν 3 χρόνια ἀπὸ τὴ ζωὴ τους

Οἱ περισσότερες γυναῖκες θὰ τὸ
θεωροῦσαν φοβερὴ ταπεινώσι,
ἀν ἐξαναγκάζονταν νὰ βγῶν ἀπ' τὸ
σπίτι τους ἀμακίγιστες. Ἐνὰς
Ἀγγλος δικαστὴς λοιπὸν συμφώνη-
σε μαζί τους. Κι' ἔδωσε τὸ δικαί-
οιο σὲ μιά γυναῖκα, μὲ τὸ δικαιο-
λογητικὸ τῆς «σκληρότητος», ἐπει-
δὴ ὁ ἄντρας τῆς εἶχε ἐπιχειρήσει
νὰ τὴν ἀπαγορεύει νὰ μακιγιάρται.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀκόμα, ἕνας
τέτοιος σύζυγος θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς
ὡς ἕνας ἀσυντὴρ καὶ ἀγρυπνὸς φύ-
λας τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ὑπολή-
φως τῆς γυναίκας του. Σήμερα ὁ-
μως χαρακτηρίζεται ὡς ἀπάνθρω-
πο τέρας!

Ἐνὰς διακεκριμένος ψυχίατρος, ὁ
δὲ Κάρλ Μένινγκερ, ἀσχολήθη-
κε μὲ τὴ «μανία» ποὺ εἶχε κυριέψει
σήμερα ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ γίνουν
ὁμορφες — πρὸς ὁμορφες ἀπ' ὅπως
τῆς ἐφ' ἑαυτῆς ἡ Φύσις. Θεωρεῖ λοιπὸν
αὐτὴ τὴν ἀδίκαιον προσπάθειά τους
ὡς ἕνα εἶδος ψυχικῆς ἀσθενείας!
«Εἶναι μιά μορφή ναρκισσισμοῦ
— λέει — σὰν τοῦ ἐφήδου ἐκείνου
τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας,
ποὺ ἐρωτεύθηκε τὴν μορφή του, ὅπως
καθρεφτιζότανε στὸ νερὸ, καὶ πρόσ-
βαλε τὴν θεὰ ποὺ ζητοῦσε τὸν ἐρωτᾶ
του, εὖ σημεῖο ὥστε νὰ τὸν μετα-
βάλῃ αὐτὴ σὲ λουλοῦδι, γιὰ τιμω-
ρίαν του».

Κι' ἕνας ἄλλος συνάδελφός του
προσθέτει:

«Οἱ γυναῖκες ποὺ δὲ μποροῦν νὰ
κάνουν δίχως μακιγιάζ, εἶναι ἐρω-
τευμένες μὲ τὸν ἑαυτὸ τους.
Δὲ μακιγιάρονται γιὰ νὰ τραπῇ-
ξουν τοὺς ἄνδρες, οὐτε γιὰ νὰ κά-
νουν τὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ ζηλέ-
ψουν. Ὁ σκοπὸς τους εἶναι νὰ κα-
θησυχάσουν αὐτὲς οἱ ἴδιες, γιὰτὶ
αἰσθάνονται ἀβεβαιότητα κι' ἀνη-
συχία».

Γιὰ τοὺς ἀστέρες τοῦ κινηματο-
γράφου, τὸ μακιγιάζ θεωρεῖται πρὸς
ἀπαραίτητο πρὸς τὸ ψωμί, ἀπ' τὸ
νερὸ, ἀπ' τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν...

Ἡ Μαρίλυν Μονρόε εἶχε πᾶν κά-
ποτε ὅτι χρειαζότανε δύο ὥρες γιὰ
νὰ βάλῃ τὰ χεῖλιά της. Ἡ Μπριζίτ
Μπαρνὸ ὁμολόγησε πὼς τῆς συνέβη
νὰ διαθεθῇ μιά ὁλόκληρη μέρα, γιὰ
νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ ἕνα ραντεβού της.
Ἀλλὰ κι' ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίλσορ,
παρ' ὅλη τὴν ἀναμφισβήτητη φυσικὴ
ὁμορφιά της, μπορεῖ νὰ μείνῃ ἕ-
να ἀπόγευμα μπροστὰ στὸν καθρέ-
φτη της, δοκιμάζοντας διάφορα μα-
κιγιάζ γιὰ τὰ ὀρασιότατα βιολετιά
μάτια της.

Σὲ μιά δικὴ διαζυγίου, στὸ Χόλ-
λυγουντ, ὁ σύζυγος μιάς στὰρ πα-
ρατηρήθηκε πὼς ἡ γυναῖκα του χα-
λοῦσε τὸν κόσμο, ἂν δὲν πρόσχε ὁ
δυστυχισμένος κάθε καινούργιο μα-
κιγιάζ της. Εἶχε — εἶπε — 40 δια-
φορετικὲς πούντρες καὶ 50 κραγιόν-
ια γιὰ τὰ μάτια. Κι' ἤθελε νὰ τῆς
κάνῃ ὁ ἄντρας τῆς κομπλιμέντα, κά-
θε φορὰ ποὺ μεταχειρίζονταν ἄλλη ἀ-
πόχρωσι!

Μιά ἄλλη βεντέτα χάρισε 5 φο-
ρές, γιὰτὶ ὁ ἄντρας της δὲν ἀνέ-
χονταν πιά νὰ τῆς βλέπουν διαρκῶς
καθισμένη μπροστὰ στὸν καθρέφτη
τῆς τουαλέτας της.

Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, τὶς
ἀπλὲς νοικοκυρές, μιά στατιστικὴ
ἀπέδειξε ὅτι ὁ μέσος ὅρος τοῦ χρό-
νου ποὺ δαδίζουν γιὰ τὸ μακιγιάζ
τους, εἶναι 3 χρόνια συνολικά, σ'
ὅλη τους τὴ ζωὴ.

Τὰ 75% τῶν γυναικῶν δὲ στενο-
χωροῦνται ποτὲ γιὰτὶ ἀφίνουν τοὺς
ἄνδρες τους νὰ τὶς περιμένουν 10
— 30 λεπτά τῆς ὥρας, γιὰ νὰ τε-
λειώσουν τὸ μακιγιάζ τους. Ὡστόσο,
τὸ πληρώνουν συχνὰ οἱ ἴδιες. Πραγ-
ματικά, σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ποὺ
παραινέται μιά γυναῖκα πὼς ὁ
ἄντρας της δὲν τῆς βγάξει ποτὲ ἔ-
ξω, ἡ ἀπλή ἐξήγησι εἶναι ὅτι ἀργεῖ
υπερβολικὰ νὰ ἐτοιμασθῇ. Ὁ σύζυ-
γος βαρύνεται πιά νὰ περιμένῃ κι'
ἀποκτάει τὴ συνήθεια νὰ βγαίνῃ ἔ-
ξω μόνος του.

Ποῖός εἶναι ὁ βιολογικὸς ρυθμὸς ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

Πὼς μεγαλώνουν τὰ ὀστά τῶν παιδιῶν

ΤΑ δύο πράγματα, ποὺ πρέπει
νὰ παρακολουθοῦν, πρὶν ἀπ'
ὅλα, οἱ γονεῖς, εἶναι τὸ ἀνάστη-
μα καὶ τὸ βάρος τῶν παιδιῶν
τους, ποὺ, ἄλλωστε, βρῖσκονται
σὲ στενὴν σχέσιν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλ-
λο. Τρεῖς Γάλλοι ἐπιστήμονες, οἱ
δοκτοροὶ Φερσάο, Λανφρέ καὶ
Λωγχιέ, κατήχησαν τελευταίᾳ
τὸν ἀκόλουθο συγγραφικὸν πίνακα,
στηρίζοντες στὶς νεώτερες παρ-
τηρήσεις:

Ἡλικία ἔτος	Ἀνάστημα σὲ ἐκατο- στά		Βάρος σὲ κιλά	
	Ἀγόρια	Κορίτσια	Ἀγόρια	Κορίτσια
3	90	88	14,300	13,500
4	96	96	15,700	14,800
5	102	102	16,800	15,900
6	108	106	18,200	17,100
7	112	112	20	19,500
8	120	120	23,100	22,600
9	126	126	25,800	25,700
10	132	132	29,600	29,700
11	140	138	33,400	32,600
12	146	144	38	37,800
13	152	152	43,900	43,900
14	160	158	50,400	48,800
15	166	160	54,500	51,900
16	168	162	56,800	52,700

Τὸ νεογέννητο βρέφος ἔχει πε-
ρίπου ὅπως 50 ἐκατοστῶν. Ἀλλὰ,
μέσα στὸν πρῶτο χρόνο, τὸ ἀνά-
στημά του φθάνει τὰ 70—75 ἐκα-
τοστά, αὐξάνει, δηλαδή, κατὰ
40—50%.

Ἡ αὐξήσι συνεχίζεται μὲ γοο-
γὸ ρυθμὸ ὡς τὰ 4 χρόνια: 10 πε-
ρίπου ἐκατοστὰ τὸ χρόνο. Ἐπει-
τα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία περιορί-
ζεται στὰ 5 ἐκατοστὰ. Ἀλλὰ, κα-
τὰ τὴν ἐφηβεία, ὁ ρυθμὸς ἐπιτα-
χύνεται καὶ πάλι. Ὅλες οἱ υπέ-
ρες ἔξωρον αὐτὲς τὶς ἀπώτερες
αὐξήσεις, ποὺ τὶς ἀναγκάζουν ν'
ἀνανεώνουν συχνὰ τὰ ρούχα τῶν
παιδιῶν τους.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς προεφη-
θείας, δηλαδή μετὰ τῶν 10 καὶ
τῶν 12, στὰ κορίτσια, καὶ μετὰ-
ξὺ τῶν 12 καὶ 14 στὰ ἀγόρια, τὸ
ἀνάστημα μπορεῖ ν' αὐξηθῇ κα-
τὰ 10 — 12 ἐκατοστὰ, σὲ διαστή-
μα μικρότερο τοῦ ἔτους. (Ἡ σχε-
τικὴ καθυστέρησις τῶν ἀγοριῶν
ἐξηγεῖται γιὰτὶ στὰ 11 χρόνια π. γ.
τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν ἀπὸ τὰ
ἀγόρια στὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βά-
ρος).

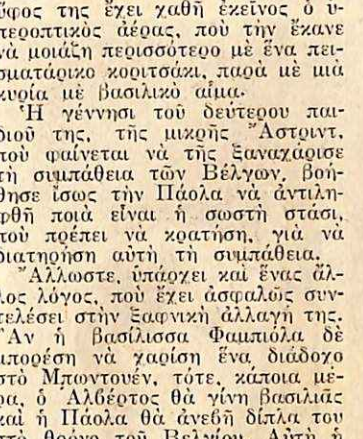
Ἡ ἐφηβεία τερματίζεται στὰ
κορίτσια γύρω στὰ 15, στὰ δὲ ἀ-
γόρια γύρω στὰ 17. Ἐπὶ τοῦ
οὐθιῶς τῆς ἀναπτύξεως ἐπιδρα-
νεῖται ὁλόενα, Θεοοπηδία, τὸ τέ-
μα τῆς ἀναπτύξεως τοποθετεῖται
μεταξὺ τῶν 18 — 20. Εἶναι δυνα-
τόν, ὅμως, νὰ πᾶν ἕνας νέος ἢ
μιά νέα 1 — 2 ἐκατοστὰ ἀξίως ὡς
τὰ 25.

Ἡ ἐφηβεία δὲν εἶναι μόνον τὸ ἀνά-
στημα, ποὺ ἐνδιαφέρει. Παράλλη-
λα γίνεται ἡ ἀνάπτυξι καὶ τῶν
ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος.

Ἡ περιμέτρος τοῦ κεφαλοῦ,
ποὺ εἶναι π. γ. τὸ νεογέννητο
βρέφος 36 περίπου ἐκατοστὰ,
στάνει στὸ τέλος τοῦ χρόνου πρὸς
46 ἐκατοστὰ. Στὸ μέλλον, δὲ θὰ
αὐξηθῇ περὶ ἀπὸ 10 — 12 ἐ-
κατοστὰ. Ὁ ὄγκος τοῦ ἐγκεφα-
λου, δηλαδή, αὐξάνει κατὰ τοὺς
12 πρώτους μῆνες, ὅσο καὶ σ'



Ἡ Βεατρίκη τῆς Ὑλλανδίας



Ἡ Ἀλεξάνδρα τοῦ Κέντ

60

ΉΤΑΝ μία από τις λίγες γειτονιές της Αθήνας, που τα περισσότερα δρομάρια της βγαίνουν προς το ανθισμένο πάρκο. Ένα τεράστιο κήπο, όπου άλλοτε υπήρχαν τα κάγκελλα μιας βίλλας και που τώρα βγήκαν, για ν' ανοίξουν δρόμο στη συγκοινωνία, μα και για να στολίσουν το χώρο με τα ψηλά τους δέντρα και την ποικιλία των λουλουδιών τους.

Στο βάθος ή βίλα, καμαρωτή, μα σκοτεινή, προβάλλε σαν αρχοντίσσα. Μα τα σκαμνάρια κι' οι κορέλλες γέμιζαν κάθε βράδυ τα δρομάρια κι' η γειτονιά, τώρα το καλοκαίρι, δροσιζόταν μπρος στις πόρτες των σπιτιών και τα κορίτσια έφερναν βόλτες πάνω - κάτω, σχεδόν ως τα μεσάνυχτα.

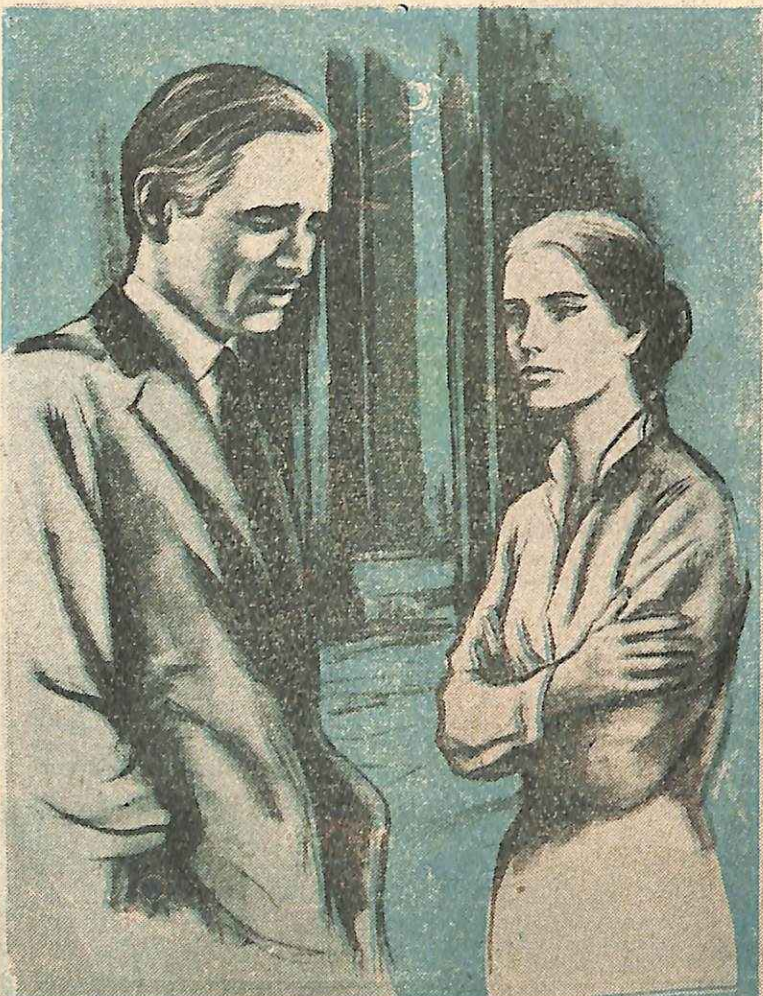
Όταν το απαλό αεράκι φυσούσε στο πάρκο της γειτονιάς, ένα πλήθος αρώματα σμίγανε, κι' ο τόπος όλος μωσχολούσε.

Λίγο παρα μέσα βρισκόταν και η ταβέρνα, και τα κορίτσια σιγομουρμούριζαν τα τραγούδια, που τους συγκινούσαν, από τους ήχους ενός πικ - άπ, που είχε βάσει ο ταβερνιάρης στο μαγαζί του, για τους πελάτες του.

Το κορίτσια παρέες - παρέες έφταναν και ξεπερνούσαν το φωτισμένο δρόμο της ταβέρνας, έδριχναν μια κλεφτή ματιά, γύριζαν και σιγοκουδέντιαζαν, χασκογελούναν και πάλι ξαναγύριζαν προς το πάρκο σοφάρες, ψιθυρίζοντας το τραγούδι του πικ - άπ.

Αυτό γινόταν κάθε βράδυ κι' ο περίπατος συνεχιζόταν, όπως είπαμε, ως τα μεσάνυχτα.

Κι' όταν οι μητέρες, οι γιαγιάδες και όλο το συγγενικό, που καθόταν έξω από τις πόρτες να δροσιστή, άρχιζαν να υπάκουον τα σκαμνάρια και τις κορέλλες στα σπιτάρια, καληνυχτίζοντας ή μία την άλλη,



ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

λη, άκούγονταν και οι φωνές, που προσκαλούσαν τα κορίτσια τους:

— Πόπη!
— Νίτσα!
— Λίνα! Έλάτε!...

Κι' οι παρέες μία - μία σκορπούσαν και σιγά - σιγά τα δρομάρια έρημωναν, το πικ - άπ της ταβέρνας σιωπούσε κι' οι άντρες ένας ένας, σηκώνονταν για να πάνε στα σπίτια τους.

Ένα άπ' αυτά τα βράδια, που το δρομάρια της ταβέρνας είχε έρημψει και που τα φώτα έσβηναν ένα - ένα μέσα στα σπίτια, ένας άντρας, με γεροδεμένη κορμωσιά, καλοντυμένος, βγήκε τελευταίος από την ταβέρνα.

Παραπατούσε τρικλίζοντας στεκόταν κι' αναποφάσιτος προχωρούσε τώρα τοίχο - τοίχο.

Κάποιο σκαλοπάτι που προεξείχε βρέθηκε μπροστά του. Κλονίστηκε κι' έπιε μπρούμυτα.

Μια καθυστερμένη γυναικούλα, καθώς τον είδε νά' πέφτει, μάζεψε γρήγορα το σκαμνί της και χάρηκε στην πόρτα της μουρμουρίζοντας:

— Μέθηκε πάλι ο αχάϊρευτος!

Κι' έκλεισε την πόρτα της με θόρυβο, άγανακτισμένη.

Ο αχάϊρευτος, ήταν ο Κοσμάς Μηνιάτης, ένας όμορφος, μελαχροινός άντρας τριανταπεντάρης, άγωνστος στους περισσότερους σ' αυτή τη γειτονιά, γιατί μόλις πριν δυο μήνες είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο σπίτι μιας γριούλας.

Δυο - τρεις φορές τη βδομάδα, δ. - τον Κοσμάς πήγαινε στην ταβέρνα της γειτονιάς, γύριζε πάντα στο σπίτι του μεθυσμένος.

Έκείνο το βράδυ όμως είχε παραιτηθεί και τα πόδια του δεν τον βάστηξαν για να φτάσει ως την πόρτα του δωματίου του.

Ξαπλωμένος, ακίνητος. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να σηκωθεί.

Ο γδούπος όμως, που έκανε πέφτοντας ανάγκασε κάποιον, που καθόταν πίσω από τις ανοιχτές γριλιές ενός σπιτιού, ν' ανοίξει το παράθυρο και να κυττάξει έξω.

Κι' όταν είδε τον πεσμό, βγήκε γρήγορα - γρήγορα, τον σηκωσε και κρατώντας τον σφιχτά τον έφερε ως το σπιτάκι της γριούλας και τον ξάπλωσε στο μικρό κρεβάτι του.

Μούσκεψε κατόπιν μια πετσέτα με νερό. Του έβρεξε το πρόσωπο, έέπλυνε μια μικρή πληγή στο μέτωπο, που έσταξε αίμα και κάθισε πλάι του.

Ο Κοσμάς ανάσαινε βαρεία και σε μια στιγμή άνοιξε τα μάτια του. Κατάλαβε άμεσα, τι του συνέβη, μόλις είδε τον ξένο, που καθόταν πλάι του και τη γριούλα τη σπιτονοικοκυρά του να τον κυττάζουν.

Έκλεισε τα μάτια και δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του.

Ο γείτονας έριξε μια ματιά στο δωμάτιο.

Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα καδράκι μ' ένα αγοράκι 5-6 χρόνων.

Και τίποτ' άλλο!

Ο γείτονας έσκυψε και ψιθύρισε στη γριούλα:

— Έχεις καφέ ή να πάω να φέρω για να του φτιάξω ένα καφεδάκι;

— Έχω... μουρμούρισε εκείνη και βγήκε από το δωμάτιο.

Τα μάτια του Κοσμά άνοιξαν πάλι, κυττάζε το γείτονα και ψιθύρισε:

— Σ' ευχαριστώ...

Συγκινήθηκε ο καλός εκείνος άνθρωπος κι' έσκυψε για να ρωτήσει:

— Θέλετε τίποτα; Μπορώ να σας εξυπηρετήσω; Να πέρω ένα γιατρό;

— Όχι, θα μου περάσει ως το

πρωί... Μά... δε θα μπορέσω να πάω στη δουλειά μου.

— Να μείνετε, να ξεκουραστήτε...

— Θέλω να μου κάνετε μια χάρη...

— Ό,τι θέλετε...

— Κρατήστε τον αριθμό, που θα σας δώσω, για να τηλεφωνήσετε στις εννιά στο γραφείο μου. Μπορείτε;

— Πώς δε μπορώ;

— Να τους πείτε πως ο κύριος Κοσμάς Μηνιάτης διαθέτουμε αφινιδία και δε θα μπορέσει να πάει στη δουλειά, στην τράπεζα.

Ο γείτονας έδωσε ένα σημειωματάριο κι' έγραψε τον αριθμό και το όνομα.

— Ευχαριστώ... μουρμούρισε ο Κοσμάς.

— Έτοιμο το καφεδάκι, είπε και η γριούλα, μπαίνοντας εκείνη τη στιγμή.

Ο γείτονας τον άνασκήωσε, κι' η γριούλα του πρόσφερε τον καφέ.

— Πηγαίνετε, τώρα, μουρμούρισε κι' άπλωσε το χέρι του για να ευχαριστήσει το γείτονα. Ευχαριστώ για τη βοήθεια, που μου προσέφερε.

Έφυγε ο γείτονας. Έφυγε και η γριούλα κι' ο Κοσμάς έσπασε το φως, ενώ τα μάτια του είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα...

Ο γείτονας ήταν ένας από τους παλιούς ραφτάδες της Αθήνας κι είχε μαγαζί στο πρώτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας της οδού Αιόλου.

Πηγαίνοντας το πρωί στη δουλειά του, σκεπτόταν διαρκώς τον Κοσμά και μουρμούριζε:

— Κάποιο δράμα συμβαίνει στη ζωή του... Δε φαίνεται φτωχός, μα ούτε και του ταιριάζει να μένει στο δωμάτιο της κυρά — Λένης. Κι' έπειτα, η φωτογραφία του παιδιού

— Πήρα το θάρος νάρθη να σ' έσω, χωρίς να το ξέρη κανείς...

— Πάνω στο τραπέζι; Πού βρίσκεται άραγε το παιδάκι; Κάτι του συμβαίνει του ανθρώπου αυτού και το ρίχνει έξω με το πιστό. Κάποιον αποφευγει και κρύβεται στη γειτονιά μας...

Μια περιέργεια τον έπιασε, μα κι' ένας πόνος γι' αυτόν το δυστυχό άνθρωπο. Πήρε, λοιπόν, τον καταλογο του τηλεφώνου κι' έψαξε ανάμεσα στις τράπεζες. Βρήκε την τράπεζα, που είχε τον αριθμό, που του είχε δώσει ο Κοσμάς. Ήταν η «Πιστωτική».

Έπειτα, από περιέργεια πάλι, κυττάζε και στο Μηνιάτης για να δει αν ο Κοσμάς είχε τηλεφώνησει. Και βρήκε πως ο Κοσμάς Μηνιάτης είχε τηλεφώνησει και πως καθόταν στην οδό Αχαρνών.

Ο ράφτης στάθηκε για λίγο αναποφασιστός κι' έπειτα κούνησε το κεφάλι του, παίρνοντας μια τολμηρή απόφαση. Θα πήγαινε να δει τι γίνεται στο πραγματικό του σπίτι.

Πήρε, λοιπόν, ένα ταξί και τράβηξε για την οδό Αχαρνών.

Κατέβηκε μπρος σε μια πολυκατοικία. Από κάτω ήταν δυο - τρία μαγαζιά, και μάλιστα το ένα ήταν ραφτάδικο, που τότε κάποιος παλιός του φίλος.

Μπήκε στο μαγαζί του, χαιρετίθηκαν, ήπιαν καφεδάκι και ο παλιός ραφτης ρώτησε:

— Κάποιον Κοσμά Μηνιάτη τον ξέρετε;

— Δεν πιστεύω να σου χρωστά, γιατί είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης...

— Όχι, δε μου χρωστάει, αλλά... θα ήθελα να μάθω γι' αυτόν...

— Είναι ανώτερος υπάλληλος σε τράπεζα, παντρεμένος μ' ένα αγοράκι, αλλά... θάγω δυο μήνες να τον δω. Φαίνεται πως θα λείπει ταξίδι.

— Κι' η γυναίκα του; Τι είδους είναι;

— Α, εξαιρετική γυναίκα. Φρόνιμη, καθώς πρέπει κυρία!

Ο άλλος χαιρέτησε το φίλο του και μπήκε στην πολυκατοικία.

Ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα, δ. - πως του είχε πη ο θυρωρός, και χτύπησε το κουδούνι. Μια υπρέτρια τον έμπασε σ' ένα σαλονάκι και σε λίγο παρουσιάστηκε μια κομψή και όμορφη γυναίκα. Ήταν έτοιμη φαίνεται να βγει έξω.

— Με ζητήσατε; τον ρώτησε.

— Μαάλιστα, κυρία... Δε με γνωρίζετε, αλλά πήρα το θάρρος νάρθη να σας δω.

— Και τί θέλετε;

— Να σας πω ότι ο άντρας σας υποφέρει!

— Ξέρετε που μένει ο άντρας μου; Δεν το λυμύσα να ρωτήσω, ούτε να πάω στην τράπεζα... Φοδώνουν...

— Έξ' άλλου, ήμουν βέβαιος πως θα ξαναγυρίσει.

Ο γείτονας κατάλαβε πως η γυναίκα αυτή πουλούσε το ίδιο κι' ότι ο πόνος της την παρέσυρε να πη πιά πολλά άπ' ό,τι έπρεπε. Την άκουσε, λοιπόν, να ψιθυρίζει:

— Ό,τι και να κάνουν οι άντρες, στη γυναίκα τους και στο παιδί τους θα ξαναγυρίσουν...

— Έχετε δίκιο... 'Αλλ' αυτός φαίνεται πως έχει μετανοήσει και υποφέρει πολύ.

— Ξέρετε, λοιπόν, που μένει;

— Έλάτε μαζί μου! Είναι άρρωστος!

★

Ο γείτονας άδωγηνε την κυρία στο σπίτι, όπου έμενε ο Κοσμάς, εκεί όπου είχε καταφύγει, κρύβοντας τον εαυτό του και τη ντροπή του από τη γυναίκα του και το παιδί του. Στη γειτονιά όπου έπινε τον πόνο του στο κρασί.

Δυο - τρεις πόρτες γειτονικές άνοιξαν κρυφά να δουν το ταξί. Παραφύλαξαν μάλιστα ν' άδουν την κυρία, που κρατώντας τον Κοσμά από τον άγκωνα τον έμπασε στο ταξί κι' έφυγαν.

Ο καλός γείτονας είχε δώσει δ. - να την εύτυχία σε μια οικογένεια, πουχε χωρίς από ένα παραστράτημα του συζύγου, ενός καλοκαρδού ανθρώπου, του Κοσμά Μηνιάτη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΟΙ πρώτες φθινοπωρινές εκθέσεις μόδας μας αποκαλύπτουν μερικά από τα μυστικά των έφετεινών εμφανίσεων, χωρίς όμως να ξεθώμε άπολύτως ποιά άνάμεσα σ' αυτά θα είναι εκείνα που θα έικαρχτησουν τελικώς.

— Άς δοίμε, λοιπόν, εν τώ μεταξύ, τί περίπου προτείνει η μόδα:

Σχετικά με τις φούστες, ή έβαξε γραμμή φαίνεται, ότι τείνει να έπιδληθή, είτε πρόκειται για φούστες φορεμάτων, είτε για φούστες αυτοτελείς.

Ίδιως θα κυριαρχήσουν τα κλός, με τη λεπτομέρεια, ότι τα γκοντέ τους θα στολίζουν το μπροστινό μέρος της φούστας, ενώ το πίσω μένει σχετικώς εθθύγραμμο.

Χαρακτηριστικό συγχρόνως της κλός γραμμής είναι το φάρδος ν' άρχίζει άρκετά χαμηλά, ενώ ή φούστα έφάπτεται στους γοφούς.

Η τάσις αυτή στα φορέματα έπιτυγχάνεται με τη γραμμή πρεσές, όπου ή μέση μόλις διαγράφεται και άλλοτε πάλι τονίζεται λίγο περισσότερο, χωρίς όμως να υπογραμμίζεται με ζώνη.

ΟΙ ΖΩΝΕΣ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Νά όμως, που παρουσιάζονται άμέσως οι γνωστές αντίθεσεις της μόδας. Ένώ πολλά φορέματα περιφρονούν τη ζώνη, βλέπουμε άλλα, που τη χρησιμοποιούν και μάλιστα σε άρκετο φάρδος. Πότε άνεβαίνει ψηλότερα από τη μέση, σηματοποιώντας ένα είδος κορσελέ, πότε πάλι κατεβαίνει πιο κάτω από τη μέση, προσδίδοντας μάκρος στο μπόστο. Τη γραμμή αυτή θα τη δοίμε πολύ. Είμαι μια καινοτομία πολύ χαρακτηριστική. Δηλαδή ή φούστα προσαρμόζεται στο σώμα χαμηλότερα από τη μέση, με μια ζώνη, που, περνώντας μέσα από θηλιές, συντελεί στο να τη συγκρατη στη θέση της.

Όσο για τη μπλούζα, παίρνει μια μακροτάλλη νυαμμή.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Η μόδα της μπλούζας χωρίς μανίκια, που είναι τόσο συνήθης το καλοκαίρι θα συνεχισθή, καθώς άκούμε, και όλο το φθινόπωρο. Ταγιέρ από το ένα ή το άλλο λαινά, θα έχουν για συμπλήρωμα μια μπλούζα σε τύπο καζάνας, που δε θάχει μανίκια.

Αυτού του είδους οι μπλούζες άλλοτε θα έχουν το χρώμα του ταγιέρ και άλλοτε θα είναι πιο λουσάτες, κομωμένες από κάποιο λεπτό ύφασμα. Έτσι ντυμένη ή γυναίκα, άπλως μ' ένα ταγιέρ, αλλάζοντας μπλούζα, μπορεί νάχη διάφορες εμφανίσεις.

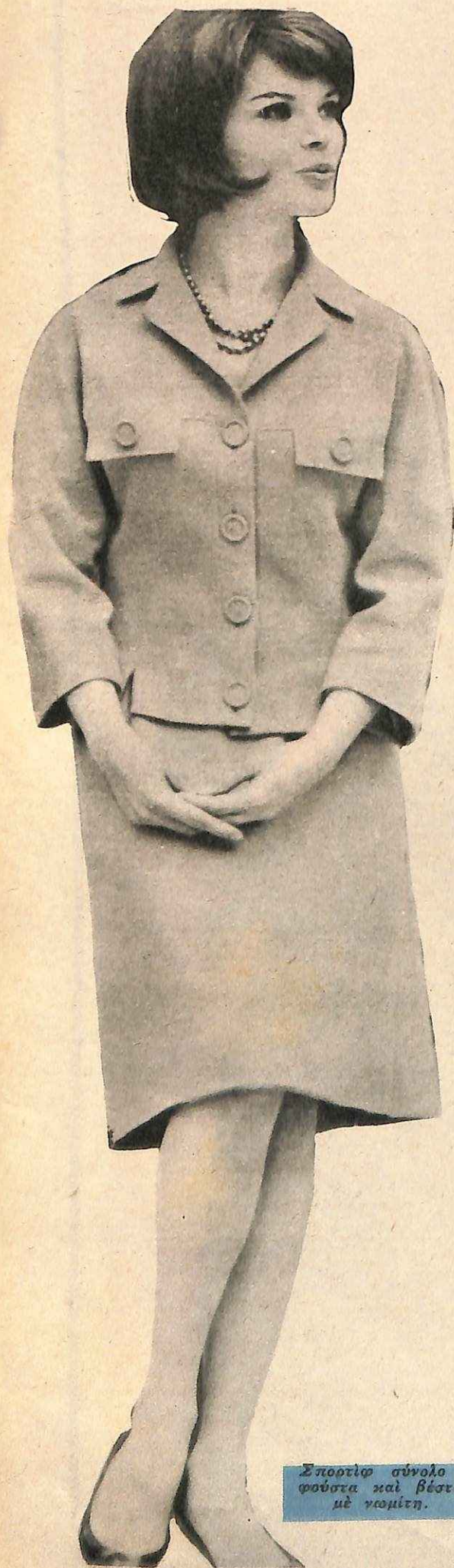
ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Παρά τη μεγάλη μόδα της έβαξε γραμμής, που ιδιαίτερος θα δοίμε στις φούστες των ταγιέρ και γενικά των ντε-πές, όπως άλλωστε και στις φούστες των άπλων φορεμάτων, ή γραμμή στα λουσάτα φορέματα μοιάζεται άνάμεσα σε εθθύγραμμο και έβαξε.

Το έβαξε θα το δοίμε πολύ περισσότερο σε τουαλέτες βραδυνές από άνάλαφα ύφασματα, όπως μouselines, δαντέλλες, τούλι και τα παρόμοια. Μόλις όμως πρόκειται για μεταξωτά ή κάποιο βάρος, για βελούδο ή άλλα σχετικά,

— Άμπιγιέ φόρεμα με διττάγωνο άνοιγμα λαιμού.





Σπορτίβ σύνολο : φούστα και βέστα με νομίτη.



Ίδιόρρυθμη γραμμή βέστας ντε-πιές.

ή ίσια γραμμή βρίσκεται στην ήμερησία διάταξη.

Σε παρόμοια άμυγιέ φορέματα, ή γραμμή δε θα είναι μόνο ίσια, αλλά και τελείως μονοκόμμη. Και αν ακόμη το κορσάκι ενώνεται στη φούστα, αυτό θα γίνεται χωρίς να θίγει την ίσια γραμμή. Έτσι πού να μη χάνεται ή εντύπωση του μονοκόμματος.

Η ζώνη περιττεύει γιατί το ίδιο το φόρεμα θα σχηματίζει σε άπαλή γραμμή τη μέση. Κάποτε ένας φιδγκος στο ένα πλάι θα στολίζει μόνο το φόρεμα.

Η έφετεινή μόδα μας παρουσιάζει ένα ακόμη σκέρτσος στα άνοιγματα των λαμίων στις άμυγιέ τουαλέτες. Ξεράσαμε ως τώρα τα ντε-κολτέ σε στρογγυλή γραμμή, σε σχήμα μπατώ, σε δβάλ, σε μυτερό. Νά όμως ένα νέο άνοιγμα λαμού: το οκτάγωνο. Τόσο μπροστά, όσο και πίσω, το ντεκολτέ του φορέματος σχηματίζει τεθλασμένες γραμμές και άνάλογες γωνίες.

Η ΝΤΑΝΤΕΛΛΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οι νταντελλένες τουαλέτες θα έχουν μεγάλη πέρρα ανάμεσα στα διάφορα άμυγιέ φορέματα. Καθώς είπαμε παραπάνω, ή έβαζε γραμμή θα είναι εκείνη, πού τους ταιριάζει πιο πολύ. Ωστόσο ή έπαρρασι της ίσιας γραμμής στα άμυγιέ φορέματα θα συντελέσει, ώστε πολλά νταντελλένια φορέματα να ακολουθούν και αυτά την ευθύγραμμη.

Τα φορέματα αυτά θα έχουν μία χαρακτηριστική κόρη. Η νταντέλλα δηλαδή θα εφαρμόζεται πάνω σε μεταξωτό ύφασμα, συνήθως σατέν, και τα υπόλοιπα κομμάτια του φορέματος θ' αποτελούνται από σατέν και δαντέλλα, ένωμένα μεταξύ τους.

Ένα ώραότατο τέτοιο μοντέλο παρουσιάζει ένα φόρεμα, του όποιου ή φούστα αποτελείται από τέσσερα φύλλα, λίγο φαρδύτερα προς τα κάτω παρά στη μέση, ενώ το κορσάκι σχηματί-

ζει μικρότερο ντεκολτέ έμπρός και τουναντίον πολύ βαθύ στην πλάτη, σε μία οριζόντια γραμμή. Μπροτέλλες από σατέν συγκρατούν το ντε-κολτέ μπροστά και κατεβαίνουν πίσω ως τη μέση, ενώ συγχρόνως μία παρόμοια ζώνη, μάλλον στενή, δένει στα δύο πλάγια πίσω από ένα κομμάτι.

Η ΣΠΟΡΤΙΒ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η γραμμή σπόρ παραμένει πάντα στην επικρότητα. Είναι ή γραμμή, πού ταιριάζει σε φορέματα και σε ντε-πιές της καθημερινής χρήσεως.

Τόσο στα φορέματα, όσο και στις φούστες των ντε-πιές, επικρατεί ή τάσις του έδαζε ή του ευθύγραμμου, με κάποια πάντοτε άνεση. Οι πιέτες κάνουν συχνότατα την εμφάνισή τους, άλλοτε κουφωτές κι άλλοτε πλαγιαστές. Στα φορέματα βλέπουμε επίσης λεπτές πιέτες να σχηματίζουν στο κορσάκι ένα πλαστρον ή να το στολίζουν έκτερόθεν του άνοιγματος.

Στις βέστες των ντε-πιές ή σπορτίβ γραμμή εφαρμόζει συχνά τους νομίτες, πού με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σχηματίζουν τσέπες στο έπάνω μέρος της βέστας. Όταν οι βέστες είναι ριχτές, είναι και κοντές και το ριχτό της γραμμής δεν έμποδίζει να εφάπτεται το ύφασμα στους γοφούς. Σε παρόμοιους τύπους βέστας, το άνοιγμα του λαμού γίνεται μυτερό και συμπληρώνεται μ' ένα γιανιά μάλλον μικρό, συνεχιζόμενο με ορθό.

ΒΕΣΤΕΣ ΜΕ ΖΩΝΕΣ

Στα σπορτίβ ντε-πιές συχνότατα βλέπουμε τις βέστες να συμπληρώνονται με ζώνες στη μέση. Οι ζώνες αυτές, άρκετα φαρδιές, άλλότε είναι από το ίδιο λαινάξ του ντε-πιές και άλλοτε δεματινές, στο ίδιο χρώμα του ύφασματος ή, όταν το ύφασμα είναι μελαντζέ, σ' ένα από τα χρώματα του μελαντζέ.



Σκερτσόζικο ντε-πιές από λαινάξ πιέ-ντε-πούλ.

Κι' εδώ ή βέστα, πολύ συχνά, παραμένει κογ-τή, σχηματίζοντας σά μία μακριά μπάσκα κάτω από τη φαρδιά ζώνη.

Πολλές βέστες, ωστόσο, των σπορτίβ ντε-πιές, είναι άρκετα μακρύτερες, όπότε και στολίζονται με τσέπες άμέσως κάτω από τη ζώνη. Αντιθέτως προς τα συνήθη άνοιγματα του λαμού στις σπορτίβ βέστες, πολλές φορές βλέπουμε και το στρογγυλό άνοιγμα, χωρίς διόλου γιανιά. Η βέστα τότε κλείνει ως τη ρίζα του λαμού.

ΒΕΣΤΕΣ ΜΕ ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Θά δοίμε επίσης βέστες, πού παίρνουν μία κογτόταλλη γραμμή με μία οριζόντια πιέττα, πού σχηματίζεται όλοτοίγυρα, άμέσως κάτω από το στήθος. Οι βέστες αυτές, με κατάλληλες πένσες, άμέσως κάτω από την πιέττα, σχηματίζουν έλαφρά μέση και το μάκρος τους διατηρεί μία μέση γραμμή.

Το κλείσιμο του λαμού παραμένει χωρίς γιανιά και είναι στρογγυλό.

ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΑ ΚΑΙ «ΜΕΛΑΝΖΕ»

Πολύ της μόδας θά είναι αυτή την έποχή ο συνδυασμός των «μελαντζέ» λαινάξ και με σκοτσεζικά λαινάξ. Το συνδυασμό αυτό θά τον δοίμε ιδιαιτέρως σε ντε-πιές φόρεμα - έπανωφόρι.

Σε παρόμοια σύνολα θά χρησιμοποιούνται τα σκωτσέζικα για το φόρεμα, πού θά ακολουθή μια εθθεία σπορτίβ γραμμή. Από το «μελαντζέ» ύφασμα γίνεται το έπανωφόρι σε άνετη γραμμή και άρκετά έβαζε προς τα κάτω. Έπι πλέον, φοδράρεται με το σκωτσέζικο του φορέματος και, καθώς άνοίγει το έπανωφόρι, άφί-νει να φαίνεται ή σκωτσέζικη ρόδα. Τα μα-νιζα έπίσης γαρνίζονται μ' ένα σκωτσέζικο γιγίσμα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΠΤΙ-ΚΑΡΡΩ

Με τις πρώτες φθινοπωρινές ήμέρες, θά κάνουν την εμφάνισή τους και τα πτι-καρρώ λαινάξ και τα πιέ-ντε-πούλ. Θά είναι, μπορούμε να πούμε, μία χαρακτηριστική μόδα της έπο-χής.

Η διχονομία τους κινείται μεταξύ του μαύ-ρου και άσπρου, μπλε-μαρέν και άσπρου, μα-ρόν και μπέζ, πράσινου και χιτρινου.

Όλα αυτά τα ύφασματα θά χρησιμοποιηθούν σε φορέματα όσο και σε ντε-πιές, αλλά ακόμη και σε φθινοπωρινά έπανωφόρια, ή και σε συν-δυασμό φορέματος και έπανωφοριού. Ο σπορ-τίβ τύπος θά είναι και εδώ πολύ ταιριαστός. Τα έπανωφόρια θά τα δοίμε ριχτά και άνετα.

Στα φορέματα τα κορσάκι θά έχουν πολύ συ-χνά μία γραμμή μπλουζόν, πούγμα πού συντε-λεί στο να δίνεται μία ξεχωριστή χάρι στο φο-ρεμα.

Μερούζες βέστες εφαρμόζουν ένα κομμάτι πολλών σταυρωτά, με στρογγυλό κλείσιμο λαμού και φαρδιά ζώνη στη μέση.

ΤΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μην παραλείψετε, με τις πρώτες φθινοπωρι-νές ήμέρες, να εφοδιάσετε τα παιδιά σας με τα κατάλληλα αδιάβροχα. Τόσο για τον περί-πατο, αν τα παιδιά δεν πηγαίνουν σχολείο, όσο και για το πρώινο ξεάνισμα για το σχολείο των πιο μεγάλων, τα αδιάβροχα είναι άπα-ραιτητα. Έτσι, δε θά φοβούνται διόλου το συν-νεφιασμένο οορανό.

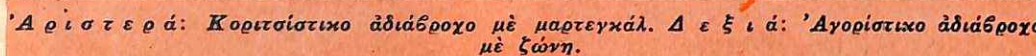
Για τα κοριτσάκια, ή μόδα συμβουλεύει τα ριχτά αδιάβροχα, με μία μαοτεγκιά πίσω στη μέση και κόρη ραγλιάν.

Για τ' αγόρσκα, τα αδιάβροχα είναι περισ-σότερο ευθύγραμια και πολύ συχνά με νομίτη και ζώνη.

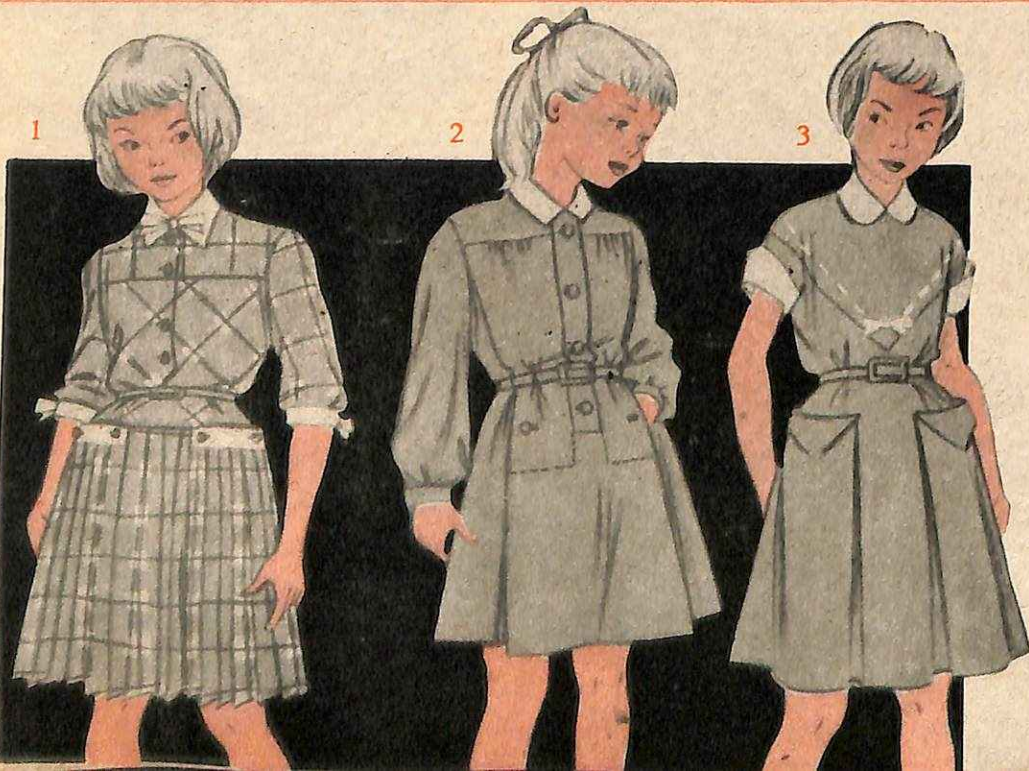
Ένα καμκέτο για τ' αγόρσκα κι' ένα μυτερό για τα κοριτσάκια, καμωμένα κι' αυτά από α-

Ευθύγραμμη τουα-λέττα από νταντέλλα.





1) Κοριτσίστικο φόρεμα από καρρεδάτο λαινάξ. 2) Κοριτσίστικο φορεματάκι με νωμίτη.
3) Φουσιτίτσα με κουφωτές πιέττες και μπουστακι με νωμίτη.



μωσ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ φαῖναι πὸ τυχερός.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ; ῥώ-
τησε ὁ Ἦστον, τρομαγμένος ἀπὸ
τὴ σιλουέττα πού ἔδλεπε ἐκεῖ
πάνω.

Μείνετε ἐδῶ, ἂν θέλετε. Μὴ
φύγετε. Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ τὰ γά-
νω. Βασίζομαι σὲ σὰς.

— Ἐγώ; σὰς! τὸν καθισά-
χασε ὁ Ἦστον, κατενθουσιασμέ-
νος, πού εἶχε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἔ-
νας τύπος σὰν τὸν Κάλβιν. Προ-
σέδετε πολὺ!... Θὰ σὰς περμένω.

Ὁ Κάλβιν ἔσαναυτιζε στὸ «κα-
λάθι» κι' ἔκαμε νόημα στὸ χειρι-
στή. Ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ τὸν ἀνε-
βάξῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διά-
στημα, πού τοῦ ἀνέθηκε ἀτελείω-
το, ἔφτασε στὸ ἔντος τῆς Κίτ.
Καὶ τοῦμιασε βλέποντάς την. Τὴν
εἶχε σημαδεύει ἡ ψυχικὴ κοῦρα-
σι ἀπὸ τὴν ἐπιζήμινη κατάσταση
της. Τὸ προσώπὸ της ἦταν σὰν
τὸ κεφάλαιό της ἦταν σὰν
Μά ἡ ἔκφρασί της ἔδειχνε πὺς
εἶχε ἀκόμα ἀπόθεμα ἐνεργητικο-
τητας.

— Καλῶς τον! τοῦ εἶπε εἰρω-
νικά. Τί νέα;

— Θὰ κατέβης; ῥώτησε ὁ Κάλ-
βιν, σφίγγοντας τὴν γροθιὰ του.
Δὲ βαρύνθηκε ἀκόμα.

— Καὶ σὺ;

— Ναί, ἀσφαλῶς! Καρὸς εἶ-
να νὰ τελεωθῶναι. Κατέβα!

Ἀφού δίστασε λίγο, ἡ Κίτ
εἶπε:

— Δὲν πιστεύω νὰ μπορέσω.
Ἐχουν παστῇ τὰ πόδια μου... Ἀν
θελῶ νὰ κατεβῶ, θὰ μὲ βοηθή-
σης;

— Δὲ σκοπεύω νὰ πατήσω σ' αὐ-
τὴ τὴ σκαλωσιά, δηλώσε ὁ Κάλ-
βιν. Δὲ σ' ἐμπιστεύομαι. Θὰ προσο-
παθῇς νὰ μὲ τραβήξῃς μαζὶ σου,
πέφτοντας... Ὁχι, μὴ βασίλευα
σὲ μένα. Ἔτσι πού τὰ κατάφερες,
ἔμπλεξε μονάχη σου.

— Δὲ μπορῶ. Θὰ κατεβῶ, ἂν
μὲ βοηθήσης. Ἐγὼ τόσο παστῇ,
πού δὲ μπορῶ νὰ κινηθῶ... Ἀν
μὲ βοηθήσης, θὰ σὲ παντρευθῶ
καὶ θὰ φύγω μαζὶ σου... Δὲ μπο-
ρῶ νὰ κατεβῶ, χωρὶς τὴ βοήθειά
σου.

Ὁ Κάλβιν τὴν κῆταξε φιλό-
ποπα.

— Πολὺ γοηγία ἄλλαξες γνώ-
μη, τῆς εἶπε. Νόμιζα πὺς ἠθελες
νὰ περμένῃς...

— Τόση ὥρα, πού βοίσκομαι
ἐδῶ, μετάνιωσα. Ἀν μοῦ δώσης
τὸ χέρι σου, θὰ μπορέσω νὰβῶ
κοντὰ σου.

— Ἀ. ὦχι, δὲ θὰ μ' ἀγγίξεις!
Πὺς πολλὴ ἐμπιστεύομαι ἓνα φίλο,
παρὰ ἐσένα... Θὰ στείλω τοὺς ἀ-
στυνομικοὺς νὰ σὲ βοηθήσουνε.
Εγὼ δὲ μπορῶ.

Τὰ μάτια της ἀστράφταν ἀπὸ
μῖσος. Κι' ὁ Κάλβιν κατάλαβε πὺς
τὸν εἶχε σώσει τὸ ἐνστικτὸ του...
Πραγματικά, ἡ Κίτ σχεδίαζε νὰ
περμένῃ, παύοντάς τον μαζὶ της!

— Ἐλα δὲ, κακοῦργε! οὐχλια-
σε. Θὰ σοῦ δειξῶ, ἐγώ!

— Στὸ διάβολο νὰ πᾶς! μούγ-
κοισε ὁ Κάλβιν.

Κι' ἐγένετο στὸ χειριστὴ τοῦ γε-
ρανοῦ νὰ τὸν κατεβάσῃ πάλι.

Τὴ στιγμὴ, πού ἀρχισε νὰ κατε-
βαίνει, ἡ Κίτ ἀφῆσε τὸ σωλήνα,
πού κρατοῦσε κι' ἐγένετο μπροστὰ,
μὲ τὴ φροσιγονιὰ της παραμορ-
φομένη ἀπὸ ἀνίσχυρη μανία. Ὁ
Κάλβιν τὴν εἶδε μὲ φρίκη νὰ
προσπαθῇ ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀκρο-
αυτὸ «καλάθι», πού της ἔφυγε
παρὰ τοῖχα. Ἀν πετύχαινε, θὰ
τὸ ἀναποδογύριζε μὲ τὸ βάρος
της.

Ἐμπῆξε ἓνα μακρόσυρτο οὐρ-
λασμα κι' ἐξαφανίστηκε!

Ὁ Κάλβιν ἀνατοίχισε κι' ἔ-
κλεισε τὰ μάτια του...

Τὸ μουνγκιτὸ τοῦ κόσμου ἔ-
φτασε ὡς αὐτόν... κι' ὕστερα ὁ
ὠκεανὸς ἔφτασε τοῦ κορμιού, πού

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΤ» ἀρχίζει τὸ συγ-
χρονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλῆς Ἀμερικανοῦ
συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΤΖ

ΕΝΑ ΦΕΡΕΤΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΝΓΚ - ΚΟΝΓΚ

Ὁ ἰδιωτικὸς γιτέκτιβ Ράβαν βόισκε μιά ἀγνωστὴ, νέα κι' ὁ-
μορφὴ Κινέζα νεκρὴ, δολοφονημένη μέσα στὸ γραφεῖο του! Κι'
ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρχίζει γι' αὐτόν μιά σειρά ἀπὸ ἀπίστευ-
τες, ἐπιφυλακτικὲς περιπέτειες. Κυνηγώντας μιά πανίσχυρη συμμο-
ρία λαθρεμπόρου ναρκωτικῶν, στὴν ἐξωτικὴ Ἀπω Ἀνατολή,
διακινδυνεύει ἀμέτρητες φορὲς τὴ ζωὴ του, πέφτει σὲ σατανικὰς
παγίδες, ἀπ' τὴς ὁποῖες τὸν σώζει κάποιο θαῦμα, καὶ κατορθώνει
τελικά νὰ ἐξορθώσῃ καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν συμμορία. Ὅσοι ἐξα-
γαγοῦνται στὴν Ἀμερικὴ, φάγοντας ἀκόμα γιὰ τὸ δολοφόνου τῆς
Κινέζας, πού τὸν ἀνακαλύπτει τελικὰ πέντε μέτρα μακρὰ ἀπ'
τὸ γραφεῖο του!...

Ἐπερθε καὶ τσαμζότανε στὸ πεζο-
δόμιο.

Τὸ «καλάθι» κατέβηκε γοή-
γορα.

Ὁ Ἦστον περιέμενε τὸν Κάλ-
βιν, γλοιῶς σὰν παῖν. Τὸν ἔπω-
σε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν βοή-
θησε νὰ βγῇ.

Πενήντα μέτρα πὺς πέρα, ὁ κό-
σμος σχηματίζει ἓνα μεγάλο γί-
γλο, γυρίζοντας τὴν πλάτῃ στὸν
Κάλβιν. Δυὸ ἀνθρώποι μὲ ἀσπρὲς
μυλοῦς προσπάθουν ν' ἀνοί-
ξουν δόμο.

— Πᾶστε με ἀπὸ δῶ! μονομύ-
οισε ὁ Κάλβιν. Ὁ ἀποθυμῶσ.

Πᾶστε με ἀπὸ δῶ!

— Μὰ ναί, βέβαια... ἀπάντησε
ὁ Ἦστον. Ἐλάτε μαζὶ μου.

Διασχίσανε τὸ πλῆθος. Κανεῖς
δὲν τοὺς πρόσεξε. Ὅλοι ἐνδιαφέ-
ρονταν μονάχα νὰ δοῦνε τὴν Κίτ.

— Τ' αὐτοκίνητό μου εἶν' ἐδῶ.

εἶπε ὁ Κάλβιν. Θέλετε νὰ ὁδηγῇ-
σετε σεις; Πηγαίνετε με στὴν
πανσιόν.

— Ναί, ναί... Θεέ μου, δὲν ἔξ-
ρω τί νὰ πῶ! Τί τὴν ἐσπρώξε νὰ
τὸ κάνει αὐτό; Δὲν φαντάζεσθε πό-
σο εἶμαι ἀναστατωμένος!...

Ὁ Κάλβιν σοφίστηκε στὸ
μπροστινὸ κἀθισμα κι' ἔχωσε τὸ
πρόσωπό του στὰ χέρια του. Εἶχε
νικήσει γρήγορα τὴ συγκίνηση πού
τὸν προκαλεσε τὸ πέσιμο τῆς Κίτ.
Ἦθελε τώρα νὰ τοῦ δοθῇ καιρὸς
νὰ σκεφθῇ τὰ θάνα.

«Ἀν αὐτὴ ἡ βοομιὰ ἀφῆσε
πραγματικά ἓνα γράμμα — ἔλε-
γε μὲ τὸ νοῦ του — δὲν ἔχω πα-
ρὰ μερικὰς μέρες μπροστὰ μου.

Ὅσοι ἐνδιαφέρονταν νὰ δοῦνε τὴν Κίτ.

— Τ' αὐτοκίνητό μου εἶν' ἐδῶ.

Πᾶστε με ἀπὸ δῶ!

— Τ' αὐτοκίνητό μου εἶν' ἐδῶ.

εὐκαιρία! Μὰ θὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ
πῶ!...

— Ἐπανε... μονομύοισε. Μοῦ
εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὸ κάνει, μὰ
φαίνεται πὺς δὲν εἶχε τὴ δύνα-
μη. Γιατί ὅμως νὰ σκοτώθῃ;

— Δὲν τῆξερα, εἶπε ὁ Ἦστον,
κυνηγώντας τὸ κεφάλαιό του. Ὅταν
πῖνι κανεῖς, εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

Ὁ Κάλβιν εἶχε βάλει τὸ χέρι
στὴν τσέπη του, ἔπιασε τὸ ρεβόλ-
βερ, τὸβγαλε, τ' ἀφῆσε πάνω στὸ
κἀθισμα, ἀνάμεσα σ' αὐτόν καὶ
στον Ἦστον, καὶ τὸκρινε μὲ τὴ
φούχτα του. Κῆταξε σκεπτικὰ τὸ
προφίλ τοῦ ἀστυνομικοῦ, τὰ ἀνα-
φορικά χαρακτηριστικά του,
καὶ συμπέρανε πὺς μποροῦσε νὰ
προχωρήσῃ...

— Ἀκούστε, εἶπε, ἄλλαξε γνώ-
μη. Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Πίτο-
βιλ. Μπορεῖτε νὰ μὲ πᾶτε ὡς τὸ
Μέριλιν Μπέι; Ἐγὼ τὴν ἰδέα πὺς
θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ ἡ θάλασσα.

— Ὁ Ἦστον ἔκρινε ταχύτητα, γιὰ
νὰ τὸν κιντᾶξῃ.

— Μὰ εἶναι πάνω ἀπὸ 200 γι-
λιόμετρα ἀπὸ δῶ, παρατήρησε. Δὲ
μπορῶ νὰ σὰς πᾶω τόσο μακρὰ.

Ἐγὼ δοῦναι. Αὐτοῦτε...

— Θὰ μὲ πᾶς στὸ Μέριλιν
Μπέι, πόσοις ἀπειλητικὰ ὁ Κάλ-
βιν. Ἀλλοῖως, θὰ σοῦ φαντῶ μιά
σφαίρα!

Σοφίστηκε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ
γῆλοῦσε ἀπὸ πλεονά τοῦ Ἦστον.

Ἐπειτα ἔβγαλε μιά στολιδιὰ καὶ
καὶ θῆκε νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ
τὸ ρεβόλβερ κώχθηκε πὺς πολλὴ
μέση του.

— Συνέχισε! διάταξε ὁ Κάλ-
βιν.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔκανε
τὸν Ἦστον ν' ἀνατοίχισῃ καὶ νὰ
πατήσῃ γκάξ.

Βρίσκονταν τώρα στὸ μεγάλο
δόμο. Ἦ ὥρα ἦταν 5 κι' ἡ γι-
γλοσφορία ἦταν ἀκόμα ἀραιή. Μά-
νο δυὸ-τοῖα αὐτοκίνητα πέρασαν
δίπλα τους.

Τοῦλάχιστε; μονομύοισε
ὁ Ἦστον. Τί σὰς εἶπες;

Μὲ μιά λοξὴ ματιά, εἶχε βε-
βαιωθῇ πὺς ὁ Κάλβιν ἦταν πραγ-
ματικά ὠλισμένος.

— Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω, ἀ-
πάντησε ἐκεῖνος ἔξω. Δὲ μπορε-
σε νὰ καταλάβῃ τὸ κοῖφιο σου
κεφάλι πὺς ἐγὼ ἔκλεινα τὰ λεφτὰ
καὶ σκοτώσα τὴν Ἀλκ.

— Μὰ... μὰ...

Ὁ Ἦστον εἶχε τόσο σαστίσει,
πού μερδεύονταν ἡ γλώσσα του.

— Ἦ Κίτ Λόρινγκ μὲ βοήθη-
σε, συνέχισε ὁ Κάλβιν, γι' αὐτὸ
αὐτοκίνητο. Ἐγὼ ἀφίρει διώξῃ
στὸ δικηγόρο της ἓνα γράμμα, πού
τὰ ἔξηγε ὅλα. Γι' αὐτὸ ποῖται
νὰ τὸ σκάσω! Σὲ προειδοποιῶ,
Ἦστον, ἂν μοῦ κάνῃς τὸν ἔξυ-
πνο, θὰ σὲ σκοτώσω. Τί ἔχω νὰ
χάσω ἄλλωστε;

— Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ξεφύ-
γετε, εἶπε ὁ Ἦστον, μὲ τοιοῦ-
τα σὰν ἐσὺ. Καλύτερα νὰ παρα-
δοθῇτε. Εἶν' ἓνα «μπλόκο» σ' αὐ-
τὸ δόμο, ἐνῶ μιν χιλιόμετρο
πὺς πέρα. Δώστε μου τὸ ρεβόλβερ
σας καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ...

— Σιωπὴ! μούγκοισε ὁ Κάλ-
βιν. Θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ περάσω.
Τὰ λεφτὰ εἶναι μέσα στὸ πορτ-
μπαγκάκι, καὶ θὰ τὰ περάσω, ἀ-
κόμα κι' ἂν γοιτισθῇ νὰ σὲ σκο-
τώσω γι' αὐτό! Θὰ μεταχειρισθῇ
τὴν ἰδιότητά σου, γιὰ νὰ μὴ
σταματήσῃς. Ἀλλοῖως, θὰ πλη-
ρώσης ἐδῶ τὰ σασμένα.

«Πᾶτα γκάξ! Εἶναι ἡ τελε-
ταία μου προειδοποίησις. Ἀν δὲν
τοὺς ἐμποδίσῃς νὰ φάξουνε τ' ἀ-
μαξὶ, θὰ πατήσω τὴ σκαλωσιά!»
Τ' ἀκούε;

Ὁ Ἦστον, γλοιῶς σὰν πεθα-
μένος, πᾶτησε προσιότερο τὸ
πεντάλ τοῦ γκαζιού.

Σὲ μερικὰ λεπτὰ, εἶδαν τὸ
«μπλόκο» καὶ τοῖς ἀστυνομικοῦς,
πού περιέμεναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὴ στιγμὴ, πού οἱ δυὸ νοσοκό-
μοι φέρωναν στὸ ἀσθενοσάριο τὸ
φορτίο, σκεπασμένο μ' ἓνα σεντό-
νι, ὁ Κέν Τράβεος διέσχισε τὸν
κόσμο καὶ πῆγε κοντὰ. Σταμάτη-
σε ἀπότομα ἀντιχρῶντας αὐτὸ
τὸ θέαμα. Ὅσοι εἶδε τὸ σεν-
φι, πού τραβοῦσε νευρικά τις τρι-
γες τοῦ μουνταζιού του.

— Πέθανε; τὸν ῥώτησε.

— Καλὴν ὥρα. Κέν! Πού βοή-
θησε ἐδῶ; ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σὲ
νόμιζα στὸ Σάν Φραντσίσκο.

— Ἀκούσε, τὴν εἶδισι στὸ σα-
διόφωτο καὶ γνόισα ἀμέσως... Πέ-
θανε;

— Ναί, Πήδης. καθὼς παρα-
παθῶσε ὁ Κάλβιν νὰ τὴν πείσῃ
νὰ κατεβῇ. Πού εἶν' ἡ τῆς;

— Τὴν ἔβγαλε ἀπὸ ξενοδοχείο...
Τὸ περμένον πὺς θὰ περᾶς. Δὲν
ἤθελα γὰρ νὰ μὴ μὲν ἡ τῆς, νὰ
δῇ αὐτὸ τὸ θέαμα.

— Δίωξέ, εἶναι φοιτῶν,
εἶπε ὁ σερῆς, κινώντας τὸ γε-
φάλι του. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω
τί τὴν ἔπιασε...

— Πού εἶν' ὁ Κάλβιν; ῥώτη-
σε ὁ Τράβεος.

— Κάπου ἐδῶ κοντὰ, πιστεύω.
ἀπάντησε ὁ σερῆς, κινώντας τὸ
γῆλο. Ὁ καὶ μὲν! Εἶναι γοι-
τισθῇ νὰ παντρευθῇ τὸ Σάββα-
το. Καὶ τὴν...

Ὁ Τράβεος ἀγάσασε βαθιά.
Τώρα πὺς εἶχε λείπει ἡ Κίτ, ἦ-
ταν ἐλευθέρως νὰ συλλάβῃ τὸν
Κάλβιν. Μποροῦσε ἀκόμα νὰ κεο-
δίσῃ τὴν αἰσίδα.

— Αὐτοῦτε, εἶπε στὸν σερῆ.
Ὁ Κάλβιν εἶναι ὁ ἀνθρώπος, πού
γυροῦμε... ὁ Τζον Ἀζό! Ἐγὼ
ἀρχετὲς ἀποδείξετε γιὰ νὰ τὸν
συλλάβω.

— Τί ἔκανε, λέει... μονομύ-
οισε ὁ Τζον, σαστισμένος.

— Λαλεῖστε μου τὸ ρεβόλβερ
σας. Εἶναι ἀκόμα ἀστυνομικόν.
Θέλω νὰ πᾶσω τὸν Κάλβιν!

— Ὁ σερῆς δίστασε. Ὅσοι εἶδε
βλέποντας τὸ ἀποφασιστικὸ ὄψος
τοῦ Τράβεος, τοῦδους τὸ ὅλο
του.

Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτὸ πού
κάνεις; παρατήρησε.

— Ναί, Πού εἶναι;

Ὁ σερῆς ἐγένετο σ' ἓνα ἀ-
συνφύλακα νὰ πᾶν κοντὰ.

— Εἶδες καθόλου τὸν κ. Κάλ-
βιν; τὸν ῥώτησε.

— Ἐγὼ μὲ μαζὶ μὲ τὸν κ. Ἦ-
στον, ἐδῶ καὶ δέκα λεπτά.

— Μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Ἦ-
στον;

— Ὁχι. Μὲ τοῦ κ. Κάλβιν. Μὰ
ὡδηγούσε ὁ κ. Ἦστον. Ὁ κ. Κάλ-
βιν ἀναγνώρισε πολλὰ ἀσχημα.

Πι-
δὲν ἀναγνώρισε καὶ τὸν γοιτισθῇ
πὺς στὸ σπῆτι του.

— Πᾶμε; εἶπε ὁ Τράβεος στὸ
στομάχι.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἦστον ἔκρινε
ταχύτητα, πλησιάζοντας στὸ
«μπλόκο».

— Κῆτα μὴν κάνῃς καμιά
γάφα! τοῦ σύστησε ἀπειλητικὰ ὁ
Κάλβιν. Βοήθησε μὲ νὰ περάσω
κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀν ὅμως
δοκιμάσῃς νὰ μοῦ σκαρλώσῃς τίπο-
τα, γάμπε!

Ὁ Ἦστον σταμάτησε. Ἐνας
ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς πλησίασε,
τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν γοιτισθῇ
σε. Ὅσοι εἶδε μὲ προστά τοῦ
δόμο.

— Ὁ Τράβεος τοῦ ἐξήγησε.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἦστον ἔκρινε
ταχύτητα, πλησιάζοντας στὸ
«μπλόκο».

— Κῆτα μὴν κάνῃς καμιά
γάφα! τοῦ σύστησε ἀπειλητικὰ ὁ
Κάλβιν. Βοήθησε μὲ νὰ περάσω
κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀν ὅμως
δοκιμάσῃς νὰ μοῦ σκαρλώσῃς τίπο-
τα, γάμπε!

Ὁ Ἦστον σταμάτησε. Ἐνας
ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς πλησίασε,
τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν γοιτισθῇ
σε. Ὅσοι εἶδε μὲ προστά τοῦ
δόμο.

— Ὁ Τράβεος τοῦ ἐξήγησε.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἦστον ἔκρινε
ταχύτητα, πλησιάζοντας στὸ
«μπλόκο».

— Κῆτα μὴν κάνῃς καμιά
γάφα! τοῦ σύστησε ἀπειλητικὰ ὁ
Κάλβιν. Βοήθησε μὲ νὰ περάσω
κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀν ὅμως
δοκιμάσῃς νὰ μοῦ σκαρλώσῃς τίπο-
τα, γάμπε!

Ὁ Ἦστον σταμάτησε. Ἐνας
ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς πλησίασε,
τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν γοιτισθῇ
σε. Ὅσοι εἶδε μὲ προστά τοῦ
δόμο.

— Ὁ Τράβεος τοῦ ἐξήγησε.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἦστον ἔκρινε
ταχύτητα, πλησιάζοντας στὸ
«μπλόκο».

— Κῆτα μὴν κάνῃς καμιά
γάφα! τοῦ σύστησε ἀπειλητικὰ ὁ
Κάλβιν. Βοήθησε μὲ νὰ περάσω
κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀν ὅμως
δοκιμάσῃς νὰ μοῦ σκαρλώσῃς τίπο-
τα, γάμπε!

Ὁ Ἦστον σταμάτησε. Ἐνας
ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς πλησίασε,
τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν γοιτισθῇ
σε. Ὅσοι εἶδε μὲ προστά τοῦ
δόμο.

— Ὁ Τράβεος τοῦ ἐξήγησε.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἦστον ἔκρινε
ταχύτητα, πλησιάζοντας στὸ
«μπλόκο».

— Κῆτα μὴν κάνῃς καμιά
γάφα! τοῦ σύστησε ἀπειλητικὰ ὁ
Κάλβιν. Βοήθησε μὲ νὰ περάσω
κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀν ὅμως
δοκιμάσῃς νὰ μοῦ σκαρλώσῃς τίπο-
τα, γάμπε!



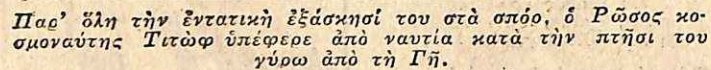
ΠΙΠΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ
Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἀποδίδει πρὸ ἡμερῶν μὲσα σ' ἓνα λεωφορεῖο
τοῦ Λονδίνου καὶ δείχνει μιά χορευτικὴ ἀνδρῆς νὰ κινεῖται πῆλα,
ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, πού βρίσκεται πῆλα της. Ὅσοι ἀπὸ τὴν ἐκ-
στρατεία τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου κοντὰ τοῦ ταγιάρου, πού κατὰ τοὺς ἐπ-
στήμονες προκαλεῖ ἀναμφισβήτητα καρκίνο, πολλὰς Λονδρέζες ἐπὶ-
τησαν τὴν πίπα ἡ ὁποία περιορίζει τὸν κίνδυνον. Διάφορες βιομηχανίες
ἔσπευσαν νὰ ἐκμεταλλευθῶν τὴν νέα μόδα καὶ προσφέρουν στίς κατι-
στρίες εἰδικὰς πίπες μὲ παραξένα σχέδια καὶ διακοσμῆσεις, πού τις
μεταβάλλουν σὲ σωστὰ κομψοτεχνήματα.

σερίφη. Θὰ σὰς ἐξηγήσω στὸ
δόμο.

Ὁ Τζον, σαστισμένος ἀκό-
μα, ἀνέβηκε σ' αὐτοκίνητό του.

Ὁ Τράβεος κάθισε δίπλα του.

— Πᾶμε στὴν πανσιόν, τοῦ εἶ-
πε. Γοηγία! Μπορεῖ νὰ μᾶς ξε-
φύ

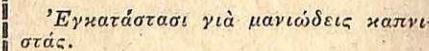
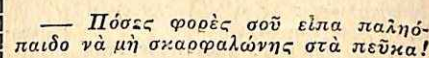
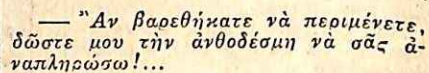


Ἕνα καινούργιο ἐπάγγελμα γιὰ τὰ παιδιὰ σας!...

Κάθε χρόνο, μάλιστα, τα προ-
βλήματα αυτά συζητούνται σ' ένα
συνέδριο από τις μεγαλύτερες διε-
θνείς προσωπικότητες της ιατρι-
κής, που συμπεριλαμβάνουν στις
έρευνες τους άκοιμη και τις γνώ-
σεις και ανακαλύψεις του βιολό-
γου, του χημικού, του ειδικού της
ηλεκτρονικής επιστήμης, του φυ-
σικού κ.ά. — γιατί τώρα δεν

«Όσο για τὰ «εκλασσιικά» προβλήματα τῆς ἀεροναυτικῆς ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἀλλαγές στὸν κύ-

ἄνθρωπο ὄχι μόνο στὴν πτῆσι τοῦ
ἀλλὰ καὶ στὴ μακροχρόνια παρ-
μονή του στὸ διάστημα.



Ἔτσι, ἡ ἀπλή νεκροφάνεια καὶ τὸ θάνατος ὁ «νεκρός» ἀπ' τὸ λήθαρ-
σινέλθῃ ὁ παραμικρὴ του κί-
νησι. θά χτυποῦσε τὸ κουδούνι καὶ

—'Εσὺ τὸν σκοτώσας!... τῆς φώναξε ἡ γριά. 'Εσὺ τὸν σκοτώσας!

— Ἐσὺ τὸν σκότωσες!... τῆς
φώναξε ἡ γριὰ Ἐσὺ τὸν σκότω-
σες!...

Ετσι, μόλις άνοιξε την πόρτα
ό Τζιουέλε, δέχτηκε κατάλη-
πτος στην άγκαλιά του τή μισο-

γινε τελευταία ιδιοκτητης ενός μι-
κοῦ ἀγοστήματος καὶ ἔχει βαλ-
θῇ νὰ τὴ ἀξιοποιῇ.



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΤΣΟΥΚΑΚΙ

ΉΤΑΝ μιά φορά κι 'έναν καρό, σ' ένα τόπο μακρινό, ένας φτωχός άνθρωπος, που ζούσε από τα λαχανικά του κήπου του. Αυτός ο άνθρωπος είχε και μια πολύ ωραία ξανθή κόρη. Όταν γεννήθηκε η κόρη του, ο άνθρωπος αυτός, που λεγόταν 'Αναξαγόρας, φύτεψε στον κήπο του ένα δέντρο, που όσο μεγάλωνε το παιδί του, μεγάλωνε κι αυτό.

Μιά μέρα, ο 'Αναξαγόρας βάλθηκε να κόψει το δέντρο, γιατί, όπως φανταζόταν, το δέντρο αυτό του σκόπευε τα λαχανικά και δεν έπρόκειτο να φέρει, λοιπόν, το τσεκούρι του, μιά μούλα έφτασε μπρος στο δέντρο, βόηκε εκεί μιά γουούλα να τον περιμένει.

— Σταμάτα, 'Αναξαγόρα, του είπε εκείνη. Το δέντρο αυτό δε θα πέσει, προτού έρθει εδώ ο γιος του βασιλιά και παντρευτεί την κόρη σου. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού!

Αυτά είπε η γριά κι' εξαφανίστηκε, αλλά ο 'Αναξαγόρας, από την ήμερα εκείνη, μπήκε σε σπύλο. Κι' όταν μιά μέρα η γυναίκα του του είπε πως ήταν καρός να παντρευθούν την κόρη τους, εκείνος κούνησε το κεφάλι, δε μίλησε κι έφυγε.

Την ίδια εποχή, στο παλάτι του βασιλιά Θουσιόπουλου, το βασιλόπουλο, ο 'Αριστόβουλος άρρωσταν μιά-μιά τις πονηροποιότητες, που του πόσφεραν οι διάφοροι βασιλιάδες για γυναικες του.

Το γιατί δεν τ'έφερε κανείς. Το ήξερε όμως η παροιά του ή 'Αντιγόη. Ήξερε, ότι το βασιλόπουλο είχε δει στ' όνειρό του μιά όμορφη κοπέλλα, με χρυσάφια μαλλιά. Όταν ξύπνησε, λοιπόν, είπε:

— Αύτη θα πάω για γυναίκα μου!

Αλλά ποιά ήταν και πού καθόταν, δεν το ήξερε... Τί αυτό μιά μέρα είχε στην παροιά του:

— Πήγαινε να μου τη βοηξ.

Η 'Αντιγόη πήγε και βοήξε το βασιλιά, και του τά είπε όλα. Κι' εκείνος δεν έφερε πιά αντίορση να φύγει η 'Αντιγόη και να πάει να βοή την κοπέλλα με τα χρυσάφια μαλλιά.

Η παροιά μ' έφερε ένα ταγάρι με ψωμί, έλιες και τυρί, έδωσε κι' ένα μαγκό κουνουνακι στο λαμό της κι' έγινε.

— Κουνουνα, κουνουνακι μου, έλεγε η παροιά μ' 'Αντιγόη, οδήγησε με να βρω την κοπέλλα, που όνειρεύτηκε το βασιλόπουλο.

Το κουνουνακι χτυπούσε κι' όλα τα πουλιά, τα δέντρα και τα ζώα του δάσους χαρετούσαν τη γριά 'Αντιγόη μ' ένα χαμόγελο.

— Καλήμέρα σου, Αντιγόη. Πού πας και τί γνωρεύεις; τη ρωτούσαν.

— Τη χρυσομαλλούσα κόρη, που ξετρελλάνε τον 'Αριστόβουλο, το βασιλόπουλο, στ' όνειρό του!...

Κι' εκείνα της έδειχναν το δρόμο, ώσπου, μιά μέρα, έφτασε στο χωριό, που καθόταν ο φτωχός 'Αναξαγόρας.

Στην πλατεία όμως, που πήγε να περάσει, είδε τον κόσμο μαζεμένο να συζητά.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η 'Αντιγόη.

— Ο κνρ-Αναξαγόρας, ο κηπουρός, τρελλάθηκε.

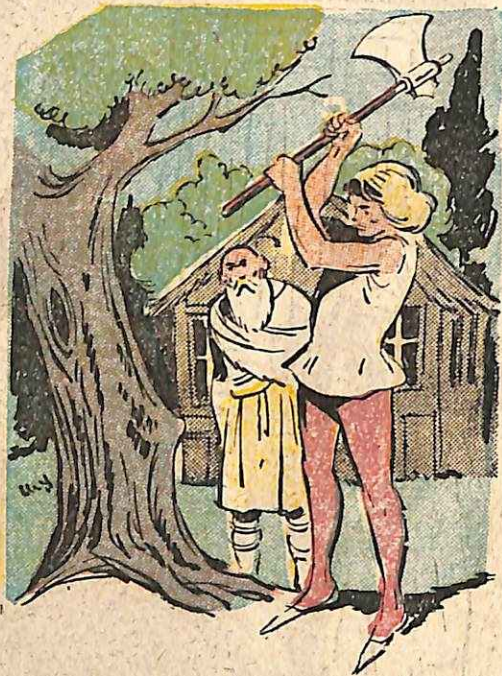
— Και γιατί;

— Έχει μιά όμορφη κοπέλλα και δε θέλει να την παντρώσει με κανένα. Λέει πως περιμένει το γνιο του βασιλιά μας. Έ, δεν είναι τρελλός;

— Μπορώ να δώ αυτή την κοπέλλα; ρώτησε η γριά.

— Έχει πάει στην εκκλησιά... — Και πως θα τη γνωρίσω; — Από τα χρυσά μαλλιά της... Χαμογέλασε η γριά 'Αντιγόη και πήγε να περιμένει έξω από την εκκλησία.

Πραγματικά, είδε την κοπέλλα, όταν σκόλασε η εκκλησία. Είχε τα χρυσάφια της μαλλιά και την όμορφη της, που ήταν διαρκώς άστει. Τα ματάκια της όμως ήταν διαρκώς κλειστά.



— Καλά, γέρο μου, είπε το βασιλόπουλο μ' ένα χαμόγελο κι' έδωσε μιά δυνατή τσεκουριά στο δέντρο.

Η 'Αντιγόη την πλησίασε και τη ρώτησε: — Γιατί κλάεις, όμορφη κόρη μου; — Γιατί ο πατέρας μου θέλει να με παντρώσει με το γνιο του βασιλιά. Ένδο γέρο, θέλω να παντρευτώ με το νεό, που είδα στ' όνειρό μου.

— Και πως είναι αυτός ο νέος, που είδες στ' όνειρό σου;

— Ψηλός, μελαχρινός, με καθαρά μαλλιά και γοιανά ματιά.

— Μυστήριο! σκέφτηκε η 'Αντιγόη. Αυτή τον είδε στ' όνειρό της, κι' αυτός την είδε στ' όνειρό του! Πάντως αυτή είναι η κοπέλλα που ζητώ... —

Η παροιά μ' 'Αντιγόη ξαναγύρισε στο βασιλόπουλο και του διηγήθηκε τη συνάντησή του με τη χρυσομαλλούσα.

Ο πρίγκιπας 'Αριστόβουλος πέταξε από τη γαστή του και σηκώθηκε άμεσως να φύγει.

Φόρεσε, λοιπόν, χωριάτικα, πήρε μαζί του την 'Αντιγόη ως και δύο σωματοφυλάκες, και ξεκίνησαν να πάνε στο χωριό της χρυσομαλλούσας κόρης.

Στάθηκαν όλοι μαζί σ' ένα χάνι, για να ξεκουραστούν και να φάνε. Την ώρα που τρώγανε, άκουσαν τους χωριάτες να γελούν και να χοροειδούν την Αναξαγόρα.

— Τι τρέλλα είναι πάλι αυτή, που τον έπιασε; Ο πατέρας της χρυσομαλλούσας είπε, ότι θα δώσει γαμπρό στην κόρη του εκείνου που θα κατεβάσει με μιά τσεκουριά το δέντρο του κήπου του.

— Και δε βοήθησε κανείς να ρίξει το δέντρο; ρώτησε το βασιλόπουλο.

— Μπιά! Ός τώρα δοκίμασαν όλοι οι νέοι του χωριού, μ' κανείς δεν τά κατάφερε. Κι' ο 'Αναξαγόρας γελάει μαζί τους και τους λέει: «Μονάχα ο γνιος του βασιλιά θα ρίξει το δέντρο!».

Το βασιλόπουλο, όμως, δε γελούσε. Συλλογιστόταν τί έπρεπε να κάνει. Και πήγε ν' άκουμπήσει στο παράθυρο. Τότε ο ξενοδόχος τον ρώτησε αν είχε την περιέργεια να δει την κόρη του 'Αναξαγόρα.

Εκείνη τη στιγμή προνοούσε η χρυσομαλλούσα από την πλατεία. Μόλις την αντίκρισε το βασιλόπουλο, τη γνώρισε. Να, αυτή ήταν η κοπέλλα πουχε δει στ' όνειρό του.

Τότε πη το βασιλόπουλο δεν έμεινε ούτε στιγμή στο χάνι. Ρώτησε που είναι το σπίτι της χρυσομαλλούσας και παρουσιάστηκε στον 'Αναξαγόρα.

— Τί θέλεις, νεαρό μου; — Ήρθα να δοκιμάσω κι' εγώ την τύχη μου. Δος μου ένα τσεκούρι... — Πάρε και δοκίμασε, παιδί μου... Μόνο που σ' έλπαι!

— Καλά, γέρο μου, είπε το βασιλόπουλο. Και, μ' ένα χαμόγελο, έδωσε μιά δυνατή τσεκουριά.

Η χρυσομαλλούσα, που παρακουνοήσε από το παράθυρο και άναγνώρισε το νέο που είχε δει στ' όνειρό της, φώναξε στον πατέρα της: — Αυτός είναι ο άντρας, που θα πάσο.

Αλλά ο 'Αναξαγόρας δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Εκείνος περίμενε βασιλόπουλο. Και, για ν' άπογοτεύσει το νέο, του είπε: — Όσοι τά κατάφεραν κι' έβρισαν το δέντρο, μ' είσα ατυχός. Βοξ παιδί μου. Πάντως, θάβηλα να σε δοκιμάσω και σ' κίτι άλλο. Αν είσα άξιος. Πάρε αυτή την κλούβα με τους δέκα λαγούς και πήγαινε στο βουνό να τους βοσκήσεις. Αν μου τους φέρεις πίσω, θα σου δώσω την κόρη μου.

Πήρε το βασιλόπουλο την κλούβα με τους λαγούς στον ώμο του. Καθώς πήγαινε στο δρόμο, παρουσιάστηκε μιά γουούλα μπροστά του και του είπε: — Μην άπογοτεύεσαι, 'Αριστόβουλε. Πάρε αυτό το τσεκουράκι. Έχει λίγο λάδι. Άλειψε τα πόδια των λαγών και σ' κίτι άλλο. Αν είσα άξιος. Πάρε αυτή την κλούβα με τους δέκα λαγούς και πήγαινε στο βουνό να τους βοσκήσεις. Αν μου τους φέρεις πίσω, θα σου δώσω την κόρη μου.

Αυτά είπε η γριά κι' εξαφανίστηκε. Την άλλη μέρα το πρωί, αφού ο 'Αριστόβουλος άλειψε τα ποδαράκια των λαγών με το λάδι, και πήγε στο βουνό. Εκεί τον περίμενε και ο Αναξαγόρας. Το βασιλόπουλο άνοιξε την κλούβα κι' άφησε τους λαγούς να φύγουν, κι' έπειτα από μιά ώρα, σήκωσε και ξαναγύρισαν όλοι οι λαγοί μέσα στην κλούβα.

— Άκουσε δώ, ό,τι κι' αν κάνεις, ενδο την κόρη μου δε θα στη δώσω. Θα την παντρώσω με το βασιλόπουλο.

— Πολύ καλά, είπε το βασιλόπουλο. Και, σκιδόντας προς το τσεκουράκι πουχε στην τσέπη του, μονομούρισε: — Τσεκουράκι μου, στόλισε τη μύτη του 'Αναξαγόρα...

Και, μόλις πρόφερε αυτές τις λέξεις, το τσεκουράκι ξεφυγε από την τσέπη του νέου και πήγε και χροιάστηκε στη μύτη του Αναξαγόρα.

Όλος θνιμό, ο 'Αναξαγόρας έτρεξε και κλείστηκε στο σπίτι του. Το τσεκουράκι είχε γίνει ένα σώμα με τη μύτη του.

Το ίδιο βράδυ παρουσιάστηκε μιά γουούλα στον 'Αναξαγόρα και του είπε: — Αν δε δεχθής να δώσεις την κόρη σου για γυναίκα σ' αυτό το νεό, σ' όλη τη ζωή σου θάβης μύτη σαν τσεκουράκι.

Ο 'Αναξαγόρας υπέκυψε και δέχτηκε. Έστειλε τότε στο χάνι και φώναξε το νέο να του πη, ότι δέχεται. Ο νέος ήθελε να τον βοηθήσει, μ' όλεις έσφιξαν τα χέρια, το τσεκουράκι έπεσε από τη μύτη του.

Την άλλη μέρα όπως το πρωί, έφεραν μ' ένα αμάξι, στην κόρη του 'Αναξαγόρα, ένα ύπερογο φάσιό φάσμα, κεντημένο με διαμάντια και ένα βασιλικό στέμμα.

Ο 'Αναξαγόρας τ'άναξε. Μά, σ' ένα, φάνηκε και τα βασιλικά άνάξια να παραλάβουν τ'έξ νονείς της νέφης και τη χρυσομαλλούσα κόρη.

Τάχασε και πάλι ο 'Αναξαγόρας όταν άναγνώρισε το αταγό νεό.

Έτσι, ο 'Αριστόβουλος και η χρυσομαλλούσα κόρη έζησαν καλά κι' έβρισε καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριχής και ο φύλακας του βηπτιού του

— Αυτό το σκυλί με άπογοτεύει τσομερά. 'Η κοιμάται ή ξύνεται... Κι' εγώ περίμενα πως θάβρισκα σ' αυτόν ένα ιδανικό φύλακα του σπιτιού μου...

— 'Ισως γά χροιάζεται λίγο έξάσκησι!...



ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ

— 'Ω! Νύσταξα! Πηγαίνω να κοιμηθώ. Άξέρε, και σου εμπιστεύομαι το σπίτι μας...



— Μπράβο!... Φαίνεται πως όλα πήγαν καλά...

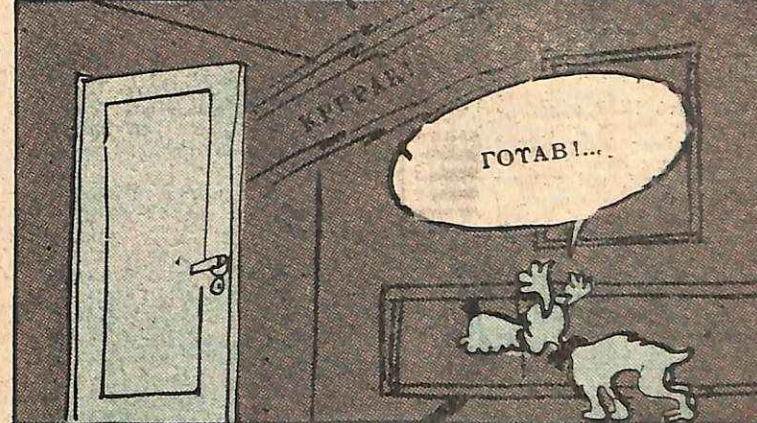
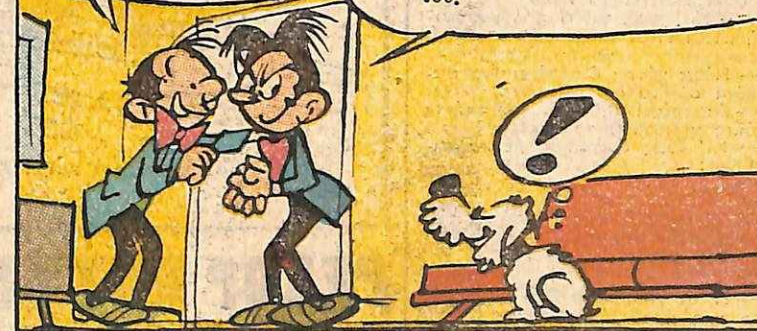


— 'Ησουν πάντως ύπερογος και άφθαστος σ' όρεαλισμό... Σ' εύχαριστώ, που κατάφερες να έπινησης μέσα του τη φλόγα του φύλακος. Σ' εύχαριστώ και πάλι και σ' αγαπώ...



— Έχω μιά ιδέα, Ριχέ. 'Απόψε κούλας θα μπώ τη νύχτα στο σπίτι σου, μεταμφιεσμένος σ' ένα λαποδύτη...

— Πολύ καλή ή ιδέα σου 'Αντώνη. 'Ισως έτσι να του ξυπνήσουμε το ένστικτο του φύλακα, που κοιμάται μέσα του.



— Δυστυχισμένο 'Αντώνη... Φαίνεται πως είχα υποτιμήσει την άξία του. Άξέρε και πλήρωσε άκριβά το μάθημα, που θέλησε να του δώσω...



— Τι θα γίνει βόξ Ριχέ; Έγώ έχομαι στη μιά μετά τα μεσάνυχτα, για να εξαγομάσω το κούλι, που σιμαφώνησα κι' εσύ ακόμα δεν κοιμάσαι... Μά τι γίνεται; Πάστν μεταμφιεσμένων έχομε εδώ;



57

—ΕΔΩ, λοιπόν, με καταδικάσαν να περάσω ένα ολόκληρο χρόνο: αναρωτήθηκε με τρόμο ο Πάωλ Κλαντέλ, όταν μία δεξινάκος του υπερωκεανίου τον αποδέχασε στην παράλια ενός νησιού, στον νότιο Ατλαντικό, κάπου χίλια διακόσια μίλια μακριά από το άκρωτήριο της Καλής Έλπίδος.

Στο νησί αυτό, που ούτε καν ήταν σημειωμένο στους χάρτες, έσταλιν τον Πάωλ Κλαντέλ να βρή κατάλληλη τοποθεσία για την εγκατάστασή του. Ένας μετεωρολογικός σταθμός. Ήταν μικρό, μ' ελάχιστη πρασινάδα, πολύ λίγα δέντρα, χωρίς σχεδόν λουλούδια. Οι άνεμοι το έβερναν από παντού.

Κάπου σαράντα ψυχές έμεναν στην άγρια αυτήν έρημο. Καλλιέργουσαν πατάτες, μεγάλωναν προβάτα και ψάρευαν αστακούς, που άφθονούσαν στα παράλια.

Ασφαλώς η παραμονή μου στο ξερονήσι αυτό θα μου μείνη αλημονή, έλεγε με το νου του ο Πάωλ, τριγυρίζοντας άσκοπα στους στενούς και άνωμαλους δρόμους του.

Εκείνο που του έκανε ξεχωριστή —και πολύ κακή— εντύπωση ήταν πως όλες οι γυναίκες, και αυτές ακόμα οι κοπέλλες, που συναντούσε στο δρόμο του, ήταν κάτι χειρότερο από άσχημες. Αντιπαθητικές, με τραχιά χαρακτηριστικά, με χοντρά κόκκαλα, με μεγάλα πόδια, χωρίς καμμία γυναικεία χάρι και φιλαρέσκεια.

Η υποδοχή, έξ' άλλου, που του έκαναν οι ντόπιοι, κάθε άλλο ήταν παρά θερμή. Στο μοναδικό καφενείο του νησιού, όπου μπήκε να ξεκουραστεί λίγο, κανείς δεν τον γάρβησε, κανείς δεν του είπε δυό λόγια, να τον καλωσόρισαν.

Ο Πάωλ κοίταξε πολύ για να βρή δωμάτιο με φαγητό στο σπίτι μιας



—Θεέ μου! Δεν ήξερα δε μπορούσα να φαντασθώ! τραύλισε ο Πάωλ.

Εξιστόρησε, χωρίς να της το ζητήσει, γιατί την παραμόρφωσαν, γιατί την ανάγκασαν να περάσει την υπόλοιπη ζωή της στην πιο άπομη γωνία του νησιού, μακριά απ' όλους τους άλλους, σάν λεπρή...

Ευτυχώς να είναι το πιο όμορφο κορίτσι του νησιού. Όταν κούταγε στην καθρέφτη, ένοιωσε ευτυχία και περηφάνεια για το σώμα, που της χάρισε ο Θεός. Δε μπορούσε να φαντασθεί πως η ομορφιά της θα γινόταν άφορμή της δυστυχίας της.

Όλα τα παλληκάρια του νησιού την πολιορκούσαν. Και όλες οι κοπέλλες την μισούσαν, επειδή κανείς δε γυρνούσε να τις κυτάξει αυτές. Ήταν τόσο άσχημες! Η έξωτική ομορφιά της τις έκανε να σβύνουν, να χάνονται όλες μπροστά της.

Θέλει, άκουσε, θέβαινα, —συνέχισε μ' αναφώνητα, —να γίνεται λόγος για τον Τόμσον και τον Πέτερς, δυο παλληκάρια που πνίγηκαν έξω από το νησί μας, εδώ και λίγους μήνες. Όλες οι γυναίκες με κατηγορούσαν πως έγω έφταίνα για τον άδικο θάνατό τους. Η αλήθεια είναι πως μ' άναποδαν και οι δυο, χωρίς να δίνω έλπιδα σε κανένα.

Την τελευταία φορά που έφυγαν με το «Κόκκινος», είπα στον Τόμσον και τον Πέτερς να μου φέρουν από το Άκρωτήριο παπούτσια και όφθαλμα, να ράψω ένα καινούργιο φουστάνι. Όταν γύρισαν, έπρεπε να περιμένουν να πείσει η θάλασσα, για να μπορέσει να πλεύσει το καράβι στο μώλο. Έκείνοι, όμως, διαζόντανε να μου φέρουν τα πράγματα που τους ζητήσα, να μου αποδείξουν και οι δύο την άγνησή τους, να με κάνουν να συγκινηθώ και να διαλέξω έναν από τους δυο.

Αυτό που έκαναν, ν' αφήρησαν τέτοια θαλασσοταραχή με μια θάρκα σαν καρυδότσουφλο, ήταν τρέλλα. Τους ζήτησα, όμως, τέτοιο πράγμα; Και τί φταίω εγώ αν πνίγηκαν;...

Σταμάτησε λίγο. Οι δυνατοί λυγμοί της έπνιγαν τη φωνή. Ο Πάωλ την άκουε με θαυμάσια συγκίνηση. Άπλωσε μηχανικά το χέρι του και της χάρεισε τα καστανά μαλλιά. Εκείνη, σήκωσε το κεφάλι και τον κυτάζε με άπορία, μ' ευγνωμοσύνη.

Όλες, λοιπόν, οι κοπέλλες, —έξακολουθούσε— έρχονταν άφορη να με τιμωρήσουν, να μ' εκδικαστούν. Εκείνη, όμως, δεν μ' έλπιεσαν καν.

—Μη φοβάσαι! της φώναξε. Δε θα σου κάνω κακό.

Εκείνη, στάθηκε, γύρισε και τον κυτάζε κατάματα, χωρίς να του πει τίποτα. Κρατούσε πάντα το φουλάρι μπροστά στο πρόσωπό της. Μονάχα το μέτωπό της έβλεπε ο Πάωλ, και τα μάτια της, ωραία καστανά μάτια, με παθητική έκφραση.

Με συγχωρείς, προσέθεσε. Είμαι λίγο καιρό στο νησί σας. Σε είδα μια μέρα από μακριά, και θέλω να...

Δεν ήξερε πώς να δικαιολογήσει την έπιμονή του να την γνωρίσει. Τέλος, εκείνη κατέβασε σιγά-σιγά το φουλάρι της και έσεκέπασε το πρόσωπό της. Και τότε ο Πάωλ κατάλαβε γιατί η κοπέλλα αυτή απέφυγε τον κόσμο, γιατί ζούσε στη μοναξιά σαν άγριοκάτσικο.

Ήταν σπασμένη. Φαίνεται πως θα ήταν άλλοτε πολύ όμορφη. Τώρα, όμως, δυο θαυμάσιες πληγές που δεν έκελσαν ακόμα καλά, σκόλασαν θαυμάσια το μάγουλό της, την παραμόρφωσαν.

Θεέ μου! δεν ήξερα, δε μπορούσα να φαντασθώ! τραύλισε ο Πάωλ.

Την κυτάζε με απέραντη συμπάθεια, με θαυμάσια συμπόνια, χωρίς την παραμικρή αποτροπή. Εκείνη διάβασε στα μάτια του τα αισθηματά του και χαμογέλασε. Μόρφασε, όμως, από πόνο, γιατί ένοιωσε το δέρμα της να χασαίνεται πιο θαυμάσια στο μάγουλό της.

Με λίγη Βέρα, είπε τέλος. Βέρα Σάντερς. Ζώ μόνι, ελεονοχή...

Την άκολούθησε ως την εξώπορτα της καλύβας της. Και η Βέρα του

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ



ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σου



Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 13 — 19 Σεπτεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η Πανσέληνος σας βοηθάει να σημειώσετε μια σημαντική επιτυχία. ★ Θα είστε κατά τις ημέρες αυτές πολύ άκαμπτοι και τίποτα δε θα σας δακνοποιήσει. ★ Μη δανειστείτε χρήματα χωρίς τις απαραίτητες εγγυήσεις.	★ Κίνδυνος να θρεφθείτε σε δύσκολη θέση. Ιδίως επειδή δε θα μπορείτε στην κατάλληλη στιγμή να κρύψετε τα πραγματικά σας αισθήματα και τις αντιδράσεις σας. ★ Η ζήλεια πιθανόν να προκαλέσει δυσάρεστες προστριβές.	★ Ο κίνδυνος εντερικών διαταραχών αυξάνει. Πρέπει γι' αυτό να αυξήσετε τις προφυλάξεις και να αποφύγετε να παίρνετε φάρμακα, χωρίς να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. ★ Επιδιώξτε τη συντροφιά προσώπων με ειδοεία.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η Πανσέληνος δημιουργεί συνθήκες ευνοϊκές για την εργασία και σας βοηθάει να βελτιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Μη διασκορπίζετε τις προσπάθειές σας προς διάφορες κατευθύνσεις, αλλά συγκεντρώστε τις σ' ένα μοναδικό σκοπό.	★ Οι ημέρες αυτές δε θα σας φέρουν καμιά ευχάριστη ανάνηση από αισθηματικές πλευρές. Τ' αστρα όμως σας οδηγούν να δημιουργήσετε μια νέα ενδιαφέρουσα φίλιν. ★ Η καλή καρδιά σας βοηθάει να κερδίσετε συμπάθειες.	★ Για να σας ωφέληση η έκδρομή που σχεδιάζετε, δεν πρέπει να είναι καθόλου κοπιαστική. ★ Οι γυναίκες δε έχουν υπ' όψιν ότι κατά την περίοδο αυτή το ούροποιητικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία. ★ Τυχερό το 7.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Ο ένθουσιασμός είναι για σας το καλύτερο όπλο. Μόνο αυτός σας οδηγεί εκ του ασφαλούς στην επιτυχία. ★ Μη διστάσετε να ζητήσετε βοήθεια από φίλο σας. Φροντίστε μόνο να διαλέξετε τον πιο κατάλληλο.	★ Η πανσέληνος κάνει εξαιρετικά ευχάριστες τις αισθηματικές συναντήσεις και σας βοηθάει να δημιουργήσετε νέες φίλεις. ★ Ένα ταξίδι θα είναι γεμάτο εκπλήξεις. ★ Διαφωνίες στο οικογενειακό περιβάλλον.	★ Το στομάχι απαιτεί ν' αποφεύγετε τις θάρες και δυσπεπτες τροφές. ★ Ολιγοήμερη αλλαγή αέρος θα ωφελοει σε πολύ την υγεία. Δέν πρέπει όμως η αλλαγή αυτή να σας ικεθέσει σε κανένα κίνδυνο. ★ Το σμαράγδι φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μπορείτε να βασιστείτε στη βοήθεια της τύχης και στην υποστήριξη φίλων ή σημαντικών προσώπων. ★ Ένα ταξίδι θα φέρει αποτελέσματα, που θα ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Παράλειψι με συνέπειες.	★ Θα συμβούν κατά την περίοδο αυτή γεγονότα, τα οποία θα μείνουν για καιρό χαραγμένα στη μνήμη σας. ★ Αποφύγετε τις θεαματικές και θιασικές αλλαγές και έχετε υπ' όψιν σας ότι απαιτούν από σας ιδίως ειλικρίνεια.	★ Πόνοι στις αρθρώσεις, που οφείλουνται ίσως στο ότι μένετε ή εργαζόσαστε σε υγρό σάκμα. ★ Περιπατείτε στην έξοχη και λίγη πρωινή γυμναστική θα συμβάλουν, περισσότερο από τα φάρμακα, στη βελτίωση της καταστάσεως.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Συνεπαισθητές άκρως αποδοτικές. Αποφύγετε όμως τις υποχωρήσεις και τις παραχωρήσεις, γιατί τότε άλλοι θα έπιωφελούν των κόπων σας. ★ Προσέξτε κάποια σπενή συνεργάτη. Προσπαθεί να σας βλάδι και να σας εκθίσει.	★ Παρουσιάζεται επικίνδυνος αντίζλος και θα σας χρειαστούν θυσιές και διπλωματία, για να κερδίσετε τη μάχη και να κρατήσετε κοντά σας αγαπημένον πρόσωπο. ★ Οι σχέσεις με αποφύγουν την επέμβαση τρίτων.	★ Αδικαιολόγητοι φόβοι θα διαταράξουν τον ύπνο σας και θ' αυξήσουν τη νευρικότητά σας. ★ Προσέξτε το φαγητό και τρώτε ελαφρά. Ιδίως το θρόν. ★ Αποφύγετε τα ρεύματα και τις απότομες αλλαγές θερμοκρασίας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Η Πανσέληνος σας βοηθάει να σημειώσετε σταθερά βήματα προς την επιτυχία. ★ Θα σας γίνουν νέες ενδιαφέρουσες προτάσεις. Πρέπει όμως να μελετήσετε προσεκτικά τους όρους των συμβολαίων, προτού υπογράψετε.	★ Η πανσέληνος προκαλεί ένα κύμα ψυχρότητας, που θα επηρεάσει δυσμενώς τις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Οι σχέσεις με αποφύγουν περιττά έξοδα, γιατί οικονομικές ανωμαλίες θα έχουν δυσάρεστο αντίκτυπο στη ζωή.	★ Η άκαταστασία του καιρού έπιωφελεί πολύ την υγεία σας. Πρέπει γι' αυτό ν' αυξήσετε τις προφυλάξεις. ★ Προσέξτε την καρδιά σας και στην παραμικρότερη ενόχληση συμβουλευθείτε έναν καλό γιατρό.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η Πανσέληνος επηρεάζει ενοχικά τις ενέργειές σας και σας επιτρέπει να σημειώσετε ανάλιπτες επιτυχίες. ★ Πρέπει όμως να βάλετε τάξι στη δουλειά σας και ν' αποφύγετε τις έκτακτες εξόδους, για να έχετε νέους άγους.	★ Ένα ευχάριστο φλέτο θα μεταβληθεί σύντομα σε δυσατο πάθος. Πισανόν μάλιστα να σας αναγκάσει να τροποποιήσετε τα σχέδια, που καταστρώνετε για το μέλλον. ★ Αξείανον για τους παντρεμένους οι κίνδυνοι παρεξηγήσεων.	★ Οι γυναίκες πρέπει να προσέξουν τις ωσθήκες και το στήθος τους. ★ Στους άνδρες το ούροποιητικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία. ★ Εκδρομές και ταξίδια θα αφήσουν πολύ την υγεία σας. ★ Τυχερό το 9.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αποφύγετε να πάρτε διατακτικά αποφάσεις, που αφορούν το επαγγελματικό σας μέλλον. Η πανσέληνος σας οδηγεί σε ενέργειες, για τις οποίες σντομα θα μετανοήσετε, χωρίς όμως και να μπορείτε να επανορθώσετε.	★ Κερδοσκοπικές έρωτας σας ώσει σε απερισκεπτες ενέργειες και σας επιωφελήσει δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Οι σχέσεις με αποφύγουν περιττά έξοδα, που γνωρίζετε να σας παρασύρουν σε έξοδα περιττά.	★ Οι άνω των 55 χρόνων και οι κάτω των 18 δε προσέξουν πολύ την καρδιά τους. Καμμία προφύλαξη δε θα είναι περιττή. ★ Τα μικρά παιδιά άπει λενται από διάφορες μεταδοτικές αρρώστιες. ★ Τυχερό το 7.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η πανσέληνος δεν ευνοεί την αλλαγή γι' αυτό αποφύγετε τις ημέρες αυτές να πάρετε σοβαρές αποφάσεις. ★ Περιττά έξοδα θα σας οδηγήσουν σε οικονομικό αδιέξοδο. ★ Απαιτείται διπλωματία.	★ Κατά τη διάρκεια ταξιδιού ή μετακινήσεως, δε κάνετε μια πολύ ευχάριστη γνωριμία. ★ Μη αφήσετε όμως να σας παρασύρουν σε μια περιπέτεια που θα καταστρώσει παλιό δεσμό και θα πληγώσει πρόσωπο που σας αγαπά.	★ Ο οργανισμός χρειάζεται ανάπαυση και αυξάνει των ώρων ύπνου, για να ξεαναβρί την ισορροπία του. ★ Διώξετε τις έννοιες, που ταράζουν τον ύπνο σας, χειρότεροντας την κατάσταση. Έχετε ανάγκη από ήρεμα. ★ Τυχερό το 5.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μη αφήσετε στην τύχη σοβαρό ζήτημα, που σας άπασχολεί. Τα πάντα απαιτούν παρακολούθηση. Πρέπει γι' αυτό ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα και πρό πάντως να έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας.	★ Η πανσέληνος δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες και σας εξασφαλίζει ένα εξαιρετικά ευχάριστο σεξουαλικό. ★ Θα περάσετε κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο, στην μέση, που θα μείνουν αξέχαστες. ★ Για νέους, ευχάριστο φλέτο.	★ Για λίγο ακόμα καιρό πρέπει να προσέξετε το στήθος και ν' αποφύγετε τα ενοχληματικά και τα τραυματικά. ★ Μη σπώνετε απότομα μεγάλα θάρκα και παρακολουθείτε την πείσ σας, ιδίως αν περάσατε τα σαράντα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Περίοδος κατά την οποία θ' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα και θα χρειαστεί να πάρετε σοβαρές αποφάσεις. ★ Φιλικά πρόσωπα προσπαθεί να σας θλάσει. ★ Θα σας συμβεί κάποια απότομη αλλαγή.	★ Νέφης εμφανίζονται στον ορίζοντα τις αισθηματικές σας ζωές. Για να τα διαλύσετε, μελετήστε προσεκτικά την κατάσταση και ακολουθήστε μια λογική μέση οδό. ★ Η ειλικρίνεια θα έπηρεήσει τα συμφέροντά σας.	★ Η πανσέληνος επηρεάζει ενοχικά την υγεία. ★ Πρέπει μόνο να προσέξετε πολύ τις μετακινήσεις και ν' αποφύγετε τις ημέρες αυτές τα ταξίδια. ★ Κίνδυνος να χάσετε σημαντικά ποσά σε τυχερά παιχνίδια. ★ Χρώμα σας το λευκό.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η πανσέληνος δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες και σας επιτρέπει να σημειώσετε πολλές επιτυχίες, ώδηγώντας στην επιτυχία. ★ Η εργασία απαιτεί παρακολούθηση. ★ Προσέξτε την αληθογραφία.	★ Θα πάρετε τις ημέρες αυτές μια σοβαρή απόφαση, κάνοντας για μια άκονα φορά επιδείξει ανωτερότητας σε πειθαρχία. ★ Προσέξτε όμως, όταν πρέπει να κάνετε κατάληψη επίθεσης, γιατί α το θα γεννούσε αντίπαδο.	★ Δύσκολη περίοδος για το κυκλοφοριακό σύστημα. Προσέξτε πολύ τα σπινάρια και τα μικροτραύματα. Υπάρχει σοβαρός κίνδυνος μολυνσεως και δηλητηρίασεως του αίματος. ★ Αν αισθανθείτε κόπωση, διαπαύσητε. ★ Τυχερό το 8.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΟΥΛΑΡΙ

οικογενείας ψαράδων, Ιταλικής καταγωγής. Μ' αυτούς μονάχα μπορούσε να κουβεντιάσει.

Όταν ζήτησε, από περιέργεια, να μάθει τα ιστορικά του νησιού, το μόνο που έθιξε να τον πούν ήταν ένα περιστατικό λυπηρό. Έβαν, μια και πούλη σιτησιμένο σε κάτι τέτοια έρημνησία.

Πριν από λίγους μήνες, το «Κόκκινος», ένα μικρό καράβι, που ανεφοδίαζε το νησί σε τρόφιμα, τρεις φορές το χρόνο, συνάντησε κάποια θαλασσοταραχή που δεν μπορούσε να πλεύσει. Δύο παλληκάρια, ο Τόμσον και ο Πέτερς, έπεσαν να βυθιστούν στο νησί με μια θάρκα, γεμάτη τρόφιμα. Μεγάλη τους τρέλα. Τα θάρκα κύματα άναποδούσαν την θάρκα τους. Η θάρκα ξέσπασε ύστερ από λίγες μέρες τα πτώματά τους.

Τις επόμενες μέρες, ο Πάωλ άσχοληθηκε μόνος, χωρίς όθηδο, με την έξευρση κατάλληλης τοποθεσίας για την εγκατάστασή του μετεωρολογικού σταθμού.

Ένα μεσημέρι, ενώ περνούσε από μια λαγκαδιά, που δεν την είχε ακόμα εξερευνηθεί, είδε ξαφνικά από μακριά μια καλύβη με άχυρνια σκεπή, χτισμένη σε μια πλαγιά. Μ' ένα μικρό κήπο μπροστά. Κήποι με λουλούδια!... Θέαμα σπάνιο σ' εκείνο τον ξερότοπο. Στον κήπο, όμως, είδε και κάτι άλλο — που έλαμψε στα μάτια του σαν το πιο ζωτικό λουλούδι του κόσμου.

Μια κοπέλλα με λυγρή, σβέλτη κορμοστασιά. Μπλεμένη απλά, μ' ένα ταίτινο φορεματάκι, ραμμένο όμως με γούστο στο σώμα της. Ένα πράσινο φουλάρι με σασκέπαζε το πρόσωπό της. Της έδινε ξεχωριστή γοητεία. Η κοπέλλα αυτή ήταν σχεδόν παραφάν' μέσα στ' άσπερμα, τα κακοτρόχαλα κορίτσια του τόπου.

Επλήρωσε να την γνωρίσει από κοντά.

Όταν, όμως, εκείνη τον είδε να πλησιάζει, έβγαλε μια μικρή κραυγή τρόμου, σκέπασε καλά με το φουλάρι της ολόκληρο το πρόσωπό της κι έρεξε να κρυφτεί στην καλύβη.

Ο Πάωλ προχώρησε σάν ύπνοτισμύρας, πέρασε από τόν κήπο και χτύπησε την πόρτα. Καμμία απάντηση.

Μά, γιατί; Ήταν τρελή, κοιτή η, απλά, άγριμη; Όλες οι γυναίκες του νησιού, μικρές και μεγάλες, έπιαναν εύκολα συζητήσι με τους άνδρες. Ή έρεσαν πως ήταν αδικίονες από τη φύση, και προσπαθούσαν να τους ευχαριστήσουν με τα λόγια, αφού δε μπορούσαν να τους συγκινήσουν με όμορφια.

Γιατί αυτή τον απέφυγε; Ο Πάωλ ήταν περ έργος να μάθει την άφορη από φόδο που την έπιασε όταν τον είδε ξαφνικά μπροστά της.

Το θράδυ, στην τραπεζαρία, ενώ έτρωγε με τους ψαράδες, τους εξιστόρησε την παράδειη συνάντησή του με την κενή τη μέρα. Οι άνδρες δεν φανέρω άμνησιν.

Ο Πάωλ έπέμεινε να μάθει ποιά ήταν η γυναίκα αυτή, γιατί απέφυγε τον κόσμο. Κανείς, όμως, δε φαινόταν πρόθυμος να Ικανοποιήσει την περιέργειά του. Δέν άρπηγε να καταλάβει πως το θέμα αυτό ήταν για όλους κάθε άλλο παρά ευχάριστο. Και η έπιθυμία του παρά ελπίδα του μυστήριο της άγνωστης με το πράσινο φουλάρι έγινε πιο έντονη.

Από την άλλη μέρα, πήγαν τακτικά στη λαγκαδιά, με την έλπιδα να την ξανα συναντήσει, να έρεθί ξαφνικά μπροστά της, πριν έφτανε η προφάση να εξασφαλισθεί. Δέν μπόρεσε το καρτέρι που έκανε, ώρες ολόκληρες.

Ένα βελινό, όταν ο ήλιος άσχε να βελιεύει ο Πάωλ, έσπασε να πού γρασίδι, την είδε ξαφνικά να προβάλλει πίσω από κάτι θάμνους, λίγο μακριά του. Του είχε γυρι-



Ἀπὸ τὴν τρυφερὴ
 ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας,
 στὰ μοσχοπλυμένα
 χιονάτα σεντονάκια τοῦ

ROL *Μέ*



ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΣΕΝΤΟΣ